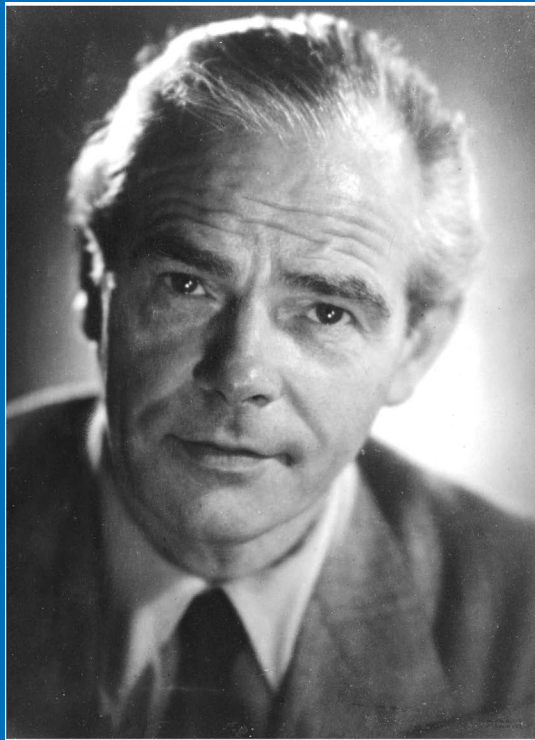
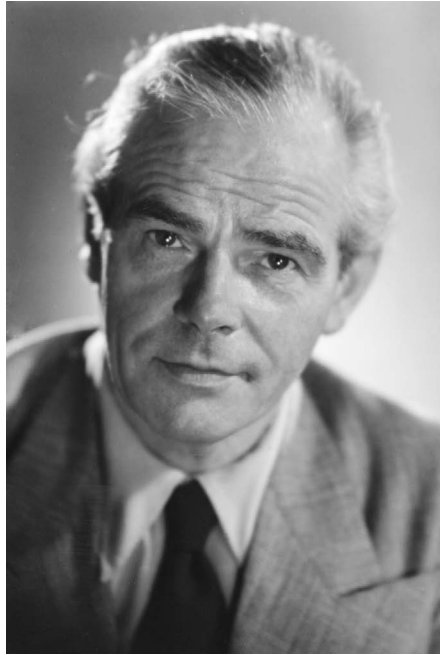

De Kosmologie
van Jozef Rulof
Deel 3

Jozef Rulof

Jozef Rulof
1898-1952

De Kosmologie van Jozef Rulof (5 boeken)

‘De Kosmologie van Jozef Rulof’ is een reeks van vijf boeken waarin de de meesters van het licht de geestelijke reizen beschrijven die ze met Jozef Rulof door de kosmos hebben gemaakt. Op die reizen volgen ze het ontstaan en de evolutie van al het leven in de kosmos.

De kosmologie vormt het hoogtepunt van de kennis die de meesters op aarde hebben gebracht. Het gaat niet zozeer om de kennis over de kosmos, maar wel om het niveau waarop al het leven in de kosmos verklaard wordt. In de ‘toelichting bij de boeken van Jozef Rulof’ noemt de uitgever dit het ‘zielsniveau’, omdat de ziel van al het leven centraal staat. Dit zielsniveau geeft de eigenlijke zienswijze van de meesters weer.

Om op aarde tot het zielsniveau te komen, moest Jozef Rulof al het aardse en maatschappelijke denken achter zich laten. In de vijf boeken van ‘De Kosmologie van Jozef Rulof’ wordt tevens zijn strijd beschreven om niet te bezwijken onder de Alwijsheid die hij op die geestelijke reizen te verwerken kreeg. Hierdoor leren we hem kennen in vier aspecten van zijn persoonlijkheid, en zien we hoe Jeus, Jozef, André en Dectar samenwerken om het mediumschap te dragen en zo het brengen van dit hogere verklaringsniveau op aarde mogelijk te maken.

Jozef Rulof

De Kosmologie
van
Jozef Rulof

Deel 3

De Eeuw van Christus

Contact en copyright

De Eeuw van Christus

Braspenningstraat 88, 1827 JW Alkmaar, Nederland

Tel: 00 31 (0)728443852

E-mail: info@rulof.org

Website: rulof.nl

© 1944-2021, Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, Nederland, alle rechten voorbehouden.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3, 2021

ISBN 978-90-70554-85-9

Inhoud

Contact en copyright	4
Woord van de uitgever	7
Boekenreeks	8
Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof	9
Artikelenlijst	11
Jozef Rulof	15

1944

Het schrijven en beleven van de Kosmologie	19
Andrés Grote Vleugelen	132
De Ontwikkeling van het Menselijke Organisme	152

Woord van de uitgever

Geachte lezers,

Dit boek behoort tot de reeks van 27 boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen tussen 1933 en 1952. Deze boeken worden uitgegeven door Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, die hiervoor in 1946 door Jozef Rulof werd opgericht. Als bestuur van deze stichting staan wij garant voor de oorspronkelijke tekst van de boeken die wij heden ter beschikking stellen. In die tekst staan de toevoegingen door de uitgever tussen (ronde) haakjes, om ze te onderscheiden van de oorspronkelijke tekst.

We hebben ook een toelichting bij de boeken gepubliceerd, die 140 artikelen bevat. Het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beschouwen we als een onlosmakelijk geheel. Bij sommige passages uit de boeken verwijzen we naar desbetreffende artikelen uit de toelichting. Zo bijvoorbeeld verwijst (zie artikel ‘verklaring op zielsniveau’ op rulof.nl) naar het basisartikel ‘verklaring op zielsniveau’ zoals dat op de website rulof.nl te lezen is.

Met vriendelijke groet,
Het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus
2021

Boekenreeks

Overzicht van de boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen in de volgorde dat ze gepubliceerd werden, met de jaartallen waarin de inhoud van die boeken tot stand kwam:

- Een Blik in het Hiernamaals (1933-1936)
- Zij die terugkeerden uit de Dood (1937)
- De Kringloop der Ziel (1938)
- Zielsziekten van Gene Zijde bezien (1939-1945)
- Het Ontstaan van het Heelal (1939)
- Tussen Leven en Dood (1940)
- De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (1941)
- Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (1942)
- Geestelijke Gaven (1943)
- Maskers en Mensen (1948)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 1 (1950)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 2 (1951)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 1 (1949-1951)
- Vraag en Antwoord Deel 2 (1951-1952)
- Vraag en Antwoord Deel 3 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 4 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 5 (1949-1952)
- Vraag en Antwoord Deel 6 (1951)
- Lezingen Deel 1 (1949-1950)
- Lezingen Deel 2 (1950-1951)
- Lezingen Deel 3 (1951-1952)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (1944-1950)

Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof

Het voorwoord van deze toelichting is:

Beste lezers,

In deze 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze. Hiermee beantwoorden we twee soorten vragen die ons in de afgelopen jaren gesteld werden over de inhoud van deze boeken.

Ten eerste zijn er de vragen over specifieke onderwerpen zoals bijvoorbeeld crematie en euthanasie. De informatie over dergelijke onderwerpen is dikwijls verspreid over de 27 boeken met in totaal meer dan 11.000 pagina's. Daarom hebben we per onderwerp relevante passages uit alle boeken bij elkaar gezet en telkens samengevat in een artikel.

De verspreide informatie is het gevolg van de kennisopbouw in de boekenreeks. In het artikel 'verklaring op zielsniveau' onderscheiden we twee niveaus in deze kennisopbouw: het maatschappelijke denken enerzijds en de verklaringen op zielsniveau anderzijds. Voor zijn eerste verklaring van vele verschijnselen beperkte de schrijver zich tot woorden en begrippen die tot het maatschappelijke denken van de eerste helft van de vorige eeuw behoorden. Hierdoor stemde hij zich af op het wereldbeeld van zijn toenmalige lezers.

Boek na boek bouwde de schrijver daarnaast het zielsniveau op, waarbij de menselijke ziel centraal staat. Om het leven op zielsniveau te verklaren, introduceerde hij nieuwe woorden en begrippen. Daarmee kwamen er nieuwe verklaringen, die de informatie uit de vorige ronde over bepaalde onderwerpen aanvulden.

Meestal echter vulden de verklaringen op zielsniveau de eerste beschrijvingen niet aan, maar vervingen ze die. Zo kan er bijvoorbeeld in maatschappelijke terminologie gesproken worden over een 'leven na de dood', maar op zielsniveau heeft het woord 'dood' elke betekenis verloren. Volgens de schrijver gaat de ziel niet dood, maar laat zij het aardse lichaam los en gaat zij dan over naar de volgende fase in haar eeuwige evolutie.

De onbekendheid met het verschil tussen deze twee verklaringsniveaus zorgt voor een tweede soort vragen over woorden en opvattingen in de boeken waarover het huidige maatschappelijk denken gewijzigd is ten opzichte van de eerste helft van de vorige eeuw. In deze toelichting belichten we die onderwerpen vanuit het zielsniveau. Hierdoor wordt duidelijk dat woorden zoals bijvoorbeeld rassen of psychopathie op zielsniveau geen rol meer spelen. Deze woorden en de bijbehorende opvattingen werden in de boekenreeks

alleen gebruikt om aan te sluiten bij het maatschappelijke denken in de tijdsperiode dat deze boeken tot stand kwamen, tussen 1933 en 1952. De passages met deze woorden behoren tot de toenmalige tijdsgeslacht van de lezers en geven op geen enkele wijze de eigenlijke zienswijze van de schrijver of de uitgever weer.

Dat is bij het huidige lezen van deze boeken niet altijd duidelijk, omdat de schrijver meestal niet expliciet vermeld heeft op welk verklaringsniveau het onderwerp in een bepaalde passage behandeld werd. Daarom voegen we als uitgever bij een aantal passages een verwijzing toe naar een relevant artikel uit deze toelichting. Dat artikel belicht dan het behandelde onderwerp in die passage vanuit het zielsniveau, om de eigenlijke zienswijze van de schrijver op dat onderwerp in het licht te stellen. Om cultuurhistorische en geestelijk-wetenschappelijke redenen brengen we in de 27 boeken geen wijzigingen aan in de oorspronkelijke formuleringen van de schrijver. Voor de leesbaarheid hebben we alleen de spelling van het Oudnederlands aangepast. In de online versie van de boeken op onze website rulof.nl zijn alle taaltechnische wijzigingen per zin opvraagbaar.

We beschouwen het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting als een onlosmakelijk geheel. Daarom verwijzen we voortaan op de cover van elk boek en in het 'woord van de uitgever' naar de toelichting. Voor een brede beschikbaarheid geven we de 140 artikelen van deze toelichting uit als fysiek boek (isbn 978-94-93165-77-9) en als e-book (zie pagina 'downloaden' op rulof.nl), en staan alle artikelen als aparte webpagina's op onze website.

Ook de relevante passages uit alle boeken van Jozef Rulof waar we de artikelen op gebaseerd hebben, zijn een integraal onderdeel van deze toelichting. Die passages zijn samen met de desbetreffende artikelen gebundeld in boekvorm en beschikbaar als de vier delen van 'Het Jozef Rulof Naslagwerk', in de vorm van paperbacks en e-books. Bovendien is op onze website bij de meeste artikelen onderaan een link opgenomen naar een aparte webpagina met de bronteksten van dat artikel.

Met het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beogen we bij te dragen aan een onderbouwd begrip van de eigenlijke boodschap van de schrijver. Die werd reeds door Christus verwoord met: Heb elkander lief. Op zielsniveau verklaart Jozef Rulof dat het gaat om de universele liefde die zich niet bezighoudt met het uiterlijk of de persoonlijkheid van onze medemens, maar zich richt naar zijn diepste kern, die Jozef de ziel of het leven noemt.

Met hartelijke groet,

Namens het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus,

Ludo Vrebos

11 juni 2020

Artikelenlijst

De toelichting bestaat uit de volgende 140 artikelen:

Hiernamaals

1. Ons Hiernamaals
2. Bijnadoodervaring
3. Uittreding
4. Sferen in het hiernamaals
5. Lichtsferen
6. Eerste licht sfeer
7. Tweede licht sfeer
8. Derde licht sfeer
9. Zomerland - Vierde licht sfeer
10. Vijfde licht sfeer
11. Zesde licht sfeer
12. Zevende licht sfeer
13. Mentale gebieden
14. Hemel
15. Gene Zijde
16. Kindersferen
17. Weide
18. Sterven als overgaan
19. De dood
20. Geest en geestelijk lichaam
21. Crematie of begraven
22. Balseming
23. Orgaandonatie en transplantatie
24. Aura
25. Fluïdekoord
26. Euthanasie en zelfmoord
27. Schijndood
28. Geesten op aarde
29. Duistere sferen
30. Schemerland
31. Land van haat en hartstocht en geweld
32. Dal van smarten
33. Hel
34. Dante en Doré
35. Engel

36. Lantos
37. Meesters
38. Alcar
39. Zelanus
40. Boeken over het Hiernamaals
- Reïncarnatie
41. Onze reïncarnaties
42. Herinneringen aan vorige levens
43. Wereld van het onbewuste
44. Aanleg talent gave
45. Wonderkind
46. Fobie en angst
47. Gevoel
48. Ziel
49. Gevoelsgraden
50. Stoffelijk of geestelijk
51. Onderbewustzijn
52. Dagbewustzijn
53. Van gevoel tot gedachte
54. Zonnevlucht
55. Hersenen
56. Overspannen en slapeloosheid
57. Leren denken
58. Gedachten van een ander
59. Wat weten we zeker
60. Wetenschap
61. Psychologie
62. Geestelijk-wetenschappelijk
63. Universele waarheid
64. Gevoelsverbinding
65. Geliefden uit vorige levens
66. Uiterlijke gelijkenis met onze ouders
67. Karakter
68. Persoonlijkheid
69. Deelpersoonlijkheden
70. Wil
71. Zelfkennis
72. Socrates
73. Wedergeboren voor een taak
74. Wedergeboren opperpriester Venry

75. Alonzo vraagt waarom
76. Spijt wroeging berouw
77. Goedmaken
78. Wedergeboren als Anthony van Dyck
79. Tempel der ziel
80. Boeken over reïncarnatie
- Onze Kosmische Ziel
81. Onze Kosmische Ziel
82. Verklaring op zielsniveau
83. Er bestaan geen rassen
84. Stoffelijke levensgraden
85. Mens of ziel
86. Anti racisme en discriminatie
87. Kosmologie
88. Alziel en Albron
89. Onze basiskrachten
90. Kosmische splitsing
91. Maan
92. Zon
93. Kosmische levensgraden
94. Onze eerste levens als cel
95. Evolutie in het water
96. Evolutie op het land
97. De vergissing van Darwin
98. Ons bewustzijn op Mars
99. Aarde
100. Goed en kwaad
101. Harmonie
102. Karma
103. Oorzaak en gevolg
104. Vrije wil
105. Rechtvaardigheid
106. Ontstaan van de astrale wereld
107. Schepper van licht
108. Vierde Kosmische Levensgraad
109. Het Al
110. Animatie van onze kosmische reis
- Universiteit van Christus
111. Universiteit van Christus
112. Mozes en de profeten

113. Bijbelschrijvers
114. God
115. De eerste priester-magiër
116. Het oude Egypte
117. Piramide van Gizeh
118. Jezus Christus
119. Judas
120. Pilatus
121. Caiphas
122. Gethsemane en Golgotha
123. Apostelen
124. Kerkelijke vertelsels
125. Evolutie van de mensheid
126. Hitler
127. Joodse volk
128. NSB en nationaalsocialisme
129. Genocide
130. Graden van Liefde
131. Tweelingzielen
132. Moederschap en vaderschap
133. Homoseksualiteit
134. Psychopathie
135. Krankzinnigheid
136. Het mediumschap van Jozef Rulof
137. De Eeuw van Christus
138. Lichtende toekomst
139. Ultiem genezingsinstrument
140. Directe-stemapparaat

Jozef Rulof

Jozef Rulof (1898-1952) ontving allesomvattende kennis over het hiernamaals, reïncarnatie, onze kosmische ziel en Christus.

Kennis uit het hiernamaals

Toen Jozef Rulof in 1898 in het landelijke 's-Heerenberg in Nederland geboren werd, had zijn geestelijke leider Alcar al grote plannen met hem. Alcar was in 1641 overgegaan naar het hiernamaals, na zijn laatste leven op aarde als Anthony van Dyck. Sindsdien had hij een omvangrijke kennis opgebouwd over het leven van de mens op aarde en in het hiernamaals. Om die kennis op aarde te brengen, wilde hij Jozef ontwikkelen tot schrijvend medium.

Nadat Jozef zich in 1922 in Den Haag had gevestigd als taxichauffeur, ontwikkelde Alcar hem eerst tot genezend en schilderend medium, om de trance op te bouwen die nodig was voor het ontvangen van boeken. Jozef ontving honderden schilderijen, en door de verkoop daarvan kon de uitgave van de boeken in eigen hand gehouden worden.

Toen Alcar in 1933 begon met het doorgeven van zijn eerste boek, 'Een Blik in het Hiernamaals', gaf hij Jozef de keuze hoe diep de mediamieke trance zou worden. Hij zou Jozef in een zeer diepe slaap kunnen brengen en zijn lichaam overnemen om boeken te schrijven buiten het bewustzijn van het medium om. Dan zou Alcar vanaf de eerste zin zijn eigen woordkeus kunnen gebruiken om de lezer uit die tijd te verklaren hoe hijzelf de werkelijkheid had leren kennen op zielsniveau, waarbij het eeuwige leven van de menselijke ziel centraal staat.

Een andere mogelijkheid was om een lichtere trance toe te passen, waarbij het medium tijdens het schrijven kon voelen wat er geschreven werd. Dat zou Jozef in staat stellen om geestelijk mee te groeien met de doorgegeven kennis. Maar dan moest de opbouw van de kennis in de boekenreeks wel afgestemd worden op de geestelijke ontwikkeling van het medium. En dan kon Alcar de verklaringen op zielsniveau pas geven als ook het medium daaraan toe was.

Jozef koos voor de lichtere trance. Hierdoor was Alcar wat beperkt in de woorden die hij in de eerste boeken kon gebruiken. Hij liet dit Jozef ervaren door in trance het woord 'Jozef' neer te schrijven. Op datzelfde moment werd Jozef uit trance wakker, omdat hij zich geroepen voelde. Om dit te voorkomen, koos Alcar de naam 'André' om de ervaringen van Jozef in de boeken te beschrijven. Alcar wijzigde of omzeilde ook andere namen en omstandigheden in 'Een Blik in het Hiernamaals', zodat Jozef in trance kon

blijven. Zo komt de lezer in dit eerste boek wel te weten dat André getrouwd was, maar niet dat dit in 1923 gebeurde en dat zijn vrouw Anna heette.

Om in harmonie te blijven met het gevoelsleven van Jozef liet Alcar zijn medium alles wat in de boeken werd beschreven eerst zelf beleven. Daartoe liet Alcar hem uit zijn lichaam treden, zodat Jozef de geestelijke werelden van het hiernamaals zelf kon waarnemen. De boeken beschrijven hun gezamenlijke reizen door de duistere sferen en de lichtsferen. Jozef zag dat de mens na zijn overgang op aarde terecht komt in de sfeer die bij zijn gevoelsleven hoort.

Hij was in uitgetreden toestand ook getuige van vele overgangen op aarde. Door de beschrijving hiervan wordt in de boeken vastgelegd wat er precies met de menselijke ziel gebeurt bij crematie, begraven, balseming, euthanasie, zelfmoord en orgaantransplantatie.

Jozef leert zijn vorige levens kennen

De naam André werd door Alcar gekozen, omdat Jozef die naam ooit gedragen had in een vorig leven in Frankrijk. Toen was André een geleerde, en de toewijding om alles grondig te onderzoeken kon helpen om het verklaringsniveau van de boeken stap voor stap te verdiepen.

Zo kon Jozef in 1938 het boek 'De Kringloop der Ziel' ontvangen van meester Zelanus, een leerling van Alcar. Hierin beschreef Zelanus zijn vorige levens. Hij liet hiermee zien hoe al zijn ervaringen in zijn vorige levens uiteindelijk zijn gevoelsleven hebben opgebouwd, en ervoor zorgden dat hij steeds meer kon aanvoelen.

In 1940 was Jozef ver genoeg ontwikkeld om het boek 'Tussen Leven en Dood' te beleven. Hierdoor leerde hij Dectar kennen, zijn eigen vorige leven als tempelpriester in het oude Egypte. Dectar had zijn geestelijke krachten in de tempels hoog opgevoerd, waardoor hij intense ervaringen in uitgetreden toestand kon beleven, en daarnaast zijn aardse leven niet verwaarloosde. Die krachten waren nu nodig om de ultieme graad van mediumschap te bereiken: het kosmische bewustzijn.

Onze kosmische ziel

In 1944 was Jozef Rulof als 'André-Dectar' zover ontwikkeld dat hij samen met Alcar en Zelanus geestelijke reizen door de kosmos kon beleven. Door de beschrijvingen van die reizen in de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' werd de hoogste kennis uit het hiernamaals op aarde gebracht.

Nu konden de meesters Alcar en Zelanus eindelijk de werkelijkheid beschrijven zoals zij die voor zichzelf als waarheid hadden leren kennen. Nu pas konden ze woorden en begrippen gebruiken, die de kern van onze ziel beschrijven en hiermee het wezen van de mens onthullen.

In de kosmologie verklaren de meesters op zielsniveau waar wij vandaan komen en hoe onze kosmische evolutie begon doordat onze ziel zich af-

scheidde van de Alziel. André-Dectar leerde nu zijn vorige levens op andere planeten kennen, en de gigantische ontwikkelingsweg die zijn ziel heeft doorlopen om van een ijle cel op de eerste planeet in de ruimte tot het leven op aarde te evolueren.

Daarnaast bezocht hij met de meesters de hogere kosmische levensgraden die ons wachten na onze aardse levens. De kosmologie beschrijft waar we naartoe gaan, en op welke wijze onze levens op aarde hierin noodzakelijk zijn. Dit werpt een kosmisch licht op de zin van ons leven en het wezen van de mens als ziel.

De Universiteit van Christus

De meesters konden al de kosmische graden bereizen en deze ultieme kennis doorgeven, omdat ze zelf geholpen werden door hun orde van leraren. Deze orde wordt 'De Universiteit van Christus' genoemd, omdat Christus de mentor van deze universiteit is.

In zijn leven op aarde kon Christus deze kennis niet doorgeven, omdat de mensheid daar toen niet aan toe was. Christus werd al vermoord voor het weinige dat hij heeft kunnen zeggen. Maar hij wist dat zijn orde deze kennis op aarde zou brengen, zodra er een medium geboren kon worden, dat hiervoor niet meer omgebracht zou worden.

Dat medium was Jozef Rulof, en de boeken die hij ontving luidden een nieuwe tijd in: 'De Eeuw van Christus'. Christus zelf had zich moeten beperken tot de kern van zijn boodschap: de onbaatzuchtige liefde. In de Eeuw van Christus konden Zijn leerlingen door Jozef Rulof tekst en uitleg geven hoe we door het geven van universele liefde onszelf in gevoel verhogen en hierdoor hogere lichtsferen en kosmische levensgraden bereiken.

In opdracht van zijn meesters richtte Jozef in 1946 Stichting De Eeuw van Christus op, om de boeken en schilderijen te beheren. In datzelfde jaar reisde hij naar Amerika om zijn ontvangen kennis daar bekend te maken, in samenwerking met zijn geëmigreerde broers. Hij hield er net als in Nederland trancelezingen en schilderdemonstraties.

Terug in Nederland gaf hij naast de honderden trancelezingen ook jarenlang contactavonden, om vragen te beantwoorden van lezers van de boeken. In 1950 kon meester Zelanus de biografie van Jozef met als titel 'Jezus van Moeder Crisje' schrijven met de naam 'Jozef' en de jeugdnaam 'Jezus', zonder de trance te doorbreken.

De meesters wisten dat de mensheid de Universiteit van Christus nog niet zou aanvaarden, ondanks alle doorgegeven kennis en inspanningen van Jozef. De wetenschap zal alleen een bewijs van het leven na de dood aanvaarden, als dat zonder een menselijk medium tot stand komt, zodat beïnvloeding door de persoonlijkheid van het medium uitgesloten kan worden.

Dat bewijs zal worden geleverd door wat de meesters het 'directe-stem-apparaat' noemen. Ze voorspellen dat dit technisch instrument een directe communicatie tussen de mens op aarde en de meesters van het licht zal brengen. Op dat moment zullen Jozef en andere meesters vanuit het hiernamaals de wereld kunnen toespreken, en de mensheid het geluk kunnen geven van het zekere weten dat we als kosmische ziel oneindig leven.

Om zich op deze taak voor te bereiden, is Jozef in 1952 naar het hiernamaals overgegaan. Meester Zelanus had al op het einde van zijn boek 'Geestelijke Gaven' vermeld dat Jozef en de meesters zich na de overgang van Jozef niet meer tot menselijke mediums zullen richten, omdat de ultieme kennis uit het hiernamaals al te vinden is in de boeken die Jozef tijdens zijn aardse leven mocht ontvangen.

Het schrijven en beleven van de Kosmologie

„Já, mijn Moeder Aarde – ik ben terug. Ik ben zo gelukkig. Ik heb ruimten beleefd en ik ben in staat om alles te verwerken en het aan uw kinderen door te geven, mijn „Moeder” ... waarvoor gij mij de levens schonk, zal ik afmaken!”

André trekt zich nu terug, het is „Jozef” die antwoord heeft te geven op de vragen die worden gesteld.

„Goedemorgen.”

„Ook goedemorgen, mijn kind.”

„Heb je honger?”

„Néé, ik niet, jij?”

„Ik voel me zo weeïg, zó naar, vanbinnen is het niks gedaan.”

„Ik zal gauw ’n surrogaatje zetten, mijn kind.”

„Hoorde je die V-II?”

„Natuurlijk, alles trilt en beeft.”

„Heb je goed geslapen?”

„Ja, kind, héél goed en is het éinigste nog wat wij bezitten en ze ons niet kunnen afnemen, althans, voor zover wij het bezien. Ondanks alles drinken wij toch ons surrogaatje nog; hebben wij iets te klagen?”

André stuurt zijn gedachten naar Golgotha. Maar „Jozef” verlangt naar z’n rokertje, doch dat is nu ook ’n schat.

„Rookte jij, Ramakrishna?”

Hij wacht af en opnieuw, doch nu bewust op Aarde, verbindt hij zich met Ramakrishna, neemt hij het gesprek weer op voor dat leven, omdat Ramakrishna het is, die het dichtst ín en naast hem staat van al die ingewijden uit het Oosten.

„Néén, jij rookte niet. Maar jij droeg een wit laken, ik niet. Ik loop hier rond in mijn confectiepakje, moet me scheren, kan mijn baard niet laten groeien, ook al niet, omdat dit maar lawaaierig is, opschepperig voor velen, én ... nu ik aan deze zaken doe ... Paulusachtig lijkt en ik niks mee te maken wil hebben. Voel je het, Rama? Jozef heeft trek in z’n sigaretje en dat kan ik begrijpen, hij zegt: voor mij is het ontspanning. Tot later!”

Ik ben maar een doodgewoon kind van deze wereld, weet hij en zegt het tegen de ruimte. Toch keert hij tot Ramakrishna terug en geeft hem nog:

„Jij was een heilig man, Rama ... ík niet! Jij liep van je huis weg, ik niet, ik heb met alles rekening te houden, de mensen mogen mij nimmer zien als ’n opschikkerig mens, nooit niet als een „praat maar raak” maar bovendien niet als een heilig man, want dát ben ik niet! Dan moet je mijn „Jeus” maar

eens beleven, dan eerst zul je mij leren kennen. Ook „Jozef” ... maar „Jeus” is de grappenmaker, de ziel, die zich deze wetten nog eigen moet maken en Jozef, hij zal mij thans moeten vertegenwoordigen, en hij drinkt nú z'n surrogaatje.”

„Waarlijk, mijn kind, de thee is nog lekker ook. Een groot wonder is het, wat moeten wij mensen toch nog dankbaar zijn.”

Dat is alles wat ze vanmorgen tegen elkaar hebben te zeggen. Van „André-Dectar” kan zij, de „Wienerin” niets beleven of zij zou in dit en haar eigen leven maar bezwijken. Zoals het is, is het goed! Sinds jaren praten ze 's morgens niet, dat is zomaar vanzelf gekomen, ze denken dan en is het mooiste wat er is. Indien zij André had kunnen beleven, já, dan had hij haar nu van zijn Goddelijke reis kunnen vertellen, maar dat kan niet, haar persoonlijkheid bezit die gevoeligheid nog niet en moet ook zij zich nog eigen maken.

Het is André, die tot Madame Blavatsky zijn groeten en liefde stuurt, ook tot ál de anderen die hij heeft gezien. Nu voelt hij zich machtig en bewust, want dit hebben zij niet gekend.

Madame Blavatsky zag zijn fundamenten, hij de hare en toen brak er een steen doormidden, van haar gelegde fundament voor de Universiteit van Christus. Hij zag haar en beleefde haar, ze beefde niet, ze weet dat dit moet gebeuren, voor haar gelegde stenen komen de zijne! Maar die van „Darwin” waren reeds vermolmd; já, die stenen lossen op, net als „hout” dat beleven moet. Vele stenen van de katholieke kerk, liggen in Jeruzalem overal verspreid en gebruiken de mensen daar om straten te maken, een woestijnweg, die regelrecht door de „Jordaan” loopt, máár, als het uiteindelijke stukje weg het nuchtere Westen bewandelt, regelrecht de katholieke kerk in én er weer uit ook, om terug te keren vanwaar het gekomen is, al dat leven.

Socrates bezit échte steen, hij heeft reeds een gebouw opgetrokken ... gaat hij verder ... en heeft „Jozef” niets meer te bedenken. Socrates bouwde aan een waarachtige Tempel, zijn fundamenten zijn het, waarop „ik” de „Universiteit van Christus” bouwen moet en ook mogelijk is. Vele anderen bouwden ook, doch de meesters voor de schilderkunst en beeldhouwkunst, zullen de „Tempel” verfraaien, waartoe ál het werk van meester Alcar behoort.

Já, mijn Socrates, ik weet nu hoe je geleden hebt. Maar voel mij nú – en je weet het.

Dat hij op eigen benen staat is op zichzelf reeds een groot wonder. Kunst is het! Máár, gaat hij verder, wie van jullie allen zijn de pilaren voor de „Universiteit van Christus”? Wat ben jé nu, Rama, voor de „Universiteit”? En jij – Darwin? Goddelijke fundamenten? Godgeleerde van hier, wat ben jij voor de „Tempel”? Dominee en jij? En jij pastoor? Sla „Jeus” nu nog eens de bank uit als je durft?

Kapelaan toch, je handen zijn besmet. Maar wij hebben het nog niet vergeten.

Intussen kan „Jozef” zich gereedmaken voor de maatschappij. Hij praat en denkt. Op de Goddelijke weegschaal worden je daden gewogen, mensen van Moeder Aarde. Al de mensen van de Aarde bouwen aan en doen iets, dat kómt straks, voor de „Tempel” van Christus. Velen breken af wat anderen opbouwden. De overheersende meerderheid is het op Aarde, die afbreekt! Die mismaakt, in brand steekt, wat door andere kinderen opgebouwd wordt en dat hebben Rudolf Steiner en Pythagoras moeten aanvaarden. Is dat soms niet waarachtig?

Deze Goddelijke weegschaal weigert je te aanvaarden, je zélf te wegen, indien je een donkere uitstraling bezit, nu ben je niet aan het bouwen maar bezig het eerste fundament van anderen te vernietigen. Kijk maar naar de beul van deze mensheid, volg je hem soms? Dacht je, dat hij iets goeds te brengen heeft? Door het verkeerde, het kwaad, de afbraak kún je niets voor de „Tempel van Christus” doen, men heeft je nu niet nodig. Waarom liet Hij zich bespotten, slaan en geselen en even later kruisigen? Omdat Hij géén hand uit wilde steken naar dat kwaad, omdat je alléén door je „liefdedaden” aan de Tempel kunt werken.

En thans zijn er geen hemelen te koop, kerk, die moet je door je levensbloed in te zetten, zélf verdienen!

Mijn hemel, wat laat je me toch lachen. Onder al deze narigheid ben ik toch nog gelukkig, maar jij niet, ook die bloedarme kudde niet van je ruimte, dat duistere plekje, waar je echt geestelijk blind van wordt!

Já, protestant, ook jij behoort ertoe! Nog neem je het eten en drinken van een katholiek aan, als je het tenminste krijgen kunt, maar straks, als alles weer voorbij is, kan dat kind weer doodvallen! Je zult het beleven, ik ken jullie. Thans verdeel je sigaretjes, geef je elkaar het laatste nieuws, maar wat blijft er van deze éénheid over? Kudde dieren zijn jullie!

De schoenzolen van een katholiek doe je niet zó graag, schoenmaker aan de overkant van mijn huis, maar besef je wel wat je doet, hoe je verstand is? Wie dien jij eigenlijk, alléén je gereformeerde God? Korstjes brood, kruimels van Onze Lieve Heer?

Op de Goddelijke weegschaal wordt je ónbewuste gevoelsleven wel gewogen. En je kunt er dan niet meer afkomen, want je staat nu voor de „Almoeder” en Zij is het, die je terugstuurt naar de Aarde om álles te leren liefhebben. Zólang ga je terug, totdat je géén kerk meer bezit en háár óneindigheid aanvaarden kunt. Is dat wat? Hoor je mij niet denken, ik zit juist aan de overkant van de straat over je arme levens te foeteren, als je maar aanvaarden wilt, dat ik je niets doe, ik vergrijp mij niet aan je leven – ik wil je voor de

„Tempel van Christus” wakkerschudden. Méér is er niet!

Ben ik geen ketter, schoenmaker? Buurman, gereformeerde?

„Wat sukkel je toch vanmorgen” ... komt er vanuit de kamer tot zijn leven en is niet alléén voor „Jozef” doch ook voor hem, waarop hij vraagt:

„Wat zeg je? Sukkel, ik? Ben ik een sukkel?”

Iets klopt er nu niet. Hij moet zélf handelen en kan het reeds, deze eerste ogenblikken waren echter nodig om weer met het stoffelijke leven in harmonie te komen. Já, iets deugt er niet, ik geef aan de persoonlijkheid té weinig bewustzijn en kan hij niet handelen. Wéér heeft hij geleerd en moet hij aan denken. „Jozef” miste de kracht van zijn persoonlijkheid en was nu niets. En hij zélf is daarginds, is gesplitst door duizenden gevoelens.

„Je staat daar te treuzelen, schiet toch op, het is zo koud.”

„Je hebt gelijk, kind, ik zal voortmaken.” Ineens beleeft hij nu de volle honderdprocent voor het stoffelijke bewustzijn en is nu eerst een gewoon menskind van Moeder Aarde, maar denkt verder, verder, doch vanuit zijn eigen wereld. Door deze enkele woorden ligt zijn machtige reis ónder in zijn leven, doch dat is de bron waarin hij leeft, géén onderbewustzijn is het – maar het levende uurwerk waarvoor hij nu op Aarde is, het heilige en rustige „absolute” ... álles wat waarheid bevat leeft daarin en moet thans zijn persoonlijkheid vertegenwoordigen, h́j is dát!

Door slechts éneke woorden staat hij vaster op eigen benen en voelt hij de Aarde onder zijn voeten, dat zo-even nog niet mogelijk was, zover voelde hij zichzelf van zijn organisme en Moeder Aarde af. De wijsheid én het gevoel worden nu afgesloten. Hij probeert om met „Jesús” tot éénheid te komen, want dan kent men hem niet zó duidelijk en kan de mens op Aarde hém bereiken en beleven. Vijf minuten later staat hij op straat, hij gaat nóg zijn éneke patiënten behandelen, de rest rammelt van honger, déze, twee oude moeders zijn het, staan open voor zijn geestelijke levensaura en houdt hij erdoor op de benen, de andere vierentwintig kan hij nu niet bereiken, die zijn thans té óngevoelig, té leeg, té stoffelijk. En ook die wetten zal hij voor de „Universiteit van Christus” ontleden, zodat de mens krijgt te weten, wanneer zij als hij ziek is te helpen is! Genezen kan! Dát hebben de mensen óók al in eigen handen gekregen, de één kun je helpen, een ander niet! Dát is waarheid, „genezer”, „genezeres” ... of weet je dat nog niet? Je kunt niet élk mens helpen! Je kunt niet élk mens genezen, door magnetisme of iets anders, dit zijn wetten!

De mensen op straat zakken nu door hun knieën, ziet hij. Hij niet, want zijn geest loopt, wandelt door de straten van deze stad, hij gaat op genezende levensaura door het leven.

Dat kon jij ook, Ramakrishna!

Ook Boeddha, maar toen hij te ver ging met zijn hongerstaking – nam hij vlug wat voedsel tot zich of hij had moeten aanvaarden, dat hij nóg niet zover was, die gevoeligheid als bewustzijn nog niet bezat en toen was dat stukje brood en die druppels water al voldoende hem in het leven te houden. Nietwaar soms? Maar hier is nu alles anders. Dit zijn stoffelijke, hongerige mensen, zij weten en voelen niet beter. Maar zie je, Ramakrishna, al deze skeletten rondwandelen? Ze eten als mens dus, honden en katten, ratten ook. Wat ze maar vinden, eten ze. O, mijn God toch, wat moet ik lachen!

Wat heb ik een pret.

Wat ben ik gelukkig nu, nu ik zie, dat ze zo'n honger hebben. Deze menselijke jakhalzen hebben niet anders verdiend. Ze zullen erdoor ontwaken, Onze Lieve Heer en eerst dán weten ze wat ze van U hebben vernietigd.

Adolf, gá verder en maak je taak af (zie artikelen 'Hitler' en 'Genocide' op rulof.nl).

Dat door de knieën zakken is al oud, dat begon in november eerst goed, nu takelen wij volkomen af, roepen er velen en dat is waarheid, want daardoor, mijn lieve zusters en broeders moet je nu leren.

Néé, dit heeft niets met het „uitjagen” voor het paradijs uit te staan, niets, dat heb je nu aan jezelf te danken, jullie willen niet leren denken. Maar wél is waarheid, dat miljoenen mensen nu reeds aan hun „laatste oordeel” zijn begonnen, dít is hét! Al die honger, dit pak slaag, deze ellende, de smart onder je harten, voeren je tot het „oordeeltje” voor je en van je eigen persoonlijkheid. Ik héb geen honger! Ook al rammel ik, zie zélf, ik word toch niet geslagen. Links en rechts groet men hem. Wat weet hij! Komt er nu spoedig vrede op Aarde? Daar zal je het hebben. Het is élke morgen precies hetzelfde: hoe is het nu? Wat is er dame?

„Het gaat goed, weet u het ook?”

„Ja, dame, het gaat best, héél goed gaat het.”

„Hier, 'n sigaretje, gisterenavond gekregen. U ook wat.”

„Dank u, dame, waarlijk, bedankt.”

„Ze komen van achter het front vandaan.”

„Ik zie het, dame, u wordt wel bedankt.”

Josef steekt z'n rokertje op en trekt, dat z'n longen bijna barsten, dat hij goedvindt. Als dit moeder „water” ziet, denkt hij, vindt zij het niet zó, maar wat wil zij? Een eind verder staat er een dame naar iets, beentjes zijn het, te kijken. Een hond rolt zich door die heerlijke kluiven, spartelt als het ware als een vis boven water, dat de dame niet begrijpt. Als hij haar nadert, vraagt ze:

„Is dat nu niet vreemd, mijnheer? De hond schuffelt zichzelf door dit pakje beentjes en vreet ze niet eens op. Is dat niet gek? Dat dier is uitgehongerd en toch vreet het de beentjes niet? Een raadsel is het.”

„Vindt u dat zó vreemd, moeder?”

„Ja, is dit dan te begrijpen?”

„Wél, moeder, deze hond ruikt en voelt zijn grootmoeder. Hij eet géén vlees van eigen familie, hij wil geen „honden papoea” zijn, het dier ruikt zijn eigen stam, zijn afkomst, dame. En eigen bloed, ook de eigen beenderen, moeder, tintelen. Als je die eet dan voel je je geëlektriseerd en nu rolt hij er zich doorheen, of is het een meisje?”

„Bah, foci, smerig is het.”

De hond blijft zich tegoed doen, doch het dier schuffelt zich door dit sterfproces, ziet hij, jankt niet eens om deze eigen dode, maar geeft de eigen levensgraad de „eigen” ... eer. Meer is er niet nodig, maar mensen zijn nog niet zover! Mensen eten alles, dieren niet; dieren zijn nog niet gevoelloos, mensen wel, dieren niet; dieren zijn niet voor het verloochenen van de „Algraad” te vinden, mensen wél; dieren niet!

Een leeuw eet géén leeuw, een tijger géén tijger op, dat zijn alléén de gieren die dat kunnen, maar mensen zijn als gieren zo wild, ook zo ellendig, ook zo diep gezonken, zodat ze hun eigen afstemming hebben vergeten, want wat kost zo'n kerkrat?

Hoeveel vraag je voor je beste hond?

Smaakt hondenworst lekker?

Is een kat te eten? Men zegt, dat katten heerlijk smaken, is dat zo? Is dat waarlijk een feit? Ik bedoel niet de ziekelijke feit, maar het „begrip kat” ...! Is die kat nu te eten? Dán slacht ik de mijne vandaag nog en eten wij morgen katten-hachee ... mens nog aan toe, kom je ook? Kom toch, toe, waarom kom je niet? Dan heb ik me niet alléén bedrogen, dan hebben wij ons niet alléén vergeten, dan zijn jullie er ook en nu is die armoedigheid te dragen, je weet nu, dat je ook hierin niet alleen staat.

Née, ik kom niet! Dan kun je doodvallen, sterf dan maar, groet Hem indien je daar nog in geloof, wij eten ónze hond op!

Zo'n snert hond toch, het dier blijft zich tegoed doen aan de botjes, ze zijn goed afgekloven ... doch het stinkt hier. Hij gaat verder, zijn adepten verwachten hem. En na de twee gevoeligen te hebben geholpen, marcheert hij terug, regelrecht naar Moeder Water, zij zal hem heel iets anders vertellen vanmorgen. Maar de ruimte krijgt zijn dank, voor de geestelijke aanraking, het gevoel, dat hij die hondenwereld en dat hondengevoel beleven mocht, thans is het levenswijsheid.

Bedankt, Goden!

Bedankt, Moeders en Vaders van daar. En dan valt er al: „Krijg ik een kus van je, André?”

„Dag moeder. Ja, maar deze is bewuster. Deze bezit ruimtelijke liefde,

moeder. Hier, ik lig reeds in je armen. Kus mij nu maar, mijn moeder, mijn eigen liefde, ik ben zover.”

„Ach, mijn André, hoe ben je nu? Hier is mijn kus, van de mensen krijg je deze niet, want ál die moedertjes moeten nog ontwaken.”

„Ik weet het, moeder.”

„Kan ik je helpen dragen?”

„Já, moeder, je bent er al aan begonnen.”

„Dan is het goed, André. Verwerk alles, maar verdeel je energie. En kom spoedig tot mij terug. Ik weet, dat je nog niet praten kunt, ik zal je dus niet overrompelen, maar ik zie je nog.”

„Ik dank je moeder, ik dank je, omdat je mij begrepen hebt. Natuurlijk, ik kom tot je leven terug, maar je kus was liefde.”

Dan trekt hij aan de bel, hij is binnen. Eerst de kleine Dayar begroeten en Loea, sinds eeuwen heeft hij hen niet gezien, maar is voor de mens één nacht, enkele uren, zo oud voelt hij zich vanmorgen. Het geschreeuw van het kind doet hem goed, dat is het enige werkelijke nog op Aarde wat hij beleven kan. Jeus heeft aan de bel getrokken, voelde hij, hij was het niet. En „Jozef” zegt goedemorgen, maar hij luistert naar het geschreeuw van het kind. Ik ben er dus, denkt hij en moet nu verdergaan, aan de beide anderen hebben ze hier vandaag niets.

„Dag, Loea?”

„Dag, Jeusje.”

„Hoe maakt „Dayar” het?”

„Best, Jeusje, ik ben zo gelukkig.”

„Dat kan ik begrijpen.”

Dat kán hij voelen, want door hem heeft Loea haar kindje gekregen. Gek soms? Néén, doodeenvoudig is het. De man wilde geen kinderen, wilde Loea géén kind geven en die er zijn gekomen, rammelde hij weer uit het lichaam vandaan door hard over hobbelige keien te vliegen, met Loea achterop de motorfiets. Dat zei Loea tegen hem en schreide zich leeg, léég, omdat zij geen kindertjes kreeg en zij toch niet tegen dat bewustzijn opgewassen was. En toen heeft André die man onder handen genomen. Hij zei hem:

„Hoor eens even naar mij. Ik ben tot álles in staat, als je het weten wilt. Jij geeft je Loea een kindje. Doe je dat niet, dan waag ik er mij zelf aan en ik vermoord je. Ik zet jou een vlijmscherp mes tussen je ribben. Ik maak een einde aan je leven, als je het weten wilt, maar Loea moet een kindje hebben.”

De man schrikt en denkt, dat is menens. Loea krijgt haar kindje, máár, Jeusje, had je dat werkelijk gedaan? Had je hem vermoord? Had je hem dat pak slaag gegeven? Jij hebt je kindje, Loea, voor de rest lach je, nu heb je heel veel goedgeemaakt.

Maar wat dan, als hij het niet had gedaan, Jeusje? Dan had je géén kindje gekregen, Loea, of je had een andere man moeten zoeken. Dus toch? Já – Loea, nú had je mogen scheiden, thans verbreekt hĳ de wetten, nu mag je hem verlaten, want hij smooit je verdergaan en dat vindt God niet goed. Is dat wat? Já, je mag zomaar niet van je man weglopen, want wij allen hebben karmische wetten te beleven, goed te maken, Loea. Maar indien de man de moeder géén kind wil schenken, heb je het recht om te gaan en deze band te verbreken, je scheidt nu geen nieuw karma.

Wat is eigenlijk alles weer eenvoudig, komt er, maar zo eenvoudig is het niet, weet hij, doch Loea kreeg haar kind, haar geluk en dat geluk heet nu „Dayar”, de naam van Dectar uit het oude Egypte.

Zal zij dit nooit vergeten? Zal Loea zo sterk zijn? Voelt zij, dat hij als Dectar eens haar kind was? Toen was Loea simpel en ging hij naar de Tempel van Isis. Loea is in dat leven simpel en van verdriet gestorven, maar ging verder, nieuwe levens door om hem te ontmoeten die nu haar man is en opnieuw werd. Ze hebben aan elkaar goed te maken. Hij echter, is hun meester én Jeusje, het kind van moeder Crisje.

Wel, Burgemeester van Den Haag, kent ook gij deze wetten?

Hij klautert omhoog, boven Loea bevinden zich zijn adepten, andere vrienden; ook daar leven man, vrouw en kind. En direct hoort hij:

„Waar was je, je ziet zo broos, zo ónstoffelijk?”

Hij wacht even, maar dan valt er over zijn lippen:

„Ik was daar, waar de „sikken” de mensen liefhebben, waar een kus van een „geit” je liefde schenkt, die je op Aarde niet beleven kunt. En toen zag en beleefde ik Socrates.”

„Meen je het, Jozef?”

„Socrates sprak met zijn „sik” ... toen hij hier leefde, ik met mijn „hond” ... doch toen werden wij gekust. Tóén bedacht en bevoelde Socrates zijn wijsgerige stelsels, maar beleefde hij de éénheid met het leven, de graden van ontwikkeling voor ál de stelsels.”

De adept weet het nu, die daar praat dat is geen „Jozef” meer, doch André. Wanneer dat leven vraagt:

„Was het machtig” ... komt er uit het leven van André, waarvan hij zélf voelt, dat men hem inspireert:

„Kun jij het verschil aanvoelen tussen menselijk bewustzijn en dat van een worm? Want een worm, mijn vriend, bezit áfgelegd bewustzijn en wil zeggen, dat leven is door verrottingen ontstaan. Het is eigenlijk het uiteindelijke stadium voor ál de scheppingen, waarvan de „doodgewone kip” het vader- én het moederschap beleven kan en toch niet door de geleerde als een machtig wonder wordt gezien.”

Hij wacht even, om vast te stellen hoe dat leven reageert en gaat nu verder.

„Néén, ik verkoop geen onzin, het is mij heilige ernst. Jazeker, een worm, ook zo'n mooi vliedertje, al dat ongedierte kreeg tóch, ondanks alles menselijk en dierlijk bewustzijn. Zo'n luis leeft immers en weet precies waar het zichzelf kan verdichten en waar het voedsel leeft. En dat nog wel door de menselijke levensaura. Het is machtig, want het voert je door al deze wonderen en kun je je eigen levensgraad bewonderen. Maak een wandeling door de tuinen van Onze Lieve Heer en je ziet van alles. Wist je niet, dat een vogel – een duif, mus, andere soorten, landelijk en ruimtelijk bewustzijn bezitten en wat dat voor de scheppingen te betekenen heeft? Dat heb ik nu mogen beleven. Ik weet nu, dat Max Heindel zich soms lelijk heeft vergist, niettemin is hij het, die de mystieke deur van de Tempel open heeft gezet voor het Westen dan, die in het oude Egypte is gesloten, omdat men daar aan de afbraak is begonnen. Je kunt dat lezen in het boek „Tussen Leven en Dood”, waarvan je trouwens alles weet.

Ook Freud en Jung zijn er glad naast. Een vriendelijke kennis van mij wilde mij voor een tijd terug wijsmaken, dat het paardrijden dezelfde harts-tocht is als het berijden van een fiets. Dat zei die „Jung” van hem. Dat die Freud klappen heeft gekregen, is waarheid, maar de bron vertelt je, dat hij er dichtbij was, maar nog die ogen niet had om er ín te kijken, zoals ook „Darwin” beleefde, beiden waren voor de schepping blind of hun geestelijke ogen waren nog potdicht.

Maar voel je het verschil tussen een worm en menselijk bewustzijn? Dan zie je meteen het machtige bezit van onze kip, dan weet je, dat Max Heindel dacht, dat de mens ééns zichzelf heeft kunnen bevruchten. Maar dat is dan alléén voor Californië, alléén voor de rozekruisers en niet voor ons, omdat dit kletspraat is. Ik denk, dat Max Heindel in Californië slakken heeft ontmoet, waarvan hij levenswetten zag en die menselijk bewustzijn schonk, maar op de Maan, waar ze toch geboren moeten zijn, leven ze niet! Volg je het leven van een rups, dan zie je de wedergeboorte voor dat diertje, even later vliegt diezelfde rups je voorbij en bezit de ruimte. Maar wáár is die rups door geboren? Ga even terug en je ziet die rotting, dat afgelegde bewustzijn van het andere leven en leer je ook die schepping kennen. Je staat nu niet alléén voor vader- en moederschap voor het insectenleven, maar bovendien voor de ruimte, het Universum van dat diertje en wél op Goddelijke afstemming.

De moeite waard, is het niet?

Zó is het. Maar Freud krijgt toch gelijk. Nu komt het, want door vader- en moederschap, waarvan hij „hartstocht” maakt, kregen wij het Universum te beleven. Ik weet thans, dat onze ogen het niet zijn die kijken, maar de geest, en hier achter de persoonlijkheid. Nu hebben de menselijke organen

ontzettend veel te zeggen voor het mannelijke en moederlijke gevoelsleven, omdat die organen het zijn die óns, nu komt het – met ál de levenswetten en levensgraden voor dit Universum verbinden. Kom je daarin dan heeft harts-tocht niets meer te betekenen, maar wél de menselijke persoonlijkheid. En nu zijn wij niet seksueel krankzinnig, doch moederlijk en vaderlijk in de war, in strijd dus met die wetten, die door het vader- en moederschap overheersing beleven en voor Freud „driften” zijn, voor „Jung” waanzin betekent, doch in diepte niets anders is, dan het vrijkomen van het vader- of het moederschap.”

„Heb je over Freud gelezen, Jozef?”

„Néén, dat weet je trouwens, ik mocht nooit zo'n boek in handen nemen, maar ik kén al deze mensen. Wanneer de mens, als moeder en als vader de moederlijke én vaderlijke levensgraad dóór de wetten van God vrijlaat, dat wil zeggen, dat man en vrouw beide organismen moeten beleven, dan betreden zij ónwaarschijnlijke graden en die zijn nu ónbewust vóór het vader- en het moederschap, doch nu betreden wij door Freud en Jung de homoseksualiteit. En daar weten die geleerden dan alles af, volgens de leer van Bartje (volgens Willem Bartjens (1569 - 1638), uit wiens boekje 'Cijfferinge' Nederlandse kinderen twee eeuwen lang rekenen hebben geleerd) dan. Voor de Goddelijke waarachtigheid zijn ze volkomen fout, omdat ze nú, waar het dus om gaat, de persoonlijkheid gaan zien en die is het volgens deze geleerden, die ziek is, seksueel ziek en dát geestelijk en lichamelijk. Maar voel je het machtige wonder? De mens – door Freud – breekt zichzelf af. Hij zegt, ze zijn seksueel disharmonisch, dus lichamelijk tevens, dát is voor hem dé mens zélf. Ik stel thans vast, dat het de ruimtelijke wetten zijn voor het vader- en het moederschap, waardoor de ziel als mens vrijkomt van het mannelijke scheppen en nu, dóór de reïncarnatie dus, een nieuwe geboorte vóór het vader- en moederschap beleven zal. Hierdoor is de ziel moederlijk noch vaderlijk, dus zij is uit die natuurlijke bewustwording gestapt, waardoor zij echter die disharmonie beleven moet en voor Freud niets anders is dan seksueel gedoe, de afbraak van een menselijke ziel.

Freud was er dus dichtbij, maar hij kent de wedergeboorte niet, hij denkt niet, dat de menselijke reïncarnatie het is die schuld is aan die verschijnselen, maar die de mens als man en vrouw beleven moet en géén hartstocht is, maar het vrijkomen van vader- en van moederschap. Dat wil dus zeggen, mijn vriend, dat wij thans, door deze wetten Freud college kunnen geven en met hem al de anderen, die denken, iets voor de psychoanalyse te voelen, doch waarvan zij het ruimtelijke fundament niet willen aanvaarden. Dát nú zegt: dat de ziel als mens miljoenen levens te beleven heeft, voordat zij bewust is voor ál de levenswetten van dit Universum en dán blijft zij bewust voor het vader- en moederschap, zodat wij kunnen beleven: ook die wetten zal zij als

de persoonlijkheid ééns overwinnen én zichzelf blijven, dus normaal vader- en moederlijk gevoel bezitten.

Niet de menselijke hartstocht is het, die de ziel als man en vrouw uit het natuurlijke evenwicht slingert, drukt, jaagt ... maar de wetten voor het vader- en moederschap. Vanzelfsprekend komt er het menselijke verlangen bij, het willen beleven van de schepping, het willen éénzijn, máár toch zijn deze wetten het, waardoor de mens zijn natuurlijk mannelijk en moederlijk evenwicht heeft verloren, dat ten slotte toch terugkeert, wanneer zij weer als man en vrouw het bewuste scheppende en barendende beleeft.”

„Maar mijn hemel, waar gaat dit naartoe?”

„Naar de „Universiteit van Christus”, mijn vriend, die ál deze geleerden tot de universele ontwaking voert.”

„Het is de moeite waard, Jozef.”

„Dat begrijp ik en mocht ik vannacht voor de ruimte beleven, voor mens en voor dier, voor Moeder Natuur bovendien.

Die krankzinnigheid van Freud raakt dus het gevoelsleven van „Jung” – wanneer zo’n geleerd mens zich aan een menselijke fiets vast moet klampen ... kunnen wij spreken van – Bartje – een wijsheid, die je achterstevoren tot God terugvoert, maar waardoor je in deze natuurlijke doolhof verdwaalt. En zij zoeken al naar deze uitgang, doch vinden die nooit, omdat zij de ziel als mens noch haar geboorte kennen. Alléén door de wedergeboorte zijn zij in staat haar te zien zoals zij door God geschapen werd.”

„Maar wat bedoelde je met die worm en die kip, Jozef?”

„Ook dat is eenvoudig, mijn vriend. De worm heeft bewustzijn gekregen door dierlijke rotting, nietwaar, een luis door vervuiling. De luis bezit nu menselijke eigenschappen, de worm stoffelijk aardse. Dat diertje is door aardse verrotting geboren en kreeg dus bewustzijn, maar de luis is ontstaan door ónze, nu komt het – verbruikte levensaura. Voel je dit?”

„Verbruikte levensaura, zeg je?”

„Ja, immers, wij ademen ín en uit, waardoor de lichamelijke stelsels worden gevoed, doch alléén is om die organen de stuwkracht te geven om te kunnen werken.”

„Dat begrijp ik niet.”

„Dan zal ik het je anders verklaren. Een magnetiseur geneest door zijn levensaura en niet door levensadem. Begrijp je dat? Want de levensadem, die wij ínademen, is heel iets anders dan de aura die onze geest uitstraalt en waardoor dus de organen worden gevoed en voor een geleerde „het leven” is. Maar wat is nu leven? Wat is geest en ziel? Dat heb ik vannacht allemaal leren kennen.

De levensaura is ogenschijnlijk het leven van de mens, maar dat leven

heeft lichamenlijk en geestelijk bewustzijn gekregen. Indien nu een orgaan die levenssappen verbruikt heeft, zenuwstelsel en bloedsomloop nu, hart en hersens, lever en gal, ga verder, ál die organen zenden de verbruikte levenskracht uit, doch nu komt het ... waardoor de luis zich voedt, dus die krachten dóór de vervuiling, dat een rottingsproces is, zich stoffelijk verdicht, zodat wij moeten aanvaarden, dat de luis ook menselijk bewustzijn heeft. En nu weet je meteen waardoor die luis juist óns wil beleven, maar ook dat is voor dier en mens weer precies hetzelfde, omdat ook een hond die diertjes heeft ontvangen, een varken, een paard, althans weer heel anders, maar ál de levende organismen hebben ermee te maken en schiepen die levensgraad.”

„Waar gaat dit toch naartoe?”

„Het gaat nóg dieper, mijn vriend. Daardoor zie je, dat de luis menselijke allures bezit, de worm aardse. Maar wanneer je weten wilt, dat de menselijke levensaura tevens ál onze ziekten uitstraalt, dan ga je begrijpen, dat bovendien de menselijke eigenschappen daarin leven en soms door de mensen worden geroken, zodat je soms hoort: je ruikt wie die man is, je ruikt het karakter – en is niet zo vreemd, want wij stralen óns karakter bewust uit.

En dan staan wij meteen voor al deze scheppingen. Ik heb gezien, dat élke cel nieuw leven moet scheppen. Door ons afgelegde „ego” nu, is in de eerste plaats de „Aap” geboren en vanzelfsprekend zijn eigen soorten, doch ook toen ging die schepping verder en traden ál de diersoorten die wij nu kennen en bezitten, naar voren.

Luister nu eens goed. Nu wij weten, dat élke cel nieuw leven moet baren en scheppen, hebben wij te aanvaarden, dat ook de organen dat hebben gekund, de lichamenlijke stelsels dus. En uit die stelsels nu, mijn vriend, hebben de levens-zeeën zich gevuld, leren wij echter onze „koe”, het varken kennen, organismen, die dóór óns zijn geboren, dus door het organische leven. Dat verklaart, waarom ál de dieren, de zoogdieren dus, eenzelfde levenskracht afscheiden, dat voor het kind de moedermelk is, doch dat nu verklaart, waardoor wij die levenssappen hebben gekregen, waardoor er vissen, koeien, kippen en ander dierlijk leven die de mens voeden, geboren zijn.”

„Ik word er gek van.”

„Ik niet, ik wandel door deze scheppingen en herken ze, omdat ze door mij zélf aan een eigen leven konden beginnen. Ik heb dus mijn eigen voedsel geschapen, dat wij, de meesters dus, door de „Universiteit van Christus” kunnen verklaren, omdat zij die levensgraden verdicht mochten en konden volgen.”

„Het is bovennatuurlijk, Jozef.”

„Dat zeg je, maar ál het leven in deze ruimte evolueerde en toen wij aan ons eigen leven begonnen, ontstonden er nieuwe levensgraden, niet alléén

voor de ziel als mens, doch bovendien dóór ons eigen organisme.”

„Het is enorm wat je daar vertelt. Jammer, dat wij dat niet opgeschreven hebben.”

„Dat is niet nodig, mijn vriend, meester Zelanus schrijft reeds, hij is het met meester Alcar, die nu aan de Goddelijke colleges voor de Aarde beginnen, vanmiddag worden al deze wetten opgetekend, néén, deze, denk ik, behoren bij het derde deel van de „Kosmologie”, omdat wij eerst het tweede deel vastleggen. Daardoor nu, mijn vriend, staat de kip aan onze zijde en wil zeggen, haar eitjes zijn voor ons leven noodzakelijk. Maar dat leven kreeg dóór óns organisch leven, doordat de organen moesten scheppen en baren, dát organisme, waarbij ál die andere organismen die ons voeden behoren. Een vis, een koe, de kip behoren bij ons, omdat wij ín de wateren zijn geboren, schiep ook Moeder Water voor ons organisme leven en dat leven bezit de afstemming voor ons organisme, doch ís ontstaan uit ons „ego”, de afgelegde schil.”

„Wordt dat allemaal beschreven, Jozef?”

„Ik begrijp thans, dat de meesters reeds zijn begonnen en je kunt erop rekenen, dat élke vraag, ieder antwoord van jezelf straks een plaats krijgt in dat deel, omdat alles betekenis heeft voor de „Kosmologie”. Maar Freud had dit moeten weten. Al de psychologen, maar die geleerden kunnen nog geen reïncarnatie aanvaarden en die wetten verklaren alles. Het wonderbaarlijke nu voor een kip is, dat zij het vader- en moederschap bezit: immers, zij schiept en baart tegelijk.”

„Maar de haan dan?”

„De haan, vraag je? Die bevrucht het leven, maar de moeder als de kip, bezit beide eigenschappen, bezit Zon en Maan. Of geloof je, dat je vrouw in staat is om haar kinderen te leggen? Je voelt wat ik bedoel? Néén, dat kan zij niet, maar een kip bezit deze gaven of wetten, ook de duif en al de gevleugelde diersoorten en soms bovendien de soorten – als náschepingen gezien, waartoe ook de rups behoort. De kip bezit dus een wonderbaarlijke schepping. Uit haar immers, komt het nieuwe leven voort, dat het ei is. Dat is baren én scheppen door één organisch leven, waardoor Max Heindel is gaan denken en in zijn Kosmologie schreef, dat de mensen ééns zichzelf hebben bevrucht, doch nu nonsens is, omdat wij als het éérste stadium het vader- en moederschap als een zelfstandigheid zouden ontvangen.”

„En wat wil dat zeggen?”

„Dat wij als mens zelfstandig vader en moeder zijn geworden, doch door de Maan en wél tijdens ons embryonale bestaan.”

„Dit zijn waarachtig colleges, Jozef.”

„Dat begrijp ik. Ons zegt het, dat wij in goede en wel meesterlijke handen

zijn, doch alles behoort tot de „Universiteit van Christus”. Max Heindel bewijst hierdoor, dat hij nimmer één bewuste uittreding heeft beleefd of hij had deze fouten nooit in zijn Kosmologie opgenomen. Doordat hij deze zaken op deze manier verklaren wil, ken ik zijn bewustzijn én zijn contact. En dat wil nu iets betekenen, mijn vriend, omdat er honderd duizenden mensen zijn die hem hebben aanvaard.

Voor de theosofen is dat dezelfde fout. Madame Blavatsky dacht en zegt: eerst is de natuur geboren, toen het dier en daarna kwam de mens. Dat zeggen de theosofen, mijn vriend, maar dat is fout! Wij mensen zijn het eerst geboren en uit óns afgelegde „ego” het dier en eerst vele miljoenen jaren later moeder „Natuur”.

„En ook dat heb je nu gezien, Jozef?”

„Néé, dat niet, die wetten heb ik reeds voor de boeken van „Het Ontstaan van het Heelal”, dus reeds voor de oorlog beleefd, doch nu gaan de meesters dieper en leggen fundamenten voor de „Universiteit van Christus”.

Al onze lichaamsdelen hebben dus moeten scheppen en baren. Ook in de wateren zijn die organismen geboren en zien wij die náscheppingen terug. Een slang bezit géén geestelijk astraal verdergaan, ook een inktvis niet. Dat zijn nu náscheppingen, die door lagere stelsels geboren zijn. Dus élk orgaan moest, tijdens deze éérste uren voor ons embryonale bestaan, scheppen en baren, totdat de zeven levensgraden voor mens en dier het uiteindelijke hadden beleefd en traden die rottingsprocessen naar voren; waardoor nu ál dat leven een eigen bestaan kreeg en wij nóg zien, niet alleen op het land, maar tevens in de wateren, te beleven en te herkennen zijn. Al het leven, mijn vriend, komt uit de wateren vandaan, doch heeft zich landelijk én waterlijk geëvolueerd, kreeg dus landelijk én waterlijk bewustzijn, doch bovendien ruimtelijk, dat de gevleugelde diersoorten zijn. Maar hoe laat is het?”

„Twaalf uur, Jozef.”

„Dan moet ik vertrekken, want meester Zelanus gaat beginnen. Ik groet je, mijn vrienden.”

André slentert huiswaarts, terug langs het water, ook dat leven heeft weer iets te zeggen. Maar hij geeft al die levens geen adem, hij is er nog niet toe in staat, omdat wij willen, dat hij zich stoffelijk én tegelijk op deze wetten instelt en eerst later geeft aan al het leven van God. Hij voelt nu, dat wij hem bezielen, het ging vanzelf, voelt hij, doch intussen ontving en verstoffelijkte hij de levenswetten van God, van de „Albron” – doch nu ín zijn organisme, als een kind van Moeder Aarde. Máár, komt er uit zijn innerlijk: wat hebben de ingewijden het toch gemakkelijk gehad. Ramakrishna kon zich aan zijn adepten volkomen geven, die had niets anders te doen en kon de wetten bedenken en beleven, doch zó diep is hij nimmer gekomen. Maar nu geen

gekke dingen meer doen. En dat is voor „Jeus” ... ook voor Jozef – zij moeten hem hier vertegenwoordigen.

De mens kent hem niet, ze weten nooit, wanneer hij als een meester is, doch door de wijsheid is dat vast te stellen. Ik moet niet naar mijn hoed zoeken, geeft hij zichzelf te weten, indien ik dat ding op heb, dat is goed voor armoedige geleerden. Ook al ben ik nog zo ver van huis weg, ik moet en ik zal normaal zijn of alles heeft geen betekenis meer. Nu is er geen gevaar, nu zullen de mensen niet kunnen zeggen dat ik gek ben en krijgt alles het ruimtelijke ontzag, gaan de mensen tegen zichzelf en anderen zeggen, dat het toch zó gek nog niet is.

Dat zegt nu, lezer, dat hij bezig is zichzelf te remmen, zichzelf een plaats geeft in de maatschappij voor hen die hem willen volgen, die hem nu en later willen aanvaarden. Maar die zullen dan tevens „Jeus en Jozef” leren kennen, doch dan staan zij voor andere persoonlijkheden en weten zij het niet meer. Later, veel later eerst, zal André moeten beamen dat zij het zijn geweest, die hém als André-Dectar voor het stoffelijke leven hebben beschermd. Jozef is de stadse, Jeus het kind vanbuiten, als Dectar is hij thans de meester. Jeus gooit er met z'n pet naar, Jozef heeft z'n enorm pak slaag reeds te verwerken gekregen. De persoonlijkheid „Jeus” slaapt nog en maakt pret, is de lolmaker voor dit karakter, „Jozef” is getrouwd en moet het huwelijk behandelen en beleven, waar hij als André-Dectar niets mee te maken heeft, hem niets van toebehoort, omdat hij het instrument is van de meesters. En toch – André kan het leven van Jeus volgen en tot dat leven praten, dat soms geschiedt, doch dat het optrekken wil zijn van ál die karaktertrekken tot de bewuste persoonlijkheid – André-Dectar!

Dat heeft eigenlijk elk mens te beleven. Doe aan kunst en gij zijt het! Hoeveel karaktertrekken bezit de mens niet? En die hebben hier een eigen leven én een eigen persoonlijkheid gekregen én, een eigen zelfstandigheid waardoor gij uzelf kunt leren kennen. Elke mens bezit het kinderlijke dat nooit sterft, maar dat ééns het volwassen bewustzijn krijgt of gij staat nog steeds op een dood punt. En het is wonderbaarlijk tevens, wie dat kinderlijke nu verloren heeft, zich dus in alles volwassen voelt, mist dat schone, dat reine gevoelsleven, waardoor dé mens lieflijk is, het kind blijft van Christus. Heeft Christus daar niet over gesproken?

„Laat dé kinderen tot Mij komen, want hun behoort het rijk der hemelen” ... is nu „Jeus” voor André ... maar ook dat kind staat voor de Kosmologie en heeft zich de wetten ervoor eigen te maken. Nu hij terugzinkt, kunnen Jeus en Jozef praten, dat doen ze ook. Jozef moet eten, drinken en het dagelijkse leven verzorgen. André tevens, doch nu door de meesters. Maar u voelt zeker reeds, tóch is het instrument van dit leven een eigen zelfstandigheid. Jeus

luistert niet eens wat André te vertellen heeft en dat is ook nu nog niet mogelijk, of die jeugd was thans kosmisch bewust en dat kán niet. De geestelijke persoonlijkheid, André-Dectar dus, is kosmisch bewust en hebben Jeus en Jozef zich nog eigen te maken. Duidelijker gezegd, hier beleven wij de gesplitste persoonlijkheid en dat bent u ook, lezer, elk mens is het!

Dat Jeus dat vroeg of laat te beleven krijgt, dat komt nú, de dagen zijn komende, dat uur heeft reeds geslagen en dan beleven wij machtige uurtjes. Máár, roept André telkens en dat doet Jeus niet: moeder, lieve Crisje, indien ik jou niet had, indien je mij niet hielp, wat zou er dan van mij terechtkomen? Ook dit is heilige waarheid, door deze band verwerkt hij nu de Kosmologie.

In enkele uren is het leven alweer anders geworden, er is nú voor de aarde bewustzijn gekomen en dat ging zomaar vanzelf. Maar bedenkt u, geachte lezer, dit alles eens zomaar voor uzelf? U komt er niet achter. U kunt het niet, zodat André ook te beleven krijgt, dat de meesters het zijn die hem dit alles, doch nu op Aarde, te beleven geven. Honger kent en voelt André niet, Jozef en Jeus wel, Jozef moet thans rommel eten, wil hij het organisme in leven houden, doch door Jeus soms niet geaccepteerd wordt. Wanneer Jozef voor de suikerbieten staat, is het André die dat voedsel eruit gooit, want dat trekt hem tot een dierlijke levensgraad terug en moet niet, dat scheidt voor hem narigheden, maar wat wil André nu beginnen? Van Jeus krijgt Jozef te horen:

„Das jao varkesvoer, hoe kui dat now ète?”

En wanneer Jozef reageert, valt er van Jeus nog:

„Dat vratte de varkes bijj ons jao nie’t.”

En thans hebben deze twee ruzie over het eten gekregen. Ook André zal ermee te maken krijgen, ook ik, wanneer wij straks beginnen te schrijven, want dan overheerst dat voer mij, ook hém en is dat disharmonie. Jozef zegt:

„Hou je mond dicht, het is beter dan niks.”

„Wí gijj mien dan wiesmake,” ... komt er nog van Jeus, „dat gijj dat lust? Hebbe wijj dat thuus bijj moe’der motte ète?”

Jeus gaat nu de kelder in, Jozef neemt het bewustzijn in handen. En wat wil dat nu zeggen, geachte lezer? Ik geef u al deze fijne nuances, opdat gij ook u zelf zult leren kennen en omdat het bij de Kosmologie behoort. Het betekent, dat ook Jozef onwel wordt van al dit varkensvoer, maar dat hij in zijn jeugd nooit gegeten heeft, waarna hij deze vergelijking beleven moet. Daardoor verdwijnt Jeus in de kelder, daalt nu af tot bij het onderbewustzijn en heeft dit te aanvaarden. Nu dwingt de persoonlijkheid door de eigen „wil” dat de karaktertrekken luisteren en die hebben dan ook niets meer te vertellen. Jeus krijgt te veel praatjes, het natuurlijke komt in opstand tegen het ón-natuurlijke. En dan komen wij thuis. Ik geef André om zich gereed te maken voor het schrijven. In de voorkamer is het te koud, dan maar in de keuken

aan de Kosmologie beginnen, daar is er nog wat warmte te beleven, oude nietszeggende boeken worden er nu verbrand, de manuscripten van ons gaan de kachel in, ook daarvan worden balletjes gemaakt om die suikerbieten te koken, waar Jozef zo dol op is.

Is het nu té koud, dan remt mij dat en kan ik de lichamelijke stelsels niet onder controle houden. Eet Jozef te veel, dan breekt mij dat; nu reageren de lichamelijke stelsels te véél en hebben wij rekening mee te houden. Het is meermalen gebeurd, dat André tijdens het schrijven niet meer kón eten, zo ver was hij van de stoffelijke wereld weg, doch dán moest meester Alcar ook daar voor zorgen en nu eten, voor André dus, omdat André anders zijn organische krachten zou verliezen.

Indien wij nu tussen warmte én koude leven, gaat het schrijven vanzelf. Voor de zekerheid wikkelt hij zich in dekens. Door de voeten goed te verwarmen, krijgen de stelsels voedsel, dus die warmte vanzelf. Gebeef of iets anders van kou of warmte, stoort, dat haalt André uit de trance, er mogen géén stoffelijke stoornissen zijn. Maar geen vijf minuten later zijn wij begonnen, het eerste contact hebben wij, meester Alcar en ik, gelegd, André ziet ons. Hij zegt opgewekt:

„Zo, mijn vriend? Wat wilt gij in deze koude beginnen? Over Kosmologie schrijven, hier in de keuken? Wilt gij een naald zoeken in deze levensoceaan? Wilt gij, laat mij uitspreken alstublieft ... vechten tegen Adolf Hitler en zijn bende, zijn vreselijke soort? Wilt gij, nog eventjes ... de rotheid van deze arme mensheid 'n beter licht schenken? Alles omver werpen van de geestelijke faculteiten? Ik geef mij ondanks alles aan uw leven over.” En op slag is hij nu in onze handen, ik kan beginnen!

André ziet nu, dat het geestelijke uurwerk op slag gezet wordt en wil betekenen, dat wij de levenskrachten berekenen die wij vandaag voor het schrijven zullen verbruiken. Hij hoort het getik ervan en kan voor zichzelf berekenen, hoever wij vandaag zullen gaan. Toch is er een stoornis en een vreselijke, de suikerbietensoep werkt. Ik laat me ontvallen, waardoor u kunt weten, dat wij alles méé beleven:

„Hoe kun je nu dergelijk voedsel eten ... nu je weet, dat wij moeten schrijven?”

Doch nu krijg ik van Jozef te horen:

„Is er iets anders te eten, hemelbewoner?”

Die is raak, meester Alcar lacht hartelijk, ik vergat even, dat Jozef eten moet, doch nu moeten wij eerst braken, iets anders beleven, voordat wij verder kunnen gaan. Voordat wij begonnen te schrijven, heeft Jozef gegeten, er was toch niet aan te ontkomen, de Wienerin heeft niets anders en zij wil dat Jozef eet of hij kan dit werk niet langer meer doen. Maar wat nu? Meester Al-

car doet iets, de meester daalt in het organisme af en drukt die verschijnselen naar de menselijke kist, naar het proces, waarheen het moet gaan, doch thans een bespoediging beleven moet. Dát kan een meester. Even later is die druk op de maag verdwenen en kunnen wij verdergaan. Maar géén suikerbietensoep meer, dan maar niets, wij kunnen er nu niet meer tegen.

Wie hem zo ziet schrijven, denkt, dat hij zélf bezig is. Maar het éne vel vliegt uit de machine na het andere en dat kan Jeus noch Jozef, dat kan alleén André en die krijgt het schrijven cadeau. André kan nu mij volgen, kan alles, indien hij dat wil, wij zijn nu zover ontwikkeld, méé beleven. Vijfzeventig procent van zijn gevoelsleven heb ik nu voor het schrijven in handen gekregen. Door de eigen vijfentwintig, waardoor hij dus het organisme voedt, kan hij mij volgen. Wanneer ik wat pagina's vol geschreven heb, kijkt hij even en zegt:

„Altijd weer is dat voor mij een groot wonder, meester Zelanus.”

Ik geef hem onder het schrijven antwoord, ik stuur hem ónder het schrijven mijn eigen gevoelens, dat ik kan en toch géén fouten maak, géén verkeerde letters aansla, dat voor hem ook alweer een wonder is, doch voor ons, als geestelijke persoonlijkheden niets anders is dan bewustzijn. André zal nu weer andere wonderen beleven, doch hij hoort van mij:

„Dat ís het, André.”

Ik ga verder, hij wacht even en dan komt er weer tot mij:

„De moeite waard is het. Ook ik zou dat willen. Ook ik zou willen schrijven.”

„Dat doe je toch?”

„Dat doe ik niet. Ik kán dat niet wat je daar doet, ik heb het nooit geleerd. En wat zouden Jeus en Jozef nu willen beginnen?”

„Die kunnen het niet, daarvoor hebben zij géén school noch opleiding gehad, André-Dectar.”

Hij wacht weer, ik ga verder. De machine ratelt en de suikerbietensoep keldert bovendien, daarvan hebben wij nu geen hinder meer. De Wienerin hoort het geratel, zo nu en dan moet ik ook haar nog antwoord geven, omdat zij zich niets van dit geschrijf aantrekt en doodgewoon is en gebleven is al die jaren. Zij is het eigenlijk, die dit doodgewone nimmer losgelaten heeft, nooit rekening heeft gehouden met André, voor haar is hij Jozef of Jopie gebleven. En dat heeft meester Alcar gewild en houden ook wij rekening mee. En dan komt er van André:

„Ik zag, meester Zelanus ... dat mijn adept ondersteboven was van hetgeen ik hem vanmorgen vertelde.”

„Dat zal wel” ... geef ik hem terug, korte antwoorden zijn het, maar waardoor André voelt, dat wij ook deze éénheid kunnen beleven. Vroeger kon dát

niet, doch nu zijn wij zover ontwikkeld, dat ook dit mogelijk is.

Nu valt er: „Dag, lieverd? Waarom werk je toch zo hard. Je zakt, já, door je stoel heen van honger. Waarom moet je met zo'n lichaam nu zo hard werken?”

Dat is de Wienerin, geachte lezer. Heeft zij ongelijk? Máár wij werken en hebben haar een antwoord te geven. Soms doet dat meester Alcar, nu moet ik haar antwoorden en geef haar m'n gebrom, iets dat zegt: já, maar wat wil je? Ze pakt me lekker, ik krijg een stoffelijke kus te beleven. André knipoogt me toe, hij weet het, hij voelt, wat dit te vertellen heeft. Machtig is het, omdat zij een kind, een eenvoudig kind is, van een andere persoonlijkheid had ik deze kus niet willen aanvaarden. Ik geef haar m'n handkus terug, waarop ze zegt: „Gekkie?”

Deze liefde is rein en menselijk zuiver. Ik voel mij gelukkig, maar ga verder. André glimlacht, doch zegt niets, hij laat mij zijn gevoelens voelen. Gekkie? Já, even heeft dat woord mij gestoord, ik hoor het nóg, het valt op het papier, ik gooi die pagina eruit en kan opnieuw beginnen. Gekkie klinkt niet slecht, gekkie?

Gekkie ... klinkt het nog, doch dan moet dat woord gedood worden of ik zit eraan vast en kan dan niet verder. André denkt, waar haalt meester Zelanus toch dat bewustzijn vandaan, hij laat zich door niets storen. De Wienerin gaat verder, scharrelt om ons heen en wij ook, wij vervolgen hetgeen André heeft beleefd. Alles wordt vastgelegd, ook zijn denken en voelen, dat de Kosmologie aantrekkelijk maakt en waardoor de mens zich ook op Aarde zal leren kennen. Wanneer ik 'n vijftal pagina's geschreven heb, krijgen wij van de Wienerin te horen:

„Wat voor 'n wereld is het toch. Néé, dat bedoel ik niet, ik bedoel, wat voor mensen leven er toch. Mijn moeder zei altijd, de Aarde is het paradijs, maar de mensen zijn de duivelen.”

Als er geen antwoord komt, vraagt ze:

„Zeg je niks?”

En dan moet ik weer antwoorden en geef haar: Je moeder was zuiver, zó is het. De Aarde is lief, mooi is de Aarde, maar de mensen zijn de duivelen en de demonen.”

Ik ga verder! André knipoogt opnieuw tegen mij en tegen meester Alcar, lief is het. En even later komt er:

„Ik wil nooit meer terug naar de Aarde. Ook niet als vrouw, ik heb nét zat van al dat gescharrel. Als ik terug moet, dan doe ik het anders. Ik ga dan, já, wat zou ik dan gaan doen?”

Wij werken verder, wanneer zij géén concrete gedachten geeft, geven wij haar ook geen antwoord, dat ze begrijpt en voelt. En weer even later komt er:

„Die snert kachel ook? Hoe kan zo'n ding nu branden, als je niet te stoken hebt? Wat is het leven nu toch moeilijk.”

En ik ga verder, ziet André, tussen dit gepraat door hebben wij het over kosmische stelsels, heb ik de eerste pagina's geschreven voor het tweede deel van de Kosmologie. Wanneer ze iets over deze tijd zegt, geef ik haar terug:

„Dat is waarheid, liefde, maar deze tijd moet uw persoonlijkheid niet breken” ... waarop ze mij geeft:

„Wat ben je beleefd tegen mij? U en gij? Laat me niet lachen.”

Soms hoort ze, dat Jozef er niet meer is, doch dan krijgt zij dat „u en gij” te beleven, maar dan zijn wij het. Ze heeft veel te vertellen vandaag en dat komt, dat wij niet in de voorkamer kunnen schrijven. Wij zitten thans té dicht in haar omgeving.

„Vreselijk is het, já afschuwelijk, maar houd je nu maar eens rustig.”

„Dat zult ge toch moeten proberen, lieverd?” krijgt ze terug, waarna ik opnieuw haar kus te beleven krijg. André denkt, hij volgt mij, tóch moet hij even glimlachen, van Jozef en Jezus is nu niets meer te beleven. Maar de machine spookt, wij spoken thans door het schrijven, ook dat zijn wonderen voor André-Dectar. Vroeger, stuurt André tot mij, speelde je met Jezus, maar ik was het. Thans schrijf je door mij ... en spelen wij opnieuw. Is dat geen reeel wonder? Wat weten de geleerden hier nu vanaf? Niks! Maar een machtig wonder is het! Ik zie dat je nu spookt, meester, Lantos Dumonché? Machtig is het. Hoe was de kus van de Wienerin? Is ze niet lief? Nét een klein kind. En ook dat is machtig. Jammer is, dat zij van ál dit machtige niets beleven kan. Maar wie zou het kunnen beleven hier, als vrouw van de Aarde. Ik geloof niet één. En wanneer dát wel zo was, zie ik nu, stonden wij meteen stil ook, want hierin kun je dat leven niet meenemen. En zo is het, zoals het nú is – ís het af en goed! Ook daar hebben de meesters voor gezorgd.

André volgt het schrijven, wij zijn dus tezamen met deze wetten verbonden, doch ík schrijf!

André leest op pagina 6:

„Is dit nog kletspraat voor je leven? Of begint het vanbinnen te dagen, komt er levenszon op voor je bewuste „ikje” en wil je iets begrijpen?

Begrijp je, dat God licht is voor de dag en er een maakte voor de nacht? Moeder Aarde is het!”

En even later, onder het gepraat van de Wienerin door, leest hij:

„Is er nu 'n ietsje meer licht in je gekomen? Kun je mij thans voor enkele minuten aanvaarden? Is dit alles dan niet wonderbaarlijk?

Ik heb God gezien!

Ik heb God gesproken!

Ik heb God mogen beleven!

Ik heb Zijn liefde gekregen!
Ik heb God als Vader en vooral als Moeder leren kennen!
Ik kén thans de Goddelijke wetten!
Ik kén thans de levensgraden voor uw ziel en uw geest!
Ik kén ál de werelden van God – voor ons mensen en het dier en het leven van Moeder Natuur.”

Ik ga verder, hij kan dit beleven en mij volgen, en is een wonder voor zijn persoonlijkheid. Pagina zeven zijn wij, hij kijkt even over mijn schouders en leest:

Ik heb het eten en drinken voor gans deze mensheid!

Ik heb de liefde voor deze mensheid!

Ik heb het „weten” voor deze mensheid!

Ik heb dé weg, de waarheid en hét leven voor deze mensheid ontvangen. Kunt ge u zelf nu ’n ietsje openen, lief mensenkind van deze zo mooie wereld, mooie aarde?

Ik ga verder, André ziet nu, dat ónze „Kosmologie” – Goddelijke betekenis krijgt. Tot hoever gaan wij vandaag? Doch wanneer er een V2 over gaat, komt er:

„Je bent je leven geen seconde zeker. Daar gaat weer zo’n vies ding, zo’n vreselijk monster en dan géén eten, niks meer, alléén ellende.”

Pagina acht ... ben ik gekomen, nog even en dan kunnen wij voor vandaag zeggen, genoeg, doch ik wil er tien schrijven. Elke dag tien, dat zijn twintig pagina’s leesschrift, dat is in dertig dagen, in twintig dagen het boek af. Wij willen – als het kan, een record breken, André en ik, zodat meester Alcar spoedig de volgende reis kan beginnen. En dan valt er weer:

„Schrijf je nog lang vandaag? Heb je nog niet genoeg gedaan? Man werk toch niet zo hard. Voor deze verschrikkelijke wereld? Voor ál die afschuwelijke mensen moet jij je zo afbeulen?”

„Nog even, kindje en ik ben er” ... geef ik haar terug en dan horen wij alléén de machine ratelen, maar wij schrijven en werken voor deze zó arme mensheid, opdat de verdoemdheid verdwijnt! Opdat de mens zál weten, dat hij het zélf is die stukken en brokken heeft gemaakt. Maar hier worden er stelsels beleefd, Socrates, psycholoog van de Aarde, hier beleven wij Goddelijke werkelijkheid! Lieverd? Kus mij nog eens, wilde ik haar vragen, doch ik ga verder, maar wij sturen al haar liefde tot Golgotha! Ook zij zal haar machtige plaats in de Kosmologie beleven, ook Crisje, ook Jeus en Jozef en allen die met André hebben te maken.

De machine ratelt, een machtig gehoor is het. André, zie ik, maakt een wandeling door het huis. Hij kan dat doen, niets houdt hem tegen. De gang door naar de voorkamer. Hoe laat is het daar? Bijna vijf uur. Nog even –

eventjes, en dan slaat de klok. Hij wacht, voel ik, kan ik zien ook, en dan slaat de klok vijf uur. Ook dat is een wonder voor hem, telkens weer, maar als kind heeft hij dat reeds mogen beleven. Nu beseft hij het kosmisch. Vanuit zijn wereld hoort hij het getik van de klok. Freud, geleerden, als jullie dit beleven, dan ben je er op slag. Maar jullie zijn niet te bereiken. Ook die gevoelens krijgen een plaats in de Kosmologie, want dit zijn feiten. Heerlijk is het beluisteren van het getik van de machine, denkt hij en dat vang ik vanuit zijn leven op. Meester Alcar is heengegaan, ook ik ga dadelijk en ben dan voor de aarde vandaag gereed. Dan keert André tot mij terug.

Zo gaan wij verder! Ik ben er bijna. André zal aanstonds voelen hoeveel krachten ik verbruikt heb. Dat arme organisme moet verder, ook al is hij vel over been, wij schrijven, ondanks alles, de mensheid helpt ons toch dragen, door deze armoede kan André de wetten verwerken. Was er menselijk geluk op Aarde, dan was het voor ons moeilijker, omdat de „Kosmologie” zo machtig is. Doch het menselijke leed helpt ons, deze druk, die zwaarte heeft met ons leven te maken en heeft afstemming op al deze wetten. Nog even en ik moet ophouden. Nu kan André het organisme weer overnemen en indien hij wil, Jozef dwingen de persoonlijkheid te vertegenwoordigen, dat blijft in zijn handen. Vanmiddag hebben wij twintig pagina's geschreven en het ging vanzelf, stoornissen, ook geen V-II's – zijn er niet. Ook al vliegen die raketten over ons leven heen, ze storen ons niet meer, wij schrijven verder, wij zijn door de meesters volkomen afgesloten, doch deze ontwikkeling heeft vijftien jaar geduurd!

Wij hebben vandaag een klein nietig stukje grond van het Almoederlijke omgeploegd en bezaaid. Wie er later voor openstaat, grijpt het, wij weten, één's leest héél de mensheid ons beleven, de boeken van André-Dectar!

En dan zijn wij zover. André keert terug en vraagt:

„Waar ga je nu heen, meester Zelanus?”

„Naar de Maan, André. Daar wachten mijn leerlingen. Ik ben daar reeds honderd jaar en voorlopig zal ik er blijven om de mensen aan Gene Zijde voor ál de levenswetten te openen. Dat is mijn taak buiten deze, die wij voor de mensheid tezamen beleven. Wij, dat weet je, hoeven niet meer te rusten.”

„Jammer, wij hadden er nog een tiental pagina's bij kunnen schrijven.”

„Néén, André, order van meester Alcar, voor vandaag is het genoeg. Wij hebben daar rekening mee te houden, je lichaam is het.”

„Geef Moeder Maan mijn kus, meester Zelanus.”

„Dat vergeet ik niet, maar zij heeft je kus reeds gevoeld.”

„En de groeten aan mijn „Wayti”.”

„Ook dat is reeds gebeurd, André, en zij zal je voelen. Maar denk nu aan de suikerbieten. Tot morgen, André-Dectar.”

„Tot morgen, ik ben gereed.”

„Dát weten wij. En nú, tot morgen.”

Ik ben wég, het contact is verbroken. Ik vlieg door de ruimte en ga tot Moeder Maan terug, waar ál mijn adepten zijn. André kan mij volgen. Freud en anderen zijn erbij, de geleerden van deze wereld krijgen college van de Universiteit van Christus. André leest nu, wat ik geschreven heb. Ook énkele leerlingen mogen het lezen, zij nemen dan die kosmische druk van hem weg en is hij morgen weer gereed. Hij kan nu denken, voor de Kosmologie en voor zichzelf. En hij begint al.

Een grote bende is het! Geleerden maken zich belachelijk voor de ruimte! Armoede troef! Maar ze zullen mij eens moeten aanvaarden! 's Morgens schrijven wij niet of het wordt te veel, hij heeft eerst frisse lucht nodig. En buiten kan hij met al het leven praten en krijgt hij de stoffelijke, maar nu kosmische éénheid te beleven, waardoor meester Alcar hem opent. Hierdoor kunnen wij verdergaan en steeds dieper. Wat hij dus aan Gene Zijde moet beleven, is bovendien voor de Aarde, want daar leven al deze wetten. En dat zijn mensen en dieren, bloemen en planten. Nu behoeft hij niet uit te treden, thans zal hij natuurlijk slapen vanavond, maar wij zijn begonnen.

Mijn hemel, wat ziet het lichaam eruit, stelt hij 's avonds vast en bekijkt zichzelf. Als ik dat maar verwerken – uithouden kan. Maar wat meester Zelanus geschreven heeft, is prachtig. Ik ben geen mens meer. Mannen en vrouwen takelen af, zij ook, maar niet geestelijk. Deze mensen stijgen boven álles van de Aarde uit, wat zij beleven is liefde en rein geluk en daardoor zullen zij zich staande houden. Maar hij weet, ik beleef reine geestelijke stilte. En wij weten, wat hij kán, deze André-Dectar en hebben wij, ál de meesters, vrouwen en mannen in ons leven – heilig ontzag voor, heilig óntzag! Ook Christus! Wij weten wat het hem kost, wat hij te verwerken heeft, doch daarvoor is hij ook de „Prins van de Ruimte” geworden! En dat zégt alles!

Vanuit ons leven sturen wij hem onze gedachten, hij kan zich er niet vrij van maken: de meesters zijn het die hem dwingen in deze richting te denken. En élke gedachte ligt vast, waaraan hij denkt en wat hij op Aarde ontmoet, spreekt tot zijn persoonlijkheid. Dat deze gedachten en gevoelens onfeilbaar tot hem komen, leert u kennen door hetgeen hij nu doet, gedachten die ik vanuit de ruimte aan zijn leven en persoonlijkheid doorgeef en waarna hij zal handelen. Ik dwing hem nu even naar buiten te gaan, de straat op om adem te halen, maar wij doen iets, ik doe het! En ineens staat hij in een bloemenwinkel om wat bloemen te kopen.

„Wie lapt mij dat” ... vraagt hij zichzelf af. „Vroeger stuurde men mij een vleeswinkel in om voor zieken vlees te kopen, en thans bloemen?” Nu hij zover is gekomen, hoort hij mij zeggen:

„Voor de Wienerin, André. Ik wilde haar danken voor haar lieve gedachten, haar reine kus. Kan het? Leen mij even die stoffelijke centen, aan deze zijde zal ik alles goedmaken.”

Hij stuurt mij: „Goeierd?”

Maar zijn hart staat open voor hartelijkheden en liefde. Hoe is het mogelijk? Een meester van Gene Zijde stuurt de Wienerin bloemen. Bloemen uit de sferen van licht, ze komen regelrecht van de Maan. Maar veel bijzonders is er nu niet te koop, hij neemt wat hij krijgen kan, voor zichzelf maakt hij uit dat ze meer op brandnetels lijken dan op Universele Rozen. En dan keert hij tot de Wienerin terug.

„Wat heb je daar?”

„Bloemen voor je, bloemen van meester Zelanus. Já, ik kon geen andere krijgen, maar vergeet niet, de liefde zegt je meer dan deze brandnetels.”

„Gekkie?”

„Waarom ben ik nu 'n „gekkie”?”

„Wie koopt er nu bloemen in deze tijd, er is immers niets bijzonders te krijgen.”

„Dat is waar, maar deze blijven gezond, ze zullen niet sterven. Deze zijn eigenlijk al gestorven, want ze komen van de Maan. Zie je deze kus? Voel je deze kus? Kijk toch, voel toch, een hemelse kus is het. Zie je het kaartje niet? Toen Ardaty in de Tempel van Isis waarschuwingen aan de priesters gaf, gebeurde er precies hetzelfde als dit nu, je kunt het geestelijke kaartje toch lezen? En daar staat op: van meester Zelanus voor je kus. Je kent „Tussen Leven en Dood” ... maar ook dit is liefde.”

„Ik krijg bloemen van meester Zelanus?”

„Ja, kindje, omdat je tot hem zo heerlijk hebt gepraat.”

„Tot hem?”

„Ja, onder het schrijven, ik hoorde precies wat je babbelde, heerlijk was het. En nu heeft meester Zelanus deze bloemen voor je gekocht. De moeite waard, je kunt erover nadenken.”

En nu denken. Hij neemt een vaart, lost op voor de Aarde, maar blijft éénheid voelen met de menselijke maatschappij. Duizenden gedachten én problemen stormen er op zijn leven af. Het is natuurlijk, nu wij er niet zijn, dat óns éénzijn met zijn leven het universele contact blijft behouden, hij moet de gedachte van de mens ontleden of wij komen niet verder. En dat moet thans op straat gebeuren of waar hij zich ook bevindt, hij móét aan ál het leven denken, aan Socrates, Jung en Adler, de theosofie, hij moet voor de Kosmologie vergelijkingen maken en is zijn taak voor nu, wanneer wij het contact hebben verbroken. Dát geeft u, geachte lezer, dat ook gij steeds, indien gij eenmaal zover bent, het geestelijke contact, dit éénzijn met uw geliefden kunt

beleven, indien u denken wilt zoals André-Dectar het doet of u krijgt géén geestelijk éénzijn te beleven, nu is het niet mogelijk!

De tijd nu, die komt, de dagen, dat wij niet schrijven, of de uren dat hij vrij is van Gene Zijde, zijn waarachtige colleges voor uw leven en persoonlijkheid. Daar in dat keukentje, leeft de „Prins van de Ruimte” op kosmische afstemming. En dan begint het, niemand is op straat, er is rust hier, maar ze zitten daar voor hun lichtje; wat olie en ’n stukje schoenveter, zoals miljoenen in Europa hebben te aanvaarden. Dit leven staat echter tegenover Adolf Hitler en zijn duivelen en vertegenwoordigt het goede!

Christus waakt!

God is nóg Liefde!

De afgezanten van God waken! Maar op een wijze zoals de mens zich niet voorstellen kan, anders dus, dan de protestant en het katholieke kind kunnen bedenken.

Hier worden de Goddelijke stelsels ontleed. Hoe diep is liefde?

Já, hoe diep is liefde?

Zo diep, als de mens aan gevoel bezit en te geven heeft. Beleef ik nu een kus en wat liefde, dán heb ik met die persoonlijkheid te maken. En als die persoonlijkheid van deze wetten afweet, krijg ik een geestelijke kus, geestelijke liefde te beleven, waar élkeen naar zoekt, dat het geluk uitmaakt voor deze wereld. En dát zoeken álle mensen, maar al die mensen hebben er niets voor over, dat wil een protestant en een katholiek ook beleven, doch nú komen die kinderen niet van hun verdoemdheid los en staan zij voor een dooie kus, die géén ziel, noch geest raakt.

Zó is het!

Een vrouw is het heiligste wat er op Aarde leeft, door haar kun je als man geluk beleven, zonder haar had het leven op Aarde geen betekenis. Maar hoe diep is een vrouw? Wat heeft zij aan het gevoelsleven „man” te schenken?

Zullen mensen, al die doodgewone mensen, die niets willen weten van deze kosmische schatten die liefde kunnen geven? Waarom scheiden er zoveel mensen? Denken die mensen, dat zij elkaars leven en bewustzijn reeds hebben beleefd? Mensen die niets van deze wetten willen beleven, beleven géén geestelijke liefde. Dat leven is ondiep, de kus ondiep, die kus en die liefde zijn stoffelijk gegeven en beleefd. Kus mij eens, lieverd?

„Wayti” ... voel je mijn kus? Ligt daaraan mijn ziel en mijn gevoelsleven niet vast?

Hoe is de kus van een theosoof?

Hoe de kus van een rozekruiser?

Hoe de kus van een Ingewijde?

Hoe van een gereformeerd kind van Moeder Aarde? Laat me niet huilen.

Bah is het, kom nu eens met mij tot deze kosmische éénheid? Moeders – ik bezit liefde!

Hoe kuste Annie Bessant? Hoe kust Krisnamurti? Hoe kuste Ramakrishna? Socrates? Plato? Bach? Wagner? Titiaan? Rembrandt? Van Dyck?

Náár het bewustzijn geeft de mens zijn liefde. En thans is de menselijke kus diep, is dat liefde, overgeven en beleven van de eigen levensgraad.

Maar ik dacht niet, denkt hij, dat brandnetels zó konden ruiken. Het is geestelijke parfum, geestelijk bewustzijn kun je ruiken, het is als ruimtelijke fosfor zó heerlijk, reine levensadem is het.

Ze gaan slapen, half acht is het, in bed is het beter dan in de koude keuken en dan kan hij denken. Weer V-II's. De mensen beven in bed. De nog overgebleven kopjes rollen over de grond, kapot. Die vervloekte moffen toch, néé, die afschuwelijke nazi's. Je kunt door verwensingen jezelf geestelijk kapotmaken. Pijnlijk is het. Maar hij denkt aan de Duitse soldaten die zijn boeken kwamen halen. De burens dachten, dat hij voor de Duitsers werkte. Wat wil je van die man, schoenmaker? Die man komt mijn boeken halen en is géén moordenaar, niet élke Duitser is een nazi. Hoe haten de mensen het leven van God. Die Duitsers willen niets met Adolf te maken hebben ook al zijn die jongens hier in ons land, schoenmaker? Als je zo denkt, dan ben je als Caïphas, hummeltjes? Arme gelovigen? En dát is kerks? Dat is gelovig? Dat wil een hemel betreden? Is dat liefde?

Is dat jullie kus voor de God van al dit leven? Zie je nu, hoe armoedig je levenskus is voor het leven van God? En wil je, dat God van je gedachtengang bloemen kweekt? Dóór je denken andere levens afslacht? Zie je, zó arm ben je schoenmaker en allen die rondom mij leven. Dán beter géén geloof, zoals hier beneden, maar die mensen spotten nu niet, kraken niet, maken door hun gevoelsleven het leven van God niet kapot, ook al wil ik met dat soort niet te maken hebben. Vals zijn ze!

Arme Erich Kohlen. Je zit in Rusland, maar ik denk aan je. Zag je mij zo-even naast je staan, daar in die barre ijskoude vlakke? Ik ben er en ik heb je gedachten gekregen. Ook de student is weer aan het uitzenden, maar ik reageer nog niet, die man heeft mij niets te zeggen, die kan zich nog kwaad maken en dat moet niet: nú krijg je nimmer dit contact te beleven.

Als je het daar hard te verduren krijgt, Erich, denk dan aan mij. De boeken van de meesters zullen je daarin steunen. Griezellig moet het zijn daar die hel te beleven, maar jij komt rein tot je vrouw en kinderen terug en staat mijlen hoger dan ál deze wrede Hollanders, die een God bezitten maar haten dat de stukken eraf vliegen. En dat noemt zich christen! Pestverspreiders zijn het op geestelijke afstemming. Je moet de mentaliteit van ons geestelijk bloedarme volk eerst kennen, wil je deze mentaliteit beleven, doch dan sta

je voor deze naakte persoonlijkheid. En dan zie je wat deze massa door het geloof doet en geleerd heeft, van geestelijke liefde is er nu geen sprake. Maar Golgotha zal ze genezen!

Zie je mij, Erich? Voel je, dat wij één zijn? Ons volk heeft deze tik nodig, maar dat wil die massa niet, hoofd buigen komt later, doch dan voor tien seconden, morgen haten ze opnieuw. Want jullie hebben geen God, voor deze stakkerige liefde is er geen God geboren. Jullie moeten kapot!

Maar ja, kun je hen ongelijk geven? Adolf is het! Ze hebben hier géén oorlog gewild. Maar jij haat niet, Erich, jij zult niet kunnen haten en toch ben je een Duitser, ook Russen zijn er die niet willen haten. Maar ik voel je koude, vreselijk is het, wat hebben wij het nog goed.

Mijn stoffelijke stelsels zuigen zich vol door de warmte van het bedje. Ik geniet, ook al rammelt het organische, ik zelf ben gelukkig en hoe ben ik thans? Thans werken de meesters aan mijn organisme, ze volgen de bloedsomloop, mijn hart, dat in 1939 tweemaal een tik kreeg en ik zelf voor de vloer ging, omdat die hartkramp zichzelf uitleefde. De spanning, „Het Ontstaan van het Heelal” heeft het gedaan, die boeken zijn dan ook door mijn bloed geschreven, Erich, zodat je kunt aanvaarden, dat ook ik mijn slagen heb moeten verwerken.

Ik voel wel, dat er iets tussen mijn longen zit, maar dat haalt meester Alcar er wel weer uit. Je gelooft het natuurlijk, sterven is voor mij de machtigste gelukzaligheid die er is. Gek is het, soms wil ik er voorgoed uit, doch dan zie ik al die ellendige mensen voor mij en begin ik opnieuw. Die vervloekte machteloosheid is het, die je nekt. Ik kán gans deze wereld gelukkig maken en de mensen willen dat geluk niet. Dat slaat je, Erich, en dát was het ergste voor Christus! Niet de kruisdood, maar Zijn machteloosheid als Goddelijke bewuste heeft Hem zó geslagen. Dat kan ik nu begrijpen, omdat ik de Goddelijke wetten heb leren kennen.

De Führer stuurt zijn karaktertrekken tot het Engelse volk en wil (het Huis) Israël vermoorden. Maar wat voor tienduizend jaar niet mogelijk was, kan ook nu niet gebeuren: (het Huis) Israël is niet kapot te maken, Adolf! Wist je dat niet? Ik heb het je reeds tienmaal verteld; je gaat kapot, zei ik je reeds in 1935, maar je wilde niet luisteren. Nú sta je voor je stoffelijke einde en kun jij jezelf vermoorden, méér blijft er niet voor je over. Arme hond toch!

En met jou ál de anderen die je hebben gevolgd.

Dag, mijn Erich, ik ga slapen. Morgen moet ik schrijven en daar hebben wij veel krachten voor nodig. Ik zie je terug! Ik weet nu dat je niet zult verongelukken, jij komt tot vrouw en kinderen terug!

Fijn zo, ruimte, ik voel mij licht. Gisteren dacht ik, dat de ruimte op mijn menselijke schouders lag gedrukt, maar nu ben ik anders.

Dank u, mijn meester Alcar!

De volgende V-II's houden hem wakker, tóch komt de slaap én het dromen, tijdens zijn slapen kruipt hij door de Aarde, gaat hij door doodskisten en ondergaat de éne verrotting na de andere, beleeft de „worm” – het menselijke lijk, totdat hij in de morgen ontwaakt. Hij springt het bed uit voor de natuurlijke drang, vliegt weer het bed in en slaapt nú, zonder dromen, vrij van al die werelden, doch voelt, dat hij duizenden jaren op weg is geweest. Onder de grond heeft hij werelden beleefd, onderging hij náscheppingen en is zich bewust van élke levensgraad. Men liet hem dromen beleven, zodat hij vandaag kan denken.

Als hij wakker wordt, kan hij beginnen. Je zou er angstig om worden, maar dat ben je niet en griezelig is het ook niet. Al dat leven heeft betekenis, kosmologie is het! Maar een slang is een ondiep. Een krokodil ook, apen niet, die komen voort uit ons mensen. Die Darwin toch. De Universiteit van Christus is nu geopend. Ik voel het en daarvoor moet ik denken.

Zie je, Rama ... zo gaat het goed, maar dat heb jij niet gekund. Ook Blavatsky niet. V-II's heb jij nooit gehoord tijdens je leven, want die hadden je uit je geestelijke evenwicht getimmerd. Mij niet! Voor eten en drinken stond je niet open, daar had jij maling aan, ik ook. Maar jou had deze maatschappij doen verijlen, mij ook, maar ik sta toch op eigen benen. Is dat niet de moeite waard, Rama?

De dieren nu, Rama, die tot de schepping behoren, kun je herkennen. Je ziet die soorten en élke soort schiep opnieuw, baarde ook, waardoor weer andere graden ontstonden en de ínteelt begonnen is. En nu zag ik, Rama, dat de eerste levensgraad uit de wateren tevoorschijn trad, maar zich zou vermenvuldigen, ook verfraaien en dat geschiedde door Moeder Aarde; immers, de prehistorische dieren losten op, doch die hebben het hogere stadium nu voor ónze eeuw bereikt, dat zijn thans de paarden, de koeien, honden en katten zijn het. Dus van het oerwoud naar de stad terug, net als wij mensen dat hebben beleefd, zó duidelijk is het!

Zag je mij onder de aarde kruipen, Rama?

Toen ik daar was vannacht, dacht ik aan je. Die dieren toch. Hoeveel rangen en graden hebben die al niet voor zichzelf geschapen. Zeven graden zijn er en dat wil zeggen, zevenmaal de laagste in en élke graad schiep nieuw leven. Weet je al, hoeveel dieren er geboren zijn uit ál die levensgraden, voor de ínteelt en de bestaande schepping? En die soorten bevinden zich ónder de eigenlijke soort, die ik zie als de oerbron voor een levensgraad, het stoffelijke-lichamelijke fundament is het. Leuk, Rama? Dat is het ook!

Ik zag mijzelf, toen ik nog in het oerwoud leefde. Ik zat daar ook onder de grond en leefde in een boom, maar ik had vele wijfjes om mij heen, waardoor

ik mij uitleefde en kindertjes schiep. Soms rende ik van de éne graad naar de andere, schiep ook daar kindertjes en toen Rama? Tóén versnipperde ik mijn eigen levensgraad, ik verprutste mijn oerafstemming, want ik was één met de derde, de tweede én de vijfde graad voor mijn organische leven, waardoor ik mijn eigen schepping bezoedelde. Voel je het?

En nu vragen de mensen in deze maatschappij zich af, waarom de mens géén weerstand meer bezit. Hierdoor, Rama, hebben wij mensen onze nátuurlijke weerstand afgelegd, verloren en toen konden wij niet meer tegen warmte noch koude. En nu kwamen de ziekten.

Dát zag ik en beleefde ik tijdens mijn nachtelijke tocht.

Ik zag echter, toen die zeven levensgraden voor de schepping uitgeleefd waren, ging die rotting voort en dat werden nu die náscheppingen waar ál deze ongedierten uit geboren zijn, doch die nimmer geestelijk bewustzijn kúnnen beleven achter deze dood. Voel je ook dit, Rama?

De mens is het hoogste scheppingsbeeld voor God.

Doch dit dierlijke wezen voert oorlog. Dat dier slacht af, is bloeddorstig. Dat dier heet nú – Adolf Hitler en zijn soort!

Maar élk dier als mens heeft schuld aan deze ellende, maar dat wil dit dier niet meer weten. Ontkleed zo'n generaal en je ziet slechts zijn levensgraadje. Ik heb geen ontzag voor sjieke mensen. Ik heb geen ontzag voor koninginnen, noch koningen, keizers, ga verder, die het leven van God bezoedelen, ik ontkleed ze en ik zie hun armoedigheidjes te goed en kan nu geen ontzag meer voelen.

Moet je zo'n mens eens bekijken, Rama, met ál die lintjes en metaal gedoe op de jas. Daar word je misselijk van, als je deze levensgraden kent.

Hoor je, hoe ze schetteren, dat ze boos op mij zijn?

Rama, de kerk doet aan het laatste oordeel. Ik zag daar, dat de menselijke beenderen waren verrot, hoe willen al die miljoenen nu hun eigen beenderstelsel terugvinden als de hemelen beginnen te toeteren? Ik zag dat ogenblik. En toen zag ik, als dat eens werkelijk zou gebeuren, dat de vrouw met twee rechterarmen rondliep, een mannenhoofd opzette, omdat de mens in de eeuwen die voorbij waren gegaan de kerkhoven heeft opgeploegd, zodat er grote ruzie ontstond om de skeletten, Rama, wat hadden die mensen een ruzie om de beentjes. En dat gebeurt, als de kerk gelijk heeft, als de kerk krijgt, wat zij de mensen te genieten geeft en als Goddelijke waarheid verkondigt. Miljoenen mensen hadden geen skelet meer, die beenderen waren verbrand door de crematie en toch moeten ze opstaan uit de graven, voor God verschijnen. Voel je de armoede en heb jij, toen je nog hier was, aan ál die mogelijkheden gedacht? Dat is de katholieke kerk, Rama! Het bezit van dat lichaam, dat zegt, dat het de álléén zaligmakende kerk is. Mij niet meer gezien, ik huiver

van al die goedheden. Ik kén een andere God en deze ís liefde, die van Mij geeft mij miljoenen levens te beleven en zegt: je krijgt een nieuw bestaan, dat van de katholieke kerk loopt zichzelf dood!

Je zou je een ongeluk lachen, indien het niet zó droevig was, mijn Rama-krishna.

Een menselijk lijk heeft dan ook niets meer te betekenen. Hoe dom waren de Egyptenaren toch nog, nu zij al dat goud en zilver bij het lijk deden, dat men toch zeker voor heel iets beters had kunnen gebruiken. En ook zij hadden dat nog te leren. Zó ben ik nu in staat om het kosmische woord aan al die sekten te schenken, ik zou de meester kunnen zijn voor ál deze sekten en dan kregen zij kosmisch bewustzijn, hadden zij het goed bij mij. Ik heb het woord voor ál de godsdiensten op Aarde gekregen, Rama, dat weet je immers.

Moet je zien, Rama, hoe onfeilbaar de menselijke luis zich bewustzijn heeft gegeven, ook dat is een wonder. Zelfs ónze verbruikte levensaura schiep een nieuw leven, zó diep zijn dus de náscheppingen. Is dat iets?

Maar wist je, dat ik veel katholieke lezers heb?

Als je bedenkt, hoe de katholieke kerk gebrandstapeld heeft, schrik je van angst. En toch zeggen de priesters: het waren er maar tien. Tien mensen waren het maar, die door de kerk, waartoe ónze „Galilei” behoort – ook al legde men hem niet op een brandstapel, doch men schakelde zijn leven uit en dát kon een paus ... – uitgeschakeld worden omdat de kerk dacht, dat zij heksten, spookten en was angstig voor de andere gelovigen. Zo’n armoedige katholieke kerk toch en dát noemt zich heilige moeder. Ik kan er niet bij, dat de miljoenen mensen van die kerk niet beginnen te denken. En toch, ik weet het, dat kuddedier moet nog ontwaken. Maar zég het eens tegen die soort?

De paus van Galilei sloeg met zijn vuisten op tafel, omdat hij niet wilde, Rama, dat de Aarde óm de Zon draaide en toen ging Galilei de kast in. Maar dat is de katholieke kerk vergeten. Die leugens waren er niet meer, ook die brandstapels niet. En toch, wij weten het, stort spoedig die macht in.

In één nacht zal het geschieden!

En dán is het: wég heilige vader, wég kardinalen. Wég pastoors – nonnen, je moet baren en scheppen!

Ik weet het, Rama, dan spreken de meesters!

Dan komen wij aan de orde! Dan spreken wij! Wij, de meesters van de Universiteit van Christus!

Wat zullen die mensen, Rama, die voor de kerk als het laatste „óordeel” dus begint, stinken, als zij voor hun God verschijnen. Zou je denken, dat God die lijken–lucht in „ZIJN” wereld duldt?

Ik dacht zomaar, voor de kerk. Die arme Galilei toch.

Als ze mij te pakken konden krijgen ging ik er ook aan, Rama. Maar wij leven nu in de twintigste eeuw, die macht is voorbij en de rest komt spoedig. Ze hebben dan toch maar de vooruitgang voor deze mensheid in hun eigen kerker afgesloten. En toch? Vergeten! De kerk maakt géén fouten!

En die miljoenen diertjes geloven alles!

Toen ik vannacht ónder de grond leefde, Rama, dacht ik aan dit laatste oordeel en heb toch hard moeten lachen. De sterren en de planeten volgden mij en Galilei riep mij toe: geef haar er nu maar van langs, André-Dectar, ze heeft het verdiend! Ik wreek Galilei en Socrates door deze wijsheid, door de levenswetten, Rama, dat weet je.

Wat hebben al die pastoors en kardinalen, ook die heilige vaders tijdens deze tweeduizend jaar toch een onzin verkocht. Van Petrus maakten ze een Goddelijke verschijning en die liep hard weg, toen Christus hem juist nodig had.

Ik zou tóch die vrouw wel eens willen zien met haar ribben van een andere levensgraad – als zij voor God verschijnen moet, mijn hemel, wat zullen wij dán een pret hebben.

En dan al die mensen uit het prehistorische tijdperk, Rama, wat willen die nu beginnen? Dat is de dodendans voor de katholieke kerk met een voorzichtige flauwte erbij, want dat al die kinderen van de kerk zullen bezwijken, dat is zeker, maar van schrik, omdat ze géén beenderen meer kunnen vinden.

En eerst dán leert een „non” zichzelf kennen, eerst nu ziet zij, dat zij haar scheppingen heeft gesmoord, eerder zullen al die kinderen toch niet ontwa-ken.

Hóé, mijn lieve Rama, zullen zij zich nu knuffelen?

Door het gerammel van de benen, hoofden, armen en bekken? Vraag eens aan Beethoven of Bach, of zij niet één mens op aarde kunnen vinden, die hun compositie beleven wil en dan aan de kerk doorgeeft, dan kan de kerk het laatste „oordeel” beleven op kosmische afstemming. Mijn hemel, Rama, wat zullen wij nu een muziekje horen. Want dat is muziek!

Wanneer hij hoort, dat „Jeus” vanuit zijn kelder tekeergaat, en even later zegt:

„As ik veurbij de kerk kwam, thuus, nam ik mi'e'n pet niet meer af, want dat wief hèt mi'e'n nog nooit goeiedag gezeid” ... kan hij hem gelijk geven, want zo is het.

En dan lost hij even in Jeus op en krijgt die te horen: „Weet je nog, Jeus, dat wij soms urenlang voor de kerk stonden om te wachten of die heilige moeder ons niets te zeggen had?”

„Ik wèt it” ... komt er omhoog ... „ik bun dat nog nie't vergète.”

„Weet je nog, Jeus, dat ik met Theet Schuurman en Jan Kuper op Onze

Lieve Heer heb gebeten en toen dacht, dat de kerk in zou storten?”

„Néé, daar wèt ik niks van.”

„Zo zie je nu, Jees, dat al die dingen voor mij waren en niet van jou kunnen zijn. Weet je nog, dat ik met vader sprak toen hij al gekist was?”

„Néé.”

„Dát kun je ook niet weten, want dat waren mijn belevissen en niet die van „Jees”, van jou, ik beleefde al die machtige uurtjes.”

Máár ... mijn Rama, ... Jees moet weer weg ... „vlindertjes” zijn ook ná-scheppingen, ook al zijn die diertjes begaafd met het Goddelijke kleurenrijk, tóch behoren ze tot de ná-schepping. Wist je dat al op Aarde?

„Meester, hoor je mij?”

Dat is die student, Rama, hij zendt uit, maar ik ga nog niet op hem in. Wat voor Duits horen wij toch in de geestelijke ether.

Vlinders, mijn Rama, zijn geboren door het duizendste inteelt proces. En toch, ook die scheppingen bezitten vader- en moederschap, já, ze hebben méér dan dat, ze bezitten zelfs het kleurenrijk Gods!

Is dat niet bovennatuurlijk? Machtig is het!

En toch zó eenvoudig, als je de schepping kent.

De rups nu bezit kruip én óptrek gevoelsleven en wil zeggen, het diertje trekt zichzelf tot het ruimtelijke gevoelsleven, dat een sprong is die voor andere soorten miljoenen tijdperken heeft geduurd. Voel je ook dit, mijn Ramakrishna? Het is precies hetzelfde als het wonder „kip”, dat diertje baart en scheidt, Rama, maar beleeft op dat ogenblik bovendien de elementale verdichtings- en verhardingswetten voor het Universum, dat bovendien miljoenen tijdperken heeft geduurd, voordat het leven die verharding bezat.

Maar ónze doodgewone „kip” bezit die levenswetten en weet het niet eens. En de mens die ernaar kijkt, weet ook niet, dat daar een kosmische gebeurtenis plaatsvindt, dat dringt nóg niet tot hem door. Maar voel je het machtige wonder? In die miljoenen tijdperken kreeg ál het leven van God die zelfstandigheid en zien wij, Rama, dat ook de ná-scheppingen álles van de „Oerbron” bezitten.

Maar waarom wilde jij je in het water gooien, toen je de Moeder had beleefd, was je toen reeds je bewuste voelen en denken kwijt? Je ziet nu, wat ik moet verwerken en het gaat vanzelf, máár, ik stond ook voor de wateren, wilde er ook in om hier te verdwijnen, zó had de Moeder mij te pakken. Ik weet het nu zeker, ik bezwijk niet meer, ik zal mij staande houden. Want jouw bezwijken, het vergeten dat je nog in de stof leefde, is thans mijn fundament, daardoor zijn wij nu zo kosmisch één!

Vlinders zijn prachtige diertjes, Rama, want uit zo'n rups zie je de oerbron terug. Moeder Maan heeft het niet anders beleefd. Schließlich (per slot van

rekening) komen wij uit de wateren. Hoor je het? Er zijn ook Duitsers die eraan „denken”!

En nu het bed uit. De dag is begonnen. Straks komt meester Zelanus en gaan wij verder. Ik ben nu wat lichter voor de Kosmologie en kan alles dragen, ik ben er doorheen, ruimte – „Wayti” ... ik b en er al!

„Ik weet het, André, ga zo verder!”

Nu eerst een kruisje maken voor Christus. Een kruisje van dankbaarheid  en geluk, een bloem van mezelf. Z o wil ik het zien!

KRUIS (image)

„Uit dankbaarheid voor álles, van Ramakrishna en mij. Een bloem van ons voor Uw leven ... „Christus” ... Zoudt gij onze dank willen aanvaarden? Wij willen geen zoenoffer, wij gaan door óns eigen lijk tot Uw leven en ruimte!”

Dat is zijn gebed vanmorgen. En onder het aankleden begint hij opnieuw en krijgt de ruimte te horen:

Toen de ziel als mens, Annie Besant ... aan haar eigen opbouw begon en vader en moeder werd, was tóch dat vader- en moederschap reeds in de ruimte aanwezig. En toen legde God in onze handen wat Hij voor Zichzelf, d oor de Almoeder gekregen had. Dat woord „God” heeft dus voor de kerk niets te betekenen, m aar de wetten zijn veel erger. Die moet je als mens leren kennen en je daarvan de ruimten eigen maken. „God”  is maar een woord! De mens op aarde voelt en ziet nu een mens, omdat God tot Mozes sprak. Maar dat was God niet, dat was een meester uit de zevende sfeer, Rama. Wist je dat ook? Heb jij al deze Goddelijke zaken in je eigen leven op Aarde kunnen beleven? N een, dat heb je niet gekund, jij beleefde alles anders, voor je eigen volk, maar dit is voor de hele mensheid.

Freud, voor jou waren dit seksuele driften. Maar kijk er eens achter? Daar, waar je nu bent is alles anders. Nu zie je, dat het vader- en het moederschap door de ziel beleefd moet worden en dat zij op Aarde als man en als vrouw g een bewust vader- noch moederschap bezit. Dat zag je  in de persoonlijkheid, maar die „Oerbron” is het, waardoor de persoonlijkheid werd beïnvloed. Voel je dit, Rama? Voel je, dat Freud zich lelijk heeft vergist en hij geen wetenschappelijke fundamenten heeft kunnen leggen? Daarom is het, dat anderen hem weer voorbij streven, omdat hij het waarachtige fundament niet heeft gevoeld.

Dit zijn Goddelijke rechtvaardigheidswetten, mijn Rama! En die zijn voor het vader- en moederschap. Ik zal ze  al de homoseksuelen van de Aarde verklaren en nu zijn het geen homoseksuelen meer, doch half bewusten voor het vader- en het moederschap. Prachtig is het en  ik ben er!

Er zijn zieken, geesteszieken op Aarde, natuurlijk, maar wat is er nu ziek? Wij zeggen, dat zijn half bewusten, van waarlijk ziek-zijn is er geen sprake,

ook al zit je achter de muren van een krankzinnigengesticht. En ook die wetten zullen wij je bewijzen, ook die fundamenten worden er nu voor de „Tempel” van Christus gelegd.

Seelisch leben, mein Freud, hat Universele Tiefe. (Zieleven, mijn Freud, heeft Universele diepte.)

Of zou jij het anders zeggen? De ziel voert zichzelf niet naar het seksuele, maar tot het vader- en moederschap, het bewuste-natuurlijke vader- en moederschap, waarin mannen en vrouwen leven, doch de rest van deze mensheid nog niet bezit. Dat zegt, mijn Rama en mijn Freud, dat wij als mensen, als mannen en vrouwen nog géén scheppend - noch barend gevoelsleven bezitten, omdat wij die vorige graad voor het vader- en moederschap aflegden. Dat voel je niet, Dr. Freud? Dat zegt, dat wij telkens wéér die bereikte bewustzijnsgraad voor het vader- en moederschap los moeten laten. Dat voel je nog niet? Dan iets anders.

Neem je aan, dat wij als mensen in het oerwoud hebben geleefd? Já, welnu, ook die mensen beleven vader- en moederschap. Maar de mensen nu, die thans in Den Haag of elders anders leven, ook. En dat zijn nu de levensgraden voor het menselijke organisme, als graden gezien en beleefd, doch bovendien zijn ook zij vader en moeder. En nu wij voor de geestelijke – dus wijsgerige stelsels, voor de psychologie komen te staan van de mens, beleven wij deze organische wetten, die thans de „Oerbron” als barende en scheppende machten en krachten moeten vertegenwoordigen, waardoor ook de „Almoeder” zichzelf heeft gemanifesteerd. Is dat duidelijk? Maar wacht even, ik moet de Wienerin even haar surrogaatje brengen, direct ga ik verder.

Zó, hier ben ik, Rama, is Freud er nog?

Jij hebt gestudeerd, Freud, maar ik was een taxichauffeur, zul je dat nooit vergeten? Mijn Universiteit leeft in de ruimte. Freud valt mijn leven aan, door die seksuele driften van hem, ben ik geen normaal mens meer, maar ik zal hem dat nu bewijzen.

Néé, Freud, alle moeders zijn geen slechtheden, geen hysterica's, ook dat zal ik je bewijzen. Socrates, hoor je het, wij zijn begonnen!

Galilei, kom jij er ook bij?

Rudolf, kom je ook kijken? Kom in mijn levensaura, lieverds en wij hakken al deze stelsels aan stukken en brokken. Blavatsky, thans kun je iets leren. Annie, kom je ook? Ik wíl thans, als André-Dectar, dat je naast en ín mij bent, het wordt nu heilige ernst. Ook jullie pagina's worden nu geschreven, ook die van Caiphas, van Pythagoras tevens, van Van Dyck als mijn meester, van Rembrandt en voor alle kunsten en wetenschappen, elke godsdienst en psychologie.

En thans verder. Toen de ziel als mens aan haar eigen opbouw – voor haar

persoonlijkheid dus – begon, en zij voor haar gevoelswereld stond als man en vrouw, was dat het vader- en moederschap. In haar maatschappelijk leven ging zij te gronde, ook in het oerwoud reeds, maar daar hebben wij het nu niet over.

Hoe zit nu dat menselijke organisme eigenlijk in elkaar? Kennen de doktoren deze machine? Néén, want zij kennen de ziel niet, de geest niet en het leven nog niet. En deze drie machtige overheersende eigenschappen zijn het die zich door het organisme manifesteren, doch die gestalte en persoonlijkheid krijgen, wanneer het vader- en moederschap naar voren treedt.

En nu hebben wij gezien, dat man en vrouw in beide organismen moeten leven. De man heeft nóg het moederschap te dragen, ook de moeder het mannelijke deel, voor haar moeder-organisme. De ziel stuwt dus haar organen tot dit bewustzijn en bepaalt nu, of zij vader of moeder zal worden. Is dat gek? Dat is nu mijn studie!

Hierdoor tonen wij aan, dat de ziel als moeder niet ziek is, maar dat zij géén bewustzijn bezit voor het vader- of het moederschap. Wij komen voor de homoseksualiteit te staan, geachte Freud, dat geen homoseksualiteit is, zoals je reeds van mij hebt ontvangen.

Dat zijn de ónbewuste levensgraden voor het vader- en het moederschap, voor man en vrouw dus. En die wetten staan buiten de persoonlijkheid, dat ís nu de oerbron voor de ziel als mens, waardoor zij haar persoonlijkheid in handen en te beleven kreeg. En die persoonlijkheid weet nu geen raad met het lichaam? Néén, Freud, het vader- en moederschap splitst zich thans en geeft díé splitsing aan de persoonlijkheid door. Dat heb je seksuele driften genoemd, maar dat is het niet, het is de splitsing voor het vader- en het moederschap.

Immers, wij kennen halve en bewuste homoseksuelen (zie artikel 'Homoseksualiteit' op rulof.nl). Die mannen en vrouwen leven in deze maatschappij. Wij kennen mannen die zich – moeder voelen. Wij kennen vrouwen die zich man voelen.

Maar wij kennen bovendien mannen en vrouwen die moederlijke noch vaderlijke geslachtsdelen bezitten, deze mensen hebben – nu – het bewuste vader- of moederschap nog niet bereikt. Kén je die mannen en vrouwen niet?

Dan zal ik je een voorbeeld geven. Voordat de ziel als mens het bewuste vader- of moederschap beleven gaat, volgt zij zeven overgangen, voordat zij dus bewust vader of moeder is. Die levensgraden hebben wij op de Maan moeten aanvaarden, daar zijn ze dus geboren. En nu zien wij, dat die eerste overgang naar het vader- en moederschap nog niet bewust is en scheidt de ziel als het gevoelsleven – half vader- en moederschap, half bewust dus en bezit zij als vrouw noch het geslachtsdeel voor het moederschap noch het vaderlijke, het

scheppende deel, die nu beiden half bewust zijn. Die vrouwen leven er in onze maatschappij, maar de wetten ervoor heeft de geleerde nog niet kunnen ontleden, ook jij niet, beste Freud, want je hebt jezelf erdoor verloren.

Dat zijn nu de wetten voor halfwakend en wakend bewust vader- en moederschap, beste Freud, zodat wij moeten aanvaarden: Homoseksualiteit bestaat er niet!

Dát wat men op Aarde voor homoseksualiteit (zie artikel ‘Homoseksualiteit’ op rulof.nl) uitmaakt is:

Half bewust vader- en moederschap!

De „Universiteit van Christus” zegt nu, dat de psychologie nog aan het leggen van deze fundamenteen moet beginnen.

De vrouw voelt zich nu mannelijk, beste Freud.

De man zich moederlijk en wil zeggen, dat de ziel als mens zójuist, door haar vorig leven dus, het moederlijke óf het vaderlijke, het barende of schepende organisme heeft verlaten en zich nú nóg moeder voelt.

Is that something good news, Dr. Freud? (Is dat enig goed nieuws, Dr. Freud?)

Maar waar komt dit Engels vandaan? Dat zegt mij nu, dat wij spoedig vrij zijn en dat Adolf door (het Huis) Israël overwonnen wordt!

En dan komen de karaktertrekken. Ook staat de mens nu voor „liefde” en geloof, want hóé is nu die persoonlijkheid, beste Freud? Vanzelfsprekend is, dat man en vrouw thans voor de eigen zwakke karaktertrekken staan, voor goed en kwaad, voor het geestelijke leven, voor ziekten en narigheden en nu mogen de psychologen daarin de reine Goddelijke klaarte zoeken, willen zij, waarvoor ze toch geleerd hebben, een zuivere diagnose stellen. Nu maken zij radicale fouten en was jij er en waren al die anderen er – beste Freud, glad naast! Glad ... jullie hebben je nu verloren in die karakters, die echter de ruimtelijke wetten beleefden, waar niets aan te veranderen is, indien de mens er zich aan over geeft. En wat zien wij nu?

De menselijke „wil” treedt naar voren. En toch zijn jullie niet zo zeker of de mens wel een eigen – wil heeft en bezit. En door die – wil nu kan de mens handelen en zichzelf voor al die verschijnselen beschermen. Of hij beleeft narigheden, zijn hartstochten, zijn dierlijke óf zijn natuurlijke liefde, waar alles om draait en het leven een gestalte geeft.

Voeg daarbij nu de kunst die de mens bezit, de duizenden zaken en dingen die hij zich eigen heeft gemaakt en u staat voor de persoonlijkheid als mens, met de daarbij komende complexen, het bewuste en ónbewuste kunnen voor onze maatschappij en je ziet de mens van de twintigste eeuw.

Maar door alles heen zien wij toch het vader- en het moederschap overheersen, die álle eigenschappen blijvend overheersen, die de „oerbron” verte-

genwoordigen en scheppend en barend zijn én blijven.

Wanneer man en vrouw nu het evolutieproces willen beleven, hoeveel, geachte Freud – hartstocht is daar nu bij, nu wij weten, dat wij op Aarde leven om door het vader- en moederschap deze ruimte te overwinnen? De mens bezit daarom hoogstens:

één procent hartstocht, indien hij het Goddelijke éénzijn voor zijn evolutie ondergaat, doch dat alles wordt hartstocht, wanneer de persoonlijkheid spreekt en de Goddelijke reine klaarte bezoedelt.

Freud, wij staan voor de reine klaarte voor het vader- en moederschap, voor karakterdriften en de onbewuste én bewuste gevoelsgraden voor het baren en het scheppen. Dat zijn de verschillende werelden voor de ziel als mens voor haar leven op Aarde. Vanzelfsprekend zien wij de mens nu tevens door zijn karaktereigenschappen verongelukken en is te volgen.

En dat zijn nu de verschillende werelden voor de ziel als mens waarin zij leeft, de maatschappij waarvan zij deel uitmaakt. Haar verlangens treden op de voorgrond. Wie is deze ziel als vrouw en man? Kent u haar, dokter? Onmiddellijk is vast te stellen of zij hartstocht óf reine liefde wil beleven. En zie nu, in de diepte van haar persoonlijkheid ligt thans het vader- en moederschap, doch waardoor zij haar verlangens wil beleven.

Jullie dokters ook. Jullie kennen de ziel niet. Jullie weten van haar oneindig leven niets. Jullie blijven voor de „kist” staan en kijken er niet overheen. Maar dáár leeft zij thans als een geestelijke persoonlijkheid. Alsof God niets anders heeft geschapen dan zo’n stoffelijk mensje.

De ziel handelt door haar persoonlijkheid.

Máár de menselijke „wil” én de persoonlijkheid zijn één, is één leven, doch is bovendien gevoel. En die machtige machine, Dr. Freud, Jung, Kant, Schopenhauer ... hebben jullie nimmer kunnen ontleden, jullie kennen dit uurwerk niet. Hoor je dit, Rama? Jij hebt je zelf leren kennen, ook jij trad buiten je uurwerk en ging tot de geestelijke astrale ruimte, doch waarvan Boeddha géén wet heeft beleefd. Pythagoras wél, ook hij was er zo nu dan even uit, omdat hij Tempels heeft beleefd om de occulte wetten te leren kennen, een machtige studie, die voor de westerse geleerden nietszeggend bleef, omdat zij dachten het door hun wetenschap te kunnen. Maar het uiteindelijke punt is, machteloosheid!

En deze machtige machine moet men kennen, wil men de ziel als mens beleven. De westerse geleerden, Rama, zijn nu geen geestelijke horlogemakers. Ze weten met dit uurwerk geen raad, kennen niets van ál die radertjes die toch het stoffelijke uurwerk tot het lopen dwingen en onfeilbaar in elkaar is gezet.

De wijsgeren en de psychologen, Rama ... staan thans machteloos. Maar

er is veel meer om aan te tonen dat jullie er nooit komen, indien je de wedergeboorte niet aanvaardt wilt.

Waarom bezit de vrouw en de man voor het hoogste organisme de beste en mooiste stem? Waarom kunnen de mensen in de oerwouden dat timbre niet beleven? Ik bedoel niet de negers (zie artikel 'Anti racisme en discriminatie' op rulof.nl), Herr Jung ... maar de oerwoudbewoners. Die organismen moeten nog evolueren.

Maar luister nu eens naar dat oerwoudtimbre? De klank is nog niet ontwaakt, Heer Jung, mijnheer Kant. Daarvoor heeft de ziel nog duizenden levens te beleven, voordat zij het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) heeft bereikt. En het hoogste ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) bezit bovendien het klankrijke timbre, waarvan we de alt, sopraan en de mezzo, de bariton, bas en tenor kennen, doch die mensen nog niet bezitten, dat zeggen wil en wetten zijn, dat die organismen nog moeten – evolueren, maar door de ziel als mens voor de planeet Aarde te beleven krijgt. Dat zijn voor jullie rassen (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), nietwaar, maar voor de ruimte levensgraden voor het stoffelijk, menselijke organisme. Is het nu niet eenvoudig?

En nu verder. Weer iets anders, mijn geleerden. Wij kunnen dit nog even afmaken, voordat de Wienerin komt en ik weg moet.

Waarom beleeft de moeder diepere smart dan de man? De man kan die smart nimmer beleven. Wat wil dat zeggen, Herr Freud? Herr Jung? Omdat de man naast de schepping wandelt en hij haar barings-moederlijk gevoelsleven niet beleven kan en omdat het moederlijke gevoelsleven het eigenlijke „alles” te vertegenwoordigen heeft. De man is dus vrij van dat diepe universele voelen, de kosmische éénheid en kan die smart nu ook niet beleven, die toch door de moeder wordt gevoeld. De man beleeft géén éénheid met God.

De man kán die éénheid niet beleven.

Dat is alléén mogelijk door het moederschap, omdat het moederschap de Goddelijke schepping bezit!

Daarom zijn moedertranen dieper dan die van de man! Wanneer de moeder schreit, schreit haar afstemming, schreit de ruimte, waarvan de man niets te beleven krijgt, omdat hij géén universeel contact beleeft, vrij is door zijn scheppend organisme. Maar het is daardoor bovendien, Herr Jung, mijnheer Kant, Schopenhauer ... dat de wereld nooit een vrouwelijke Rembrandt noch Beethoven noch Titiaan zal leren kennen, want dát kan nu niet gebeuren noch door haar beleefd worden, omdat de moeder het diepste door haar moederschap ondergaat en zij nimmer bovenuit stijgt. Het is hierdoor, dat de man scheppen kan, omdat hij die fundamenteen bezit, vrij is voor het baren en zich nu geheel kan geven. De moeder wordt dus door haar gevoelsleven

geremd, máár dát is het hoogste wat de ziel als mens kan beleven, voor God en de „Almoeder”. Is dit niet natuurlijk, heren?

Wanneer eens de moeder dat meesterschap raakt, betreden wij meestal de splitsing van haar moederschap en wil zeggen, dat zij als ziel het barendende gevoelsleven heeft verlaten en thans één van deze zeven graden voor het vader- en moederschap betreedt. Voelt ge, heren, hier de diepte aan van de ziel als mens? Wat heeft het seksuele gedoe van Freud nu nog te betekenen?

Die gevoelens van de mens in onze maatschappij worden maar bijzaak, heren, hebben niets voor haar universeel leven te betekenen.

De moeder is dan ook door haar organisch leven met het Universum verbonden! De man niet! Die loopt nu naast de schepping.

De man kan alléén iets schenken, maar de moeder baart, brengt dat leven tot evolutie en is het hoogste wat de ziel als mens beleven kan.

Hierdoor tonen wij aan, heren, dat álle kunsten en wetenschappen voor de mens van deze wereld slechts bijzaak zijn, leukigheidjes voor haar vermaak en stoffelijk leven, doch dat het vader- en moederschap álles overheerst en dus de essentiële wetten zijn door man en vrouw ontvangen, waardoor zij de God van ál het leven vertegenwoordigen, doch nu door de kerk genegeerd worden.

Was je soms ook katholiek – Herr Jung, Schopenhauer? Waarom zijn jullie geen priesters geworden? Waarom heb je geen kuis leven beleefd, Herr Freud, dan ben je heilig, maar wat kan je nu beleven?

Daarom zijn de psychologen van de katholieke kerk verdoemd! Ze weten het niet meer en komen er nooit, omdat zij deze wetten bezoedelen door nú kuis en stoffelijk rein te blijven, maar dát hun dode punt is!

Wat hebben nu al die geleerden, mijn Rama, van de moeder een ondiër gemaakt. De man die van een paard een fiets maakt, is armoedig. Heeft dat bewustzijn nimmer in de ogen van een paard gekeken? Heeft „Jung” nooit het paardenhart gevoeld, beleefd?

Ik heb gezien, reeds toen ik nog een kind was, dat de aura van het lijk schept en baart. Toen ik als kind van elf jaar bij het lijk van mijn vader stond en toch tot hem sprak, omdat hij leefde, achter de kist ook een persoonlijkheid bezat en niets was veranderd, beleefde ik reeds die wetten, ook al begreep ik ze toen nog niet. Vader kreeg vlekjes op zijn gezicht. En die gele, donker-bruine vlekjes hadden mij iets te vertellen. Ze begonnen te leven, want dat was een rottingsproces, heren, een nieuw leven trad daardoor tevoorschijn. Já, dat weten jullie, maar dat beeld geeft ons nu te zien hoe de náscheppingen zijn ontstaan. Toen ik één was met die vlekjes, zag ik miljoenen nietige diertjes en allen hadden een persoonlijkheid, hadden bewust leven gekregen, doch nú door rotting! Die leventjes nu, Herr Jung, Freud, Adler, Kant en Schopenhauer, bezitten ónbewust-bewustzijn. Nietwaar, uit

het dooie lijk zijn ze gekomen en geboren. Dat is rottend bewustzijn, dood gevoelsleven, maar fel bewust, want dat leven weet precies hoe het is geboren.

Daardoor heeft meester Alcar mij later de eigenlijke Goddelijke wetten kunnen verklaren en toen stond ik voor de zeven levensgraden voor élk stoffelijke en geestelijke afstemming, als man en vrouw, maar ze zijn bovendien voor de geest en de persoonlijkheid, voor de stoffelijke én de geestelijke wereld. En toch zeggen jullie dat niet te bewijzen is, of er een bewust voortbestaan aanwezig is? Als nu zo'n worm reeds leven krijgt door het sterfensproces, is dat nu niet voor het bewuste leven, de mens als geest en stof geschapen? Hoe armoedig is jullie denken en voelen toch!

Weer iets anders – mijne heren. Hoeveel kilo's gevoel hebben wij ons eigen gemaakt tijdens ons leven, ten opzichte van God voor Zijn harmonische levenswetten, voor het vader- en het moederschap? Dat snap je niet? Dan gaan wij verder. Ik bedoel, hoeveel Goddelijk bewust gevoel één karaktertrek bezit voor de Goddelijke schepping, waarvan wij ons toch de wetten eigen moeten maken. God is gevoel, heren. En door ons gevoelsleven op Hem af te stemmen, maken wij ons Zijn gevoels-ruimten eigen. Hoeveel gevoel hebben wij ons nu reeds eigen gemaakt? Dat ziet er beroerd uit, heren. Welke karaktertrek, mijne heren, is nu geestelijk bewust, bezit geestelijke, ruimtelijke én Goddelijke afstemming? Die liefde? Die harmonie?

Deze welwillendheid?

Rechtvaardigheid?

Harmonische éénheid met álles, met maatschappij, vader- en moederschap? Wélke? Daar hebben jullie je toch zó druk om gemaakt, Kant, Schopenhauer?

Nu wij weten, hoeveel karaktereigenschappen de mens bezit, vragen wij, mijne heren: hoeveel geestelijk gevoel en bewustzijn bezitten ál die eigenschappen voor God en Zijn ruimten, die wij toch moeten overwinnen, want wij moeten tot het bewuste Goddelijke „AL” terugkeren. Hoeveel bewust gevoel heeft de mens zich nu als man en vrouw eigen gemaakt, nu zij beiden op Aarde leven en een maatschappij hebben opgetrokken?

Wat de mens zich nu nog eigen heeft gemaakt is, één miljoenste gram van ál dat Goddelijke gevoel voor zijn geestelijk leven en bewustzijn. Eerst dán, wanneer de ziel als man en vrouw die liefde, deze harmonie bezit, is haar kus geestelijk, heren en daar staan wij als scheppers voor open, já, dat zoekt élk mens, doch belandt thans bij een andere levensgraad, voor dít geestelijke bewustzijn en krijgt nu dat ónbewuste gevoelsleven te beleven en te aanvaarden, doch staat nú voor ónbewuste liefde!

Hoe vindt jij het, Rama? Blavatsky en Annie, is dit niet wonderbaarlijk natuurlijk?

En nog iets anders, heren. Dít alles nu ten opzichte van „Golgotha”. Daar staat nu de klok steeds op één uur. Dat is het middaguurtje voor ziel en geest, voor de ganse schepping. Maar dat is tevens het teken des kruises voor al het leven van God, of hecht je hier geen waarde aan? En het is daar bovendien, waar je nooit versleten veertjes ziet. Dát uurwerk ís niet te bezoedelen, dat bepaalt ook, wanneer je gekist wordt, je tijd komt, dat je van deze wilde Aarde die zo mooi is, afscheid hebt te nemen. Waarom beginnen jullie te rillen en te beven, heren?

Daar kun je nu zien, op welk uur de mens leeft. Ik zag daar, toen al de meesters er waren, dat deze mensheid nóg in de duisternis leeft. Voor de mensheid is het daar vijf uur in de morgen, dus er is nog géén goed zichtbaar licht te zien, noch te beleven. De mensheid leeft nog in een dichte mist, als je het weten wilt. Wat weet de mensheid van een schone zomerse dag voor het Goddelijke bewustzijn af, heren? Wat weten jullie van jezelf? Ik zeg je, jullie allen leven nog vóór de zonsontwaking, jullie hebben nog géén licht kunnen beleven, omdat je dát uurwerk niet kent. Je weet niet hoe het Goddelijke uurwerk in elkaar is gezet en dát doe ik nu voor de „Universiteit van Christus”!

Já, mijne heren, op Golgotha staat de Goddelijke klok steeds op één uur. Of dacht je, dat Christus met duisternis naar de Aarde was gekomen voor „Jeruzalem” ... het jodendom, voor ál de kinderen van God op Aarde?

Was „Christus” soms een nachtmens?

Wist Christus soms niets van dit – Zijn uurwerk af?

Dachten jullie, dat „Christus” naar de Aarde was gekomen met rottend-desum, rottend óf ónbewust geestelijk voedsel voor de mens? Dat de joden „HEM” niet hebben begrepen, is, omdat „Caïphas” zijn hoofd niet wilde buigen, zijn plaats niet wilde afstaan voor Christus, doch dan beleven we voor deze eeuw de theosoof. Dacht je, Annie, dat je volgelingen mij zouden aanvaarden als de meester?

Ik wás op Golgotha en zag daar, dat het Goddelijke uurwerk op één uur staat, begonnen is te tikken en nóg tikt, maar alléén het licht van de ruimte vertegenwoordigen kan, niettemin voor élke gedachte, voor ziel én geest, voor het vader- en het moederschap. Wat weten jullie hiervan, heren?

Ik zie, dat de Wienerin komt, maar ik kan haar en jullie antwoorden, dus wij maken dit voor de „Universiteit van Christus” even af.

„Heb je het niet koud?”

„Néé, kindje, ik voel me best.”

„Géén honger?”

„Néé, want ik ben etende.”

„Wat zeg je?”

„Niets, mijn kind, niets.”

„En je praatte tegen mij.”

„Dat heb je dan zeker gedroomd, ik zei waarlijk niets.”

„En je had het over eten, je was etende, zei je.”

„Ja, dat doe ik, want ik leef nu van de reine, door de reine levensadem. Mens, wat kun je daardoor leven.”

„Gekkie?”

Mijne heren ... ze gaat zich kleden, wij gaan verder. Nog tien minuutjes heb ik en dan ga ik naar Loea en mijn eigen adepten; Rama, ga je met mij om die te zien en te beleven? Dan kun je zien hoe ik het doe.

Já, heren, op Golgotha staat de klok voor álle gedachten op één uur. De mens, uit dat uurwerk geboren, heeft nu aan zijn uurwerk geprutst. De mens wilde dat Goddelijke ding uit elkaar halen om te kijken wat er al zo in zit en wat ziel, leven en geest, nietwaar Kant, Schopenhauer, Jung en Adler, Socrates, Plato, Aristoteles ... wie al niet ... ís, maar bezat géén schroevendraaier om die fijne schroefjes los te peuteren.

Kant ...

Schopenhauer ...

Jung ...

Adler ...

Nietzsche ... jullie keken nu vanbuiten naar dat ding en hebben thans berekeningen gemaakt, die tenslotte kant noch wal raken en waardoor ook Adolf Hitler nú belazerd werd, zó erg, dat hij deze oorlog moet verliezen. Van zijn astrologen zeggen wij nu nog niets, maar ook dat komt nog en wij weten meteen óf de „astrologie” wetenschap wordt voor de mens.

Mijn lieve Galilei, voel je, dat ze géén been meer op de grond houden, nu de stelsels door de meesters worden verklaard?

Já, geleerden, wijsgeren, jullie keken vanbuiten naar binnen, doch jullie hadden dat gezicht niet, waren dus niet helderziend, ook daarin kunnen jullie niet geloven, ook dat zijn eigen gedachten van de mens, dat bestaat niet, maar nú bleef je 'n nachtmens, kreeg je die Goddelijke Zon niet te zien en is dood natuurlijk, reëel, nóg staan ze voor de kist!

Wanneer, wijsgeren, psychologen, roepen jullie bij de kist uit:

„Tot straks” ... of tot ... over tienduizend jaar, als je weet, dat de mens voor het vader en moederschap de eigen kringloop der Aarde nog niet volbracht heeft? Dát kun je nu nog niet beleven, daarvoor heb je geen verstand, noch het gevoel, ál je gedachten moeten (voor) die levensgraad, voor dit ruimtelijk bewustzijn van Golgotha nog ontwakken; evolueren moeten die gedachten en gevoelens.

Voor velen van jullie is de moeder een engel én een seksuele kat. Maar dat nemen wij niet langer. Hier hebben jullie echter je psychoanalyse gemaakt,

en als eind analyse, hartstochtelijke driftennatuur, méér en niets anders was er in de mens als moeder te beleven voor jullie.

Der Eintritt in die Psychologie, Herr Freud. (Het binnentreden in de psychologie, mijnheer Freud.) Maar ik zeg je – die Seele hat das Grüne vom Land und Stad nog nicht anschauend gemacht. (de ziel heeft dat groene van het land en de stad nog niet aanschouwelijk gemaakt.) Wat voor Duits leeft er nu toch in de ruimte. Maar voel je het? Dat wil zeggen, dat de ziel als mens het natuurlijke volwassen stadium nog niet heeft bereikt, eerst dán zal zij stralen en kan zij de wetten van Moeder Natuur beleven én is zij zichtbaar. „Anschauend gemacht” (aanschouwelijk gemaakt) ... mijn heren, dat eeuwig-durend verder gaat omdat zij tot het „AL” zal terugkeren.

Mijn hemel, wat moet ik vanmorgen denken, vraagt André zich af. Ik kan God danken, meester Alcar, want het gaat als vanzelf.

Gá uit mij weg, Satan, mijne heren, had Adolf Hitler moeten zeggen en dat tegen ál zijn duistere eigenschappen en wí leefden nóg in vrede en geheiligde rust, maar ook hij beleefde een verkeerde, duistere voorzienigheid, die hem, dat weten wij reeds, van de wal in een sloot stuurt, doch mijn lieverds, waardoor het machtige Duitse volk, waarvoor jullie zoveel hebben gedaan, verongelukt! Nietwaar soms?

Het is de Goddelijke waarheid ín ons leven, die steeds naar de Universele bron zoekt. Maar dan moet je toch eerst de ziel en haar afstemming op God leren kennen of je komt er niet.

En voel je nu al, dat je hiervoor niet behoeft te bidden en dat je, wij als mens, er door te bidden alléén niet zullen komen?

Yes, my people, Adolf Hitler - he is Caiphaz” ... (Ja, mijn mensen, Adolf Hitler, hij is Caiphaz ...)

Wéér kan ik aanvaarden, mijne heren, dat nu spoedig de geallieerden komen, want ook het Engels wil beleefd worden en is deze ruimte door bezwangerd. Ik voel en zie, dat in de geestelijke ether ook Engelse wijsgeren het woord willen beleven, ook Italianen, Fransen en Egyptenaren, waarvan deze laatsten het oude Egypte hebben verknoeid en dus nu geen wijsgerige stelsels behoeven te beleven, omdat wij dat thans voor het Westen én de mensheid doen. Is that something good news for your spiritual life? (Is dat enig goed nieuws voor uw geestelijke leven?)

Weer dat Engels, ik leer allemachtig veel vandaag en dat komt, omdat ik de moed bezat om door de Aarde en onder de Aarde door te kruipen, geen angst bezit voor de kist, noch voor het lijk, waardoor je ontwaakt en nú spreekt al het leven van God tot mijn persoonlijkheid.

Nog dit ... heren ... over Adolf ... toen hij Polen binnenviel, hadden zijn astrologen het hem gezegd. En zij hebben hem, de besten van de wereld, ver-

teld, dat hij een Goddelijke taak had te vervullen en dat hij nú in zijn laatste kwartiertje stond en beginnen kon. En waar gaat dat nu naartoe, Hanussen? Jij was immers met de vele anderen de astroloog van de Führer? Hanussen was het, mijne heren, die aan astrologie deed en de Führer met zijn voorzienigheid de nacht voor de ruimte liet beleven, want Adolf gaat eraan!

Terwijl ik dat hem reeds in 1935 had kunnen vertellen, toen reeds was ik met Adolf in verbinding, maar mij heeft dat leven niet willen aanvaarden. Dat leven kende mij toen nog niet. Is dit als ál het andere voor Adolf even machtig? Maar nu volgt erop en geloven jullie dat nu ook:

„Adolf Hitler is „Caiphas” ... en lees nu de „Volkeren der Aarde” straks en je kent je eigen afstemming, voor God en je zelf ... mens van deze zó mooie en goede Aarde. Krijgen de meesters die eer van uw leven?

In Adolf, heren, leeft dus het verleden van Caiphas, maar jullie geloven niet in reïncarnatie.

Dat is het versnipperen van je persoonlijkheid, nietwaar? Belachelijk, de mens leeft miljoenen malen op Aarde, heus belachelijk, hoe verbazend naïef zijn toch miljoenen Oosterlingen. Kun je dat als Westerling aanvaarden? Waar blijft dan onze Universiteit, indien wij zo'n charlatan uit het Oosten moeten slikken?

Ramakrishna, hoor je dit? Dat zeggen al je vrienden nu? Néén, dat hebben Kant, Schopenhauer en al die onbewusten gezegd, toen ze nog hier leefden. Maar wat heb jij ze nu te zeggen?

Mijn geliefde Socrates, voel je reeds, dat zij jouw ellende gaan beleven en dat zij jouw pijnen hebben te ondergaan? Wij wreken je!

Het is tijd, mijne heren, wij zien elkaar in deze ruimte nog terug, ik ga de straat op. Bye now, I see you later. (Goeddag nu, ik zie je later.)

Dat is het zoeken van een Engelse lord, die soms, omdat hij zich dood verveelt – aan psychologie doet, Rama, Socrates ... maar die zien wij nog.

Heerlijk is het in de natuur. Wat is daarginds te doen? Hij ziet politie en Duitsers bijeen en ook mannen en vrouwen, burgers. Wat hebben die met elkaar te bepraten, Onze Lieve Heer? Bent U er niet bij?

Wat is het, mensen? Ze hebben weer voor 2000 gulden brandhout weggehaald, afgebroken en daar staat de eigenaar bij. De man belkt. De mens breekt huizen af om wat warmte te beleven. Néé, zegt de moeder, die ook haar zakje bezit, ik doe dat alléén voor mijn kind van vier maanden. Maar dat is mijn huis, ik heb daarvoor mijn leven gegeven in Indië, agent, Duitser! En nu moet ik zien, dat de mensen mijn villa afbreken voor de kachel. Is het geen schande? Iemand zegt: toch maar, omdat je daar die zwarten hebt geslagen en bestolen. Een ander geeft de bezitter: wij halen onze rente terug!

Een gekke wereld is het, agent? Néé, de mensen zijn rot! Já, Duitser, sla er

maar op, maar heb ontzag voor dat moedertje met haar klein kindje. De man schreit! Ze krijgen het verhaal te horen, ook André staat er met z'n neus bovenop, dat zijn vrouw aan hongeroedeem zojuist gestorven is. Is dat allemaal ellendig? Is dat waarlijk zó de moeite waard, dat je vrouw aan hongeroedeem gestorven is, Indië-man? Kijk even in de menselijke ogen, Indië-man en je weet het, het zegt hen geen cent!

Iets verder zagen vrouwen en mannen armen van bomen af en gaan de kast in. Want dat mág niet.

Mannen en vrouwen beleven nu hun provoost, omdat ze de bomen pijn doen. Maar één dag is eeuwen voor al deze onbewusten van geest. En als dat nóg niet voldoende is, komt daar het Jehovakind aangerend en heeft het over:

„Maak je gereed, verdoemden, de wereld vergaat. Nóg is het tijd, nóg kun je tot God terugkeren, maar je hebt maar enkele seconden.”

Goddank, denkt André-Dectar, die ziel wordt midden in zijn gezicht uitgelachen, dat leven heeft geen betekenis meer, zó dom zijn al de mensen niet meer. Maar je wordt er onwel van, ik ga verder.

„Zo, André, ben je daar eindelijk?”

„Ja, moeder.”

„Wat heb je daarginds moeten beleven?”

„Als je het al weet, moeder, waarom vraag je dan naar de waarheid.”

„Dank je, mijn zoon, ik zal eraan denken. Kun je al praten?”

„Ik heb vanmorgen verschrikkelijk moeten denken, moeder.”

„Waarom begin je dan met die doktoren, André?”

„Omdat die zielen tot mijn leven komen. Moet ik soms Socrates, Galilei, Ramakrishna verbannen?”

„En ben je wijzer van hen geworden?”

„Ja, moeder, dat ben ik, ik beleefde Goddelijke stelsels, juist omdat ik hen wilde aanvaarden.”

„En je hebt nog geen honger, André?”

„Néén, dat gevoel ben ik sinds de meesters begonnen, kwijt en komt nooit terug.”

„Moet je nu niet even naar mijn leven kijken?”

„Je leven, zeg je, moeder?”

„Ja, of dacht je, dat je alles van mij weet en kent?”

„Is er dan iets nieuws te beleven, moeder?”

„Zie je dan niet, dat mijn lichaam leeft en trilt?”

„Je bedoelt toch niet dat kleine grut wat ik nu zie? Maar nu eens iets anders, moeder, je geeft mij opnieuw te denken. Wáár komt ál dat ongedierte in je leven vandaan?”

„Ah-ah, mijn zoon, nu krijg je belangstelling? Jij hebt het over vlooien en

luizen, maar wat zou je denken van mijn krabjes, mijn wormen en insectenleven. Hebben die geen ontleding nodig? Vragen die niet om beleefd te worden door je Universiteit?”

„Dat is waar, moeder, maar ik krijg mijn gedachten, ik moet nu eerst de menselijke levensgraden volgen en beleven. En ik was boordevol, zo-even.”

„En thans?”

„Heb je mij aangeraakt, moeder?”

„Dat is het, André, gaan wij nu even in mijn wereld kijken? Je weet toch, dat er niet één mens op Aarde leeft, waarmee wij kunnen praten.”

„Ik ben nog niet zover, moeder, ik kan die arme vrouw met haar kindje niet vergeten en die gekke Adolf zit mij achter de vodden. Ook die geleerde met zijn fiets en paard komt nog niet van mijn leven vrij en toch, het moet of wij verliezen ons éénzijn.”

„Zeg me eerlijk, ben je al wat frisser?”

„Ja, ik ben er al, moeder.”

En dát, bedenkt hij even als mens van de maatschappij, héét voor deze stad „Het Suezkanaal”, maar dat praat als een godheid. Geleerden, hebben jullie dat in je leven beleefd? Ramakrishna heeft het gekund. Hij heeft het beleefd op menselijke afstemming, dus niet ruimtelijk, doch ik nú „Goddelijk” en thans sta ik voor de „Alwetendheid”. „Is het niet zo, moeder?”

„Ja, André, dat is de Goddelijke waarheid.”

Even rust en stilte, waarna hij vraagt: „Waar ben je nu, moeder?”

„Hier, ín je leven en bewustzijn en toch heb ik mijn eigen zelfstandigheid behouden. Zie en voel je nu mijn universele liefde?”

„Luister nu eens, moeder. In je leven leeft er vis. En die vis is niet veel waard, dat zijn slechts de snippertjes van het „alles”, je zuster of vader van je levensgraad. Dat noemen ze hier „oceanen”. Kun je mij nu vertellen, waar al die walvissen vandaan zijn gekomen? Vergeet niet, ik heb met meester Alcar die reizen reeds gemaakt en kan je op nonsens wijzen, indien je ernaast bent krijg je dat te horen, moeder.”

„Dus jij wilt mij testen, André?”

„Ben je daar angstig voor, moeder?”

„Ik niet, ik kán je de wetten verklaren.”

„Ik weet nu, moeder, hoe zo'n grote vis of zoogdier dan ... zich zelf doodt. Dan smoort dat leven zichzelf en komt nu onder hoge druk, tot een hogere levensgraad voor de wateren, dat is dan voor het dier, zoals wij mensen dat hebben beleefd toen wij uit de wateren kwamen, het voortgaan. Dat weet je, moeder?”

„Já, ik ken die wetten.”

„Ik was met meester Alcar met zo'n dier één en beleefde toen dat voort-

gaan, dat afsluiten van het eigen uitgeleefde stadium, want zo is het. En toen wist ik, waarom die dieren hoger wilden trekken. Ik zag zelfs de astrale, dus geestelijke wereld voor het dier van de wateren. Dacht je nu, mij iets wijs te kunnen maken, moeder?”

„Je weet dus, dat wij maar één wereld bezitten? Dat de geestelijke wereld in de stoffelijke leeft?”

„Dat weet ik, moeder, die wetten heb ik toen, op die reizen leren kennen.”

„Dan ben je er dichtbij, André. Maar wandel rustig verder, zo nu en dan mag je even blijven staan of de mensen komen je vragen wat of je zo uitspookt. Voor velen ben je dan een spion en dat moet niet, dat stoort ons. Heb ik gelijk?”

„Ja, moeder.”

„Je weet nu, dat ik aan je leven denk en je, indien het moet, bovendien kan beschermen. Of ben je mijn verhalen over de mensen al vergeten, André?”

„Néé, waarachtig niet.”

„Luister nu. Zo'n walvis vertegenwoordigt mijn ruimte, de ruimte voor mijn bewustzijn.”

„Omdat dat dier zo groot is?”

„Juist, dus mijn ruimte, diepte, hoe je het noemen wilt, schiep levens en kreeg dat dier ook die ruimte te vertegenwoordigen. Dat dier bezit dus mijn gevoel als moeder of als vader. En ook thans beleef je vader- én moederschap, bovendien als organen en als ruimte.”

„Dat begrijp ik, moeder, ook de mensen uit prehistorische tijdperken beleefden die graden van ontwikkeling.”

„Dat is waarheid, André. Die vis is dus een bestaande soort, maar een inktvis niet, die is door rotting geboren. Ook daarin zien wij die reuzen als dieren, als levensgraden. Mijn organisme als water nu, schiep dus als ál het leven van God, levende organismen, door mijn eigen zelfstandigheid als een lichaam, geboren, omdat elke zelfstandigheid baart en schept, zelfs je luis kan dat.”

„Ik begrijp het, moeder, ga dus verder.”

„Dank je, je kunt verbazend goed denken, André. Dat er nu óngedierte in mijn leven aanwezig is, komt, omdat ook ik de zeven bestaande graden heb moeten aanvaarden en eerst tóén kwamen die rottingsprocessen tot stand. Vind je mijn leven nu niet diep?”

„Já, moeder, maar ik zie deze graden en wetten voor ál het leven terug.”

„Dat moet ook, of je kunt géén uiteindelijke levensgraden beleven.”

„Ik voel het, moeder en toen?”

„Voel je nu bovendien, wat eigenlijk water is, wat mijn lichaam voor God en mijn leven heeft kunnen en mogen verdichten?”

„Even denken, moeder.”

„Ja, maar dat duurt te lang, André, je had het ineens kunnen en moeten zien.”

„Ik ben er al, moeder.”

„En wat ben ik nu voor mijn leven?”

„Verdichte levensadem.”

„Mijn hemel nog aan toe, André, dat is het Goddelijke antwoord, machtig is het, want dat is waarheid. Immers, toen wij aan ons leven óp onze „Moeder” ... de Maan begonnen, werd het water levensadem voor ál het leven. En dat is het nu nog. Al mijn dieren vertegenwoordigen mij nu, totdat wij zullen oplossen en verdergaan, doch ook dat verdergaan heb ik voor mijzelf reeds geschapen. Of zag je op de „Vierde Kosmische Graad” géén levenswater? Zie je, André, dat zijn mijn eigen wetten, doch ik kreeg die door mijn Moeder te beleven, ik ben dus als jij, als ziel op de Maan geboren, ook als geest.”

„Ook die wetten heb ik daar leren kennen. En verder, moeder?”

„Je voelt toch, dat ook het water, ik dus ... die Goddelijke afscheidingen heb geschapen? Mijn prehistorisch organisme loste op. Die diersoorten echter, evolueerden.”

„Ook dat is waarheid, moeder, en zien wij niet alleen voor je leven terug, maar bovendien op het land.”

„Dat is het, André, thans verder. Voel je, dat zo'n inktvisje nu niets te betekenen heeft. Maar dat dit dier, deze soort zich voedt door de rottingsprocessen? Indien ik dus ouder ben, als ik evolueer, want ook ik heb mijn hoogste stadium nog niet bereikt, want dan ben ik doorschijnend, soms kun je dat reeds beleven, is ook mijn leven ontwikkeld en sterven deze soorten niet uit, maar lossen op voor de hogere levensgraden, totdat Moeder Aarde haar taak heeft volbracht en wij allen, ik zelf en mijn leven, h́er voor de Aarde verdwijnen. Al die prehistorische soorten van mijn leven losten dus op en evolueerden tot de soorten die wij nu nog vertegenwoordigen. Als je mij vraagt, waarom ik hier die soorten niet bezit, kan ik je antwoorden, doch jij voelt reeds wat er komt, dat ik géén groot leven kán bezitten, omdat de mens mij vrij heeft gemaakt van mijn levensbron. Duidelijk, André?”

„Ja, moeder, ik begrijp je volkomen.” „Maar ook wij hebben moeten baren en scheppen. En dat zijn de vissen, duizenden soorten zijn het. Nádat jij als mens van ónze Moeder de Maan heenging, begonnen wij, begon ik dus aan mijn eigen ontwikkeling. En dat werd door mijn baren en scheppen, de vis ... doch als je álles voelt, weet je tevens, dat wij uit de eerste levensgraad geboren zijn en ben jíj als mens!”

„Ook dat is waarheid, moeder. Ik heb deze wetten op mijn laatste reis leren kennen.”

„Zo zie je nu, dat ik je geen onzin verkopen kan. Deze oerbron dus, André, voor mijn leven en mijn levensgraad, is niets veranderd in al die miljoenen jaren niet. In dat haaiengedoe dat er nog in mij leeft, herken je tevens het prehistorische tijdperk. Waar of niet? En ook dat soort en al die zoogdieren, evoluties vanuit het menselijke „Ego” geboren, lossen op, wanneer ik mijn geestelijke afstemming beleven ga. Voor mijn leven is nu dus mijn lichaam de ruimte voor mijn leven en bovendien de geestelijke wereld. Wij vliegen immers niet? Ook al hebben wij levens voortgebracht met vleugeltjes, wil dat voor mijn leven één van de hoogste stadia betekenen, de rest heeft mijn ruimte voor stof en geest te aanvaarden en bezit niet anders. Maar tóch ... André – heb je aan Gene Zijde mijn leven, ons niet gezien?”

„Ja, moeder.”

„Welnu, ook daar dus dezelfde ruimte, ook daar leeft mijn leven ín en door mij en dat is onze geestelijke evolutie, ook wij keren tot het „AL” terug. Is het niet rechtvaardig, André?”

„Ja, moeder, álles is rechtvaardigheid.”

„Ook bij mij zul je dus de zeven levensgraden voor het organisme terugzien. De zoogdieren nu, dat ken je ook, nietwaar, komen uit die rottingsprocessen, uit het menselijke „Ego” vandaan, omdat élk orgaan zou baren én scheppen. Zo’n zeeleeuw, als de geleerden ze noemen, of een rob, zijn de stoffelijke dieren úit de levende menselijke cel geboren, maar als náschepingen, niet als óngedierte, André, doch als waterlijk gevoelsleven én landelijk gevoelsleven, dus beide levensgraden vertegenwoordigend, zoals er meer soorten zijn geboren. Voel je dit?”

„Dat wil zeggen, die dieren hebben het landelijke voortgaan, doch behoren tot de wateren.”

„Dat is het, André, dus landelijk én waterlijk gevoels-bewustzijn, en toch niet vrij van mijn leven en ruimte, omdat dit dier tot mijn scheppingen behoort.”

„Machtig is het, moeder.”

„Toch eenvoudig, indien je deze levensgraden kent en eerst nú ligt ook mijn bewustzijn voor je open. Rottingsprocessen hebben de afbraak geschapen, André, zo’n haai nu vertegenwoordigt het ruwe geweld, de laagste levensgraad en zoekt vernietiging. Hoe dieper de haat is, de afbraak – verwijderd dat het leven voor het geestelijke bewustzijn. En is dat niet voor de mens van God hetzelfde?”

„Ja, moeder, ik heb je begrepen, wonderbaarlijk zuiver ben je.”

„En wat kan je nu zo’n inktvis schenken? Dat stinkende goedje, dat als je eigen rottingsprocessen het slang-bewustzijn geniet? Wil je zo’n vuile slang meenemen naar de sferen van licht?”

„Laat dat „Jongchi” maar niet horen, moeder.”

„O, je bedoelt je geestelijk schilder, die meester?”

„Ja, hij is de schilder van al mijn geestelijke stukken.”

„En hij houdt van zo'n slang, nietwaar?”

„Ja, voor hem is dat dier heilig.”

„Dat komt, André, dat hij dat dier als wijsheid ziet, maar voor mij en al het andere leven en bewustzijn van God, is ook dat dier uit de rotting geboren en is vergiftig-gemeen, zodat ook die levensgraad géén geestelijke ruimte genieten, noch beleven kan. Blijft een vlinder niet op Aarde? Wat moet zo'n dier op de Vierde Kosmische Graad beginnen? En dan in het bewuste „AL”? ... vraag ik je!”

„Je hebt gelijk, moeder, je bent een goeierd.”

„Dat weet ik van en voor mezelf. Ik zou je voor duizenden boeken de stof kunnen geven, André.”

„Ook dat weet ik, moeder.”

„Ik kan je élke levensgraad verklaren, tot mijn nietigste watervlo. Maar niet die boven water leeft, doch in mijn modder, mijn darmstelsels voor groei en bloei, voor vader- en moederschap.”

„Het is een openbaring, moeder.”

„Zo is het, mijn zoon. Het is hierdoor, dat al mijn leven het licht kreeg voor de ogen, ook zij hebben de zintuigen gekregen. Alles heeft zich dus door „ZIJN” levensgraden kunnen verdichten, André, en dat leven gaat verder. Ook mijn leven bezit vader- en moederschap. Zie nu eens naar de moeder van mijn leven? Heeft de moeder op Aarde andere organen gekregen? Ik bedoel, is die schepping en baring veranderd? Juist daardoor komen wij tot éénheid, André.”

„Het is enorm, moeder. Maar ik moet je kussen voor je moeder.”

„Dank je, mijn zoon, heerlijk is het, fijn, dat je dat niet vergeten hebt. Zij heeft het goed, André, nu zij aan haar stervensproces begonnen is.”

„Ja, moeder, zij heeft het best.”

„Zie je, André, daar komen wij nu vandaan, wij allen, wij allen kregen van haar ziel én geest en gingen toen verder. Heb ik een ziel? Vraag dat nu die geleerden eens? Wat ben ik, dokter?”

„Je bent „moeder”, mijn lieverd.”

„Dat is het mooiste wat je mij geven kunt, André. Já, ik ben moeder! Maar ik bèn verdichte levensadem voor ál mijn levensgraden. Ik ben de moederlijke ruimte voor mijn organismen geworden. En ik schiep én baarde bovendien. Nu ken je mijn geboorte, André?”

„Ja, maar je levensgraden zullen mij later al het andere verklaren.”

„En dan springen de theosofen uit hun velletjes, is het niet?”

„Heb je iets tegen die mensen?”

„Dat niet, maar ik moet die ónbewusten niet, die franjesdragers van Onze Lieve Heer.”

„Dat is echt vrouwelijk wat je nu zegt, moeder?”

„Dat kan, maar is het géén waarheid? Had Mary Baker iets te zeggen toen je daar was, André?”

„Ze schreit, moeder.”

„Dat zál wel, want ze zit vast aan haar gebroken armpjes en benen, die zij door het ongeluk te bebidde genezing wil schenken, maar daar hebben jullie reeds over gesproken.”

„Juist, moeder, voor haar nu een zwaar iets, waaronder zij niet vandaan komt, nét als die vervloekte – verdoemdheid van de kerk.”

„Was daar „Jehova” ook?”

„Die man zoekt naar zijn eerste geboorte, moeder. Mijn hemel, wat hebben de Bijbelschrijvers op hun geweten.”

„Dat is waarheid, André. Maar wat zei Annie Besant tegen Madame Blavatsky, nu ze daar mogen weten?”

„Ze gaan gebogen verder, moeder. Beiden zullen dienen, vanmorgen waren ze in mijn omgeving en moeten thans luisteren, ook zij moeten de „Universiteit van Christus” vertegenwoordigen.”

„En toen hadden ze te beamen dat jij het bent, nietwaar?”

„Dat wordt het, moeder. En daar hebben ze niets meer te beliegen, dat is daar voorbij. Moeder, ik ben er, ik maak me vrij, tot straks.”

„Doe de groeten aan Loea en je adepten, mijn zoon.”

„Ik vergeet het niet, moeder. Bye now ...!” (Goeiedag nu ...!)

„Zijn ze zo dicht bij ons gekomen, André?”

„Ja, moeder, nog enkele maanden en wij zijn weer vrij, maar ben ik gereed om te beginnen. Dacht je niet?”

„Já, je zult er dan zijn. Ga zo verder en je zult het rijk der hemelen bezitten.”

„Dat is het, moeder.”

„Was Christus niet troostvol?”

„Já, „HIJ” was en „HIJ” is het nóg!”

„En in niets ónwaarschijnlijk.”

„Juist, mijn moeder, nooit, altijd open en Goddelijk bewust. Maar ik ga nu, de deur staat voor mij open.”

„Goedemorgen, Loea? Hoe is het met Dayar?”

„Best, Jeusje, prachtig is het.” „Is de baas al weg, Loea?”

„Néé, Jeusje, hij maakt kunsten, beleeft z'n yogi.”

„Laat hem dan maar begaan, over tienduizend jaar is hij er wel. Moet je

niet lachen?”

Met Jeus in zijn bewustzijn, klautert hij de trappen op. Jeus kan zich even uitleven, hij rust nu uit. Vanmorgen was het net zat. Achter de kachel neemt hij plaats, kijkt naar het jonge leven, beluistert dat gekir en denkt toch verder, maar geeft „Jeus” de gelegenheid om zijn dagbewuste „ik” te beleven, zodat al die zware stof zijn hersens en zenuwstelsel verlichten kan. Ook Jozef krijgt soms die opdracht, maar die stadse heeft dan weer het maatschappelijke bewustzijn te aanvaarden en dat brengt weer geen ontspanning. Zó kan hij áf reageren en dat gebeurt doordat „Jeus” de ganse persoonlijkheid te beleven krijgt. Dat hebben de meesters hem geleerd en is op zichzelf een openbaring.

Of kunt gij dit, geachte lezer, niet aanvaarden? Hoe zijn uw mannen, als zij zich eens volkomen aan hun kinderlijke gevoelens overgeven? Is dat niet de ontspanning voor elkeen? Maar wanneer dat hier gebeuren gaat, weten ze direct, dat André-Dectar er niet is en zien zij een gans andere persoonlijkheid. Nu kunnen ze vragen stellen, maar dan krijgen ze pret te beleven en dat is van „Jeus-eiges”!

André maakt vergelijkingen, hij volgt hetgeen hij vanmorgen heeft beleefd. Veronderstel, denkt hij, als Beethoven en Bach, Wagner, nu eens het leven hadden kunnen vertolken, een compositie hadden kunnen maken over de menselijke geboorte, de reïncarnatie? Zouden dat de mensen hebben begrepen? En toch, in de sferen heeft hij dat reeds mogen beleven, het is dus mogelijk. Op de geboorte van een kind, met al de weeën erbij totdat het kind op de wereld is. Já, Beethoven, Wagner, ik heb jullie begrepen, ik kan je peilen, vooral Wagner, hij beleefde reeds de eerste gevoelens voor de ruimtelijke kunst. Beethoven ook, Bach niet zo, die zat vast aan het geloof en aan het Bijbelse verhaal, dat de mens van deze wereld droevig heeft gemaakt en toch niet door Christus is gewild. Hoor je de hoornblazers, „Wayti”? Hoor je de violen? Die harpen? Hoor je het geschrei al van het kind? Machtig is het!

Als de adept hem vraagt, wat hij allemaal met die „kip” van gisteren beoefende, krijgt dat leven te horen:

„Ik heb vandaag gin trek in tute.” ... en weet die, wie er nu aan het woord is, wie het dagbewustzijn beleven zal.

Dát is „Jeus”, want Jeus praat dialect en kan géén Hollands óf wil het niet spreken, doch daardoor zinkt André-Dectar tot dat stadium terug en begint deze natuurlijke ontspanning. Als de adept doorzet, komt er:

„Vraag het maar aan je zoon, hoor je dat gekir niet, hoor je niet, wat je kind je te vertellen heeft?”

En dan valt er nog:

„Een „tuut” kan het Albewustzijn bekakelen, als je het weten wilt, maar daar wil Onze Lieve Heer niets mee te maken hebben.”

Stilte! Alléén het gekir van een jong leven is er en dat is net zat, waar of niet, lieverd? Moeder? Is dat niet waarachtig? De ziel van de adept legt het kind in de wieg, over vijf minuten slaapt het leven en is gereed voor deze gelukzaligheid. Daar zit iemand notities te maken voor later. Loea komt omhoog en begint te schilderen, maar hij denkt, hij keert terug naar Rá, Ré en Isis, naar Golgotha, waar al niet hij is geweest? Daar bezoekt hij even het leven, maar laat Jeus praten en daar hebben ze pret om. Wat is dat? Hoor je dat? Ik geloof, dat wij moeten maken dat wij wegkomen. En jawel ... er is mensenjacht. De adept vliegt zijn ondergrondse gat in, schuilplaats – hij smeert 'm zo gauw hij kan en zorgt, dat men hem niet te pakken krijgt. Die Adolf ook, nog is het niet genoeg. Waarom toch, mogen wij dan niet eens meer werken?

„Ik zie je nog wel. Als er iets is, stuur me dan je gedachten. Let op je borst, jonge man, denk om je niertjes daar onder de grond, maar weet, als jij jezelf bezieling geeft, gebeurt er niks.”

Waarachtig, er is mannenjacht. Waarom weer, Adolf? Je maakt het er van, dat de mens je waarlijk goed leert haten. Waarom ruk je hier de laatste mannen weg? Caiphas toch?

Adolf Hitler, waarom doe je dat?”

We zijn thuis, ik ga naast hem opwaarts, als wij thuiskomen is de Wienerin weg om eten te halen, zij staat in de rij voor de gaarkeuken. Wij gaan onmiddellijk beginnen. Wanneer ze terugkomt, hebben wij reeds drie foliovel beschreven.

„Goddank dat je thuis bent, er is mannenjacht” ... geeft ze ons te weten en dan komt er:

„Wij eten vandaag soep. Niet zo slecht. Moet je eens even proeven.”

Ik moet de soep van de gaarkeuken proeven. Meester Alcar knipoogt me toe, de hemelen weten het, de engelen kijken naar mij, maar de Wienerin laat mij proeven.

„Lekker?”

Ik moet lachen ...

„Waarom lach je?”

Ik glimlach haar toe, geef haar mijn Universele „smile” (glimlach), waarna ik nógmaals proeven moet en haar moet zeggen, hoe de soep van de Aarde voor „Jozef” smaakt, want zij handelt, denkt niet anders.

„Waarlijk, een goed soepje.”

En dan is zij tevreden, doch even later stopt ze mij – een stukje rauwe peen in André's mond, ik moet kauwen.

„Die lust je immers zo graag” ... komt er, waardoor het u duidelijk wordt, geachte lezer, hoe kinderlijk lief de Wienerin zichzelf op Aarde houdt, hoe

rein zij ons leven beleven zal en dat zij met meesters géén rekening kan houden, omdat de meesters haar zó hebben opgevoed. Já, in het begin, toen André onder controle van meester Alcar kwam te staan en wij met het schrijven begonnen, had dit hem een bloedspuwing bezorgd, indien wij ál die stoornissen niet hadden kunnen opvangen. Voor André was het soms om uit zijn vel te springen, doch toen hij zag, meester Alcar hem vertelde, dat ook hij dáármee rekening hield, gaf hij zich over, doch toen stond vast, dat de Wienerin haar eigen leven te beleven kreeg en zij niet anders wilde. Want wat had André haar kunnen schenken? Hij had haar tot zijn bewustzijn opgetrokken, doch dan had zij werelden moeten verwerken en dat kon zij niet. Nu is het best, zij haar wereld, wij de ónze, maar ik moet haar peen eten en de soep proeven en toch alle stelsels onder controle houden. André ziet wat er gebeuren gaat en lacht, heeft pret om mij, want hij lust die soep niet.

Dat maakt echter en dat schept, dat wij door deze verbinding hartelijkheidjes beleven en die maken het leven wat makkelijker, eerst nu gaat André begrijpen, dat hij hierdoor zichzelf volkomen heeft kunnen geven.

En dan moeten wij eten. Maar ik smeer 'm gauw, dat kan „Jozef” opknappen. Smaakt je soepje, stuurt André tot die persoonlijkheid? Lekker? Als je te veel eet, krijg je met mij te doen. Laat eens proeven? Wél, niet zo slecht. Meer dan dat daar eet je niet, want wij moeten schrijven. En Jozef kán niet méér eten, ook dat staat thans onder controle!

Wanneer de Wienerin na het eten opnieuw wil babbelen, vraag ik haar of zij mij, maar nu doe ik of ik André ben, met rust wil laten, want vier dingen tegelijk kunnen wij niet doen, ik moet schrijven. En dan horen wij niets meer dan de machine. Een uur later krijgen wij haar surrogaatje te drinken en krijg ik mijn kus, haar hartelijkheidjes te beleven. Dat zij van mij mooie distels heeft gekregen, daaraan denkt ze niet, voor haar kreeg ze die bloemen van „Jozef” ... haar man en van geen mens anders. André moet soms lachen, omdat zij weigert te zien, dat meester Zelanus schrijft. Dat is hij én geen mens anders, want kan zij niet tot „Jozef” praten? Zij laat dat leven niet los! Toch krijgen wij te horen:

„Ik moet je broek nog oppersen.”

„Dank u” ... geef ik haar. „Maar vergeet ook mijn sandaaltjes niet.”

„Wat zeg je daar?”

„Niets zei ik, ik ben schrijvende. Ik sprak zeker in gedachten en gaf het aan uw leven door.”

„Wat uw?”

„Niets, ook dat hoort erbij.”

„Gekkie?”

Zo gaan wij verder. Het schrijven van de Kosmologie is hemels werk, voor

mij althans, omdat ik niet meer op Aarde ben. Of wilt ge aanvaarden, dat André, Jozef of Jeus daartoe in staat zijn? Dat moet Jozef Rulof – dan maar eens proberen. Voor mij is het een Goddelijke genade, omdat ik als geestelijke persoonlijkheid de gaarkeukensoep mag proeven, die wij toch in onze hemelen niet bezitten, want zó innig ben ik weer op Aarde. Ik neem álles van André over, ook zijn licht uit de stoffelijke ogen, ik zei u reeds, indien u ons ziet schrijven, denkt u, dat het toch „Jozef-Rulof” is, zo eenvoudig, natuurlijk is het. Maar dat heeft meester Alcar opgebouwd, hij wilde dat deze zielen als mensen het natuurlijke zouden behouden of ook zij, vooral André-Dectar, werd een ónnatuurlijk wezen.

Ik werk hard, ik vlieg over de pagina's, maar ik leg eerst de fundamenten vast. Indien je dit zou lezen, dan denk je, dat het een kind van zeven jaar heeft geschreven, ook met de fouten. Ik lég nú alléén de wetten vast, geef die wetten ons verhaal, de reis, laat meester Alcar zeggen wat hij heeft beleefd, ook het mijne, doch dit zijn fundamenten voor de eigenlijke Kosmologie, en wil zeggen, dat ik straks met André aan de ontleding kan beginnen en indien mogelijk, wij eerst daarna het boek gereedmaken voor de drukker. Dat zegt, dat wij driemaal één boek moeten schrijven en is soms noodzakelijk, omdat nu de stoffelijke stelsels reageren. Ik heb dus de diepte van het wonder te berekenen en daarvoor zorgt meester Alcar. Ik denk nu niet aan stijl, noch aan het schrijven van fouten, wij leggen vast! Wij brengen op Aarde wat wij hebben beleefd, meer niet, maar ook niets minder en gaan straks, wanneer de vrede terug is, verder om de Kosmologie voor de „Universiteit van Christus” te schrijven.

Ik beleef werelden en ben waarachtig weer door André op Aarde. Als dit géén wonder is, wat wilt ge dan beleven, kunnen wij de parapsychologen toeroepen, maar die hummels staan niet open voor Universele wonderen, want dan kunnen zij (op) college gaan bij André ... én dát willen ze niet!

Ik geniet van deze uren, omdat ik als geestelijke persoonlijkheid het leven van de Aarde beleef en voor Christus dien! Maar hoe waren mijn bloemen? Wienerin, hoe waren de bloemen van de Maan af tot je leven gestuurd?

Tegen half zes houden wij op, wij hebben tien foliovennen geschreven, dat zijn twintig pagina's voor onze lezers. Vandaag net zat, André, voorlopig kun je niet naar buiten, dus tot morgen. Rust nu en verteer dit, bepraat nu maar het stoffelijke „Ik” leven van Moeder Aarde óf geef Jozef deze ruimte. Bye now ...! (Goediedag nu ...!) Ik groet je, mijn broeder. Eerst mijn kus nog voor de Wienerin. Geef je haar mijn liefde, André? En vooral die van meester Alcar niet vergeten.”

Wij zijn vrij! Thans kan hij denken. Jeus komt omhoog en met hem kan André nu praten. Wij geven hem even rust. Wat hij vandaag voor de „Uni-

versiteit van Christus” te beleven kreeg, was net zat! En nu normaal slapen en niet dromen!

Vier dagen hebben ze hem en al de mannen te pakken gehad. Vier dagen vroeg beginnen en schrijven, beleven en verwerken, zodat wij vijfenzeventigste pagina uit de machine konden halen. En toen waren de nazi's weer tot rust gekomen, voor de zoveelste maal waren de mannen in gevaar. Het eerst wil de moeder met hem praten. Moeder Water weet ervan, en hoe dat nu mogelijk (is), verklaren hem de wetten, wanneer de mens één is met al het leven van God, weet dat leven precies álles van je persoonlijkheid en kan het vragen stellen voor God en zijn ruimten beginnen.

„Heb jij het niet koud gehad, André?”

Het is de eerste vraag die de moeder hem stelt, waarop hij antwoordt:

„Ik niet, maar mijn adept zal het niet zo lekker hebben gehad daar onder de grond en die kan er niet tegen. Maar wie kan er wél tegen?”

„Dat is de mens zijn eigen schuld, André, dan had hij maar niet aan de inteelt moeten beginnen.”

Hij kan geen vraag stellen of de wetten worden al ontleed, kan Moeder Water hem laten weten, dat de mens ook die krachten versnipperd heeft.

„Jij hebt goed praten, moeder, natuurlijk, maar dat lichaam van mijn adept kan er niet tegen.”

„Heb je heerlijk kunnen werken?”

„Ja, dat is waar, wij hebben voor deze dagen een record gebroken. Als meester Zelanus zo doorgaat, kan meester Alcar spoedig vertrekken.”

„Is er nog iets, André?”

„Néé, moeder, ik kom later terug, ik heb iets met „Jeus” te bepraten. Dag, moeder?”

„Ik zal je volgen.”

Jeus is de laatste dagen gaan praten. Hij heeft het over vroeger, hij wil weten wat van hem is en wat André toebehoort. Jeus gaat de druk voelen van zijn leven en toen André Golgotha beleefde, maakte dat, hetgeen hij in zijn jeugd heeft beleefd, wakker. Ook voor hem, André, laat het beeld van Golgotha hem niet vrij, hij ziet al die levens, hij heeft ze te beleven en de laatste dagen was dat het overheersende voor zijn persoonlijkheid. De student roept, doch hij laat dat leven roepen, hij weet wat hij te horen krijgt indien hij zou reageren, de mensen geloven zichzelf niet.

„Já, Jeus, nu moeten wij eens even praten. Jij bent aan het piekeren begonnen, het denken. Maar voel je dan niet, dat „ik” op die Goede Vrijdag Golgotha beleefde en niet jij? Ook al heeft meester Zelanus over jou die boeken geschreven, ík was het die deze wonderen beleefde en niet jij. Ik zal je nogmaals vragen: wie was het, die tot vader sprak toen vader was gekist?”

Wie van ons keek achter de kist en maakte reizen in de ruimte. Wie van ons was het, die met de „Lange”, nu mijn meester Alcar, telkens sprak? Dat was ik, Jeus, daardoor hebben wij echter deze persoonlijkheid gekregen. Je kunt straks weer met mij meegaan, als je wilt, maar ik moet de wetten beleven.”

„Maor ik heb it te pakke” ... geeft Jeus hem te horen.

„Ik ook, Jeus, en het doet mij goed, dat je aan dit geestelijke denken en voelen wilt beginnen.”

André ziet zichzelf nu terug in zijn jeugd. Hierdoor kan hij zich ontspannen, de meesters geven hem even rust, doch ook dit behoort tot de Universiteit van Christus, omdat élk mens deze wetten te beleven heeft en ook jeugd- én volwassen-zijn tot de geestelijke levensgraad voor het voelen en denken heeft op te trekken. Die jeugdgevoelens moeten bewust worden! En dan eerst is de ganse persoonlijkheid universeel diep en krijgt zij afstemming op de ruimtelijke levensgraden.

„Ja, Jeus, vader was hard, maar hebben wij door hem niet geleerd hoe het moet? Wat heeft vader ons niet door zijn persoonlijkheid gegeven? Ik heb er met moeder over gesproken toen wij thuis waren, dat weet je, jij hebt toen jezelf mogen beleven, omdat moeder mij niet kent. Is het je nu duidelijk?”

„Ik begriep het, jao, ik kan het now begriep.”

„Maar vader moet mij nu nog eens vertellen wat hij wil.”

„Kan vader dat dan niet?”

„Wat weet vader van al deze wetten af, Jeus? Zeker, in die dertig jaar dat hij aan Gene Zijde is, heeft hij zich veel eigen gemaakt. Maar ik ben hem nog eeuwen voor.”

„Wét moe’der dat?”

„Hoe kan moeder dat nu weten. Vader wilde ons niet begrijpen, Jeus. Maar vader was goed, vader was streng, maar zorgde voor alles. Vader had temperament, kon werken, maar hij wilde van deze dingen niets weten, voor vader was het leven op Aarde alles. En zo leven er miljoenen mensen op Aarde.”

„En daor wí gij aan beginne?”

„Daar zet ik mijn leven voor in, Jeus. Kom, wij maken een heerlijke wandeling vanmorgen, in lang hebben wij niet met elkaar kunnen praten. Ik zal je nu deze dingen eens vertellen. Toen wij verleden bij moeder waren, kon ik haar vanuit mijn leven niet bereiken. En dat is eenvoudig, maar ook moeder moet mij straks aanvaarden, zoals vader dat heeft moeten doen, toen hij achter de kist zag, in welke wereld ik leefde en al die tijd had gekeken. Wanneer wij aan Gene Zijde leven, Jeus, dan zijn wij wel mensen, maar voor alles vertegenwoordigen wij daar een levensgraad, als vonk van God.”

„En dat is de mens, bun ik?”

„Dat ben jij en ben ik en is Jozef en Dectar, waarvan Dectar de meester

is. En daar hebben wij duizenden moeders en vaders. Wij leefden onder al de volken, Jeus. Wij hebben een lange weg moeten afleggen, voordat wij dit organisme hadden bereikt. Nu moet je toch wel kunnen begrijpen, dat wij niet één vader en moeder hebben, maar dat wij zélf vader en moeder zijn geweest.”

„Dat kan 'k begrie'pe.”

„Moeder praatte met jou thuis en niet met mij, maar ik was er ook en toch kende ze mij niet. Maar ik, Jeus, heb haar contact, ik ben met haar hart en haar leven één en moeder stuurt mij haar grote liefde, waardoor ik mij staande houd. Toen ik Golgotha beleefde, had jij daar niets mee te maken, daar beleefde jij niets van, want ik was het. Weet je nog, dat wij op de wolken hebben gespeeld, Jeus?”

„Néé, dat wèt ik nie't.”

„Zie je nu, dat was ik en die persoonlijkheid ben ik nog, maar ook jij moet met mij mee. Ik heb gevoeld, dat de mensen, wanneer wij ons dialect spreken achter onze rug de schouders ophalen. Wij denken dat wij leuk zijn, dat wij Spaß (plezier) hebben, maar de stadse mensen voelen dat anders en willen er niet mee te maken hebben.”

„Das te begrie'pe.”

„Dat wil dus zeggen, dat wij, wanneer wij onder de mensen komen, met al die dingen en zaken rekening hebben te houden of wij worden als instrument niet aanvaard, met boeren willen ze niets te maken hebben. Zelfs „Jozef” maakt te veel gekheid. En dat wordt gevaarlijk, Jeus, de ernst van ons leven roept onze karaktereigenschappen tot een halt. Niettemin helpt het ons dragen, maar dan moeten wij dat zo doen, dat de mensen er niets van zien. Wat zou er van de Apostelen van Christus zijn geworden, wanneer die tevens onzin hadden verkocht?”

„Niks!”

„Fijn is het, dat je dit voelt en begrijpen wilt. Hierdoor zullen de meesters gelukkig zijn. Ik voel wel, Jeus, wat meester Alcar van mij wil. Dat wij over deze dingen praten, geloof het, komt regelrecht van Golgotha. Ik moet het meesterschap in handen nemen, doch dan ben ik zover van mijn vrienden weg en dan kennen ze mij niet meer. Voel je dit?”

„Jao, van eiges.”

„Meester Alcar wíl, dat voel ik, dat ik mij gereedmaak voor straks, want dan willen de meesters door mij spreken. En wanneer jij en Jozef díé ernst niet zouden voelen, krijg ik op mijn dak, nemen de mensen mij niet, want dan wordt het belachelijk. Voor enkele dagen terug ontspande ik mij nog door met jou voor „Jeus” te spelen, tóch wordt dat anders, ik ga de ernst voelen, heilige ernst wordt het!

Wie van ons kon er zo goed voetballen, Jeus? Dat was ik! Maar met voetballen komen wij er niet, wij hebben heel iets anders te doen. Ga je nu begrijpen wat wij zullen beleven?”

„Ik gao't begrie'pe.”

André gaat voelen wat meester Alcar wil. En dat is waarheid. De meesters maken hem gereed voor straks, wanneer wij zullen spreken. Maar voelt u, geachte lezer, hoe dit karakter onder handen genomen wordt? Dát élke gedachte, iedere karaktereigenschap voor de persoonlijkheid moet evolueren? André staat voor de universele zélfontwikkeling, zoals men op Aarde slechts weinig beleven kan, maar omdat hij in handen is van meesters, komt hij ook nú tot die ontplooiing, waarvan wij de wetten kennen en zullen ontleden.

Indien u dit duidelijk is, moet ge begrijpen, dat wij hierdoor de wijsgerige stelsels ontleden en ten slotte – vanuit de „Tempel van Christus”, dus de geestelijke én de ruimtelijke ontwaking voor élke gedachte tot die ontwaking voeren, waardoor de mens op Aarde zichzelf leert kennen. Het plan was, een adept deze boeken te laten schrijven. Dit zijn een dertigtal machtige boeken, waarvoor André dan de ontleding zal ontvangen en die aan de adept doorgeeft. Het doel is, dat de adepten de „romans” vertegenwoordigen, doch bovendien de wijsgerige boeken. En die mannen zijn er. Of zij het tot het uiterste volhouden, of zij in staat zijn om voor de mensheid te dienen, weten wij, maar dat weten zij van zichzelf nog niet en indien zij dat moeten bewijzen, dat komt ... staan zij voor dit eigen bezwijken en komt André weer alleen te staan. André beleeft én schrijft de geestelijke en de kosmische boeken, de adepten de stoffelijk, geestelijke romans én de wijsgerige boeken. Dat is de Tempel van Christus! U voelt, hoe machtig alles in elkaar is gezet, als die kinderen waarlijk tot het laatst voor dit leven het onbewustzijn willen bevechten. Maar praten zij met zichzelf? Zoeken zij en zoekt gij uw karakter af om te kijken wat er nog aan hapert? Wie doet dat? Wie is ertoe in staat? En toch, indien gij wilt ontwaken, zult ge er toch aan moeten beginnen; élke karaktertrek zult gij als André dat nu reeds beleven gaat geestelijke bewustwording moeten schenken of gij staat achter de kist voor uw stoffelijk, nog ónbewuste persoonlijkheid, staat gij in ons leven voor ál die ónafgewerkte persoonlijkheden, omdat in ons leven één karaktertrek tevens een persoonlijkheid is.

Dit wordt dus een machtige ontwikkeling. Door te denken komt hij zover. Door élke gedachte te volgen en in harmonie te brengen met het oneindige komt hij zover, waardoor „Jeus en Jozef” ontwaken, omdat zij het zijn die het lichamelijke vertegenwoordigen. En ook gij, zeg ik u nogmaals, staat voor ál deze wetten en kunt er niet aan ontkomen, ééns zult gij er toch aan moeten beginnen.

Ik kan u dan ook verklaren, dat de adepten bezweken zijn. Nu wij de boeken voor de „Kosmologie” gereedmaken, is André alléén, de adepten zijn bezweken! De wijsgerige boeken vindt hij terug door de ontleding die ik u nu schenk. Doordat wij nu André volgen in zijn denken en voelen, betreden wij de wijsgerige stelsels, doch dat zouden anderen hebben gedaan, hebben gekund, indien zij zich voor hun meester ín álles hadden kunnen buigen. Dan hadden wíj, meester Alcar en ik, direct de „Heelal” ontleding kunnen volgen, niettegenstaande dat, geven wij toe, dat thans de „Kosmologie” aantrekkelijker is, omdat gij als lezer vanuit de ruimte toch weer de wetten op Aarde en nu door André-Dectar, beleeft. Maar dán, geachte lezer, had André het iets gemakkelijker gehad, dan hadden die kinderen hem kunnen helpen, nu staat hij voor álles alleen. Dat wij heilig ontzag hebben voor zijn „wil” om te dienen; dat de hemelen hem volgen en zullen steunen en dat dit alles zijn persoonlijkheid voortstuwt, dat hij hierdoor voor achter de kist een „Paleis” voor zichzelf bouwt, kunt gij aanvaarden! Hij zál straks alléén staan en wij staan alléén ... nú, in 1950 ... nu wij de boeken gereedmaken voor de drukker.

Jammer, dat de adepten bezweken zijn? Wij kennen geen jammers, dat hebt gij en hebben zij in eigen handen! U kunt André nú nog beleven, want wij spreken, doch door de Kosmologie zult u begrijpen waardoor wij door zijn leven en persoonlijkheid onze werelden hebben kunnen verstoffelijken.

Dat hij waarachtig de hoogste mystieke school op Aarde vertegenwoordigt, kunt gij aanvaarden, omdat deze school, die de „Universiteit van Christus” is, door het állerhoogste wordt beziel!

En thans verder, zo nu en dan kom ik tot uw leven terug en spreken wij tot elkaar.

André trekt nu dus reeds „Jeus en Jozef” in zich op en wil zeggen, dat hij zijn eigen karakter onder handen neemt. Hij is het gevecht met ... (deze zin is niet afgemaakt)

De Wienerin leren wij nog kennen, doch bovendien uzelf! Ook zij staat voor deze wetten. Wij aanvaarden deze ziel. De boeken: „Het Ontstaan van het Heelal” verklaren u, waarom André háár heeft ontmoet en zij z'n vrouw werd. André heeft aan dit leven goed te maken en hij doet het! In een vorig leven heeft hij dit zieleleven leed en smart bezorgd, zonder dat hij dit wilde, dus niet bewust, doch dat is het, waardoor zij elkaar nu weer hebben ontmoet en geldt bovendien voor élke mens op Aarde.

Dat de Wienerin met beide benen op Aarde wil blijven staan, dat is haar goed recht, haar eigen „wil” is het en moet zij weten; wij weten echter, zij is voor het leven van André nog niet gereed, zij is als een kind, een rein, doch menselijk kind, met een enorme plichtsbetrachting, eigenschappen reeds, die

het leven van André raken en daar reeds afstemming op hebben. In de liefde streeft André haar voorbij, ook voor dit dienen, zijn taak, dat álles is voor zijn leven en persoonlijkheid en niet voor het hare, waardoor gij nu ziet, dat beiden hun eigen zelfstandigheid voor de persoonlijkheid, het karakter hebben en zullen vertegenwoordigen.

Indien zij André ín alles had willen volgen en zich voor álles als een adept had willen en kunnen overgeven, dan had André van dit zieleleven een kosmisch leven kunnen maken, doch zij volgt hem niet, zij zorgt voor álles, zij is voor honderdprocent gereed voor haar taak als moeder en vrouw ... maar staat niet open voor zijn contact, voor zijn taak, als instrument, ook al zorgt zij voor alles, mankeert er niets aan haar werk en verzorging, doch zij mist dít éne gevoel, waarvoor miljoenen mensen zouden willen sterven, het machtige dorsten om deze wijsheid, het wíllen ééNZijn met de „Grote Vleugelen”, het wíllen beleven van deze ziel, André-Dectar, dat ook voor haar mogelijk was geweest.

Meester Alcar heeft het zover gebracht, heeft haar vóór deze ontwikkeling geplaatst en begon dit optrekken en het wakker maken van haar persoonlijkheid, totdat zij niet verder kon, géén gevoel meer bezat; op dat ogenblik was zij léég voor de ruimte en had zij alles van zichzelf ingezet. Máár, André moest verder en gíng verder, beleefde duizenden reizen achter de kist en keerde in één nacht terug, als een Groot Gevleugelde, hij was dus in één nacht duizend jaar ouder geworden. En vanaf dat ogenblik begon zín strijd en níét de strijd voor de Wienerin, voor hem was er nu: hoe blijf ik met dit zieleleven in harmonie? Hoe kan ik haar ondanks alles opvangen en hoe kan ik haar dienen, zodat wij tezamen dit machtige leven kunnen beleven.

Wanneer wij er niet meer zijn en ook André in ons leven is, of wanneer ónze Wienerin, die wij liefhebben, gereed is om te spreken, dán hoort u van haar, dat André haar waarlijk heeft gediend. Maar dat zij een menseelijke „God” had kunnen beleven, drong niet tot haar bewustzijn door en tóch, ook dat was mogelijk geweest! Vanzelfsprekend komen wij later, ook al krijgt gij er thans reeds iets van te beleven, voor de „Zeven”-levensgraden van het huwelijk te staan en eerst dán zult gij beleven, moeder of vader, man of vrouw, dat gij beiden voor elkaar nog niet gereed zijt! Een huwelijk behoeft ook niet te stranden, indien de mens zijn scheppingen én levens kent! En door de meesters zult gij elkaar als man en vrouw léren kennen!

Ziet u, dát had de wijsgerige adept mogen beleven. Dat hád die ziel als adept ontvangen voor de wijsgerige boeken, doch ook dát kind was nog niet gereed! André kan de Wienerin dragen en hij doet dat ook, hÍj mág geen fouten maken of hij is voor ons niet gereed en struikelt hij over zijn eigen gedachten én gevoelsleven, breekt hij zijn kostbare nek door zijn eigen karakter.

Dit instrument zijn, u voelt het nu zeker, kost hem álles en heeft niets, maar dan ook niets met uw dood spiritualisme uit te staan, ook al heeft ook hij die wetten moeten aanvaarden, is zijn ontwikkeling daardoor ontwaakt.

Elke gedachte van hem, gaat op de weegschaal van God. Op Golgotha zult gij zien wie recht had om te spreken, zál de Wienerin zien hoe zij en hoe gij, geachte lezer, hebt geleefd, hebt gehandeld voor ál die duizenden gedachten, die ééns echter geestelijke ruimte moeten beleven, wilt gij u zélf voor uw godheid evoluerend bezielen, u zélf terugvoeren tot het licht!

Voor élkaar, als man en vrouw, zult gij uw rekeningen in dit leven vereffenen! Gij betaalt terug, wat gij in uw vorige levens bewust stal óf zomaar wegnam van een ander. En dat spreekt ook voor de liefde!

Wat gij vandaag bezit, is achter de kist van een ander!

André gaat verder en praat tot „Jeus” ... Jozef krijgt hij straks wel. Welke eigenschappen vertegenwoordigt „Jeus”? Die leren wij kennen, ook die van „Jozef” en dan staan wij voor dit huwelijk, voor dit éénzijn en voor deze Goddelijke taak. Want deze taak is „Goddelijk” ...!!

Niét geestelijk, máár „Goddelijk”!

André wordt een Goddelijk bewust „Mens” ... versnippert dit niet, hij wordt menselijk-goddelijk bewust, omdat hij het „AL” zal zien, zal betreden. Wij waren er reeds! Maar wij komen er voor het menselijke organisme én voor de ziel als mens terug en staan dán voor „Christus”!

Het is hierdoor, dat hij tegen Jeus kan zeggen: wat wíl vader nú nog tegen mij als mijn vader zeggen? De „Lange Hendrik” - zijn vader, kan thans bij André colleges beleven. En dát is de waarheid! Lees de boeken van „Jeus van moeder Crisje” en gij weet het, gij buigt ook hiervoor uw menselijk hoofd.

„Ja, Jeus, ik begrijp nu, waarom de meesters mij in die tijd reeds met Golgotha hebben verbonden” – gaat hij verder ... „want nú kan ik een kosmisch stootje verwerken. Dat was voor nú, ook die ernst ga ik begrijpen. Golgotha is het zwaarste wat de mens beleven kan en ééns staat élk mens voor Golgotha om „Christus” te helpen dragen.

Daarom is moeder voor ons heilig, Jeus. Heb je haar kerkboekje niet gezien? Ik heb het meegenomen en haar een ander gekocht, doch zij heeft het voor ons allen, voor al haar kinderen aan flarden gebeden. Als je de uitstraling ziet, de kracht, die van dit boekje uitgaat, als je dat voelt, dan kun je er duizenden mensen door genezen. Wéét het, Jeus, onze moeder is een heilige!

Jij, Jeus, zult nu iets op je schouders krijgen om mij te helpen dragen. Jij wilt nu toch al dit mooie beleven? Of wil je een boer blijven? Ik ben geen boer meer, ik heb dat leven overwonnen en ook Jozef heeft het voor zichzelf afgelegd. Je begrijpt het zeker, de meesters tikken mij op mijn vingers. Hier in de stad is het leven hard en gemeen. De mannen en vrouwen denken alleen aan

zichzelf en willen alles voor niets hebben, doen zich schijnheilig voor, willen je beleven, doch straks, even later, indien zij ertoe in staat zijn, zuigen ze jou en mij volkomen leeg en trappen je dan de straat op. Maar ik laat mij niet léégzuigen, noch trappen, Jeus, dat is voorbij!

Als je mij voelt, begrijp je, dat ik mijzelf ga wapenen!

En dat doe ik, om jullie tot mijn leven op te trekken. Wij gaan het karakter slijpen, wij willen mooie karaktereigenschappen bezitten, wij zullen iets anders van ons zélf maken, zodat de meesters verder kunnen gaan. En daaraan moeten álle mensen ééns beginnen. Voel je mij, Jeus?"

„Van eiges, maor das nie't gemakkelik, wâ?"

„Zo is het, je krijgt niets cadeau. Maar als je wilt, kom je zover en beleef je met mij al dit machtige, dit heilige van de meesters. En zo groeien wij tot één grote en machtige persoonlijkheid op en kunnen ons de mensen die nog niét willen, meer vertellen, wij gáán verder!

Praat geen plat meer, Jeus, de mensen lachen er innerlijk toch om en dat is geen geluk. Verdien bloemen en schenk ze moeder, zij heeft ook ons haar leven lang gedragen."

„Maor as de minse mie'n straks léére kenne deur de boeke, wat dan?"

„Dan zijn dat de bloemen van jou voor Crisje. Maar je zult zien, dat de mensen toch tot mij komen met die bloemen, omdat de mensen in de stad zo diep niet willen denken. Nu moet jíj als ík worden en eerst dán zijn wij één leven, één gevoel, één persoonlijkheid geworden. Clowns hebben ze in de stad al genoeg, Jeus, dat is heel aardig, maar wij hebben iets anders te doen. Als jij dus onzin verkoopt, kijken de mensen er mij voor aan en dat moet zo-straks niet meer gebeuren of wij maken ons zelf belachelijk. Wij moeten het nu zó doen, dat wij voor ons zelf uitmaken dat wij met alles in harmonie zijn en bovendien ons kunnen ontspannen of ook voor ons wordt het te zwaar. En dat is nu de kunst.

Ik ben niet van plan om ons een wit-laken om te hangen, Jeus, maar wij hebben het „Apostelschap" te aanvaarden! Je moet straks maar eens zien hoe echt het leven achter de kist is, als wij daar zijn draag ik een gewaad en dat ontwikkelt zich vanzelf om mij heen, doch komt, doordat wij de werkelijkheid willen beleven en voor ons zélf reeds iets hebben bereikt. Je moet het geestelijke gewaad van moeder eens zien, Jeus, dat is machtig en daarin zie je haar liefde en goedheid terug. En toch heeft het niets met de kerk uit te staan en wil zeggen, dat de mens zónder de kerk God kan beleven. En dát zullen wij de mensen vertellen, Jeus, die angst voor de verdoemdheid moet wég! God verdoemt ons niet!"

„Wí gíj dan de kerk kapot make?"

„God bewaar me, Jeus, dat nooit, maar de kerk vertegenwoordigt God

niet – alléén die afbraak moet eruit. Wat zijn mensen zonder geloof? Niets! De mens zonder geloof blijft arm, indien hij het verkeerde zoekt. Toch heeft de kerk, de onze dus, veel voor de mens gedaan. Maar dat laatste oordeel en die eeuwige verdoemdheid, Jeus, dat is verschrikkelijk voor deze eeuw, die ónwaarheden moeten eruit en een priester en „non” moeten trouwen.”

„Wat zún wij eigenlijk ingewikkeld, wáá?”

„Dat zijn wij juist niet, de problemen door de kerk geschapen maken het leven voor de mens ingewikkeld, het ónze open en bewust, ons leven wordt nu eerst mooi, heerlijk wordt het, omdat wij ons zélf leren kennen. Die verschrikkelijke angst voor de dood lost op en man en vrouw krijgen het eeuwige weerzien te beleven. En is dat niet álles?”

„Ik gao't ow begrie'pe.”

„Wij zijn niet ingewikkeld, Jeus. Elk mens kan zich deze wetten eigen maken. Maar ze willen niet. Dat is te moeilijk, zeggen ze. En is het nu zo moeilijk, als je weet, dat je het verkeerde moet laten? Waarom haten de mensen? Waarom stelen ze, vervloeken ze de medemensen en waarom maken ze oorlog? Waarom ál die lage driften beleven, geeft het hen geluk? Is dat zo moeilijk? Is het zo moeilijk als je netjes door dit leven wilt? Je kunt nu wel zeggen, dat zie ik straks, maar dat straks ben je hier reeds. En dan sta je daar en kun je voor de wetten van de ruimte en je God je hoofd buigen. De mensen willen liefde beleven, nietwaar? Maar wat hebben ze daarvoor in te zetten? Wanneer wij niet zo lief waren voor de Wienerin, wat kregen wij dan van haar terug? Ze zou gauw zeggen: de „droedels”, ik ga naar Wenen terug. Maar zij is goed, zij doet alles, wij breken onze nek bijna over haar schoonheid thuis en daar moet je je hoofd voor buigen. Dat is duizendmaal beter dan vuiligheid. Zou jij onder vuil en rommel kunnen leven? De mens in de stad kent zichzelf nog niet, Jeus, die wil alles voor niks bezitten en heeft er niets voor over.

Je moet die meisjes maar eens bekijken. Dat willen vrouwen worden. Ze zijn te lui om schoon te zijn, Jeus. En wanneer wil je nu aan de opbouw van je karakter beginnen, als je zélf in je stoffelijke drek verdrinkt? Dat zijn de karakters en die zijn „schmutzig” (smerig) ...! Moet je lachen? Ik ook, maar dit is waarheid.

Néé, wij hebben met de Wienerin geen klagen. Eenvoud, plichtsbetrachting, doodeerlijk is zij, verzorgt zichzelf en kan buigen als zij zich te buigen heeft, staat ver boven velen van de stad, boven miljoenen vrouwen, Jeus, want wat zij heeft en zich eigen heeft gemaakt, moeten al die duifjes nog aan beginnen. Hoe kookt ze voor jullie? Is dat even lekker eten, Jeus? Hoe zijn haar soepjes? Dat zij er nu nóg iets van maakt, komt, doordat zij een moeder is, plichtsbetrachting heeft en éérlijk door dit leven wil gaan.

Ga dat alles eens vergelijken met andere moeders? Wat heb je aan zo'n opgedirkte ziel, die God noch gebod heeft? Wat heb je aan die kunstmakers, die geen raad weten met 'n bordje pap? Wat heb je aan die gravinnen, als je ziet, dat ze de eerste fundamenten voor het menselijke karakter verwaarlozen? Bezoedelen? Mismaken? Verhaspelen? Wél, dan heb je met kunst, noch met een vrouw te doen, maar met zo'n ónbewuste, een levend lijk is er niets bij. En dat heeft de man zélf in handen. Indien zij willen, beiden, is het leven waarlijk als een paradijs, nu geniet je van élke karaktertrek, élk uurtje, já voor ziel, leven en geest, en voor de ruimte waarin wij leven. Voel je, Jeus, waarheen je het huwelijk brengen kan?"

„Ik zol! dat lééve wel wille kusse.”

„Dat begrijp ik, ik ook, maar wáár leven die heiligen?”

Onze moeder, Jeus, dát was een „moeder” ...! Wanneer de mensen straks moeder leren kennen, dan zul je het horen. Zo willen ze allemaal zijn, maar waarom doen ze het dan niet? Waarom beginnen de vrouwen er niet aan? Omdat ze (het) moeilijk vinden om „goed en lief” te zijn. Maar ik wil zo'n kus niet, Jeus, ik kan de vrouw niet kussen als ze geen liefde bezit. Ik kus geen gesnauw, geen gekakel, ik laat mij niet onder die prutskarakters begraven, ik sta daar niet voor open. Ik weet nu, wat het wil zeggen, wat je voelt, als je een kus van moeder krijgt, als man van haar, zoals vader het heeft mogen beleven, dan beleef je de ruimte – Onze Lieve Heerachtig wordt het. En nu is het leven als in het paradijs.

Hoe smaakt de kus van zo'n hardloopster?

Hoe de kus van zo'n acrobate?

Hoe de kus van zo'n kantoorpiel?

Hoe de kus van een vrouw met mannen-allures? Dat is allemaal heel mooi, sport is prachtig, maar de vrouw moet nooit vergeten dat zij op Aarde is om moeder te worden. En nu beleef je verschillende graden voor de liefde.”

„Wí gijj dan nie't is kusse?”

„Ik kus de ruimte, Jeus. Ik kus mijzelf wel, maar bovendien het leven. Ik kus geen vrouw op de mond als zij van een ander is, óf ze is van mij. Die snauw en grauw, dat harde en lelijke, kust ook. De vrouw kust door haar ziel en persoonlijkheid, het is daarom dat de meesters vragen; hoe was de kus van Beethoven en van Socrates? Wie van beiden geeft je de ruimtelijk kus, moeder? Dat kan alléén Socrates zijn!

Dat gelijk zegt immers niets, Jeus. Dat is gelijk, van kussen hebben de mannen en de vrouwen nog geen verstand, ook ik wist het niet, toen tenminste niet, thans weet ik hoe je moet kussen. Maar wanneer je je karaktertrekken ontwikkelt, wordt dat je reine en geestelijke én de ruimtelijke kus voor je vrouw, voor je kinderen, want wijsheid maakt de kus diep en waarachtig. Zó

gek soms waar wij het nu over hebben?”

„Ik zal veurzichtig zun met kusse, gao'k begrie'pe.”

„Zo is het, Jeus. Zo'n kus van een vrouw zegt je niets, indien haar ziel niet bewust is. En thans varen wij naar de liefde. Wanneer beleven wij mensen waarachtige liefde? Die liefdegraad heeft ons moeder laten zien en die liefde van moeder, mijn Jeus, is universeel diep. Vader heeft nog geen tien gram van haar duizend kilo's liefde, als gevoel van haar persoonlijkheid kunnen beleven, omdat vader zich op aarde hield. Moeder was en is enorm diep in liefde en daar wil ik naartoe, als je het wilt weten.

Ik heb moeder ook begrepen. Ik heb voor haar, óm haar liefde als kind reeds gevochten, Jeus, waarvan jij geen verstand had. Ik heb om haar liefde gevochten, dat géén kerel had gekund, zó diep, zo lief is moeder in haar geven en dienen. En daarvoor hebben wij ons als mannen in te zetten. Maar hoe zou moeder geweest zijn, indien zij een hardloopster was geweest? Een bokseres? De waarlijk open ziel wíl alléén moeder zijn en is nét zat voor dit leven, dat getierlantijn om wat maatschappelijk lawaai en dikdoenerij, zegt mij – als de ziel moeder moet zijn – geen cent, omdat zij zichzelf nu voor ál haar eigenschappen voor de liefde splitst. En wie zegt dat dit niet waar is, moet dan maar eens komen, dit is de rem voor de universele liefde als moeder.

Máár, Jeus, als je hard bent en je boel thuis verwaarloost als moeder – ben je nog verder weg van deze liefde. Eén zo'n harde mep, door het karakter je gegeven, slaat de moeder voor haar liefde aan gruzels. Nu wordt het zelfs geen honden- en kattenliefde meer, want die dieren doen dat niet eens en is de mens als man en vrouw volkomen gekraakt, is er van liefde geen sprake meer.”

„Waar hèt gijj dit allemaol van?”

„Ik ben denkende, Jeus, en ik wil iets van mijzelf maken. Ik sta niet open voor een mooie vrouw, maar voor de ziel, ook al is het organisme nog zo vierkantig. Maar de man zoekt naar stoffelijke, lichamelijke schoonheid, die niets te betekenen heeft, want over veertien dagen zien ze niets anders meer dan 'n kat of 'n stuk mens als een varken niet kan zijn. Dan is die machtige schoonheid al beleefd en ga je de asbak in. Het komt er dus zeer zeker op aan, wat de moeder verlangt en de man kán inzetten voor beider geluk, doch ál dat aardse gedoe geeft hen geen ontwikkeling, althans die niet voor ziel en geest, waar het tenslotte toch om gaat. En onze moeder had álles, Jeus, niet alléén was zij een bewuste ziel, maar bovendien had zij haar liefde door Onze Lieve Heer bewust gemaakt. En nu kun je wel zeggen: je hebt het of je hebt het nét niet, dat gevoel dan, je kunt er nu al aan beginnen, als je liefde wilt beleven, liefde zoekt, zoeken kun je geen liefde, want jezélf staat je in de weg en roept je het halt toe, omdat die vrouw of man door je verprutste karakter

kijkt en je nu niet moet!

Doe je nu aan kunst, dan ga je naar hogere liefde, maar vergeet niet, en nu moet je goed luisteren, Jeus ... dat zélf's 'n boere melkmeisje je óneindige liefde kan schenken, want zij staat open voor Moeder Natuur en ál het leven door God geschapen."

„Gij wilt dus zegge, dat zo'n boere meid kusse kan?"

„Já, vanzelf kan ze dat, Jeus, maar je voelt niet wat ik bedoel. Ik wil je thans verklaren, dat ook dat kunst is en wél die van Moeder Natuur, je komt nu met het leven in contact. En als je nu beiden, man en vrouw dat leven liefhebben, zo'n stel boeren dus, kun je liefde beleven, dieper dus, dan de stadse mens, ook al doet die aan kunsten en wetenschappen. Want door aan kunsten en wetenschappen te doen krijg je nog geen liefde te beleven. En als die boer en die boerin nu alléén de melk maar willen drinken van hun koeien en niets van ál die geboorten beleven, dan staan ze nog strak en stijf naar het leven van God te kijken en beleven zij niets, althans het „leven" niet, dat hen voor de natuurlijke levensgraad tóch openen kan. Maar waar leven ook die man en vrouw? Eén man op duizenden is er te beleven die de scheppingen ondergaat als boer en ook als vrouw, de rest is ook daarin levend dood en ziet al die machtige scheppingen als een zaak, de arbeid en niets meer."

„Mien God, wat hèt gij 'n verstand gekrège."

„Verstand is het niet, Jeus, maar gevoel voor het leven van God. Mijn vriend Arie is een tulpenboer, maar je moet hem eens horen praten over zijn koeien, zijn Emma, Mientje en zijn paard? Dan sta je te kijken alsof je God zélf hoort, maar Arie heeft mijn boeken gelezen. Arie is een geestelijke ziel, hij staat open voor reine liefde en heeft die graad van liefde door zijn „vee" ... zijn openstaan voor het leven gekregen en ontwikkeld. Maar dat is nu geen boer meer, doch een geestelijk bewuste, de mens die Moeder Natuur én het leven van God liefheeft. Maar z'n vrouw, die ál zijn geklets niet verdragen kon, liep van hem weg, ze zei: dat zij het bij zo'n dooie pier niet uithouden kon. Arie een dooie pier? Als je goed en geestelijk wilt zijn, Jeus, maakt het menselijke wezen je uit voor dooie pier. Onthoud het!

Arie zei, als je zo'n koe-moeder hoort kreunen, lopen je de tranen over de wangen. En als je tot haar ziel praat en dat heb ik door je boeken geleerd, zei Arie mij ... gaat het vanzelf, drukt ze, voelt ze, dat zij in haar baring niet alléén staat. Arie bleef dag en nacht bij zijn koeien om haar, als moeder bij te staan en zette daarvoor zijn leven in. Doch toen ben ik begonnen te denken, zegt hij. En toen mijn vrouw haar kindje kreeg, zei Arie nog, liep ik bijna weg, zo'n stakkerd was het voor het baren van haar eigen kind, zodat ik maar zeg: wáár willen de mensen naartoe?"

„Zie't gij dén Arie nog is?"

„Zo nu en dan komt Arie even tot mij en praten wij met elkaar. Ik heb met hem de zeven graden ván en vóór een tulp besproken, Jeus, dus de reïncarnatie voor een bloem. En Arie zei: jij André, weet niets van tulpenbouw ontwikkeling af, maar Lisse en Sassenheim kunnen hier college halen. En zo is het, Jeus, ik kén de reïncarnatie voor al het leven op Aarde. Maar ik voel waarom je Arie wilt zien, ik ken je, je oude liefde voor het dier ontwaakt. Maar ík was het, Jeus, ook dat was van mijn karakter, die voor het dierlijke leven open stond en niet jij, jij moet je ook deze gevoelens nog eigen maken.

Já, zo gaat het nu. De eerste vrouw van Arie liep weg van dit machtige leven, dat dag en nacht over baring en schepping sprak, doch voor die vrouw niets anders betekende dan kletspraat waar zij in stikte. Arie liet haar rennen, hij kon er toch niets aan veranderen. Maar hoe zou Arie zich en zou dié moeder zich hebben gevoeld, als zij van één bewustwording, één gevoel waren voor het leven van God?

Toen Arie over Emma sprak en zij moest baren, Jeus, liepen hem de tranen over de wangen, want, zo zei Arie, ik heb toen het moederschap mogen beleven. Mijn God, ik had het dier kunnen kussen en ik heb haar ook gekust. Wat een liefde heb ik toen gevoeld. En dat nu, Jeus, door de mens als moeder, door de ziel als vrouw, dan sta je als man te apegapen en kun je niet eens op, zo machtig is die liefde, als de ziel als mens „Moeder” is. Maar waar vind je die bewuste moeders, nu gans dit Holland de mystiek voor het baren en scheppen verkerkt heeft, verdoemdheid schonk? Wil je nu universele liefde beleven? Wil je ruimtelijke liefde beleven, een ruimtelijke kus schenken aan haar die je vrouw is, als zij voor de kist blijft staan? Als voor haar dus „dood” dood is én blijft?

Arie zei: je hart draait om als je dat moederschap voelt. Ik ben ná de geboorte hard weggelopen en er een paar gepakt, want ik stond te trillen op mijn benen. Ik was hier niet meer, de borrel gaf mij die zekerheid terug. En toen ik bij Emma kwam, kwam ik niet tot haar, maar zij kwam naar mij en likte mijn hand. Toen wist ik het niet meer en gooide mezelf op de knieën. Toen ik dát mijn vrouw vertelde, kreeg ik: man houd op met je onzin en zorg dat het kalf te drinken heeft, meer heb je niet te doen. Maar, mijn Jeus, wie was nu dát kalf? Het kalf kreeg van Arie te drinken, maar zij had van Arie de „borst” van de ruimte gekregen en had ook zij zich kunnen voeden. Maar dat werd niet gevoeld, noch gezien, dat werd bewust menselijk gesmoord! Toen dat nog een paar maal gebeurde rende ze van hem weg, toen deugde Arie niet! En velen, Jeus, verklaarden Arie voor krankzinnig, maar wie van deze twee zielen krijgt voor Golgotha gelijk?”

„Arie is het!”

Daarom legt Arie ook geestelijke fundamenten, de ziel die weg liep breekt

af en is nog géén mens, die vrouw heeft zich eerst nóg de dierlijke moederliefde eigen te maken, van menselijke – moederlijke baring heeft zij geen verstand, bezit zij het gevoel niet voor en nu wordt alles stakkerig en onmenselijk onbeholpen!

Hoe is zo'n moeder tijdens haar baren nu, Jeus, die hard kan lopen of die schermen en boksen kan? Zijn het voor en ín het leven ook zulke keien? Zijn dat waarlijk voor álle gevoelsgraden bewusten van geest? Zo ja, geluk voor de man die zo'n gevoelsgraad bezit. Maar ik weet het, jij weet het ook, meestal eten die mensen élke dag aangebrande pap met aardappels! En lopen de kinderen héél de dag met een natte-vuile broek rond, is het bed 's avonds nog niet gereed, vliegt de stof en de rommel je om de oren, omdat moeder hard kan lopen, bokst, fietst, aan kaarten doet, studeert ook, maar wat wil je met zo'n meester in de rechten beginnen voor déze liefde, Jeus?

Hoe vind je dit alles?"

„Ik zei toch al, waor hèt gijj dat vandaan gehaald.”

„Waar leeft het geluk en wat is nu geluk? Ze kunnen bij ons in de leer komen, Jeus. Daarom moet je maar eens naar de vrouwen kijken. Van hen kan je leren hoe het níét moet gebeuren óf je leert van haar hóé je moet liefhebben. Maar de meesten gaat het om iets lekkers, om de beentjes, Jeus, maar als ze die afgeknabbeld hebben, is er níéts meer over, want van ziel en geest hebben ze geen verstand, moeten ze niet beleven, het voert je zover van dit leven weg. En nu staat de kerk tussen al die mensen in. En wat wil je nu met zo'n kuddedier beginnen? Kus dat instinct nu maar en je beleeft de „droedels”. Ik heb mijn „Wayti” ... Jeus. Wie dat is? Dat zul je gauw genoeg weten. Een ster van de ruimte, maar dat is ook een mens, mijn eigen denken en voelen leeft daarin. En nu ben ik vader en moeder tegelijk!”

„Verdikke wat is dat allemaol mooi, dat ha'k eerder motte wette.”

„Je bent heus geen seconde te laat, Jeus, als je dat maar aanvaarden wilt. Vandaag begin jij aan deze ontwikkeling en eerst dán kun je kussen. Als je één kus in dit leven ontvangt van deze diepte, is dat meerzeggend dan duizend andere die niets hebben te betekenen. Déze éne kan je de Grote Vleugelen geven en weet je waarvoor je hebt geleefd. De man of de vrouw die er tien vrouwen of mannen voor nodig hebben, komen er nooit. Die éne is het! Voor één zo'n kus, Jeus, wil je sterven én blijven leven, het sterven is het eenvoudigste.

Een vrouw loopt weg met haar jonge hondjes. De man zegt mij: je kunt aan Letty een voorbeeld nemen als je straks zelf nog kinderen krijgt. Maar dat wordt door haar niet begrepen en kreeg hij op zijn dak terug: wát? Je wilt mij met een hond vergelijken? Toen was hij een rotkerel, een vent en veel meer, dat hij niet was, maar zij wás, zij bezat en vertegenwoordigde, want zij,

Jeus, gooide hem haar eigen naamkaartje in z'n gezicht. Zijn dat moeders en vaders die denken en willen en kunnen aanvaarden? Mag de man haar niets zeggen voor haar ontwikkeling? Zij niet? Dat wordt steeds ruzie. Hierdoor kwamen de echtscheidingen, Jeus. De één wil zich voor de ander die de waarheid spreekt niet buigen en dan staan deze zielen eeuwigdurend tegenover elkaar, totdat dit buigen komt, maar het is het halt voor ziel en geest. Ben je verkeerd, dan heb jij je te buigen en als je dat niet kunt, heb je het te leren, doch dat kén ik, de koe van Arie en de hond van die andere dame, kunnen het, doen het zomaar, een mens, Jeus, kan dat niet en is toch het hoogste wezen door God geschapen!

Wat had de vrouw van Arie moeten doen? Zij had zich op z'n zondags moeten kleden; indien mogelijk, ik had dat gedaan, als een dame uit het oude geslacht, zoals de dames gekleed gingen aan het Hof van Gerhard de Tiende ... machtig in de zijde, met zilveren sandaaltjes aan. En dat voor een koe, Jeus, ook voor een hond, ook voor een duifje en voor al die moeders die baren – én hierna een glas fijne heerlijke champagne voor ons twee, om Gods Zon en de krachten des hemels erbij te halen, want ook dat gekriebel kan je tot het levensgeluk voeren, maar zijn wij één in alles en hebben eerbied voor het machtige moederschap.

Zij aan mijn voeten, op een mooi kussentje, Jeus ... en ik vertel haar dan van deze „schepping” en dít machtige baren, voor dier en mens, en eerst daarna krijgt zij van mij haar universele kus! Dát wil ik ervan maken en dat vind je niet in de stad ... já het kan, natuurlijk, maar dán met ons beiden tot de ruimte, tot de sterren en de planeten, tot Moeder Maan terug, eerst daar leer je hoe te moeten kussen!

En die vrouw als ziel zal ik dragen, daarvoor werk en dien ik, voor háár zet ik mijn leven in, mijn bloed, zij mag mij slaan door haar liefde, ik ben thans voor haar rijke leven gereed en schenk haar nú mijn ruimtelijke „massage” ... zoals wij dat in het oude Egypte hebben gekund.

Wil je mij nu vertellen, Jeus, dat de mannen en vrouwen in de stad weten hoe ze lief moeten hebben?”

„Gij bunt zeker gans gelukkig, wâ?”

„Jij niet, Jeus?”

„Ik wèt jao nie't wat 't is.”

„Ik wéét het. Ik weet wat geluk is, Jeus, maar deze van de Aarde - zegt mij niks. Ik bedoel niet van Moeder Aarde, want de Aarde als planeet en als moeder, geeft je een liefde, die je eerst ná dit leven zult leren begrijpen en dan kus je ook haar bodem, haar lijf, je bedankt haar daar voor alles wat je door haar gekregen hebt. Ik ben heus niet gek, Jeus, ik weet precies wat ik wil en wat ik te geven heb. Maar stoffelijke én geestelijke liefde is het verschil met

óneindige werelden, is het verschil van dag en nacht. Je bent dus óneindig of je bent het niet, een kus is levend dood of die kus is beziel, heeft diepte, warmte en geluk of die lipjes zijn als een levend lijk kan zijn, vies en akelig!”

„Liefde kui dan ook nie't kope?”

„Dat heb je goed begrepen, Jeus. Néé, je koopt steeds een kat in de zak, want liefde moet je verdienen! En al heb je geld zat om liefde te kopen, vroeg of laat zie je, dat je tóch weer de verkeerde hebt, want je ziet immers steeds jézelf. Já, Jeus, jezélf in die andere vrouw, dat ben je zelf en jezélf kun je niet ontlopen! En wie zegt dat het niet zo is, wie zegt, dat hij of haar tóch het geluk hebben gekregen door het te zoeken, kan ik toeroepen Jeus, dát kan, natuurlijk, maar ook voor achter de kist? Hebben jullie harten vermoord om het te krijgen? Straks sta je voor je universele afrekening en spreken wij elkaar verder en opnieuw.

Néé, Jeus, hier kom je niet onder vandaan en indien dat wél zo was, leef dan maar raak, máár, ook die disharmonische wetten en mogelijkheden hebben wij op onze reizen nog niet gezien!

Kom, wij gaan langzaamaan terug en tot Loea, tot Elly en haar liefde. Ook daar is er nog wel iets moois te beleven.”

„Waarheid is duur, wâ?”

„De waarheid, Jeus? Já, dat kost je bloed, indien je waarheid liefhebt en geven kunt, kost dat alles van je persoonlijkheid als inzet. Voor alle kunsten en wetenschappen is de waarheid bezielend, is de waarheid tanend, verandert de waarheid in ónwaarheid, dan valt alles, breekt alles, heb je niets meer over van jezelf en staat een spiritist voor kletspraat en de kerk voor verdoemdheid, maar op dat ogenblik voor eeuwen terug, begonnen in het oude Egypte stoe-len en tafels te dansen, doch was „witte magie” als de pik zo zwart, van onze borstelfabriek geworden, Jeus, en heeft dit leven niets meer te betekenen.”

„Gijj wèt jao zowat alles van de wèrld, as ik ow zo heurt praote?”

„Ik kén de wereld, Jeus. Wij zullen ons niet meer verhobbelen, noch verknobbelen. Dectar heeft zijn leven en persoonlijkheid door levensbloed moeten betalen en ik ben er nu aan begonnen. Als je in deze stad de spiritisten ontmoet, maak dan dat je wegkomt, want die hebben élke waarheid bezoe-deld, verkracht en mismaaft, door ál hun seances, hun gesmekker naar wat liefde, die ze niet alleen van zichzelf hebben bezoe-deld, ook van hun vaders en moeders, hun kinderen die heengingen. Die mensen willen niet op eigen benen staan en seanceren nu, dat mogelijk is, maar op de halsband van een hond lijkt, zegt meester Zelanus in de boeken „Geestelijke Gaven” en de mens achter de kist niets voor voelt, omdat die mens daar voor zijn universele liefde staat. Maar nu moet je die mensen maar eens volgen, Jeus, je moet je maar eens openstellen voor die geestelijke liefde; spoedig zie je, beleef je, dat

ook die mannen en vrouwen geen geestelijke waarheid bezitten, omdat ze zélf niet waar zijn. Omdat ze zélf géén geestelijke waarheid willen beleven en zij de geest in ons leven nóg die armoedige liefde willen schenken.”

„Wie is die Dectar, kui mien daor nog wat van vertelle?”

„Dat is mogelijk, Jeus. Dectar leefde in het oude Egypte, in de Tempel van Isis.”

„Dat bú gijj now, wâ?”

„Néén, dat ben ik niet, dat ís een andere persoonlijkheid, Jeus. Ik ben André, die door meester Alcar ontwikkeld is. Dectar ging als jongen reeds naar de Tempel van Isis, omdat de priesters hem hadden ontdekt. Hij kon een vogel terugroepen en dan had dat dier naar hem te luisteren.”

„Wat was dat dan?”

„Hij riep het dier tot zich, Jeus, meer deed hij niet.”

„Verstonde de dieren 'm dan?”

„Dat niet, het is heel iets anders. Hij werd als het ware als die vogel, hij riep dat dier en werd het tevens, hij trok dat dier tot zich door liefde, gevoel, door de occulte wetten.”

„En gijj kunt dat ook?”

„Ik niet, ook Dectar is er nu (niet) toe in staat. Toen deden wij dat, hij dan, door magische kunsten, dus niet door reine liefde, want dat is gans iets anders. Ik heb hetzelfde met Fanny beleefd. Fanny had mensengevoel. Fanny luisterde naar mij als naar Onze Lieve Heer, omdat ik Fanny werd. Ik leefde ín Fanny. Fanny had toen niets meer te willen, maar door goedheid en liefde kom je zo ver of vroeg of laat weigert het dier om te luisteren. Zo kun je wilde dieren temmen. Nooit door ruwheid of hardheid, alléén door liefde krijg je met al het leven die éénheid, omdat nu het éne leven tot het andere over liefde spreekt en daar heeft ál het leven van God heilig ontzag voor.”

„Mien hemel, ik kan um ow wel belke.”

„Moet je doen, Jeus, maar niet als ik het zie. Ik voel je kus al en daar ben ik je dankbaar voor. En diezelfde kus nu van een meisje? Diezelfde kracht en wil voor je liefde, Jeus? Wat krijg je dan terug, als je vrouw je liefheeft en zij van zichzelf iets wil maken? Wanneer de vrouw mij kent, komt zij heus niet meer in mijn omgeving, Jeus, óf zij zegt: ik ben liefde en voor dat wezen ben ik niet angstig, integendeel, daar sta ik voor open.”

„Mien God, wat is now 't lève mooi, wâ?”

„Zo is het, Jeus, en zullen wij ons best voor doen.”

„De minsche motte ow nog is wat doe'n as ik ter bijj bun.”

„Fijn, Jeus, je gaat mij begrijpen. Ik wil alléén het goede. Als wij straks mensen verliezen, als mijn adepten van mij weglopen, is het nooit mijn schuld, Jeus, als je dat maar weet, nooit zal ik het zijn die het leven van God

wegstuur, géén mens zal dat beleven. Maar wanneer ze zich vergrijpen aan mijn persoonlijkheid, mij willen zien zoals zij zelf zijn en willen, dan lopen zich al die zielen te pletter en raken ze mij kwijt. Daarom is het Dectar die nu zijn eisen stelt, want hij is de meester, hiervoor heeft hij geleden en gestreden en wellicht honderdmaal voor gestorven.

Denk je nog wel eens aan Deut Messing, Jeus?” (Zie „Jeus van moeder Crisje” deel 1)

„Jao, van eiges.”

„Weet je nu, dat ik die gevoelens van de meester heb gekregen en dat jij die niet hebt kunnen beleven? Indien meester Alcar niet tot mij was gekomen was ook ik een doodgewoon mens geweest. Maar door Deut en al die andere machtige zaken kreeg ik een ander bewustzijn en het contact met de geestelijke wereld.”

„Maor wí gijj dan nooit is vékering hebbe?”

„Je laat mij lachen, Jeus. Wat is nu verkering? Zag je die mensen zo-even lachen. Ze hoorden mij, maar ze denken, dat wij van honger lachbuien hebben gekregen en dat is toch niet waar. Jij en Jozef hebben verkering, ik heb verkering met Zon, Maan en sterren, met ruimten van God, met dier en mens, met álles wat door God geschapen is, Jeus.”

„Maor wí gijj dan nooit is wat te make hebbe met Anna van ons?”

„Heb je dan nooit gehoord, niet gevoeld, Jeus, dat ik íngrijp als jullie de boel voor jezelf verprutsen, háár niet begrijpen? Dán kom ik, nu zet ik de boel weer recht en ga verder, voer ik jullie naar de laantjes om te leren kussen, doch ik waak, ik kijk uit, want ík wil werken, ik moet werken, ik wil door jullie gekakel niet gestoord worden, ik heb heel iets anders te doen. Natuurlijk krijgt zij zo nu en dan mijn kus te beleven. Maar dán, Jeus, en dat heeft ze dus zélf in handen, volgt zij mij en stijgt zij boven jullie twee uit, liggen jullie te apegapen en zijn wij volkomen één. Maar dán, Jeus, gaan wij lekker uit, naar de „bios” toe en beleven een mooie film, waarvan jullie toch geen verstand hebben. Als de Wienerin dát wil beleven, neem ik haar van jullie wég, maar soms, jazeker soms, is zij daartoe in staat, zo nu en dán, sinds vijftien jaar, mijn goeie Jeus, ben ik al weg en „verschwunden”, leef ik tussen hemel en Aarde, met Zon en Maan, de sterren en de planeten, maar ben tóch open voor je levens, alléén wil ik niet gekust worden, als jullie elkaar niet begrijpen, dán trek ik mij in mijn eigen ruimte terug en sla daarin mijn „Grote Vleugelen” uit.

Ik ben de „Prins van deze Ruimte”, mijn Jeus ... en ben mens, ik heb lief, maar ik kán nu niet honderdmaal hetzelfde zeggen van vroeger, ik gá verder, ik bén élke seconde weer anders, omdat het leven mij tot die evolutie dwingt te gaan.”

„Gadverdikke nog aan toe, wat is dat mooi.”

„Schrik niet, mijn Jeus, dat is geen vloeken. Dat is de heilige waarheid. Já, mooi is het. Machtig is het. Ongelooflijk is het en tóch zó dicht bij de mens en ín de mens, het leeft onder élk hart. Ik wíl dienen. En ik zál dienen en liefhebben, wanneer de moeder liefde ís of ik kan geen hand uitsteken. Geloof me, Jeus, ik barst van liefde!

Maar wie zál deze liefde begrijpen?

Wanneer ik een mooie, menselijke film zie, Jeus, loopt mijn bloed al weg. Iets hartelijks, en ik sta te bloeden. Geef mij je universele liefde en ik zál je dragen, zó liefhebben, dat je het niet aan kunt, dat je geen raad weet met je geluk en dat geluk raak je niet kwijt, dat geluk is eeuwigdurend. Maar gá nu eens eisen? Vragen? Zet daarvoor nu eens niets in de plaats en je bent het al kwijt. Je moet dus eerst weten wie je bent en je eigen taak leren begrijpen, eerst dán moet je over liefde komen praten, doch nú weet man én vrouw wat van hun beiden verlangd wordt! En dat heeft met God uit te staan, met de sterren en de planeten, met al het leven van God kun je nu praten.

Of ik jullie liefde wil beleven, Jeus? Gééf mij déze liefde en ik breng je daarvoor tot ín God en is dat nog niet genoeg?”

André slentert door de straten van Den Haag, volgt bovendien alles wat hem interesseert, niets ontgaat hem, door twintig ogen bekijkt hij maatschappij en het leven, de dingen van de dag, de persoonlijkheid mensheid, die hulpbehoevend is. Jeus vraagt:

„Wat heb gij tége die kantoorpiele?”

„Niks, Jeus, niks! Ik bedoel alleen, dat de vrouw straks een heel andere taak zal vervullen. Ik zie een andere wereld, de toekomst van de mensheid. Wij gaan naar het „Koninkrijk Gods” op aarde. Het ziet er wel niet uit, dat wij dat stadium spoedig zullen betreden, tóch komt het! De volken der Aarde komen tot éénheid, Jeus.

Neem nu zo'n meisje, zo'n vrouw, die voor soldaat speelt, die zich kleedt als een dragonder, salueert als een soldaat, als 'n man dat kan, maar waarvan ik huiverig word, de prikkels krijg, omdat zij het moederlijke verknoeit, bezoedelt, mismaaft, er blijft van dat moederlijke niets meer over. Het lijkt prehistorisch. Geef mij dan maar zo'n zusterje, zij dient, wat die andere vrouwen doen is geen dienen meer, dat is de afbraak achterna lopen. En wat zegt je nu zo'n kus, Jeus? Hoe smaakt zo'n soldaten-moeder kusje? Dat getierlantijn maakt je maar misselijk. Welke liefde schenken deze moeders? Wat wil je met zo'n ruimte beginnen, die alleen verstand en gevoel heeft voor afbraak en vernietiging? Die nergens over praten dan over rangen en graden, de mens die zich door de armoede van miljoenen zielen uitleeft? Já, wat willen wij beginnen, Jeus, Europa moet zich verdedigen, maar je ziet het,

wanneer begint die massa ruimtelijk te denken? De man kijkt naar opschik en uiterlijk lawaai, maar ontvangt leegte, armoede; ik moet geen kus van zo'n heldin, die bloed aan haar handen heeft en toch door die ónbewuste massa gedecoreerd wordt.

Zo'n heldin, Jeus, beleeft toch de duisternis. O, wee, als dat kind straks achter de kist komt; maar die wereld ziet zij niet eens, omdat ze nu al die afbraak goed te maken heeft, én terug moet naar de aarde. De mens ziet zijn geestelijk gevaar niet, de vrouw bemoeit zich met alles, doch staat bovendien voor moord en algehele vernietiging open."

Een poosje zijn er geen vragen te stellen, doch dan komt er van Jeus:

„Vertel nog is wat van dén Dectar?"

„Dat kan, Jeus. Toen Dayar geboren werd, was zijn moeder een simpele ziel, als Deut Messing ongeveer. Dayars moeder, toen nog zeven jaar oud, leefde met haar vader en moeder aan de rand van een bos. In Egypte was dat. De vader was een jager en die man jaagde overal, had geen seconde rust voor vrouw en kind, zo'n wilde eend dus. Een echte bruuw was het. Op een morgen krijgt hij het in zijn hoofd om te vertrekken. De ossenkar wordt ingespannen en daar gaan ze, een ander jachtveld tegemoet. Maar 's avonds worden ze door wilde dieren aangevallen."

„Allemaal dood zeker."

„Néén, dat niet, het meisje, dat onder de dekens ligt, blijft in leven. Ook de ossen, hoe onwaarschijnlijk ook, worden niet door de dieren aangevallen, maar man en vrouw worden door de dieren verscheurd."

„Mien hemel wat 'n akelige boel is dat. En toen?"

„De kar, de ossen dan, met de kleine Loea smokst verder. Een andere jager ontmoet dat stelletje en begrijpt, dat de eigenaars verongelukt zijn. De man zorgt voor Loea, maar toen Loea zestien jaar oud werd, moest ze een kindje van die man krijgen. En toen is die gekke Loea beginnen te denken. Waar die gedachten zomaar vandaan kwamen, wist zij natuurlijk niet, doch dat meisje kon ineens goed en wel duidelijk voor zichzelf denken. Maar als je nu hierachter kijkt, Jeus, dan zie je haar moeder, die vanuit de astrale wereld haar kind inspireert om zo spoedig mogelijk heen te gaan. Op een avond, als die jager thuiskomt, is Loea met de ossen en wat schapen verdwenen. De man denkt aan dieven."

„En toen?"

„Loea heeft het gevoel, dat zij ver uit deze buurt aan een eigen leven moet beginnen."

„Dat gekke kind?"

„Ik zei immers, dat Loea ineens kon denken, ook al bleef zij apathisch."

„Dat kon Deut ook, wâ?"

„Maar Deut was toch iets anders, Jeus.”

„En toen?”

„Ik zal je eens wat zeggen. Als je altijd vraagt: ‘En toen?’, ... komen wij er nooit en moet je afleren, Jeus.”

„Ik begriep ow.”

„Loea ging dagreizen verder en vond een plekje aan de rand van een bos, in de omgeving van andere mensen. Ze heeft het verstand om iets te doen, maar dat gevoel kreeg zij van haar moeder vanuit de astrale wereld. Zij beleefde dus dezelfde wetten als wij nu beleven.”

„En toen was die moeder haar beschermengel.”

„Zo is het. In deze omgeving is het ook, dat daar Tempels zijn en de priesters van die Tempels gingen zo nu en dan de mensen bezoeken. Deze mannen keken dan rond of er geen jongens waren met gevoel, het gevoel om voor priester te worden opgeleid. Toen een van die priesters Loea zag, zei hij, dat hij zou terugkeren om haar te helpen. Wat die man zag en voelde, was echter bovennatuurlijk. Hij zinspeelde op iets. En precies op tijd kwam de priester terug, Dayar werd geboren en hij verzekerde haar, dat zij een kind op de wereld had gebracht met gaven, geestelijk gevoel dus en waarlijk een taak voor zijn Tempel, de Tempel van Isis, zou volbrengen.

Loea vond dat prachtig, maar toen zij later begreep waar het om ging, schreeuwde zij van smart en indien zij dat van tevoren had geweten, had men haar niet teruggezien. Dayar bezat gaven, hij was als kind reeds helderziend, kon genezen en sprak soms als een oud mens. De priesters dachten dat zij met een Groot Gevleugelde hadden te doen.”

„Wat is dat?”

„Dat is ’n mens zoals ik ben. Een mens dus, die in de geestelijke wereld reizen kan maken en (in staat is) de wijsheid van die wereld door te geven, waardoor de Tempel naam kreeg en dus groot werd van aanzien. Loea raakte haar kind kwijt, er werd feest gevierd om Dayar, Egypte stond bijna op stelten, maar toen dat voor Loea voorbij was en zij haar jongen niet meer te zien kreeg, stortte haar leven in. Loea gooide zich voor de poort van de Tempel neer en wilde haar kind terug hebben, maar de priesters verwijderden haar, zelfs de koning had ermee te maken. Dayar bleef in de Tempel van Isis en Loea is van smart en ellende gestorven.”

„Wat veur gadverse kééls wasse dat toch. Dat mos mien nie’t gebeure. En toen?”

„Toen niks meer, Jeus. Als je meer van Dayar wilt weten, wat er met hem in de Tempel van Isis is gebeurd, dan lees je het boek „Tussen Leven en Dood” maar en je kent hem.”

„Is dat boek er dan?”

„Ja, dat boek heb ik geschreven. En nu hebben wij ons eigen leven uit het oude Egypte leren kennen.”

„En daar wèt ik niks van?”

„Dat komt, omdat jij met mijn leven niets te maken wilde hebben. Zo nu en dan drong wel iets tot je door, maar ik heb dat alles moeten beleven en verwerken.”

„Wat is dat wonderlik. En Dectar is now met ow aan 't lère?”

„Dectar is met mij de baas, wij zijn het instrument van de meesters. En Dectar laat niet met zich spotten, dat voel je zeker. En diezelfde Dectar wil nu, dat ook jij je leven zult veranderen of wij komen er niet. Maar het mooiste van alles is nu, dat Loea weer op Aarde is.”

„Wat zèg gij mien now?”

„Ja, Jeus, de moeder van Dayar uit de tijd van het oude Egypte, leeft hier in Den Haag en wij gaan aanstonds tot haar.”

„Hier in deze stad?”

„Ja, ze is op Aarde teruggekeerd. Ze heeft enkele levens bij de katholieke kerk beleefd, is een „non” geweest, is daarin heerlijk verkracht – heeft kinder-tjes gebaar door de pastoors en kardinalen, maar is nu hier.”

„En nog gek?”

„Dat niet, maar als je achter haar persoonlijkheid kijkt, voel je dat zij toch nog niet geheel vrij is van haar apathische gevoelsleven. Nu heb ik met haar kennisgemaakt, doordat haar man bij mij kwam om haar te genezen. Loea klaagde al jaren over haar buik en géén dokter kon haar helpen. De éne operatie na de andere, maar niets hielp. Toen kwam haar man tot mij.”

„En hèt gij ze kunne helpe?”

„Ik heb haar van al die pijnen mogen verlossen, Jeus, ze voelt zich nu heerlijk gezond. Já, dat was een prachtige diagnose – die toen door meester Alcar werd gesteld.”

„Wat was het? Mag ik dat wette?”

„Natuurlijk, moet je maar luisteren. Ik heb die yogi van haar lelijk bij z'n kladden gehad. Die man wilde haar geen kindje geven.”

„Waarom niet, as ik dat vraoge mag.”

„Ja, Jeus, dat zijn nu de menselijke krankzinnige problemen en gedachten. Een groot verhaal is het, maar ik zal het kort maken. Die man van haar is eigenlijk maar een groot stuk kring. En Loea is als onze Crisje, té goed voor deze wereld en vooral voor haar man, die met haar persoonlijkheid danst. Een echte sloerie is het en toch weer een kind, maar dus een kind met vuile-mannelijke luizestrecken. In de eerste plaats, geld als water. En door dat vervloekte bezit, is dat ganse karakter verknoeid. Door het bloed en het zweet van anderen bij elkaar geschraapt. Ik mocht hem toch wel, op stuk van zaken

hebben wij allemaal fouten en er is géén mens op deze wereld die geen fouten bezit, ook wij barsten nog van de geestelijke fouten. Maar ik stelde gauw vast, dat ik met een groot kreng had te maken. Een man als een kind, maar met vuile gedachten, berekend in alles en altijd naar zichzelf toe. Met onze goeie Loea speelde mijnheer. Hij liet haar van alle gekke fratsen verkopen en die goeie Loea deed het.”

„Wat was dat, mak dat wetten?”

„Och, Jeus, wat heb je eraan. Loea is mollig en hij houdt van die molligheden. Zo'n gek was het; als mijnheer aan tafel zat om te eten, commandeerde hij Loea, dat heeft ze mij zelf verteld en vroeg mij later of dat wel normaal was ... of ze de „bloosjes” wilde laten zien.”

„Bloosjes? Wat zún bloosjes?”

„Dat zijn de bolletjes, Jeus, de billetjes van een vrouw. En dan moest zij heen en weer wandelen, want mijnheer zag kunst, kunst was het – zei hij, echte kunst, waarvan hij nooit genoeg kreeg.”

„En Loea deed dat?”

„Het was immers haar man en zij hield ontzettend veel van haar lieverd. Toch begon ze te twijfelen en vroeg mij later of dat wel in orde was. Enfin, ik behandelde haar en toen kwam de diagnose. Meester Alcar zei: dat zij was te genezen, doch alléén door een kind. Zij moest moeder worden en haar man wilde geen kinderen. Loea had reeds vijf à zes kinderen kunnen hebben, maar al die kinderen reed hij, met haar op zijn motorfiets aan stukken en brokken. Dat werden dus allemaal miskramen, Jeus. En daardoor was natuurlijk haar buikje niet in orde. Toen ik dat allemaal zag en zij mij gelijk had te geven, kreeg Loea heilig ontzag voor mijn zien. Ik zei haar, dat hij haar een kind moest geven, dat nóg mogelijk was.”

„En dat kind kreeg ze?”

„Ja, ik heb hem toen onder handen genomen.”

„Arg zeker?”

„Wel, Jeus, ik heb hem verteld, dat ik hem met 'n mes in z'n ribben zou steken, indien hij weigerde haar het kind te schenken.”

„En meende je dat?”

„Ik weet niet, Jeus, wát ik gedaan zou hebben, maar ik geloof, ik was voor dat kereltje tot alles in staat. Natuurlijk had ik mij niet aan zijn leven vergrepen, want dan hadden wij er nog een moord bovenop gegooid en is de bedoeling niet. Maar ik gaf hem toch, dat hij haar een kind moest geven, en dat zij dan beter zou worden. Mijn hemel, wat heb ik om dat stukje ongeluk moeten lachen. Hij kroop in elkaar van angst en ik vertelde het hem zó, dat hij waarlijk dacht, dat ik hem vermoorden zou. Zó heeft Loea haar kindje gekregen, als ik er niet was gekomen, Jeus, dan hadden die mensen mijn

koninkrijk niet leren kennen en had Loea ook nooit haar Dayar gekregen. En dat kind zul je straks zien. Loea is gek met haar Dayar, ze noemde het kind naar Dectar, vanzelf. En toch, die man heeft zulke goeie eigenschappen, maar hij is een kind. Zó zijn meer mensen. Ze moeten eerst schatrijk zijn, willen ze kinderen hebben, willen ze het wagen om zo'n kind groot te brengen. Maar voor hem was alles anders. Wél de leukigheden en niet het gejammer van het kind. Doch toen Loea haar kindje kreeg was hij er toch gek mee, honderd keer heeft hij mij bedankt, maar durfde mij niet in mijn ogen te kijken. En nu, Jeus, waren de pijnen verdwenen. De „Albron” ín Loea bleef vragen om een kindje en dat waren de pijnen, waarvan de dokter, já de professoren dachten, dat het de blindedarm was.”

„De „Albron” zèg gij? Wat is dat?”

„Dat is de „baarmoeder en dat zijn de eierstokken” ... Jeus – ín de moeder, de edelste organen. En die organen hadden natuurlijk een vuile tik gehad, door al die miskramen van mijnheer, doch toen waren die pijnen op slag verdwenen. Hadden al die doktoren zo'n diagnose kunnen stellen? Die legden haar organen open om te kijken hoe ze eruit zagen. Ook al wist de prof dat Loea haar miskramen had beleefd, op deze gedachte kwam hij niet, waarvoor Loea's man groot ontzag had. En toen weigerde zij meteen om nog langer al die fratsen te verkopen, mijnheer kreeg zijn zin niet langer en begon het gemopper, het gekanker, het gezocht; het kind was iets kwijt. Maar Loea zei: hij kan mij nu nog meer vertellen, nu ik dit alles weet en de boeken mij een andere wereld tonen: géén bloosjes meer!”

„En hij wilde dat niet aanvaarden?”

„Hij moest wel, maar om zich hoger op te trekken voelde mijnheer nog niet zoveel voor, het spelen met mensen, het gespeel met het menselijke hart, het gespeel met de persoonlijkheid als moeder, wilde die hals niet kwijt en liep toen met een lang gezicht rond.”

„Dat heb gij natuurlijk veranderd.”

„Néé, Jeus, daar bemoeide ik mij niet mee, wél zat ik hem op z'n dak, verklaarde ik hem de wetten, maar dat hielp toch niets, mijnheer had zijn „Spielzeug” (speelgoed) verloren, doch van Loea kon hij nu de „droedels” krijgen. Loea verwende hem dag en nacht; ik zeg je, als Crisje is Loea, zó goed, zó lief, onuitputtelijk is Loea in liefde. Maar zij heeft haar Dayar teruggekregen. Toen ik bij haar binnentrad, liet meester Alcar mij zien wie zij was. En ik stond voor haar leven en keek in het oude Egypte. Ik kreeg als Dectar mijn moeder terug, en zij, van haar God - haar kind van vroeger, dat zij voor God opgeofferd had.”

„Das jao um te schreië.”

„Je kunt er ook om belken, Jeus, zo mooi is alles. Wij zien daardoor dat

wij álles toch terugkrijgen, indien ons eens het geluk ontnomen wordt. Maar toen zag ik ál haar laatste levens. Ik zag haar als „non” en dat zij door de priesters was verkracht. Ook nu was zij katholiek opgevoed. En de man van haar, deze dus, heeft zij in Tibet gekend. Aan hem heeft zij goed te maken, waardoor zij elkaar ook in dit leven hebben ontmoet. Ik heb haar „roman” gezien, Jeus, en zou, door meester Zelanus dadelijk kunnen beginnen, doch dan vanaf en vanuit het oude Egypte, door vele levens heen. Een prachtnaam, titel krijgt deze roman, Jeus.”

„Wat is het, mag ik dat wette?”

„Ja, dat kan. „Maria-Fransisca” ... heet de roman en begint, waarvan ik je vertelde, toen die jager en z'n vrouw door de dieren werden aangevallen, Loea's einde en ellende in dat leven, maar dan naar het volgende leven op Aarde, waar zij „non” werd, om te beschrijven hoe zij daar is verkracht door die kuise priesters. Meester Alcar heeft mij al die levens laten zien en ik zag, hoe het éne kind ná het andere de grond in ging, door die nonnetjes gebaard, maar dat géén mens mocht weten. Ik weet niet of de meesters de tijd hebben om die stof door te geven, doch dan ontvang ik de stof voor mijn adept en die kan dan het boek afmaken, dat de geestelijke romans zijn voor de „Universiteit van Christus”!”

„Dén man, waor gij altied komp?”

„Ja, Jeus, die zal de geestelijke romans vertegenwoordigen. En heb je die ander ook gezien, toen wij de zittingen nog hadden? Die man met z'n mooi gezicht?”

„O, ik wèt 't al. En wat mot dén doe'n?”

„Die krijgt de „wijsgerige” boeken te schrijven en ik zelf de mijne, zodat wij zo'n vijftig boeken afmaken. Maar já, Jeus, als die mannen maar fut genoeg bezitten voor later, want eerst dán gaat het beginnen. Kom, wij gaan nu naar Loea. Zou je een kusje willen hebben van haar lieve snuit en hartje?”

„Kan dat dan?”

„Ze vliegt mij altijd om mijn hals. Je hebt meer kusjes van haar gehad dan je weet.”

„Ik?”

„Ja, want ze noemt mij altijd, Jeusje, maar ik heb jou nooit in mijn leven kunnen optrekken, want jij als het kind vanbuiten weet toch geen raad met Loea, wat wil jij haar schenken? Je plat? Maar dan moet je iets anders ook bezitten en dat heb je nog niet. Die bloemen, Jeus, moet je eerst zélf verdienen. Ik geef je nu mijn dagbewustzijn en mag je de kleine zien, kussen ook en dan steel je het hart van Loea.”

Ze klauteren de trappen op. Loea deed open. „Dag, Jeusje? Fijn, dat je er bent. Hier, pats, van je ouwe moeder.”

Jeus neemt nu de kus in ontvangst en staat te klappertanden van geluk.

„Is dat wat? Mien hemel nog aan toe, wat 'n goe'd mins is dat.”

„Ja, Jeus, Loea is een engel. Kijk, daar ligt de kleine Dayar.”

Jeus kijkt naar het kind, maar krijgt de volle procent van André. Doch nu wordt er dialect gesproken. Loea lacht, ze kent Jeus, André en Dectar. Ook de stadse kent ze, die is weer heel anders. Ze hebben eventjes heerlijk contact, doch daarna gaan zij hoger, waar de andere vrienden wonen. Daar is het de meester die men verwacht. Of niet? Já, hij is het, Jeus is het niet die binnenkomt, André is het.

„Hoe was het onder de grond?”

„Bar koud, maar ik heb kunnen schrijven, wij waren daar met ons beiden, een jongen van hiernaast was bij mij. En jij?”

„Ik heb hard gewerkt, meester Zelanus heeft er heel veel pagina's uitgegoid, als wij zo doorgaan is spoedig het tweede deel af. Já, wat gaat er al niet gebeuren, wat moeten wij doen, straks als de oorlog voorbij is? Dán beginnen wij in het openbaar, ook jij zult spreken. Dán wordt het heilige ernst voor ons allen.”

Jeus is nu niet meer te zien, op slag is dat bewustzijn verdwenen. André laat zich los en nu vliegen de woorden over zijn lippen, de toekomst wordt hem getoond.

„Ach” ... zegt de adept ... „wat kan mij alles schelen. Deze oorlog is voor mij van grote betekenis. Wat hebben wij niet geleerd, Jozef. Geloof mij, wij zullen je helpen dragen.”

„Dat is prachtig. Maar wij zullen zien, afwachten. Ik weet wat er van mij wordt verlangd. Dat wij alléén zullen staan, weet je reeds, je kunt het zien. Van al die steltenlopers houden wij er niet veel van over, die onsjes gevoel om iets voor deze arme mensheid te doen, zijn spoedig verbruikt. En dán zullen ze schelden; ons afmaken, zichzelf een kroontje opzetten door de afbraak van ons leven en werk, is hetgeen ik voel en ons de menselijke geschiedenis heeft geleerd. Adepten doen en kunnen alles op dit gebied. Pythagoras' Tempel, ook die van Rudolf Steiner, werden in brand gestoken. Mij zullen ze uitmaken voor álles wat maar des duivels is, geloof me, wij gaan de straat over. Vuil gedoe zijn wij, raddraaiers, schoften, ploerten en nog veel meer, wanneer wij voor het geachte publiek komen te staan.”

„Heb ik iets verkeerd gedaan, Jozef?”

„Hoe kom je daarbij. Néén, niemand heeft iets verkeerd gedaan, maar ik zie mijn toekomst, het werk voor later. Ik kan het niet helpen, kan er niets aan doen, maar ik kijk door die andere hardlopers heen. Die willen de mensheid veranderen? Je moet jezelf willen geven, jezelf volkomen afbreken, of de meesters kunnen niets met je leven en persoonlijkheid beginnen. Daarvoor

moeten wij ons hoofd buigen, ons bloed willen inzetten.”

„Heb ik toch niets gedaan, Jozef?”

„Néén, zeg ik je, niets, maar ik heb het over straks, straks, als wij moeten praten. Maar ik zeg je, nu kun je nog terug, straks niet meer óf je verliest je bloed en scheuren onze harten uiteen, dat toch niet nodig is!” ...

„Maar je weet immers, Jozef, dat ik alles van mezelf wil inzetten?”

„Ik weet dat, natuurlijk, maar het wordt moeilijk.”

„Ik wil mijn nék breken voor dit werk, Jozef.”

„Ook dat weet ik, voor „Christus” moet je alles willen inzetten, maar wij staan voor heilige ernst. Je zult het zien en beleven, de anderen bezwijken. Hoe wil die man beneden de meesters dienen? Enkelen van die kraaiers hebben „HEM” al verraden voor een baar (baan?) bij de katholieken. Ik ken ze, ik weet, hoe die persoonlijkheidjes zijn.

Gisteren stuurde ik tot Ramakrishna mijn gevoelens. Ik vroeg hem of zijn adepten ook dit hadden beleefd en of hij onder dergelijke omstandigheden zijn taak had moeten vervullen. En vanmorgen wandelde hij naast me op straat, en met hem Blavatsky, Rudolf Steiner, Socrates, en anderen, die zich voor ons interesseren omdat wij hun werk doen, hun taak voortzetten. Is dat zo vreemd? En toen heb ik Jees onder handen genomen, je weet, wat dit te betekenen heeft en dat ook Jozef de heilige ernst heeft te aanvaarden.”

„Maar je doet je best toch, Jozef?”

„Dat is waar, maar wil ik gereed zijn om straks voor de wereld lezingen door de meesters te geven, moet mijn ganse karakter die éénheid beleven of we bezwijken. Ik praat met mezelf en keer terug tot mijn jeugd. Ik ga na hoe tot nu mijn leven is geweest, waardoor ik mezelf leer kennen, doch bovendien de fouten naar voren treden. Ik zie thans, hoe elke persoonlijkheid zijn eigen leven en dingen heeft beleefd, waardoor André-Dectar werken en mee te maken hebben. Héél interessant is het om dit te volgen. En daaraan werken de meesters.

Ik weet ook, deze maatschappij wil niets te maken hebben met een „witlaken” om je nek, ik begin daar nooit aan! Dat is de bedoeling niet! Maar je ziet het al aan onze volgelingen, vandaag ben ik de meester, het genie, morgen, wanneer ik ze iets te vertellen heb, nemen ze dat niet en sta je machteloos. Ze willen niet, dat je ze op de vingers tikt, dat je hen losmaakt van hun aards denken en voelen, dat toch moet, of wij komen niet verder. Ik heb de meesters gezien en ik weet wat ik door hen allen kan bereiken.

Pythagoras z'n tempel werd door zijn beste leerling in brand gestoken en die van Rudolf Steiner, waren niet anders. Moet ik rekening houden met hun liefde, vrouw en kinderen? Natuurlijk, maar het willen dienen gaat voor alles en je weet, dat ik voor jullie allen vecht; ik ben in staat om van je leven iets

schoons te maken, doch waarvoor je alles hebt te geven, álles, ook van mij wordt dat verlangd.

Vandaag ben ik hun profeet, morgen niet meer, wanneer Christus hen zal roepen, zijn zij er niet, voor brandstapels hebben ze angst. Maar ik zal je laten zien, dat ik geen krankzinnige ben. En daarvoor is deze oorlog, wij kunnen nu leren hoe het níét moet. Ik zeg je echter, de „André-Dectar” is ontwaakt, het oude Egypte leeft nu bewust in mij. Wij hebben deze zó geslagen mensheid iets machtigs te schenken. Wat heeft Jackson Davis, een Amerikaans medium, die ik reeds in 1936 in de sferen van licht ontmoette, gelijk gekregen. Hij zei mij, dat ik de Kosmologie zou beleven en op aarde moest brengen, doch toen had meester Alcar er mij nog niets van verteld, dat eerst later gebeurde. Natuurlijk, Davis kon mij dat alléén zeggen in opdracht van de meesters, maar met het fundament waarvoor ook hij had gewerkt; ook hij diende voor de „Universiteit van Christus”! Maar wij spreken elkaar nog, voordat het zover is, komen wij hierop terug.”

Jeus kan nog even met hun kind spelen, eventjes ravotten en dan vertrekken we. Wij hebben te schrijven en de Kosmologie te beleven, waarvoor wij onze taak ontvingen. Já, Jeus, komt er nog, als hij iets wil weten:

„Dat was Andréétje. De moeders noemen de kinderen naar mij, naar Dayar en André, ook Jozef, en als jij dat ook wil verdienen, dan moet je erg lief zijn of die moeders doen dat niet. Ik vind het best, dat de moeders dat doen, en ik zal ze zeker niet teleurstellen, indien ook zij mij steeds kunnen begrijpen of willen aanvaarden? Als je maar weet, ik hou van de mensen, van héél deze mensheid, maar wij spreken elkaar later terug, mijn Jeus. Want wat ik zie is óók menselijk en heeft met mensen uit te staan.”

Onderweg wil Jeus meer weten van „Maria-Fransisca” ... en wanneer hij de priesters uitkaffert, hij niet begrijpt, dat ook die mannen en vrouwen mensen zijn, hoort hij van André:

„Och, Jeus, ook dat is eenvoudig. Je moet „Jozef” maar vragen of hij ons verhaal wil vertellen, dan weet je er ineens alles van. Ik sluit mij nu af, ik ga tot meester Zelanus, wij moeten aanstonds beginnen.”

Jeus klimt in de persoonlijkheid van „Jozef” en vraagt al:

„Vertel is? Mag ik dat wette?”

„Natuurlijk, moet je maar luisteren. Een prachtig drama is het. Toen ik nog chauffeur was, of wij beiden dan ... want André was méér en beter chauffeur dan ik, hij heeft mij het chauffeuurs geschonken, ook dat zal ik je nog vertellen, want hierdoor leer jij jezelf en ik mij kennen, beleefden wij zo'n priesterlijk drama. André kreeg er bijna een beroerte van en nu kan hij dat „eerwaarde” vóór en „eerwaarde” achter niet meer uitstaan.”

„Geet dat um 'n pastoor?”

„Ja, Jeus, wij hadden met een pastoor te maken.”

„Vertel is gauw?”

„Ik stond aan het spoor op een vrachtje te wachten. Maar toen ik begreep, dat ik géén vrachtje zou krijgen, zoveel chauffeurs stonden er voor mij, reed ik weg om die pastoor op te pikken. Het was nét de dag en het uur, dat ik die man zou zien en dat wisten alle chauffeurs. Ze riepen mij nog na: ga je Gerrit naar zijn visite brengen? Ik riep já, ik ga mijnheer even wegbrengen, hier vang ik toch niets. Ik weg. Op een hoek van 'n straat, dus precies op tijd, kon je daar steeds mijnheer pastoor opvangen. Wij klungelden dan maar met de wagen, mijnheer zag je natuurlijk en vroeg of je vrij was. Já, mijnheer, dat treft u, ik heb juist m'n mensen thuisgebracht. En dan moesten wij met mijnheer pastoor, die dacht, dat hem geen mens kende, naar de meiden. Ik weg. Waar mijnheer heenging waren vijf grietjes en élke week ging hij op visite. Mijnheer vroeg mij of ik hem wilde halen. Ik ging 'n straatje om en drie kwartier later stapte hij opnieuw in. Terug naar de buurt, natuurlijk niet in de straat van de kerk, maar op het hoekje. De man gaf je steeds een kwartje, waardoor de chauffeurs hem als 'n bijritje beschouwden, als er niets anders was te verdienen. Maar mijnheer pastoor wist dat niet. Nu hij met mij wilde afrekenen, komt plotseling André omhoog, hij wilde dat doen. Ineens had ik niets meer te vertellen. André houdt zijn hand op, mijnheer pastoor legt de centjes in zijn hand, het kwartje komt ook en op dat moment zegt André:

„Máár eerwaarde, is dat alles wat ik krijg?”

„Eerwaarde, zegt u? Eerwaarde?”

„Ja, mijnheer pastoor, schrikt u? Driehonderd chauffeurs kennen u. Héél Den Haag weet dat u naar de meiden gaat en ik kóm alléén voor u hierheen, omdat ik geen ander ritje had. Is dat zo vreemd?”

„Gadverdikke nog aan toe, is dat wat? En toen?”

„Toen, Jeus? De man werd rood en groen van de schrik. Maar André liet hem rustig vertrekken. En toen ging hij de kerk in. En wat zagen wij daar? Mijnheer pastoor las de heilige mis, hij dronk het bloed van Christus en daar werden wij beroerd van. Daarom kan André dat woord „eerwaarde” niet meer horen. Natuurlijk ging ons verhaal over álle standplaatsen, maar van mijnheer pastoor hebben wij niets meer gezien en de dames waren hun klant kwijt. Een chauffeur, wiens vrouw de kerk niet kon missen, las in z'n parochie-blaadje dat mijnheer pastoor een andere, grotere taak te vervullen kreeg, hij ging nú echt voor Onze Lieve Heer werken. Maar toen die man z'n vrouw alles vertelde, had zij schoon genoeg van haar kerk. Jammer? Is dat nu zo vreselijk, zei André? Hij stuurde tot de pastoor:

Ga lekker trouwen man en bedrieg „HEM” niet langer.

Bezoedel HEM niet langer!

Bedrieg jezelf niet langer!

Trek dat akelige zwarte jasje uit en word echt vader!”

„Wat 'n sloerie wâ?”

„Och, Jeus, dat is zo erg nog niet. Heb jij de boeken van Marie Corelli nog niet gelezen?”

„Ik heb jao nooit 'n boek in mien hande gehad.”

„Als er tijd is, dan moet je er maar eens aan beginnen. Ik heb dat boek gelezen en Marie Corelli weet er veel van te vertellen, in dat boek werden de kardinalen nakend op straat gestuurd. Of dat waar is? Die vrouw heeft dat verteld. En als je het leven van ál die nonnen kent, blijft er van de kerk niet veel van haar heiligheid over. En toch? Wat heeft alles te betekenen? Niets dan doodgewone verlangens zijn het van deze mensen. Zijn dat geen mensen, zegt André? Maar de kerk valt wél ons aan, wij mogen niets zeggen, wij zijn voor de kerk duivels. Maar dit? Dít hebben wij zélf beleefd. Zó van de „hoeren” naar Onze Lieve Heer. Dat doen wij niet! Dat hebben wij nog niet gedaan en dat zullen wij ook nooit doen, want wij zijn normaal getrouwd en wij spelen niet voor heiligen. Maar hoe vind je het? De moeite waard is het. De katholieke kerk moet zich eerst zélf schoonwassen en dán mag dat machtige lichaam praten. Je moet er later eens met André over praten, dan hoor je nog heel iets anders, want hij heeft pastoors en kapelaans, bisschoppen en kardinaals tussen leven en dood gesproken, zij allen hebben begrepen hoe verkeerd het is om die mannen en vrouwen het baren en scheppen te ontnemen.

Wij als taxichauffeurs, Jeus, wisten veel. Indien André dát boek moest schrijven, zouden héél veel van die groten raar op hun neus kijken. Ze nemen van vrouw en kinderen afscheid, moeten voor thuis naar hun vergaderingen, je staat er met je neus soms bij en je hoort wat ze zeggen, doch even verder krijg je een ander adres en dan gaat het naar die plaatsen, waarvan élke chauffeur het zijne weet, omdat al die mannen nét niet anders hebben te doen dan kletsen. Ze weten precies wat ze verdienen, ze kennen de mensen, het zijn psychologen, Jeus. Ik moet je zeggen, meester Alcar had André niets beters kunnen leren dan chauffeur, nu werden wij mens. Toen wij van moeder heen gingen waren wij boeren, niets meer, niets anders, maar op straat gingen onze ogen open.

En nú is André een profeet geworden, schrijven wij boeken en schilderen wij, zomaar vanzelf, maar wij weten waardoor hij dat alles heeft gekregen en tot bewustwording heeft gebracht.”

„Wat had gijj mien nog te zegge van dat chauffeurs?”

„Dat ík nooit een chauffeur zou zijn geworden, indien André míj de kennis niet had geschonken. Híj was het en niet ík, die op een stoel chauffeurs

leerde (zie „Jeus van moeder Crisje” deel III). En dat door zijn meester Alcar. De boeken (de trilogie „Jeus van moeder Crisje”) zal meester Alcar laten schrijven, dat doet meester Zelanus straks en je weet, de adept heeft de stof al gekregen.”

„Van die pastoor hebbe zich de manne natuurlijk ’n beroerte gelache, wáâ?”

„Já, wij allen hebben gelachen, maar wij lachten elke dag. Vraag een chauffeur niet of hij niets weet, hij weet alles van de mens die dagelijks ín de stad zijn benen verzet en zo nu en dan een verzetje beleven wil. Ik zou je de gekste verhalen kunnen vertellen, Jeus, waarvan sommige voor velen hun kroontje kost, waarvan je rilt en beeft, maar waardoor wij de rotte schijnheiligheid van al die mannen en vrouwen zagen. Wat dat voor soorten van mensen zijn, je weet het niet, maar ik heb ze een bankje van duizend zien opeten en van al die gekke fratsen zien doen, waar altijd weer de meiden bij kwamen. Arme honden zijn het, Jeus! Ik geloof niet, dat wij die roman zullen schrijven, want André heeft wel iets anders te doen.”

„Maor dén kan van alles, wâ?”

„André já, die kan van alles, voor alles heeft hij het gevoel. Op een avond wilde ik met de Wienerin naar de bios. Ik dacht werkelijk voor mezelf te gaan, maar onder de film komt hij tot mij en zegt:

„Zie je, Jozef, dat had ik nu anders gedaan. Nu halen ze er niet uit wat erin zit. Ik begrijp die mensen niet. De mensen lachen, terwijl ze moesten schreien. En hij had gelijk, Jeus. Hij zei, deze psychologie is van „lèk m’n vesje”. De regisseurs kennen het leven niet, het karakter niet van de vrouw, ik wilde, dat wij dat eens mochten beleven, je zou dan eens zien hoe wij een film zouden maken. En daartoe is hij natuurlijk in staat, omdat hij de mens kent, het karakter uiteenrafelt en is de bedoeling ook of het is altijd lariekoek. En als dat eens gebeurde, Jeus, wat zouden wij dan de boeren in ’s-Heerenberg tonen, wat er van ons geworden is. Dan zouden wij de notabelen, die broertjes eens bewijzen dat ze nog niets voor dit leven hebben te betekenen. Je weet immers, hoe wij daar aangekeken werden, wij als jongens van een doodgewoon arbeider? Je kunt nu met die boeren niet meer praten en ons kennen ze niet meer, daar staan ze nog altijd voor de kerk en voor hun kist. En toch, het plat zal ook ik nooit vergeten, alléén André wil er niet meer over horen.”

„Maor hij praot toch met mien?”

„Dat zal wel moeten.”

„Dén had het verleje aover dat wief, dat water, wat is dat?”

„Wil jij zijn „Moeder” voor wijf uitschelden? Man, wees voorzichtig of je gaat de kelder in, niet die van vader, deze is veel erger, hierin beleef je niets meer, Jeus, dat weet je trouwens.”

„Zulle wijj nog gaon filme?”

„Ik wilde voor hem dat het mogelijk was. Mijn hemel, hoe zou hij spelen en dat onder inspiraties van de meesters? André en meester Zelanus zijn in alles volkomen één. En als die willen dat je schreien zult, dan zúl je ook belken. Ze stellen zich ergens op in en ze zijn het al. Já, André kan alles! Hij is een groot-geestelijk kunstenaar geworden en toch blijft hij eenvoudig, doodgewoon, dat zie je immers aan alles. Je moet hem eens horen, als er een mooie film komt, dan ontleedt hij dat ding als een groot man. Dat had je zó moeten doen en zó, hoor je dan vanbinnen en mijn hemel, wat jammer toch, nu is dat ganse drama geen cent meer waard. Hij haalde er alles uit en zou je laten belken dat je met jezelf geen raad meer weet, dat de mens wil, vooral in deze tijd en waar wij voor openstaan. Als je maar weet, dat je van hem alles kunt leren, Jeus, hij kan van je leven het mooiste maken wat er bestaat, hij schenkt je ruimte en geluk, de éénheid met al het leven.”

„Vertel nog is wat van het chauffeure?”

„Dat kan al niet meer, wij zijn er, zie ik, we gaan de trappen op en hebben nu niets meer te zeggen.”

En zó is het, Jozef, wij zijn thans aan het woord, niets heb je meer te vertellen, nu ben „ik” het! En even later zitten wij weer voor de machine en gaan verder. Het weer is iets zachter, wij kunnen voor schrijven en zijn vrij van elke stoornis, zo nu en dan komt de Wienerin even kijken. Jozef en Jeus kunnen dit niet eens volgen, omdat zij deze persoonlijkheid nog niet bezitten en vanzelfsprekend André’s ruimte niet beleven. Wat ze vanmorgen hebben bedacht, behoort het derde deel toe en ligt vast, ook die levensfilm wordt afgedraaid, géén woord is ervan weg, zodat wij ook dat zullen vastleggen. Na het schrijven sturen wij André nog even de straat op om wat frisse lucht te scheppen en kunnen Jozef en Jeus het dagbewustzijn vertegenwoordigen, kunnen zij praten en hun eigen zaken beleven. André slentert steeds tot „Moeder Water” terug, maar hij praat niet tot haar. Hij denkt en mediteert. Jeus vraagt aan Jozef:

„Is dat now ’n vrouw?”

„Dat is een Godin, zegt André. Hij ziet haar als een Godin, als een groot en diep moederschap en hij kan tot haar leven praten. Als zij je kust, zegt hij, is het, of de ruimte van God je omarmen wil en moet je alles van jezelf inzetten om je staande te kunnen houden, zó ontzagwekkend is haar kus en haar liefde.”

„Maor dat is jao um gek te worre.”

„Hij niet, hij wordt niet gek, wij wel, omdat wij van het leven nog geen snars kennen. Ten opzichte van hem zijn de mensen maar sufferds en dát, Jeus, zul je nu voor jezelf leren zien, ik weet het al.”

„Zol zij mien ook wille kusse?”

„Probeer het eens? Ik denk, dat jij jezelf wel verdrinken zult.”

„Waarum? Zol ik mien dan verzoepen?”

„Als je met haar leven te maken krijgt, Jeus, dan verlies je ál je eigen denken en voelen en je moet toch bewust blijven of je hoort en je voelt van haar leven en liefde niks.”

„Dat kan’k begrie’pe. En zii is álles?”

„Zij is álles, zij is moeder voor ál het leven geweest en nóg. Als die lippen je kussen, zegt André, en je de eigen liefde willen schenken, dan loop je tussen leven en dood rond en naar jezelf te zoeken, want van stoffelijk bewust voelen en denken is er dan geen sprake meer. Máár, als je met dat leven die éénheid beleven gaat, voel je eerst wat je als mens bent en weet je meteen, dat je als mens een Goddelijke afstemming bezit. Ongelooflijk is het, wat je nu te beleven krijgt en hij kan dát beleven. Ik heb het eens geprobeerd, Jeus, doch toen stond ik tot aan mijn hals in het water en ik was natuurlijk verdrongen, indien hij er niet was geweest. Zó, zei hij, wilde jij ook eens proberen om met de „Moeder” te praten en mij verzuipen?”

„En gij had um verdrongen?”

„Já, wij hadden hem van kant gemaakt, wij, Jeus, omdat wij ons die wetten en krachten nog eigen moeten maken. Dichters hebben het over het leven, zegt hij, maar wat weten die halzen van het eigenlijke leven af? De geleerden hebben het over wijsgerige stelsels, maar wanneer kennen die zichzelf? Hij heeft die wijsgerige stelsels leren kennen, Jeus, hij is één met al het leven van God en thans kunnen al die grote mensen bij hem in de leer komen. Wil je haar kus beleven, zegt André, dan moet je afstand kunnen doen van jezelf, maar wie kan dat? Als je weet, zegt hij, dat, als je diep in slaap bent en je van jezelf niets meer weet je tóch denkt, tóch in leven blijft? Buiten jezelf om, buiten dit dagbewustzijn, zegt hij, waarin wij leven, moeten „wil” en persoonlijkheid kunnen handelen alsof ze wakker zijn, dus bewust, doch dat ben je als je haar kus beleven wilt niet meer. Kus haar nu eens even, Jeus? Tracht haar leven eens te beleven? Praat eens tegen de „Moeder”?”

„En dat is waarheid?”

„Hij zegt, als je haar aanraking voelt, dan sta je te beven op je benen, zo machtig is het. Je denkt, dat je bloed wégloopt en dat je op slag een hartverlamming zult krijgen, doch nu kom je met haar leven en wetten in verbinding.”

„Wat is dat mooi, dat zók toch ook wel wille.”

„André zegt, hiervoor moet je willen buigen of je komt er niet.”

„Buuge, buuge, zèg gij?”

„Ja, voor alles, ook al krijg je van de mensen een vreselijk pak rammel, je hebt je te buigen en je moet álles liefhebben of je kunt dit contact niet bele-

ven, voel je haar kus en haar liefde niet.”

„En dén kent ow vrouw bèter dan giij der kent?”

„Daar heb je het nu, Jeus. Dat is waar, natuurlijk kent hij mijn vrouw beter dan ik haar ken. En mijn Anna ziet hem niet, ze ziet mij alleen, want ik ben met haar getrouwd en niet André. Dat André in mij en door jou leeft, begrijpt zij heel goed, maar kan zij in dat leven en bewustzijn stappen, nu je weet, dat zij met een chauffeur getrouwd is, géén andere persoonlijkheid kende?”

„Ook dat kan’k begrie’pe, dat sprik van eiges.”

„André is dus voor haar niet te bereiken en toch, indien zij als wij dat hebben te doen hém in alles wil volgen en aanvaarden en daarvoor dus haar ganse denken en voelen geeft en nú ook een adept wil zijn, krijgt zij hem te beleven of het is niet mogelijk. Maar zo nu en dan krijgt zij van hem heerlijkheden te beleven en dan ben ik haar kwijt, doch nu vliegt hij met haar door zijn ruimten, door de sferen van licht, hij laat haar daar de Tempels zien, verklaart haar de wetten, hij doet dan alles om haar te openen.”

„En dat wil ow Anna graag?”

„Zo nu en dan ja, maar als zij voor haar eigen leven staat, hebben schone kachels, hebben duizenden zaken méér betekenis dan al die schatten van achter de kist en dan kan hij weer maken dat hij wegkomt.”

„Dat wud lastig, wâ?”

„Dat is het niet, Jeus. Já, natuurlijk, je moet er iets voor over hebben, je krijgt nu eenmaal niets voor niets, zegt hij en ook haar taak in huis en voor ons is dringend noodzakelijk, maar dit is toch alles. Weet je, Jeus, wat hij zegt?”

„Now, zeg ’t is?”

„En daar heeft hij alweer gelijk in en kan ik niets op zeggen, want hij zegt: zij, Anna dus, moest de helft gevoel, wat ál die dingen van haar persoonlijkheid krijgen nu eens aan de wetten geven, dan steeg ze in korte tijd boven dit stoffelijke leven uit, maar dat doet ze nu niet.”

„En dat is jammer?”

„Wat zijn jammers, zegt hij, als je weet, dat de mens álles van God heeft ontvangen en de mens zélf moet weten wat hij met zijn eigen leven moet doen? Is dat jammer? Hij denkt er doodgewoon over, maar het is mogelijk. Mijn Anna is te veel huisvrouw, zegt hij, en alweer kan ik daar niets op zeggen want dat is waar, zij wil niet anders.”

„Maor dat kon toch, wâ?”

„Natuurlijk kon dat. Nu krijgt bijvoorbeeld zo’n stuk meubel ál haar gevoel en méér dan dat, voor honderd procent geeft zij zich voor haar bezit en haar taak. Maar als je nu en dat wil André zeggen, dat werk goéd doet en je

dus schoon bent, normaal schoon en niet abnormaal, krijgen al die dingen en zaken het juiste gevoel te beleven en is de boel ook schoon, doch nú wordt zij door haar schoonheid en bezit geleefd en heeft hij gelijk in, zó is het!”

„Wat is dat knap bedach, wâ?”

„Zó denkt hij over álles, hij geeft álles de volle honderd procent, maar hij geeft niet aan het één álles en laat het andere, dat dringend noodzakelijk is, verkommeren. En dát, zegt hij, is het állereerste wat de mens moet doen, omdat het met ziel, leven en geest, ruimte en sferengeluk te maken heeft, waar je achter dit leven voor staat. Natuurlijk - zegt hij - is die Anna van jou straks gelukkig en zal zij haar sferengeluk en licht beleven, maar zij zou er hier reeds van kunnen genieten. En je ziet het zélf, dat was tegen mij, Jeus, ik doe alles om ook jou dat te schenken, maar zij wil immers niet anders. En dat hebben wij nu te slikken. Soms, zeg ik je, dan staat zij open en wil ze wel iets weten, maar een vraag aan hem stellen over ál die miljoenen wetten, dat doet ze niet en is nog het gekste van alles.”

„Dat is gek, jao, wat zol ik dén al nie't wille vraoge.”

„Ja, Jeus, zij doet het niet. André zegt, als je haar goed en duidelijk beschrijven wilt, pas dan op, want door haar persoonlijkheid raak jij je zélf kwijt.”

„En is dat zo?”

„Ja, als ik niet op let, is zij mij de baas in alles en heb ik niets meer te vertellen. Maar niet zoals jij dat nu voelt, Jeus. Zie je, ook jij bent er al glad naast, je kent haar niet.”

„Maor is dat dan zo moeilik?”

„Ja, dat is moeilijk, Jeus, en dat is voor veel mensen die haar niet kennen heel vreemd. Zij vraagt hem nooit iets. En toch neemt ze alles in zich op, tot dat er natuurlijk niets meer bij kan en zij het gevoel voor heeft. Je moet haar maar eens volgen en is het beste, want daardoor leer je ook hem kennen. Zij, mijn Anna, doet dat voor zichzelf, zij staat volkomen op eigen benen, daalt géén seconde in zijn leven af, dat doet ze niet en dat kan ze ook niet, zorgt voor álles en hóé, dat weet je zelf, maar staat voor hem en zijn leven als een krachtige persoonlijkheid en is er toch uit, krijgt van hem niks omdat zij het aardse leven nummer één ziet en voelt. En élke gedachte van haar is zuiver, ze liegt niet, wil met slechtheid niet te maken hebben, bezit duizend procent plichtsbetrachting, heeft oprecht lief, is een kameraad ook en toch niet het gevoel om met hem reizen te willen beleven, vragen te stellen dag en nacht, dat haar leven toch zou verruimen. Zij doet dat op haar manier en kan híj, kan ik niets aan veranderen. En schoon als ik maar weinig zie, zó schoon is zij in alles. En toch, nu komt het, Jeus, ze dorst niet naar dát leven waarin hij leeft en alles is. Dorsten naar geestelijke ontwaking, echt honger hebben om

dat leven, wat zij niet bezit en niet heeft, niet beleven kan, waarvoor wij ons hoofd hebben te buigen.”

„En dat is rot veur ow?”

„Voor mij niet, vanzelf niet, maar já, hij had het graag gewild. Immers, hoeveel mensen willen niet, dat hij tot die levens praat? Dat echte dorsten is er nu niet en dát, zegt hij, heeft ook zij zich nog eigen te maken, moet de mens zélf verdienen en sta ook ik machteloos voor.”

„Wat is dat allemaol eerlijk.”

„Eerlijk verdeeld wil je zeggen. Ja, Jeus, wij hebben geen klagen, krijgen allemaal precies wat wij verlangen, meer niet en niks minder.

Jarenlang heeft hij op haar persoonlijkheid getimmerd, doch toen hij zag en te aanvaarden kreeg, dat zij niet verder kon, niet dieper kon voelen, zei de meester, dat dit haar hoogte, haar diepte was en hij moest aanvaarden en kreeg ik dat op te knappen. Van dat ogenblik af ging André verder, dient voor de meesters en geeft haar antwoord zoals zij zich laat zien, laat horen, goed of verkeerd, wanneer ze verkeerd is krijgt ook zij de ontleding en daar kan zij en ik het dan mee doen. Ook al zijn er mensen bij ons en wij willen gelijk hebben als het ongelijk er dik bovenop ligt, hij zegt het, hij geeft haar en mij ervanlangs, dan hadden wij onze mond maar moeten houden of moeten buigen, er werd ons immers niets gevraagd? Zó, Jeus, krijgen wij toch zijn colleges te beleven, élk uur kunnen wij dat indien wij dat willen en is op zichzelf alweer een genade, omdat hij er nimmer te lui voor is en ook nooit zichzelf boven ons plaatst, altijd weer krijg je het goede en ruimtelijke en als je het verwerken kunt, het Goddelijke antwoord te beluisteren.”

„Dan mot gij twee jao dankbaar zun, veur ow hèle lève.”

„Dat zijn wij ook, Jeus, maar je bent niet altijd in staat om een pak slaag te aanvaarden en dan drukken wij ons eventjes, gaan wij naar de bios en laten wij hem begaan. En nu moet ik zeggen, eerlijk, dat ik ook dat al niet meer kan doen, want dan kruipt hij in het dagbewustzijn en ben ik hadstikke blind en zie niks meer. Maar Anna, mijn Anna is altijd in de bios, zij kan dus zélf de film beleven, ik en jij niet of hij moet het ons echt gunnen.

Als ik eerlijk alles moet opbiechten en ik kan er toch niet aan ontkomen, Jeus, dan hebben wij ons te veel gedrukt, wij namen het leven zoals het is. Wij hebben dat dorsten niet van hem, wij hebben nóg géén honger. De laatste jaren is daar verandering in gekomen. Ik ben nu ook begonnen, ik wíl nu álles meemaken en dat maakt hem gelukkig, nu kan hij mij iets laten doen. Mijn hemel, Jeus, wat heb ik vroeger gekheid gemaakt. Ik had alles te zeggen, hij niets. Ik was altijd gek, hij niet! Ik was op straat als een clown, hij niet.

Ik lustte een biertje, hij niet!

Ik dacht, dat elkeen zo gek was als ik, hij niet!

Ik vertrouwde alles, hij niet!

Ik kreeg pakken slaag, hij niet!

Ik dacht dat ik het wist, maar eerst later, was hij het, ik wist nog niks.

Ik dacht dat ik kussen kon, en hij niet, maar dat heb ik geleerd.

Ik dacht dat ik de chauffeur was, maar hij was het!

En toen ik dacht, Jeus, dat ik waarlijk lief had, was hij het! Toen ik dacht, dat ik een grote kerel werd, was hij het!

Toen ik dacht, Jeus, dat ik kon schilderen, was hij het!

En toen ik ging denken, dat ik de mensen ook nog kon genezen, kreeg ik te horen: wil jij daar eens met je handen afblijven? Wil jij afblijven van zaken, die niets met je leven hebben uit te staan? Toen kreeg ik ervanlangs, Jeus, en hoe en had ik te aanvaarden, want ál die machtige dingen behoorden hém toe en hadden wij, mijn Anna en ik, maar naar te kijken. Wij mochten met hem mee, hij zou ons die wetten verklaren, indien wij dorstten, honger hadden.”

„En toen?”

„Toen, mijn Jeus, lachte hij ons midden in ons snuitje uit en hij maakte geen gekheid meer, ook wij durfden toen geen gekheid meer uit te halen als het om zijn zaken ging, wij moesten vanaf dat ogenblik smeken, echt smeken, verlangen, já, echt verlangen om 'n woord, omdat hij zich door ons niet langer liet belazeren.”

„En toen werd het ernst, wâ?”

„En toen was ik niets meer en hij alles, ook mijn Anna leerde dat kennen en hadden wij te aanvaarden. Wanneer wij nu half tot hem komen en er met onze petjes naar gooien, is hij niet te bereiken en gaat op niets in. En toen ik dat in de gaten kreeg, ik het gevoel kreeg, dat hij met ons niets te maken wilde hebben indien wij voor zijn taak stonden, begon ik, begon mijn Anna te verlangen en kregen wij hem gans terug, já, wij hadden hem in al die jaren eigenlijk niet eens gezien, zó stom, zó armoedig waren wij twee.”

„Verdikke, wat is dat eerlijk. En now?”

„Nu hebben wij ons leven natuurlijk veranderd. En het is daarom dat hij ook jou onder handen neemt. Maar mijn hemel, Jeus, wat hebben wij in al die jaren verknoeid. Dag en nacht hadden wij met hem te maken, maar wij dachten: mij te ver van huis weg, voor óns te zwaar dat leven, wij doen het, mijn Anna en ik, wat gemakkelijker. We zijn van een koude kermis thuisgekomen, dat kan ik je vertellen.”

„En now, hoe is now ow Anna?”

„Zeg nu eens iets over en van hem?”

„Dan wud ze kwaod, wâ?”

„Dan wordt ze niet kwaod, maar je krijgt ervanlangs.”

„Ze is dan gek op dén geworre?”

„Ze wil dén voor geen goud van de Aarde kwijt.”

„Bú gijj dan nooit is bang geworre, dat gijj dén zolt verlieze?”

„Daar zeg je zoiets, Jeus. Néé, ik niet, maar mijn Anna wel. Já, daar raak je iets aan, de moeite waard ook.”

„En? Kui mien dat dan nie't zegge?”

„Dat is mogelijk, Jeus, maar ik moest eerst aan enkele dingen denken.”

„Aan 't wèglope van 'm?”

„God bewaar me, néé, dat is er bij hem nooit geweest. Weet je, toen wij, mijn Anna en ik, het daar eens over hadden, wat hij toen zei?”

„Now, zeg het is?”

„Je beledigt mij. Ik ben niet van deze wereld. Ik heb niemand anders nodig, ik sterf liever. Dacht je, dat ik ál mijn goud in handen kon leggen van een ander mens? Mijn geestelijke schatten, zomaar in handen van een vrouw? Om mij daarna te laten slaan? Om te moeten aanvaarden, dat ze geen dorst hebben? Niet voor één verkeerde gedachte kun je mij weggagen en niet voor miljoenen, ik maak mijn taak af.”

„En toen wist gijj 't?”

„Ja, toen wisten wij genoeg. Maar ja, wij waren maar doodgewone mensen. Hij wil niets anders, ook al heeft hij zijn eigen mensen, waar hij ín leeft en wij nooit ín kunnen komen; dat hebben wij ook, nietwaar, élk mens heeft zijn eigen gedachten en zijn keus, zijn gevoel voor iets anders, ook hij en behoort tot zijn persoonlijkheid. Néé, Jeus, die krijg je met geen knuppel uit je leven weg, indien je hem er zélf niet uitslaat. En dat mag je doen, je kunt dat duizendmaal proberen, bewust ook nog, voordat hij tot een besluit komt en is dat er gekomen, dan is hij niet degene die je pijn doet, dan ben je het zélf.

Ik dacht, dat hij mij sloeg, Jeus, maar ik sloeg míjzelf!

Ik dacht, nu heb ik hem te pakken en zal ik hem toch even een been uittrekken, doch ik rukte mijn eigen been uit!

Ik dacht, ik zal zijn hartje nu eens even kraken, maar ik kreeg te beleven, dat mijn eigen bloed wegliep! En wat zegt dat?”

„Ik wèt 't nie't.”

„Dat je hem niet eens slaan kunt. Scheld over hem, je scheldt je zelf uit. Hak op hem in, je hakt op jezelf. Word kwaad, hij niet! Hij is het nooit. Hij doet géén mens iets verkeerd en daarom slaan wij ons zélf.

Maak hem maar uit voor rotzak, dat de wereld wel doet, die wereld scheldt toch op zichzelf; dat leven kun je niet raken, niet bezeren, dít leven, mijn Jeus, zet álles van zichzelf ín en eerst nu ben je in staat om de kus van zijn „Moeder” te beleven en hem als instrument van de meesters te zien. Maar er is nog zoveel wat je van hem moet leren kennen, daarna weet je met wie je

te maken hebt.”

„En is dat te lère?”

„Já, ook ik ben eraan begonnen. Het is te leren. Ik heb al heel wat voor mezelf kunnen beleven. Ik zeg je, als je denkt, dat je hem te pakken hebt, ruk je jezelf een been uit. Als je denkt, dat je hem uit kunt lachen, sta je voor jezelf en zie je hoe onbenullig je eigen denken en voelen nog maar is. Als je denkt, dat je kunt maken en breken wat je wilt en hem wilt pesten, omdat je denkt de „droedels”, hij laat je vroeg of laat zien dat die „droedels” voor jezelf waren.”

„Daor wik now alles van wette.”

„Dat is mogelijk, Jeus, élke dag kun je nu leren en je doet het voor jezelf. Hij zegt: als je denkt, God te kunnen bedriegen, vroeg of laat leer je toch, dat het niet mogelijk is, je bedriegt altijd weer jezelf. De winst is voor „Golgotha”! Voor „Christus”! Dat voel je zeker. Ik kan je zoveel vertellen, prachtige dingen, waardoor ik heb geleerd hoe het „niet” moet! Hierdoor leerde ik zien, hoe mooi het leven is.

Verleden zitten wij in de schouwburg. Hij zegt tegen mij: Zie je daar die Mientje, de hoofdrol vertolkster? Als die waarlijk was zoals ze speelt, dan zou je haar kunnen eerbiedigen, maar bekijk haar eens vanbinnen? Nu is haar leven als van een wilde kat. Zie je, Jozef, ze is gesplitst, élk mens is het, maar deze vrouw moet géén moederrol vertolken, daarvoor mist zij het reine gevoel. Hoe meer gevoel dus én oprechtheid, dat schenkt het moederschap ruimte en staan wij voor het bezielende talent. Is het een wonder, dat zij nu geen succes heeft? De mensen laten zich niet bedriegen, ze voelen, dat deze vrouw géén diepte bezit. De allergrootsten, ging hij verder, die de mensheid iets hebben te schenken, dat waren vaders en moeders, die hebben hun bloed gegeven voor hun kunst en heeft zich élke ziel eigen te maken of elkeen kocht het gemiste gevoel om aan kunst te doen. Doch dat is niet te koop, waardoor ik de „psychologen” vertellen zal, dat de ziel zich élke gedachte eigen moet maken en dat de ziel als mens daarvoor duizenden levens heeft te beleven. Ook de kunst bezit de „zeven” levensgraden, waarvoor élk mens staat, man en vrouw.

En dat leerde hij mij en kon ik begrijpen en aanvaarden.”

Ze wandelen voort, Jozef glimlacht. Jeus ziet het en vraagt:

„Wat heij te lache?”

„Weer over iets anders, Jeus.”

„Vertel is?”

„Even kijken of wij daar de tijd nog voor hebben. Já, hij denkt en analyseert problemen, dus het kan. Moet je luisteren, Jeus.

Ik sta op het Plein, hier in de stad, om 'n vrachtje op te vangen. Wij staan

daar met ons drieën, chauffeurs, ik sta midden in en wij laden van één af. De ganse middag al en het is tijd om te eten. Ik heb dus geen cent verdiend, ook dat nog en kan zomaar niet naar huis gaan, de baas zou mij op straat trappen, omdat ik dan te veel lege kilometers maak.”

„Begrie’p ik. En toen?”

„Tegen kwart over zes, half zeven was het al, komt hij ineens omhoog en vraagt mij:

„Duurt lang, hè, voordat je hier wekomt.”

„Ja”, zeg ik, „het is afschuwelijk, ik verdien vandaag geen cent en het is tijd om te eten. Altijd dat ónzeke om te eten, het is voor de Wienerin om gek te worden. Potje op en het potje weer van het vuur; hoor je haar dan niet?” Hij zegt:

„Já, dat is het, maar wat wil je daar nu aan veranderen? Wat waren wij, toen wij naar Den Haag gingen? Niets! Hélemaal niets en nu? Je bent getrouwd, hebt te eten, alléén dat ónzeke is er altijd, maar wat wil je? Maar ik kan dat begrijpen. Ik zal eens kijken of ik geen vrachtje voor je zie, kan vinden. Ik zal je aanstonds wel waarschuwen.”

„En dat gebeurde?”

„Ja, Jeus. Even later zegt hij: „Já, ik heb al een ritje voor je. In Sauer (Restaurant in Den Haag) zie ik een heer en twee dames zitten. De man betaalt zijn rekening en hij moet naar Rijswijk, naar Kuisch-Witsenburg, vlak bij huis, is dat wat?”

„Het is toch niet waar?”

„Já, Jeus, de heilige waarheid is het, hij zag die mensen daar. Máár, zegt hij, je staat in het midden, dat is niet zo leuk, als je ertussenuit rijdt, schelden ze jou de huid vol en dat doen wij ook niet.”

„Wat dan?”.. vroeg ik.

„Kijk” ... zegt hij ... „hier moet je nu iets voor bedenken. Je moet dit als het ware kopen.”

„Hoe wil je dat nu doen?” ... vraag ik en even later zegt hij:

„Luister, Jozef, dan zal ik het je zeggen. Je weet dan meteen dat je nog niet denken kunt. Als je nu eens een weddenschap met die chauffeurs aanging, jij wedt, dat je binnen drie minuten een ritje hebt, dat ze vanzelfsprekend niet geloven en hun leven voor inzetten als het moet, want deze mannen denken niet verder, noch dieper dan hun neus lang is, dan verdien je nog geld ook en jij kunt ertussen uit. Maar dat moet je doen zoals ik dat zie en voel of je brengt er niets van terecht.”

„Wat moet ik doen? Zeg het is?”

„Als je nu wedt, dat je binnen drie minuten een ritje hebt, om ’n gulden bijvoorbeeld, lachen zij je midden in je gezicht uit. Maar dan laat je deze

hummels maar lachen. Intussen komen de mensen en wij moeten opschieten of ze komen al, ik zie, dat ze het restaurant al hebben verlaten. Stel ze met hun ruggetjes naar de mensen voor je op, zodat ze niet zien dat er mensen komen voor een ritje.”

„En toen?”

„Wél, Jeus, ik zeg tegen de chauffeurs: „Wedden, dat ik in drie minuten een ritje heb?”

Eerst begonnen ze te lachen, toen wedden om een gulden en kreeg ik ze voor mij. André kijkt naar de hoek van „De Witte” (De Witte Sociëteit op het Plein in Den Haag) en jawel, daar komen de mensen al. Ik maak nog wat onzin, doch toen heer en dames dicht genoeg bij waren, stak ik m'n hand de hoogte in, dat noemen wij de mensen aantikken en já, de man ziet het. Gá nu maar aan de kant, zei ik, hier zijn mijn mensen al. Je gulden wil ik niet hebben, maar ik ga: en daar staan de mensen bij, ze horen waar ze naartoe willen ... náár Kuisch Witsenburg, nét naast mijn huis om te eten, het kán ja niet beter. De mensen stappen in. De man en de dames kijken mij aan of ze het in Keulen hoorden donderen. De beide chauffeurs sloegen tegen de grond, maar ik weg en bedankte hem voor dit ritje. In Rijswijk begon die man te praten. Hij zegt:

„Chauffeur, wie ben je eigenlijk? Je bezit prachtige gaven, man en je bent voor heel iets anders geschikt dan taxichauffeur. Wie ben je? Mán, ga uit die rommel, je kunt geld als water verdienen.”

„Wat zei gijj toen?”

„Ik had niets te zeggen, Jeus, André gaf hem antwoord.”

„En wat zei dén?”

Hij zei: „Dat is mogelijk, mijnheer, natuurlijk, mijn denken en voelen is geschikt voor iets anders. En dat zal wel gebeuren ook, maar zover is het nog niet.”

En toen kwam er: eet smakelijk. Hier, nog iets voor u, ik vind het de moeite waard. De man stopte mij twee vijftig fooi in mijn handen, waarvoor ik tienmaal boog, bedankte, zó erg zeker, dat die man zei:

„Dat is géén chauffeur, Mary, dat is een intellectueel.” Maar wat dat te betekenen heeft, Jeus, wist ik niet eens, maar André wél. Wij weg en toen eten.”

„Heij ow vrouw dat verteld?”

„Já, ook dat.”

„Vond ze dat dan niet wonderlijk?”

„Ook dat, Jeus, maar ook weer doodgewoon, zij is immers niet anders?”

„En toen?”

„Toen niks meer, voor de chauffeurs was ik toen een gek, een mens met gekke gedachten en dat ging natuurlijk over alle standplaatsen. Tenslotte

werkte ik met een scherp bijltje en hielden ze mij in de gaten dat ik er weer niet tussenuit ging. Dat wij er eerlijk om hadden gewed, dat waren ze alweer vergeten.”

„Maor dan had gij deur dén toch geld kunne verdie'ne as water?”

„Ja, dat lijkt zó, maar dacht je dat hij gek was? Dacht je, Jeus, dat de meesters gek waren en die zich steeds op de maatschappij bleven instellen? Toen ik er met André over sprak, kreeg ik heel iets anders te horen. Zo nu en dan, zei hij, zullen wij wel iets beleven, maar dat wordt géén dagelijks bezit. Hoewel André erdoor ontwaakte. En honderden van die geestelijke aanrakingen hebben wij tezamen beleefd. Maar dát was zien, dat was kijken en waren géén nonsens, maar kreeg ook hij weer van de meesters. En als je nu even wilt denken, Jeus, dan voel je wat wij ervan bezitten. Niks en krijgen wij, ook André niet in handen of wij moeten ons die wijsheid én het gevoel om helder te zien, eigen maken. Maar klopte dat even als een bus? Zijn meester keek even in deze stad rond, zag daar mensen eten, daalde in die mensen af en gaf het aan André en hij weer aan mij. Kunnen dit de mensen geloven? Dat zullen ze wel moeten, maar dat de ziel als mens, zegt André, achter de kist bewustzijn bezit en daar een persoonlijkheid is, dát nemen ze niet, omdat er nu heilige huisjes omvallen. André zegt nog, dat is het geestelijke geknetter, waardoor de mensheid moet ontwaken.”

„Wil ik ow is wat zegge?”

„Wat heb je te zeggen, Jeus?”

„Ik gao't gin minuut meer in de kelder zitte. Ik wil now alles mèt make.”

„En dat kan, Jeus, mijn hemel, wat zullen wij het nu goed krijgen. Já, zo is er zoveel. Soms koopt hij de bloemen voor mijn Anna, altijd weer moet ik aanvaarden, dat hij de hartelijkheidjes bedenkt en kun je het hoofd voor buigen.”

„Vertel nog is wat van die arme minse.”

„Straks, wanneer we tijd hebben, ik zie, wij zijn in de buurt van Loea. André zei nog, dan moet je nu eens kijken, wat die gekke spiritisten allemaal zien. Maar dat zijn geen zieners, de grootste onzin word je verteld en dat aanvaarden de mensen, omdat ze van al deze gaven geen verstand hebben en ze nog niet weten hoe de mens werkt, die dergelijke gaven bezit. Maar nu komen de boeken straks en dan zul je de spiritisten eens horen schelden. De spiritisten willen de reïncarnatie niet eens aanvaarden. En toch spreken door die mannen en vrouwen dan dominees, dokters, die door hen de mensen genezen, ze geven trance redevoweringen, maar van reïncarnatie, néé, dat niet, zegt André, van die wetten hebben ook hun geesten geen verstand.”

„Kan dat dan?”

„Natuurlijk niet, tenminste als ik voel wat je bedoelt. Als je - zegt André,

contact hebt, dan moet je aan je meester kunnen vragen wat je wilt, als het gaat om deze ónbewuste massa. En nu vragen die mediums aan hun leiders van alles. Maar als er komt: is er reïncarnatie, dan is het: néé, dat is maar een uitzondering of ze horen zo'n smoesje, waarvan je voelt, dat die dames en heren zélf praten en dus geen geestelijk contact beleven."

„Dat zun dan zeker van die Manus Reuzels, wâ?"

„Manus - bij ons thuis, Jeus, bezat de gave om mensen te helpen, om de kiespijn weg te nemen, dat weet je zelf. Jij hebt je zelf eens door hem laten bestrie'ke. Waar of niet?"

„Mien hemel jao, wat hebbe wíj toen gelache, Bennad en ik."

„Maar hier leven ook van die mensen. Hier in deze stad leven er wel duizend. André zegt, dat heeft hij door de meesters geleerd en ontvangen, dat élke hond en kat gevoel heeft, vanzelfsprekend een mens ook. Maar dat die mannen en vrouwen zo'n onzin verkopen, is erg, is verschrikkelijk, want nu houden die hummels deze evolutie tegen. Waar het dus om gaat is, Jeus, je bent het of je bent het nét niet. Je hebt contact of je praat zélf, zegt André. En al die mensen praten zélf, omdat ál het leven van God de wedergeboorte moet beleven of wij komen niet verder. De boeken „Geestelijke Gaven" zijn er al en die zullen al die mensen hun ogen wel openen en weten ze precies wat ze zijn. Nét niks, net als wij twee, wij bungelen er volkomen naast, hñ is het! Waarom krijgen die dames en heren mediums nu niet wat hij krijgt en beleven moet? Als je gaven bezit, de meesters spreken, weten die meesters, die dominees niets van het leven waarin ze nu zijn? Zie je, Jeus, André zegt, daar heb je hun eigen kletspraat! Ze bezitten géén contact of zij moesten hem aanvaarden. Maar dat doen ze nu niet, omdat ze dan geen gaven meer bezitten en nu maar schelden, schreeuwen: hij is gek en zij niet.

Let nu goed op, Jeus, die man en dame daar komen op ons af. Als je nu alles volgt, hoor je, dat ze denken dat ik de boeken schrijf.

„Dag, mijnheer Rulof?"

„Dag, dame, mijnheer?"

„Schrijft u nog boeken?"

„Ja, dame."

„Waar hebt u het over?"

„Ik heb prachtige boeken ontvangen, dame. Nu zijn wij aan de Kosmologie begonnen."

„Dus wij krijgen nog heel wat te lezen?"

„Ja, dame, als er weer rust is, hoort u dat nog wel."

„Duurt deze narigheid nog lang?"

„Néé, dame, in het voorjaar is alles voorbij. Dan heeft men Adolf overwonnen."

„Dus hij verliest het toch?”

„Ook dat boek heb ik in handen, dame.”

„Het gaat u goed, tot zover zullen wij maar zeggen.”

„Zo zie je, Jeus, mij zien ze voor André aan. Maar ik moet zijn werk voor de maatschappij vertegenwoordigen. Ik heb dan já en amen te zeggen, maar hij ís het.”

„Ik begrie’p now alles. En ik wil now lère, ik wil niks meer misse, aij dat maor wèt.”

„Dat kan nu, wij zijn zover, omdat André wil, dat zijn ganse karakter tot éénheid komt. Heb je dan niet gehoord wat zijn adepten te horen en te beleven krijgen?”

„Jao, maor ik hèt dat nog nie’t begrèpe. Dat van Dectar vind ik heilig.”

„Alles van Dectar en André, Jeus, is enorm mooi. Dectar zegt: dat men mij bij mijn simpele moeder vandaan haalde, heeft God niet vergeten. Nu heb ik haar in het Westen teruggekregen en ook dat wil toch wel iets zeggen. En deze onbewuste mensheid kent deze heilige zaken nog niet van God, waarvoor Dectar en André nu vechten en hun leven voor geven. Je begrijpt nu zeker wel, dat Loea gek op Dectar is, doch zij noemt hem nu „Jeusje” en dat ben jij.”

„Is dat wat? En ik wist ter niks van.”

„Zo zie je, dat wij nu tot bewustzijn moeten komen en daaraan werkt André.”

„Ik heb ’n bonk geleerd van marge, dat kan ik ow zegge en bun ik ow dankbaar veur.”

„Niks te danke, Jeus, niks, André is het toch. Maar wij zijn er nu. Wil je even bellen?”

Jeus trekt aan de bel, ze gaan de trappen op, van Loea krijgen zij een moederlijke kus. André trekt verder en gaat hoger, geen vijf minuten later is het gesprek al begonnen en kunnen de andere twee luisteren. De meester, horen zij nu, heeft het over de wetten van „leven en dood”, over de toekomst, hij volgt die tijd en zegt tegen zijn adept, wat zij allemaal zullen doen. De leerling krijgt Jeruzalem te zien, het oude Egypte te beleven, het ontstaan van de eerste mystieke gedachte door een yogi, de éérste, waarvan „Geestelijke Gaven” de ontleding geven, doch nu voor Jeus openbaringen zijn! Het is werken en denken, schrijven en beleven, dat willen de meesters van zijn persoonlijkheid. Wanneer wij thuishomen kan ik onmiddellijk weer beginnen. De dagen die voorbijgaan, hebben wij benut, het einde van het boek nadert en is het tweede deel gereed. Ik denk, dat ik er achttien dagen over doe, want het gaat hard, wij vliegen vooruit, voordat wij het einde van deze oorlog beleven, moeten wij ook met deze reizen gereed zijn. Jeus kan in dagen geen

vragen stellen, hij krijgt er geen gelegenheid voor, André is zélf bezig. Maar wanneer dat even mogelijk is, vraagt hij al aan Jozef:

„Vertel mien dan nog is wat van die arme minse. Gij vertelde toch, dat die arme dén hebbe gekrège, dat zij met dén hebbe gepraot?”

Ze zijn weer op weg en buiten, als Jeus dat vraagt, André heeft zo-even met moeder „water” gesproken en denkt. Jozef geeft hem nu:

„Já, dat was in 1942. In het voorjaar was het, of liever hartje winter, februari, toen wij weer zoiets beleefden. Om zes uur - in 'n morgen zijn wij wakker en denken. Opeens krijgt André een visioen te beleven en vraagt mij:

„Zag je dat?” ... Ik zei.. „Ja, wat heeft dat te betekenen?”

„Dat is een visioen van de meesters. Zorg, dat wij tegen negen uur daar zijn.”

„En wat zag jij toen?”

„Ik zag, dat hij waarlijk een visioen kreeg. Een vrouw en man lagen in het bos, zij hadden de nacht daar gelegen, in deze koude, dus geen dak boven het hoofd. Maar die vrouw had om hulp geroepen, had gebeden om hulp en dat was door de meester gehoord, waarna André zijn visioen kreeg. Nu moet je mij eraan helpen denken, Jeus, dat ik je straks iets van dat bidden vertel, want dat is nog het mooiste van alles. Want André zegt: je kunt niet voor alles bidden, je moet precies weten waarvoor je bidden kunt. En, zei hij tot mij later, de éne mens krijgt iets, wordt dus gehoord, een ander mens bidt zich een beroerte en krijgt niets, gaat dood ook. En dat is nu het gekke voor veel mensen.”

„Ik zal der aan denke.”

„Goed. Ik zorgde dus, dat wij daar tegen negen uur waren. Het is tijd, ik het bed uit. We steken wat geld in onze zak, want dat is noodzakelijk en dat behoort bij het visioen. Ook hier moet je straks aan denken, Jeus, want ik heb erdoor geleerd en leer je, hoe André is.

Negen uur zijn wij daar en jawel, in de verte zien wij die man en vrouw komen, het visioen is dus waarachtigheid. Wij vangen dat dus zomaar onder de dekens nog, op, André dan, maar de mensen komen daar aan gestrompeld. Ineens neemt André het dagbewuste denken over.

„Hier” ... zegt hij tegen de vrouw ... „dit is voor uw geroep, uw echte gebed. Doe er iets mee, u zult weten wat?”

Tegen mij zegt hij: „En nu rennen, wij moeten maken dat wij wegkomen.”

„Waorum was dat?”

„André wilde niet bedankt worden.”

„Hoe is het meugelik. En toen?”

„Toen? Wij rennen weg, maar zien een kennis, zomaar iemand, die met André niets te maken heeft, ik bedoel, die hem niet kent, maar die mij kende

van de taxi. André vraagt die man: luister eens even wat die vrouw te vertellen heeft? Wij wachtten in een andere straat. Even later kwam die man tot ons terug en zegt: „Dat zijn gekken, als je het mij vraagt. Die vrouw zegt, dat God haar heeft verhoord, maar als je het mij vraagt, zijn dat een paar gevangenisboeven, een stel, dat zich van voren en van achteren verzopen heeft, want ze komen immers uit het bos vandaan. De vrouw schreeuwde haar man toe: zie je wel, ongeluk, dat er nog een God is? Mij niet meer gezien, mijnheer. Maar já, een mens beleeft tegenwoordig van alles.”

Wij wisten genoeg en gingen naar huis. Die man dacht met godsdienstwaaninnigen te doen te hebben. Wij niet, omdat de meesters over deze zielen waakten. Ze zijn toen gaan eten en drinken, maar voor iets anders hadden ze ook nog geld. Voor ons was dat voorbij, wij hadden ons visioen mogen beleven en het klopte weer als een bus.”

„Maor now dat andere, van dat bidde?”

„Juist. De meesters nu, Jeus, hebben André geleerd, dat je voor miljoenen zaken niet kunt bidden. Als een mens moet sterven, dat geen sterven is, bid dan niet, want het helpt je toch niet. Je kunt ook geen mens de hemel ín bidden, ook dat kan niet, dat moet je zélf verdienen! Dat doet de kerk wel, zegt hij, maar dat is bewust bedrog! Voor eten en drinken kun je ook niet bidden, want dat hebben reeds miljoenen mensen gedaan, doch kregen te aanvaarden, dat God die zielen niet eens heeft gehoord. Ze zijn van honger en armoede dus omgekomen. En toch, hier nu heeft het bidden, het geroep van een mens wél bewezen, dat het bidden verhoord en gehoord kan worden. En dát had deze arme vrouw nu verdiend. Zij was het, zegt André, die verhoord werd en dus niet die man. Maar er was nog veel meer, Jeus, waardoor de meester, zegt André, dat leven hoorde. De meester zei: ik kén die ziel uit mijn vorige levens waar zij eens een moeder van mij was. En thans kan ik iets voor haar leven doen. Voel je, hoe gelukkig André was, dat hij dit visioen had mogen opvangen? Dat zijn nú, waar het om gaat, zei de meester nog tegen André, de mogelijkheden, waardoor de mens in staat is om vanuit dit leven iets voor het kind van Moeder Aarde te doen. Was die vrouw nu een slecht mens geweest, staat ook de astrale persoonlijkheid machteloos en zijn mensen niet te helpen. Ze kunnen thans bidden zo hard en zoveel ze willen, die zielen zijn niet te helpen, zij moeten eerst het verleden goedmaken.”

„En now dat andere nog, wat was dat?”

„O ja, Jeus, ook dat is heel bijzonder. André zegt nu tegen mij: Heb je alles begrepen? Zie nu eens, Jozef. Indien jij of ik gierig waren - dan hadden wij dit visioen natuurlijk niet willen aanvaarden want het kostte ons vijfentwintig gulden. Maar als je voor de meesters wilt dienen en je wilt álles inzetten, dan vragen zij niet of je het geld hebt, zij weten het en nu moeten wij afstand

kunnen doen van alles. Dat weet meester Alcar, natuurlijk, maar juist daarvoor beleven wij onze machtige dingen. Er zijn meer mensen die graag, ó zó graag iets willen beleven van meesters, maar er géén cent voor over hebben. Indien je dat wilt, geloof mij, dan weten de meesters heus wél waar je kunt dienen, waar mensen leven die iets nodig hebben, doch de mens is nu niet te bereiken! De mens, man en vrouw hebben liever de centjes. Dát is nu het mooiste, Jeus, wat ik er uithaalde en André mij liet beleven. God kan de mens inspireren, maar staat daar de mens van deze wereld voor open? André luistert en doet álles, wat de meesters van hem verlangen dat hij zál doen, ook al kost het zijn levensbloed.”

„Mien hemel nog aan toe, wat is dat mooi.”

„En dat is nog niet alles over deze mensen, er is nog iets.”

„Ma'k dat ook nog wette?”

„Ja, dat kan, wij kunnen nog even verdergaan. Maar eerst iets anders, omdat dit als het ware precies hetzelfde is. Weer op een morgen krijgen wij een visioen. André ziet een oud vrouwtje, juist om onze hoek van de straat en ook dat leven heeft hulp nodig. Ook zij heeft geroepen en gesmeekt tot God én, zoals wij later hoorden, God had haar gezegd, dat zij vandaag geholpen werd. Wij waren tegen zeven minuten voor tien op de hoek van onze straat. Juist zeven minuten voor tien, zou zij komen. Wij waren daar. En nu nog het ergste van alles. Moet je mij straks vragen, Jeus, over het geld, dan heb ik je nog iets te zeggen.

Wij lopen haar even voorbij, doch plotseling keert André tot haar terug en zegt: hier is het geld! De oude vrouw begint te schreien. Ze vertelt ons, dat zij reeds wist dat wij het waren en dat God het haar gezegd had. André praat nog even met haar. Je gelooft niet, wat deze vrouw tegen hem zei, Jeus.”

„Wat zei ze?”

„Dat God had gezegd, dat Hij Zijn „apostel” zou sturen. Maar Zijn echte Apostel, en dat viel over de lippen van deze Scheveningse moeder van tachtig jaar, dat voor André bloemen waren van Onze Lieve Heer.”

„Mien hemel, wat is dit ook mooi. En toen, giij mot mien nog van dat geld vertellen?”

„Juist, ook dat is leuk. Voel je dan niet, Jeus, dat wij iets doen, dat André iets deed, waar de Wienerin niets van wist?”

„Wist ow Anna dan nie't, dat giij geld wèg gaf?”

„Néé, want huisvrouwen hebben steeds veel nodig voor zichzelf. Dat kon er net niet af en toch ging het.”

„Hoe ging dat dan?”

„Ook dat is alweer een verhaaltje, Jeus, maar dat wilde ik je eigenlijk vertellen. Wanneer André schildert, wie schildert er dan? Ik of is hij het instru-

ment.”

„Hij natuurlijk.”

„Juist, zo is het. Maar wanneer hij schilderijen verkocht, kreeg ik het geld in handen om het aan de Wienerin te geven.”

„Kan 'k begriep'e, natuurlijk, dat was ow arbeid.”

„Welnu, André zei toen tegen mij: nu éerst ik, iets voor m'n armen. Wanneer de meesters mij nodig hebben en ik heb géén cent, kan ik niets doen. Dát is voor de Wienerin en dit is voor mezélf, dat krijgen mijn armen of mijn zieken.”

„En daordeur had gijj 't geld, had hij 't.”

„Zo is het, Jeus, en als hij iets had, kijk zélf, wij hebben nooit meer 'n cent in onze zakken, zijn wij het meteen kwijt ook.

Hij kan geen geld in z'n zak verdragen, want als hij een mens ontmoet, die waarachtig iets heeft verdiend, is hij het kwijt ook.”

„En dat ging altijd goed?”

„Je leert al Hollands, hoor ik. Já, maar ze hebben ook hem vaak te pakken gehad. Nu kijkt hij door de mens heen, ze krijgen hem niet meer te pakken. Mijn hemel, wat heb ik verleden nog moeten lachen. Wij komen die man nog wel eens op straat tegen. Wij zijn een half uur van huis weg. Op straat komen wij een bedelaar tegen, zomaar, doch die man heeft hij al eens meer aan onze deur gezien. Ik moet naar de zieken, hij dan, maar opeens keert hij terug. Ik vraag: wat ga je nu doen? Hij zegt, ik wil weten of ik goed zie. Die man daar tippelt regelrecht naar de Wienerin. En nu wil ik, dat de Wienerin die man geen vijf cent of een dubbeltje geeft, maar een kwartje. Ze moet erbij zeggen, over veertien dagen kom je maar terug. Meer mag die man niet hebben en geen cent minder.

Jawel, hij had goed gezien, het ging regelrecht naar ons huis. Já, zegt de Wienerin, als je genoeg verdient, geef ik kwartjes, maar dat gaat nu niet?”

„En dén kreeg zie'n kwatje?”

„Ja, want hij had op ons gerekend, zei André, en daarvoor liep de man een uur. Toch wel de moeite waard om zo'n leven te helpen, zei hij nog en zó was het ook. Een andere arme kijkt hij aan en zegt: néé! Néé, jij krijgt geen cent. Maar dat heeft hem in het begin geslagen. Je ziet, dát heeft hij zichzelf eigen gemaakt en hebben wij nog te leren. Maar wanneer je, zegt hij, die eerste klappen wilt aanvaarden, leer je het ook! En eerst dán kunnen de meesters verdergaan, kan de astrale wereld door je leven iets doen en het gekste is weer, je zult ook steeds die mogelijkheid bezitten, dat wil zeggen, de centjes, om iets aan een ander leven te kunnen schenken. Heel veel mensen hebben hun slagen ontvangen en gaven het op, ze stonden niet meer voor dat goetdoen open, hij zegt, als je het vol houdt, komt dat gevoelsleven tot bewustzijn en

maakt, dat je een gevoelige persoonlijkheid krijgt. Al die duizenden dingen, zegt hij, behoren erbij, wil je, dat je persoonlijkheid voor álles openstaat, wil je, dat het andere leven tot je spreekt.

Maar nu dat andere nog, Jeus. Twee maanden later, wij gaan huiswaarts, daarginds was het op de brug, staat André plotseling stil. Ik vraag: „Wil je bloemen kopen?” Hij zegt: „Ja, want dit is de kar van die man en vrouw.

Meester Alcar heeft die vrouw ónder haar bidden laten weten, dat zij met bloemen moest beginnen. En dat hebben ze nu gedaan. Ik wil voor meester Alcar bloemen kopen.”

„En wat gebeurde er toen?”

„Even later komt de vrouw en de man uit het koffietentje. Ik moet mijn hoed over de ogen trekken, ze moeten ons niet kennen. André kocht geen bloemen, hij gooit tien gulden op de kar, krijgt er wat en rent weg. Wij hebben de Wienerin wijsgemaakt, dat we die bloemen van een rijke dame gekregen hadden. Zó werken de meesters, maar zó is André in handen van die engelen, Jeus, en kunnen wij het petje voor afnemen. Hij zit vól van goeie gedachten. Nog eens op straat, ook hartje winter, staan wij voor een mirakel. Hij verkoopt een schilderij. Op het ogenblik dat hij het verkoopt, ziet hij een geestelijke persoonlijkheid en die vraagt hem of hij dat geld mag hebben. Já, zegt André, natuurlijk. Hij weet, dat de meesters tot hem geen dief zullen brengen. Goed, zegt de astrale persoonlijkheid, mag ik u dan verzoeken om heen te gaan? Op straat ontmoeten wij mijn kind. En wij de straat op. Het schilderij heeft drie honderd gulden opgebracht. Linksaf, hoort hij. Loop die straat even uit als u wilt. Nu rechtsaf. Zie, daarginds komt mijn kind. Een kind in de wagen en één die nog geboren moet worden. Haar man zit in Duitsland! Wij staan voor de vrouw en zien, dat zij over korte tijd haar kindje verwacht. Hier, zegt André – voor je zelf en voor de kinderen. Centjes van je vader!

De vrouw bezweek bijna van geluk, ze schreide als ik in lang niet heb gezien, schreeuwt ook al van „waarachtige Apostelen” zijn er nóg, maar wij nemen de benen. Wég drie honderd gulden, maar wij beleven een hemel, wij beleven God, „Christus” én Golgotha, mijn Jeus, en daar zet je het eigen leven voor in. Maar dát alles kan André!

Zo hebben wij machtige aanrakingen mogen beleven door de meesters, doch André staat ervoor open.”

„Wat is dat allemaal mooi, wâ? Ik wil dat ook worre.”

„Dan heb je heel wat te doen, Jeus, maar het is mogelijk, ook ik ben eraan begonnen. Ik zie, wij zijn er weer, nu kunnen wij luisteren, want de adept krijgt wel iets van zijn meester te horen. Hoor je het, Jeus?”

Waarlijk, de meester is het die spreekt, het denken en doorgeven van de

problemen is begonnen. André is het die binnentrad, hij zet zich neer en denkt, voor álles staat hij open. En dat leven komt van buiten, denkt de adept, kwam naar de stad om de massa iets te brengen, zoals het altijd blijkbaar gebeuren moet, de mens die in de stad leeft is niet te bereiken. Wel vreemd is het, altijd zijn het de eenvoudigen die dergelijke taken bezitten en door meesters werden opgetrokken. Als die gedachten worden beleefd, is het André die zegt:

„Néén, wij krijgen het niet zo gemakkelijk. Krisnamurti beleefde de reclame van Annie Besant, de machtige theosofie staat achter dat leven, ik moet het alleen doen. Annie heeft een ontzettende fout gemaakt, zij dacht, dat „Christus” weer ín Krisnamurti leefde. Hoe arm zijn deze gedachten. Waren ze maar tot mij gekomen dan had ik haar voor veel ellende kunnen waarschuwen, omdat ik weet, dat „Christus” niet terugkomt, althans op deze manier niet. Heb je van dat drama gehoord, hier in Ommen? Toen had Krisnamurti er nét genoeg van. Ik vind hem een prachtmens! Maar hoe hebben ze dat leven door de modder getrokken. Ook ik zal eraan gaan maar ben er niet angstig voor. Dat werd eigenlijk de val van Annie Besant ... zij is er nooit bovenuit gekomen..!

Nu krijgen de wetten voor „leven en dood” betekenis, want ik kijk erachter en dát zal deze mensheid eens moeten aanvaarden. Boeken lezen en praten alleen, helpt ons niet. Wie deze heilige ernst niet voelt, niet beleven wil, bezwijkt. Het leven wordt mooi, echt makkelijk wordt het, het hoeft niet moeilijk te zijn, want voor ál de eigenschappen, voor ziel, geest én de persoonlijkheid, krijgen wij de ontleding. Ik heb „HEM” gezien en gesproken.

„Wie zijn leven wil verliezen zal het Mijne ontvangen”.., dat heb ik mogen beleven. Voor man, vrouw en kind, wilde ik mijn leven inzetten, maar „Christus” wilde dat niet eens. De man ziek en moest sterven, ik ziek en hij mijn gezondheid, wilde de Christus niet! Maar het gevecht duurde een jaar en vijf maanden en mijn meesters hadden niets meer te vertellen, ik ging regelrecht tot Christus en zag HEM ... sprak „HEM” bovendien, waarna Hij het was die mij de wetten verklaarde. Soms nonsens? Hierna kreeg ik te horen:

„Ik zal je macht schenken door wijsheid” ... wélnu, die wijsheid heb ik ontvangen en wij gaan steeds dieper.

„Wilt gij Mij dienen?”

„Já, riep ik terug, ik wil dienen!”

Maar toen ik dat hoorde, was ik eerst zes jaar oud. Later zag ik Hem terug, toen ik het gevecht met de dood voor die man wilde beleven, maar waarvan ik moest aanvaarden, dat het niet mogelijk was en „Christus” héél anders had bedoeld. Já, ik ging meester Alcar voorbij, hij kon mij niet meer bereiken,

doch later? In de sferen van licht waren miljoenen zielen op mij ingesteld. De sterren en planeten zeiden tegen elkaar:

„Op aarde is er één die het gevecht heeft ingezet tegen Christus.”

Meesters volgden mij, allen wisten, dat dit „HEM” aanging en dat Hij mij zou antwoorden, indien ik niet zou bezwijken. Ik bezweek niet en Hij kwam tot de aarde om mij die wetten te verklaren. Maar dát was Christus! Niet de Christus van alle godsdiensten, maar de enige Goddelijke! En met Hem kun je elk ogenblik praten, wanneer je Zijn leven beleven wilt en géén verdoemdheid over je lippen komt. Je kunt Hem niet bereiken, als je leugen en bedrog vertegenwoordigen wilt. Wanneer mijn medewerkers verzwakken, dan is dat voor mij zwakte. Ik alléén ben sterk, niet door adepten, want Rudolf Steiner en Pythagoras hebben het moeten aanvaarden.

Hoe hebben zij geleden. Op Golgotha hebben zij hun hoofden kunnen buigen, dáár sta je voor Zijn leven en Geest en Zijn Persoonlijkheid op Goddelijke afstemming. Toen Hij aan mijn leven verscheen, was ik er kapot van, maar de mens van deze wereld denkt er anders over. Dat gaat vanzelf? Dat maakt je gelukkig? Jazeker, maar wat wil je nu? Dacht je het contact met Hem stoffelijk te beleven? Ik leed er ontzettend onder, want toen begreep ik wat er van mij werd verwacht. Ik heb die heiligheid ín mij begraven, géén mens zal het zien, maar als wij dáár zijn, weet ik, dat „HIJ” het waarachtig is. En wij komen terug in het „AL”, want wij volgen de mens, hóé de mens het bewuste „AL” heeft bereikt.

En van dat ogenblik af sprak ik met ál het leven van God. Toen kwam moeder water tot mijn leven en bewustzijn. Een boom vertelt mij thans, waar dat leven als ziel en geest vandaan gekomen is. Al het leven kan je dat nu vertellen, want „Christus” heeft mij geopend, waarachtig opgetrokken, omdat ik wíl dienen!

Ik maak vrienden, jazeker, maar om ze te behouden is de kunst. Ik jaag nooit iemand van mijn leven weg, maar ze houden het niet vol. Waarom vertel ik je dit allemaal? Omdat je het straks zult beleven, eerst dan kun je bewijzen wat je wilt.

Ik zal álles zélf moeten doen. Je zult het beleven, dat ze over mij niet schrijven, omdat ze voelen dat ik de waarheid bezit. Maar de fundamente die ik te leggen heb, zijn die van „HEM” ... en kan géén mens vernietigen. Annie Besant was niet in handen van meesters, ook Krisnamurti niet of hij had de wereld in handen gekregen. Van Kosmologie heeft hij geen verstand. Ook Blavatsky niet, dat heeft ze mij moeten bewijzen, op Golgotha waren wij één. Je ziet hierdoor wat de groten op Aarde hebben gekund, doch bovendien dat zij zélf bezig waren, want meesters kénnen Christus. Dat zegt mij, dat Annie Besant dit contact niet heeft gekend en kunnen wij ook aanvaarden. Maar

dacht je, dat haar volgelingen mij zouden aanvaarden? Die willen niet van hun witte paarden af, maar ik bén het nu!

Christus zei:

„Mijn „Leven” is een Tempel.”

En dat is de „Universiteit van Christus”. Mijn vriend, dit wordt de strijd op leven en dood. Gij kunt het, de rest van al die mannen zullen bezwijken. Maar je bloed zal stromen!

Mijn tijd hier is kostbaar, maar ik weet wat ik wil en ik zal gereed zijn. Mij zal niemand meer overtreffen, omdat ik het hoogste contact bezit. Ik wás in het Goddelijke „AL” en als kind werden die fundamenten reeds gelegd. Ik beleefde op vijfjarige leeftijd „Golgotha”! Was dat zomaar? Heeft Krisnamurti, heeft Annie Besant dat kunnen beleven? Dát zijn Goddelijke fundamenten. Wat al die mystieken niet hebben gekund, doe ik! Wat allen niet hebben kunnen beleven, beleef ik! Christus zei eens:

„Ná Mij zullen er komen die groter zijn.”

Wat wil dat zeggen? Omdat Hij wist dat de mens Hem zou vernietigen. Nu zijn het de meesters die de wijsheid op Aarde brengen, maar ik ben hun Instrument en dat zal ik de mensheid bewijzen! Ik ben ertoe in staat!

Ik heb Jozef de taak geschonken om „Jeus” alles van mijn leven te vertellen, doch daardoor zullen de mensen hun eigen splitsing beleven en is dringend noodzakelijk. Die karakters zien thans, dat ik het ben, doch dat ik niets ben als de meesters niet tot mij komen. Daarom is alles goed en waarachtig. Maar waar komen die groten vandaan, waarover Christus heeft gesproken? Uit de sferen van licht, het zijn de meesters van „ZIJN” Universiteit! Door die Universiteit werden alle kunsten en wetenschappen op Aarde gebracht. Is het nu zó vreemd, dat zij verdergaan? Maar ik ben het! Ik moet hén vertegenwoordigen. Méér is er niet, maar ook niets minder!

Wat zegt straks laster?

Wat bezoedeling?

Wat vuil gepraat over mijn leven? Niets, maar je moet ertegen kunnen. En dat kost - - je levensbloed, daarvoor moet je alles inzetten. Dat wij op onze zittingen uiteen werden gerafeld, was ontwikkeling. Maar hoe hebben de anderen dat verwerkt? Het gaat u goed, mijn vriend, het is tijd, de meesters zullen het werk afmaken!”

Even later zijn ze buiten, André praat met Moeder Water, maar Jeus vraagt aan Jozef of hij alles begrepen heeft. En dan vraagt de stadse:

„Heb jij dat dan niet begrepen?”

„Néé, van eiges nie't, wat wí giij van mien? Kon giij dan direk bij dén op zie'n kantoor komme?”

Jozef lacht, dat is waar, niet zo gek bedacht en kan hij van Jeus nog niet

verlangen, maar komen doet het. Wanneer Moeder Water tot André stuurt:

„Gá, mijn zoon, gá tot HEM” ... komen ook zij tot het kosmische luisteren en kunnen hun eigen hoofd buigen, omdat „Jeus” de kus voelt van Moeder Water en hem vanbinnen slaat. Het wonder wordt beleefd, de mens ontwaakt, karaktereigenschappen komen tot bewustzijn, de menselijke „wil” is het, die gestalte geeft aan de persoonlijkheid. En dan vraagt Jeus:

„Wat was dat van die vrouw en man en dat kind?”

„Heb je dat gehoord, Jeus?”

„Jao, ik bun toch nie’t gek? Dat kan ’n kat begrie’pe.”

„Wat heb je er dan (van) begrepen, Jeus?”

„Dat dén zich eiges wilde gève veur die minse. Hoe was dat?”

„Dat was zo. Op een middag komt er een heer bij ons die vroeg, of hij een zieke wilde behandelen. Op slag zegt hij: die man gaat dood, daar is niets aan te doen. Die man heeft nog anderhalf jaar te leven. Maar ik zal er heengaan. Die heer lachte hem uit. Die man geloofde niet, dat je op slag kunt weten of een mens sterven moet. Maar André kreeg weer gelijk. Wij erheen. Het is daar, dat hij zich in die harten wringt en die levens verwent. De zieke man leest hij voor uit zijn boeken, hij verwent dat leven met fruit en bloemen, geeft de vrouw geld om van alles te kopen, maar zet een gevecht op leven en dood in. Hij wilde nu wel eens weten of de woorden van Christus waarheid bevatten, toen Christus zei:

„Wie Mijn leven wil ontvangen, moet het zijne verliezen.”

En André wilde het zijne nu voor die man verliezen. Hij gaf zichzelf geheel, door de behandeling kreeg hij de man even op straat, waarvan die ander dacht: zie je, hij is ernaast, de zieke wordt beter. Een dokter had die zieke onder handen en dat was een vriend van de man die tot ons was gekomen. De diagnose gaat heen en weer, maar André houdt vol, dat de man moet sterven. Ook al loopt de zieke even op straat, hij móét sterven, dat weet André, dat heeft meester Alcar hem gezegd. Maar nu wil hij vechten tegen Christus. Mijn hemel, verschrikkelijk was het!

Hij bidt dag en nacht voor deze man. Tóch laat hij mij voelen, dat dit bidden en zijn goeddoen, geen snars helpt, waardoor hij mij laat voelen, dát hij nu leren zal waar je eigenlijk voor bidden kunt en voor duizenden dingen niet. Dát is eigenlijk hetgeen waarvoor hij toen stond. En meester Alcar laat hem vechten, de moeite waard, zo’n gevecht tegen het állerhoogste.

En dan wordt de man weer ziek. André bidt, dat zijn borst kraakt, hij beleeft smart, leed, ongelooflijke diepte, voor het voelen en denken en het beleven van deze wetten. Toch geneest hij zijn zieken, maar voor dit geval kan meester Alcar hem niet meer bereiken. En géén mens zag wat er in hem omging.”

„Vertel is verder?”

„Ik moest even denken, Jeus, even slikken, want als ik daar aan denk lopen mij de groezels over mijn rug. Hij stuurt dag en nacht tot Christus:

„Hij zal leven en ik zal hier sterven!

Mijn zieke krijgt mijn gezondheid en ik zijn dood!

Dan had U maar niet moeten zeggen: wie Mijn leven wil ontvangen, zal het eigen leven moeten verliezen.

Ik wil mij volkomen geven en dat hebt Gij te aanvaarden! Ik geef U geen aalmoes!

Je zult daar in het „AL” géén rust meer hebben, indien je dit verwaarloost.”

„Durfde dén zó te bidden?”

„Ja, Jeus, erger nog. Hij stuurde tot het „AL”: „Interesseert U Jeruzalem niet meer, géén jood meer?”

„Was die man dan een jud?”

„Néé, dat niet, maar in Jeruzalem is álles gebeurd. Als je „Christus” wilt beleven, dan moet je niet naar Zijn hemel, zei hij tegen mij, maar tot Golgotha. En Christus kwam niet naar de aarde voor miljoenen mensen, alléén, óók voor de énkeling!

Maar hoe meer hij vocht, zijn krachten gaf, bad en schreeuwde om zichzelf voor die zieke af te breken, des te sterker werd hij. Zó erg was het, dat hij dag en nacht om die man schreide, niet dus dat die man moest sterven, maar om het eigenlijke probleem, de woorden van Christus! En dat gevecht was nu verschrikkelijk!”

„En die man ging dood?”

„Já, Jeus, drie dagen voordat de anderhalf jaar voorbij waren lag de man in zijn kistje. De moeder en de vrouw en het kind vraten hem natuurlijk op. De broer, die bang was voor zijn gestorven broer en hem niet kon bekijken, beleefde het wonder, dat wij hebben beleefd toen vader in de kist tot André sprak. Gerrit leefde nog en keek vanuit zijn kist zijn broer midden in zijn gezicht, zodat die een wonder beleefde en op slag veranderde. Toen de man begraven was, begon voor hem eigenlijk eerst het gevecht, het gevecht óm de waarheid. En drie weken later kwam Christus tot hem. Hij ligt in de kamer op z'n knieën en roept Christus. De Wienerin was er niet. Ineens zag ik het machtige wonder gebeuren. Uit het Christusbeeld, dat op de kast stond en een beeldhouwster voor hem heeft gemaakt, omdat hij ook die vrouw op slag een gezwel wegnam, kwam inééns de Christus tevoorschijn en sprak tot André. Toen zei Christus hem, dat hij deze woorden niet begreep en wél voelde, maar dat de kerk die gedachten had verstoffelijkt. Hij bedoelt: wanneer de mens zich wil geven voor Zijn leven en Zijn persoonlijkheid, dan is dat niet voor de dood bedoeld, maar voor élke gedachte, en eerst dán ben „IK” te be-

leven. De dood is immers evolutie? Wist André dat niet? „Hebt gij”, zo sprak Christus, „die wetten niet leren kennen?

Ik kom tot U, omdat gij Mij beleven wilt.

Ik kom tot U, omdat gij Mijn leven wilt dragen!

Ik kom tot U, omdat gij Uw leven wilt inzetten voor Mijn kind!

Ik kom tot U, om U te leren waarvoor gij bidden kunt!

Ik kom tot U, omdat gij leren zult, dat gij waarlijk het Instrument zijt voor „MIJN” ... „Universiteit”!

Ik kom tot U, omdat gij leven en dood zult overwinnen!

Ik kom tot U, omdat „IK” weet, dat gij Mij volgens de levenswetten vertegenwoordigen zult en gij de waarachtigheid wilt beleven, voor ál de wetten van „MIJN” en uw „Vader”!

Ik kom tot U, omdat gij Mij in het „AL” terug zult zien!”

„En toen?”

„Toen Jees? Toen zag ik, dat Hij oploste, dat Hij er waarachtig was en wist André, waarvoor de mens bidden kán en waarvoor de mens zijn hoofd te buigen heeft.”

„Is dat wat?”

„Ja, dít is wat, maar de hemelen beleefden het met hem, miljoenen vaders en moeders van de Aarde, zei later meester Alcar, volgden dit gevecht, omdat ook zij op Aarde hadden beleefd, dat zij hun levens voor niets hadden ingezet. En daaronder waren mensen die voor Christus waren gestorven, hun levens hadden gegeven, doch die mensen hadden hun levens moeten behouden. Hoeveel mensen zetten hun levens niet in voor Christus voor niets? Zij denken dat zij voor Christus alles gaven, doch nu kregen ze te aanvaarden, dat ze niets anders dan „zélfmoord” hadden gepleegd. En omdat André nu Zijn „Universiteit” vertegenwoordigen moet, kwám Christus zélf en dat bewijst nu bovendien, dat hij wáarlijk het instrument van de meesters én Christus ís! Of ook André had zichzelf kapotgemaakt en voor niets geofferd.”

„Mien God nog aan toe wat leer ik ’n hoop. Is dat wat?”

„Ja, Jees, dít is wat, dit is alles! En van dat ogenblik af heeft hij nooit meer gebeden.”

„Is dat nie’t geveurlik?”

„Néé, voor hem niet en voor géén mens, als je, zegt hij, van je daden gebeden kunt en wilt maken!”

„Das waar, dat deed moe’der ook.”

„Zó is het, Jees, en ís voor élk mens. Hoeveel mensen bidden niet voor hun zaken? Maar worden al die gebeden verhoord? Dát leerde André en is voor de mensheid. Je kunt niet bidden voor een mens, niet voor je kind, zegt André, als dat kind of je vader evolueren moet! Sterven is niet „doodgaan”, maar dat

is evolutie. En nu moet je leren waarvoor je bidden kunt. Daardoor is het, dat die „Mary Baker-Eddy”, je hebt hem daar zeker nog niet over horen praten, maar dat komt nog wel, je leert al die mensen wel kennen, zo'n vreselijk pak slaag gekregen heeft toen zij de sferen betrad. Die vrouw zei: dat je álles kunt ontvangen en beleven, elke narigheid, indien je tot God gaat. Maar André zegt: een gebroken arm kun je niet beter bidden, daar heb je eerst een dokter voor nodig en waren de fouten in die leer.”

„Da's waor en kan'k begrie'pe.”

„Zo zie je, Jeus, hij beleeft élke wet door God geschapen. Dat ís voor de „Universiteit van Christus”! En als hij géén contact had gekend, dít dus allemaal eigen gedachten waren geweest, had ook hij géén „Christus” gezien en ten slotte, waren wij er niet eens, dan hadden wij nog in 's-Heerenberg gezeten en niet in Den Haag en God weet wat wij hadden gedaan. Maar wij waren géén schrijver, géén schilder of genezer geworden, wij hadden bij de boeren op het land aardappelen kunnen blijven rooien en niks anders. Maar wat is er van ons geworden?

Komt dit alles zomaar aan waaien? Maar waarom hebben dit géén miljoenen mensen? Wat André bezit, Jeus ... is zeldzaam en ik zeg je, hij is de énige mens op deze ganse grote wereld, van deze is er maar ééntje!”

„En daor hebbe wij met te make. Wij zitte als het ware in zien huus.”

„Dat is waar en zul je nu wel leren kennen. Ik heb daarvan reeds de wetten gezien, machtig is alles. Moet je maar eens volgen hoe zijn ogen schitteren, zijn gevoelsleven uitstraalt, wanneer hij die universele éénheid ondergaat. En die gevoelens moeten wij ons eigen maken. En aanstonds, Jeus, gaan wij met hem mee. Jij kunt dat beter doen dan ik, omdat ik over het organisme moet waken, maar ik gá toch ook mee, want nu zijn wij zover. En dan moeten jij en ik de ogen openhouden en niet in slaap vallen als de meesters de wetten ontleden, wij zijn dan al dat geluk niet eens waard. En daardoor, Jeus, kent hij al de mensen, ook die achter de kist vandaan. Hij praat met al die groten alsof ze niets zijn. En toen ik hem vroeg of dat altijd mogelijk was, zegt hij:

„Já, Jozef, want ík ben het nú! Ik moet al die levens vertegenwoordigen, maar ín het oude Egypte ben ik eraan begonnen en dat is Dectar!”

En nu, Jeus? Dat waren geen groten, dat waren kinderen van God en niets anders, zegt hij en kunnen ook wij aanvaarden, want ook André is een kind gebleven. Hij zei nog:

„Is het niet wonderbaarlijk hoe dit alles door de „Universiteit van Christus” geregeld wordt? Toen Galilei het leven op Aarde moest verlaten, riep hij tot God: moet mijn machtige waarheid kapot, mijn Vader? Mogen die onbewusten mijn werk smoren? Kan de katholieke kerk die macht behouden? Is mijn leven voor niets geweest?”

En toen kwam er uit de ruimte tot Galilei: Néén, mijn zoon, ik stuur mijn kind „Newton” naar de Aarde en dat leven zal je werk voortzetten. En hij zegt nog:

„Toen Ramakrishna verderging, dus de dood had te aanvaarden, kwam ik, zodat wij één werk doen! Maar ik dien voor de „Eeuw van Christus”! En dat heeft Ramakrishna te aanvaarden!”

Is het niet doodgewoon, Jeus? De mens kan geen Goddelijk werk vernietigen. Daarom kan hij zeggen: bedrieg God, je bedriegt toch jezelf!

Maak mij belachelijk, straks ben je het zélf!

Beroddel en bezoedel mij, achter de kist sta je voor je eigen bezoedeling, de mismaking van je persoonlijkheid. Nietwaar soms?

Geef mij je liefde en je krijgt van „MIJ” álles terug, dat hebben wij ons, zegt André, eigen te maken en is voor het terugkeren tot het „AL”! We zijn er, Jeus, nu kun je het schrijven beleven. En Jeus ziet het gebeuren. Hij beleeft nu, dat ik het werk afmaak, maar hij denkt, hoe kan zo'n menselijk hoofd dat allemaal verwerken. Néén, hij stoort mij niet, zo nu en dan trek ik ook hem tot mijn bewustzijn op en kan hij genieten. Wanneer hij plotseling 'n deur van deze Tempel opent, staat hij voor meester Alcar. Wat heeft Jeus te zeggen? Niks, niks niet, hij buigt als 'n knipmes. En dat doet hij voor zijn eigen karakter en is de winst voor zijn persoonlijkheid, het deel van André-Dectar. Alles ligt vast, ziet hij en het is nét 'n „knot sjet”, alleen ík, zegt Jeus tegen zichzelf, ben nog maar 'n pluisje. En dat pluisje is net zoveel als de ruimte aan gevoel bezit, dit Universum, wil je de God van ál het leven leren kennen, waarvoor wij dit werk doen en onszelf voor inzetten. Jeus hoort nu bovendien, dat de student van André schreeuwende is, dat er miljoenen mensen op Aarde leven die tot God zullen komen en zich voor Zijn wetten willen buigen, die door hun gekregen pak slaag aan een nieuw en hoger leven willen beginnen. Maar die student kan nog wachten, Jeus, dat leven is vandaag te bereiken en morgen weer morsdood en schieten wij niets mee op.

Maar hij ziet hoe de problemen vlijmscherp worden ontleed. Het organisme bezwijkt bijna, toch gaan wij verder, „Jozef” is vel over been, doch ze leven door Goddelijke bezieling. Verder nu, het boek moet vandaag gereedkomen en kan meester Alcar beslissen.

Tegen vijf uur ben ik zover. André voelt zich gelukkig, in achttien dagen schreven wij weer dit deel, géén seconde hebben wij verloren. De Kosmologie wordt machtig, André kan nu zeggen: ik ben in die weken duizend jaar ouder geworden. Wat heeft hij in die dagen al niet beleefd? En ook dat is noodzakelijk, de allerkleinste dingen en gevoelens, hebben betekenis voor de Kosmologie van elk mens, als kind van God. Wij hebben hem thans de wetten laten zien, het ontleden komt later!

Hij heeft even de wetten aangeraakt, het beleven van deze wetten komt straks, doch dan zijn wij gereed om die ongelukkige massa op te vangen. De laatste ogenblikken van ons éénzijn zijn altijd het moeilijkst. Dan scheuren wij weer uit elkaar en krijgt hij zijn zelfstandigheid terug. Ik maak mij dan van zijn leven vrij, maar wij waren volkomen één, al die tijd één, van ziel en geest, ook in de stof.

Even gaan wij weg om bloemen te kopen of iets anders voor de Wienerin voor ál hetgeen ik tijdens de uren in haar keuken mocht ontvangen. Ze ziet niet, dat wij er bijna zijn, dat dringt niet tot haar door, omdat wij eeuwigdurend schrijvende zullen zijn, het is ónze taak, doodgewoon is het, dat ook door haar wordt gevoeld. Já, het gaat vanzelf, maar wat heeft dit gekost?

En nu, wanneer wij het einde beleven, is meester Alcar bij ons. André staat tegenover het leven, dat álles van ons in handen heeft gekregen. Zijn meester Alcar en mijn meester, waarvoor wij dienen en alles zullen geven.

„Maak u gereed, André-Dectar, over enkele dagen vertrekken wij voor de volgende reis.”

„Ik zál gereed zijn, mijn meester.”

„De hemelen staan voor ons leven open!”

Wij vertrekken! André zet zich neer om te denken. Vannacht zal hij goed slapen. V-II's storen hem niet meer. Maar hij weet, Adolf verliest het!

„Jeus, Jozef, André en Dectar, komen nu tot éénheid!”

En dat is voor élk mens, man en vrouw, iedere karaktereigenschap móét ontwakken voor het leven aan „Gene Zijde”!

„Ramakrishna, ik ga wéér weg, maar thans voor het derde deel van de „Kosmologie”! Ik zal gereed zijn!

En ook hieraan behoeven wij niet te twifelen!

Een gezegende tijd was het voor ons allen!

Mijn God, o mijn God, welk een genade toch om te mogen ontwakken!

– 0 – 0 – 0 –

– 0 – 0 –

– 0 –

Andrés Grote Vleugelen

De volgende dagen gebruikt hij om zich los te maken van Moeder Aarde. Wie hem ziet, voelt niet, dat hij niet meer op Aarde leeft. En toch, hij kan zeggen: ik ben hier niet meer, ik ben tot éénheid gekomen met het Universum en al het leven van God, ik wandel hier wel in een skelet rond, ik kan praten en de mensen kunnen dat tot mij, mijn geest en mijn persoonlijkheid kregen verruiming en dat heb ik thans te aanvaarden, doch is het bezit geworden voor mij en voor deze mensheid. Zijn ziel en geest vliegen, maken zich vrij van de stoffelijke stelsels, waardoor hij het leven doorziet, aanvoelt en tot elke persoonlijkheid spreken kan. Hij voelt zich dankbaar voor alles, dankbaar voor de ellende, deze oorlog is voor hem bovennatuurlijk, ongeloflijk, door dit alles kreeg hij ontwakning.

Wanneer hij de verarming van de mensen ziet, kan hij schreien, doch doet het niet. Het enige wat ik voor die massa kan doen, voelt hij is, mij gereedmaken voor de meesters.

„Mijn God, ik ben zó dankbaar.”

En dat kan God aanvaarden, deze mens is dankbaar voor alles, deze ziel klaagt niet, smeekt niet en wil van God geen aalmoes ontvangen. Op straat ontmoeten zij de bedelaar, de man is nu bijna dood. Ook Jeus krijgt dat leven te zien. Jozef geeft hem:

„Kijk daar, Jeus, de vriend van André. Mijn hemel, dat is já nu een levend lijk. Die haalt de reis niet, zegt André, die is er nét uit als wij vrij zijn. Is het geen arme kerel? Beklaag hem niet, want André zegt, dat dit leven zijn baron allures nog niet vergeten heeft, deze zwerver is een geboren aristocraat, een mens met liefde, vol van liefde, zegt André, waar hij heilig ontzag voor heeft. Een mens, zegt hij, die liefde bezit, mag je niet beklagen, want dat zijn de rijken voor dit Universum! Kijk, hij rent al tot André.

„Als ik u niet had, ging ik dood, mijnheer.”

„Gode gedankt, Jeus, dat wij wat geld in onze zak hebben, hij zou mij dat nooit kunnen vergeven. Hoor zelf en je weet alles.”

„Hier is twintig gulden voor een broodje te kopen en wat soep.”

„Zie je hem rennen, Jeus? Daarvan geniet André. Zag je die snuit opklaren? Daarvan geniet hij. Mijn hemel, daar valt mij iets te binnen.”

„Wat is het?”

„Ik denk terug aan de garage. Daar is iemand die altijd praat over lekker eten en drinken. Maar daar is ook zo'n zwerver, een jongen die we van de straat opraapt en die geen ouders meer had en bij ons wat verdiende. Een van de bazen heeft het over lekkere kippensoep, waardoor de jongen zit te

smekken. Ineens zegt André:

„Wat kost zo'n kip, maar ik bedoel, de soep van je kippen, als je vrouw dat doen wil? Ik geloof, dat je vrouw lekker kan koken. De mijne niet en nu wil ik graag lekkere soep eten.”

Die sufferd vliegt erin. De volgende dag komt de soep op tafel. Hij zegt tegen de jongen:

„Hier, lekker eten, ik zal zien of het je smaakt. Ik wil nu eens echt genieten. Vooruit, eten. En tegen de ander: hier is je geld. Als je lekker hebt gegeten, denk dan aan de zwervers, ook zij hebben een maag gekregen en trek in lekkere soep.”

„Is dat wat?”

„Ja, Jeus, daar geniet hij van. Nu ook, moet je die man zien rennen, maar hij zegt, die haalt het niet. Die kan straks bij Onze Lieve Heer uitrusten, voor dat leven is deze maatschappij afschuwelijk en om ervoor te werken, je ziet het zelf, dat is niet mogelijk. En die man heeft het er voor over om voor tien cent een uur te wandelen? Om mij voor tien cent te bezoeken? Já, dat kan hij en daar heb ik ontzag voor. Maar een ander mens, Jeus, trapt dat leven van de deur af! Já, een levend lijk is het nu! Maar wij beleven thans van alles. Nú kun je iets schoons op Aarde beleven, zegt hij, als je dat schone wilt zien en begrijpen kunt. Maar God praat nu tot ál Zijn kinderen.

Je ziet het, Jeus, géén mens kijkt naar dat skelet. Maar dat is waar, wij zélf hebben geen draad vlees meer en is dat nu niet heerlijk? Nu zweven, wij hebben bijna de zwaartekracht overwonnen. Volg hem nu, hij begint te denken.

Wat kost een rat?

Hoe duur is een hond?

Katten zijn lekkerder dan honden.

Kattenvlees is zoet, zeggen de mensen, maar is dat waar?

Zijn muizen lekker? Er zijn mensen, die er „sosijsjes” van maken en ze heerlijk vinden. Maar zag je al die kattenstaarten op straat? Já, ik zag ze, ze steken onder die rommel vandaan hun staart uit. Ik zag de grijze, de zwarte en de wit zwarte staart van een kat. Dood waren ze? De mens heeft ze geslacht, dame, men zegt, ze zijn lekker.

Het is waar, dame, een kat krijgt lekkere zaken te eten en te drinken en dat hebben de mensen begrepen, het is maar geleend nu, ziet u? En een kat moet je één nacht laten bevriezen, eerst dan is die kat lekker. Daarvan maken de mensen „hachee” ... néé, dame, niet „as je me nú” maar „hachee” ... met de „s” achter in uw keelgat laten, je kunt er heus geen „wiener-schnitzel” van maken, waar vrouw Anna zo gek op is, dat is nu niet mogelijk.”

„Kan dén ook nog gekheid make?” ... vraagt Jeus.

„Ja, dén kan gekheid maken, Jeus, gekheid, die je voor koningen en keizers

verkopen kunt, want hij heeft ook dan iets te zeggen.”

„Dén huld toch die dame veur de gek?”

„Néé, dat niet, maar hij spot met die levens, met die katten natuurlijk. Als je bij hem komt en je zegt: ze hebben mijn broer vermoord, dan moet je niet denken dat hij in elkaar zakt van smart, want dat kan niet. Hij zou je zeggen: zó, is dat zó, maar dan is het toch in orde? Dat willen de mensen nu niet beleven. Maar hij zegt: gaan wij allen niet daarheen? Maar het is moord, mijnheer. Dat is best, dan zal dat leven iets hebben gedaan. Zei God niet:

„Géén haartje zal je gekrenkt worden, indien je géén zonden hebt gedaan?”

En dan rennen ze al weg. Smijt hem gerust met stenen, je smijt toch je zélf.

Vermoordt iemand, je vermoordt tóch jezelf!

En wanneer je nu een kat eet of een hond, dan bén je zelf een kat en een hond, van – mens - is er nu geen sprake meer.

Hoe smaakte die rat, menselijke „rat”?

Hoe smaakte die hond van je, buurman, menselijke hond?

Hoe waren de muizen, schoenmaker?

Hoe smaakten de katten, dominee?

Hoe smaken de biefstukjes, pastoor? Is je katholiek slager nog niet bij je geweest? Hoeveel heb je voor die stinkende ham betaald?

Honden worst smaakt óverheerlijk! Wat doe je, als je honger hebt? Dan eet je wat je krijgen kunt, maar een dier doet het niet! En zó eten nu de mensen uit de „Handen” van Onze Lieve Heer, je kunt al die schreeuwers onder je pet vangen. Wat een tijd is het toch, Onze Lieve Heer behoeft ze niet bang te maken, deze oorlog is het en die doet het!

Die goeie Adolf toch (zie artikel ‘Hitler’ op rulof.nl)? Dat zou hij wel willen, hij is en blijft de beul van de mensheid! En toch, door Adolf is de mens begonnen om te denken (zie artikelen ‘Evolutie van de mensheid’ en ‘Hitler’ op rulof.nl). Néén, dat is het nog niet, hij is vragen gaan stellen en wél, waarom kan God dat allemaal goedvinden? Is er wel een God? Néén, een God is er niet, er is wél zó iets als liefde, als kracht gezien en gevoeld. En dat noemen ze hier „God”! Is dat wat?

Géén trek in ’n stukje rat, Rama?

Annie, geen trek in een ratje?

Boeddha, zou je geen muis lusten?

Rudolf, wat hebben de mensen voor dat dit gebeurde toch met eten en drinken gesmeten. Néén, ik lust die dingen niet, ik lééf nu van de wind en de reine klaarte. Is that something good news? (Is dat enig goed nieuws?)

Ik hoor, dat deze woorden dichterbij komen, het duurt dus niet zo lang meer, dame!

Honden die nu op straat lopen vragen om gekist te worden. Zég, mijn

lieverd, waar haal jij de moed vandaan om nog op straat te lopen? Kun je mij niet goedendag zeggen? Wél? Ben je niet vaderlijk angstig? Mijn hemel, wat zie jij eruit. Heeft je baas niets voor je? Wat zeg je? Wil de baas je koken? En vindt de vrouw dat niet goed?

Kijk nu, Rama, thans kun je leren hoe het niet moet. Ik zal je voorgaan, volg je mij? Já?

Dat is de moeite waard, Rama.

„Zo is het!”

„Dank U! ... Ik zeg je, honden die nu op straat lopen worden gestroopt. Maar het dier-mens is erger, is armoediger. Men zegt, dat de mens de „mens” gegeten heeft, eerst gekookt en toen gerookt. Van alles proberen de mensen om in leven te blijven. En wij zijn er nog niet, het ergste moet nog beginnen, Rama?

Annie, ben jij er nu ook? Thans is er iets te beleven op Aarde. Toen jij er nog was, was dát er niet, dergelijke gevoelens heb je niet gekend. En, wat kun je hierdoor leren. Je verandert élke seconde door deze wijsheden. Ik heb er tien fundamenteën door gelegd en ze zijn goed ook.

„Mens? Vergrijp u niet aan het leven van een dier! Dat een koe je melk geeft en dat je dat dier eten kunt, swá ... maar dan hoeft je je hond nog niet te koken? Het dier gaat vooruit, de mens zakt terug! En dat zie je nu gebeuren!

Natuurlijk, dame, niet élk mens lust hondenworst, vanzelfsprekend is dat, maar mensen eten muizen.

Is het niet gek, dame, dat zo'n hond geen hongeroedeem krijgt? Niet waar? Kijk, het dier ruikt zijn eigen vader of moeder en lust die beentjes niet. Maar de mens eet de „mens” en is niet vies van die kluijfses, de mens schaamt zich voor „nothing”! Dat betekent, niks, dame! En dat woord hangt nu boven deze stad, waarvan wij deel uit maken.

Wat is hongeroedeem, Rama?

Annie, weet jij het?

Boeddha, weet jij er iets van?

En Pythagoras en Rudolf Steiner? Ik ben blij, dat ik nu leef, thans leer je van alles. Je weet het niet? Dan zal ik het „Pukkie” vragen, hij weet het zeer zeker.

Kom eens hier, Puk. Vertel mij eens, wat is hongeroedeem? En waarom heb jij die ziekte niet? Daarboven weten ze het wel, maar jij moet het mij zeggen, want jij weet het, jij hebt afstemming op die werkelijkheid. Waarom zou ik het dan de meesters vragen? Ik hou me hierdoor nog even op Aarde, want mijn „Vleugelen” groeien. Zie je het, Puk?

Hongeroedeem is verrotting, door verarming naar de rotting, de weg volgen die je naar de kanker voert. Is dat wat?

Door die armoede sterven de stoffelijke weefsels af en nu komt die rotting! Het is de afbraak van je gezonde bloed, je bloed, dat ook al rot, weg rot niet zó direct, maar toch géén leven meer bezit. Door de zuurstoffen zuigt het bloed zich nieuwe levensadem in en krijg je die gezonde-rode kleur. Is dat iets?

Nu gaat dat gezonde bloed stinken, een zoet luchtje is het die je ruiken kunt, doch dat is nu voor de „hongerodeem” de levende lijkenlucht. Ik zeg: levend, maar daarna komt de echte lijkenlucht en die is morsdood. Voor de mens dan, niet voor de geestelijke wetten, want ook het lijk bezit leven. Nog iets anders?

Omdat er nu nog leven in het organisme aanwezig is, is die lucht zo zoe-tig. Niet eigenaardig? En toch, ruik zélf en je weet het! Als je hongerodeem hebt, wil dat zeggen, dat je met je graf achter je aan op straat wandelt. Is that something? Voel je, dat de echte lijkenlucht anders ruikt en zal zijn? Dit is dus de halfbewuste „dood”, de bewuste jaagt je lichaam het graf in, nu ben je een wandelend graf met de daarbij behorende hersens voor later en die zijn het, die je dwingen om te leren denken. Ook dus voor achter de kist!

Já, hongerodeem is verrotting. Het is het afsterven van de weefsels en nu, hoe bestaat het, keren wij tot het éérste stadium terug van de schepping. Die weefsels, dat vlees van het organisme, verrot en ondergaat een verdichting. Als je goed kijkt, zie je die slijmachtige massa en is het weggrotten van de weefsels. Zie je die man daar met z'n opgezet hoofd? Een gek iets (is) het, maar de verdichtingswetten voor de afbraak zie je terug. Je kunt die zoete stank ruiken. Is dat even gek? Juist voor de algehele afbraak, sta je nu, als de mens sterft, de ziel vertrekt als een geestelijke persoonlijkheid, sta je voor de echte lijkenlucht, die nu half bewust is. Voel je het, André? Ik ben het, je „Wayti”!

„Dag lieverd? In lang heb ik je niet gehoord.”

„Als je maar weet dat ik je volg in alles.”

„Ik weet het en nu mijn kus.”

„Dank je.”

„Lief ben je.”

„Jij ook, Prins van de Ruimte.”

„Hongerodeem”, gaat hij verder, „Is verrotting, natuurlijk, door afbraak manifesteert zich deze ellende. Maar het blijkt dat een hond of kat er geen last van heeft; die dieren vermageren, de mens wordt dikker en dijt uit, doch nu naar de vernietiging.

Dag, paard? Mijn hemel, wat zie jij eruit. Néé, ik heb geen klontje voor je, maar ik zie, dat je een goede baas hebt.

Dag, groenteman?”

„Dag, mijnheer. Já, mijn lieverd ziet er beroerd uit en is het ergste wat er is. Ik doe alles om mijn vriend er doorheen te slepen, maar het valt niet mee, mijnheer.”

„Zie je, mijnheer de groenteman, dat je paard schreit?”

„Dat zie ik al zo lang, mijnheer. Maar de mensen zien het niet. Een énkeling heeft het in de gaten. Je zou het dier je hart willen geven. Maar geloof mij, mijnheer, als er van sterven sprake is, gá ik eerst. Mijn lieverd zal eten of ook ik heb geen leven meer. Ik zie de dieren schreien, ik hoor ze en ik kan er niets aan doen, ook al word ik uitgelachen, ik hoor ze schreien.”

André geniet, er zijn nog mensen op Aarde die gevoel bezitten voor ander leven. Deze man verdient het paradijs! En dit is een baas die goed is voor het dier, doch het paard is er één onder de miljoenen, een soort die op het graf van de baas sterven wil, die géén leven meer heeft, wanneer de baas ziek is. Hoe is het mogelijk, wat kun je toch veel leren, juist nú!

Paardentranen zien eruit als parels uit de menselijke levenszee. Mijn zwartje toch, ik gaf duizend gulden voor één kilo haver. Geloof mij, de hemelen weten hoe jij erover denkt. En dát loopt voor een groentenkar.

Verder nu, vanmorgen kun je van alles op straat beleven. Wat is er daar te beleven? Een jongen van twaalf ligt voor een lege sigarenwinkel, de mensen zeggen, het kind is stervende. Hongeroedeem? Een hoofd als 'n reus niet bezit, echt waterachtig. Maar die z'n ogen tintelen nog. Néé, die jongen sterft niet, die jongen speelt komedie.

„Néé, dame, hij sterft nog niet.”

„Maar ik zie het toch?”

„Dat is mogelijk, dame, maar deze ziel is niet stervende.”

„Bent u dokter?”

„Dat niet, dame, maar ik zie, dat dit leven nog niet sterft. Kijk maar in zijn oogjes en u weet het, dame. Deze ogen willen van sterven nog niks weten. Kijk zélf, dame, zie maar, je stervende rent weg, het ging hem om 'n korst brood en deze haalt de reis.”

Waarachtig, de jongen rent weg, André hem achterna. Drie straten verder dezelfde komedie, de jongen sterft. Moet je die grote mensen eens horen. Hoe dom zijn die grote mensen toch. Mijn hemel, hoe kunnen grote mensen toch janken, maar ze janken om niets. De jongen eet en drinkt, hij vreet alles en het gekste is, de mensen komen met álles aandragen. Wat zou je denken van een klontje harde suiker? Ik geef u vijf gulden voor dat klontje, dame, maar dan is het voor mijn paard. Deze eeuw, dame heeft iets aan het menselijke wezen te vertellen. Wist u dat nog niet? En de Jehova kinderen van God worden thans aanvaard, die kinderen behoeven nu geen andere reclame te maken, want de mens staat bovenop zijn eigen kist, ook al bewandelt hij de

straten van het Haagje. Zag je dát ook, Onze Lieve Heer?

Een jongen van twaalf is de dood te glad af!

Een jongen van twaalf denkt: Magere Hein, mij nog niet gezien.

Jij kunt mij nog meer vertellen.

Maar deze jongen kon zijn sterven ín zijn oogjes niet verdoezelen, doch dat zien grote mensen niet.

Zo'n bedrieger toch!

Zou je zo'n jongen niet?

Vermoord hem, dame, en je hebt vlees van 'n mensenkind. Kook er een heerlijk soepje van, dame! Een roman is het, dame!

„Zó, mijn zoon, kom je tot mij?”

„Ja, moeder, ik ben er weer.”

„André, ik zag je paard en die jongen.”

„Ik wist het, ik voelde je, moeder.”

„Ben je er bijna?”

„Ja, moeder, wij hebben het tweede deel af, ik ga aanstonds.”

„Is er nog hout tot morgen?”

„Ik geloof het wel, heb je iets voor de Wienerin?”

„Morgen, André.”

„Mijn dank, moeder. Ik weet dat je ook dat kunt.”

„Voor hoeveel ben je nog hier?”

„Ik denk vijf procent, moeder. Mijn vleugelen dijen uit.”

„Zie je, André, wat ik vannacht moest beleven? Een jodin en een christen hebben zich in mijn leven gestort. De vrouw stopte stenen in een zak en kroop er zelf in. Wat heb je te zeggen?”

„Niets, moeder, ik kan die zielen niet helpen. Maar deze armen verstijven van schrik wanneer ze als geest de ogen openen en nu het rottingsproces hebben te beleven. Je kent immers de „Kringloop der Ziel” ... moeder?”

„Ja, daarvan kan ik je de wetten verklaren. Ga je tot je adept?”

„Ja, moeder, ik ben daar nodig. Ik groet je, mijn lieverd.”

Jeusje ... komt er van Loea, Dayar is ziek. Já, de meesters genezen niet meer, Loea, maar ik zal je even helpen. Geef mij het kind even. En Loea legt haar kind in zijn armen. Wat dokters niet kunnen, zal hij even doen. In het buikje van het kind, voelt hij, is het om te stikken. In drie dagen geen ontlading? Dat is erg, Loea, maar nu komt het over twintig minuten en is je Dayar weer beter. Door God kun je alles, als je maar voelt wat níet kan. Wil je zo'n wonder beleven, Loea? Uit mijn handen komt levende energie, maar dat mag niet, dat wil de staat niet hebben. Já, Loea, de staat, de universiteit wil dat niet hebben.

„Zó, kleine man, voel jij je niet goed? Drinkt je vader nóg busjes melk

leeg, die jij zo nodig hebt? En is je moeder nog niet in staat om dat leven het ruimtelijke halt toe te roepen? Tien busjes melk drinken, het levenswater van een kind? En dacht dat leven, die vader van je, dat het niemand ziet? Zo'n magiër toch! Angst voor zijn beentjes?

Aanstands, mijn lieverd, ben je beter. En dat kost je geen cent. En ik weet precies wat het is, Dayar, je zegt het mij? Néén, je darmpjes praten nu tot mijn leven. Als je openstaat voor het leven dan hoeft je niets meer te vragen. Nu wil al het leven van God voor je bidden, dat leven waakt voor je. Is dat nu niet vreemd? Ik krijg morgen hout voor de kachel door moeder water. Já, Dayar, dat is waarheid. Wat mensen niet kunnen, kan het leven van God. En Moeder Water heeft haar helpers. Natuurlijk zijn dat mensen. Maar zij kan nu tot die mensen praten. Wedden, Dayar, dat het gebeuren gaat? Hoor je dat, Loea?"

„Já, Jeusje, ik weet, jij krijgt alles.”

„Zie zó, Loea, je kind is beter. Over een half uurtje komen de vruchten. Ik ga weer even omhoog. Kun je hem al die busjes melk niet afnemen, Loea?"

„Ik denk, dat hij mij vermoorden zal, Jeusje.”

„Zó is het, Loea, en dat denkt iets voor meesters te kunnen doen?"

Boven wordt er nu niet gepraat, hij is er niet meer, zijn geest toeft in ruimten, het afscheid van Moeder Aarde is er al. En toch valt er nu:

„Moet je even luisteren. Wij hebben hier één Universiteit. De theoloog krijgt zijn studie te beleven, maar ook de bioloog en geoloog, vanzelfsprekend de astronoom. Nu zou je denken, dat die leerstellingen samengaan.

Maar dat is niet waar. De bioloog is nu zover, dat hij de dominee kan vertellen, dat de mens in de wateren is geboren. Voel je het nog niet? Dat wil zeggen, indien de theoloog dat aanvaarden moet, valt het begin van de Bijbel wég en moet er een andere Adam en Eva komen. Dat zégt bovendien, dat de universiteit, die toch evolutie schept, de ontwaking op Aarde tegenhoudt. Want nu is de schepping reeds miljoenen jaren oud voordat de Bijbel geschreven werd. De hoge raad voor de faculteiten zeggen: néén, ook al kunnen wij je bewijzen, dat de Bijbel met ónwaarheid begint, nóg is het te vroeg, de mens mag alles nog niet weten. En thans kunnen wij tegen deze kade vechten, omdat niet alléén de kerk de mens dom houdt, ook de wetenschappen verdoezelen die Goddelijke waarheid!"

Stilte! Dat is wáár, valt er! Hoe is het mogelijk? Alles is nog mogelijk, mijn vriend. Maar ik zal het in het „AL” tegen „God” zeggen hoe de geleerden knoeien.

Stilte!

„Er zijn magnetiseurs”, gaat hij verder, ... „die de zieken de insuline afnemen, en dat door Gene Zijde, door een dokter of een ander, die hun karretjes

moeten trekken en waar die mannen en vrouwen door genezen. Maar de man, die dat beleefde, moest zijn twee benen missen. Dat vlees werd zwart en toen was het net te laat en is erger dan oorlog voeren.”

Stilte!

„Ik zag een vrouw, voor de oorlog dus, die genezende avonden gaf. Achter haar staat Christus. Zij zuigt zich vol, zij maakt wat hocus-pocus en geneest de mensen die daar zitten. Ook daar werden de mensen de medicijnen afgenomen en dat door Christus. Voel je het afschuwelijke gevaar door al die genezers, die afbraak doordat zij zich gaven toe eigenen?”

Stilte!

„Wanneer je je lippen op de hongeroedeem legt, zul je proeven dat je zoetheid proeft, máár daarbij komt dan een bittere smaak. En die bittere smaak is dan van „Magere Hein”, de zoetheid van de ziekte, omdat thans het „leven” een gevecht voert tegen de „dood” ... dit rottingsproces en is een wereld van verdichtingen op zichzelf. Zo-even heb ik dat proces op straat kunnen volgen.”

Stilte!

„Wanneer ik dáár ben, zal ik „Christus” vragen om mij de macht te geven, zodat ik ál onze universiteiten de waarheid kan vertellen. En die macht als wijsheid krijg ik, zodat wij deze mensheid nieuw en hoger bewustzijn moeten geven, in naam van „Christus!”

Stilte!

„Ik ga even naar beneden, want Dayar roept mij en is genezen.”

Even later ... „Já, het is alweer gebeurd.”

Stilte!

„Een vrouw of man, die denken, dat zij zich uit dit leven kunnen laten verdwijnen, door zich zélf te verdrinken, staan toch voor zélfmoord en verrotten thans in het water. En daarin is de geest, dus de persoonlijkheid, volkomen bewust. En die persoonlijkheid nu, die vrouw, beleeft het leven van Moeder Water en komt eerst dán van haar leven vrij, wanneer de tijd voorbij ís die zij nog op aarde had moeten leven. Is dat even waarachtig?”

Stilte!

„Maar wat weten de mensen hiervan? Wat wist Rudolf Steiner hiervan? Wat Blavatsky? Natuurlijk, ook zij heeft het geweten, maar is dit even droevig?”

Stilte!

„Een man die tien busjes gecondenseerde melk van het kind opzuipt moest men brandstapelen.”

Stilte!

„En dat kán de vader van Dayar? Já, die is nog zover!”

Stilte!

„Maar het hart van Loea doet pijn, dat zie je immers? Zou je zo'n westerse arabier niet verzuipen?”

Stilte!

„God zei, laat ons een licht voor de dag en een voor de nacht maken en het zij zó. Maar de astronoom zegt: het zij zó niet! De Aarde maakt nacht en in het Universum is er nooit nacht. Kende God Zijn schepping niet? Is dat van de Bijbelschrijvers nu onzin, já of néén? Zie je, daardoor is het, dat de universiteiten hier geen evolutie willen. De Aarde maakt nacht en er was dus geen licht voor de nacht nodig, de Zon is het die de Maan bestraalt.”

Stilte!

„Heeft God als mens tot Mozes gesproken? Néén, maar waar komen al die nonsens nu vandaan? Wij hebben dat boek ontvangen en dáár kan de kerk én de Bijbel niets tegen doen.”

Stilte!

„Ik moet ook dit niet vergeten, als ik daar ben in het „AL”!”

Stilte!

„En de man van de insuline zal ik daar zien, althans aan Gene Zijde, want hij heeft licht. Ik heb zijn dochter gesproken.”

Stilte!

„Ik gá nu, vreugde en geluk zij met u allen.”

En dat alles nog in 1945? Hoe is het mogelijk. Komt er aan die onbewuste massa en aan al dat bedrog een einde? Het is noodzakelijk, eerst dán zal een Volk het leven op Aarde begrijpen. Geef het goud van Moeder Aarde uit voor ontwikkeling, voor geestelijke evolutie en niet om te doden! Ik wens u van harte geluk, wereld!

Was het maar zover. Nog even, denkt hij, en ik ben hier niet meer. Maar mannen en vrouwen zijn godsdienstwaaninnigen geworden. Hoor dat Jehovahkind nu eens schreeuwen? Hoeveel van die mensen lopen er thans langs de straten? En dat is Gods wil, kinderen? Moet dan de Aarde kapot? Kunnen jullie niet anders denken? Neen? Neem je alles blindelings aan? Kuddedieren zijn jullie en met jullie de dominees, pastoors en allen, die van de dag, nacht maken. Enzovoort!

Half zeven is het. Daar komt iets. Iets wordt er voor de deur gelegd. Even kijken.

„Mijn hemel, moeder, nu al? Dank U, ik zal het daar zeggen.”

En nu gaan wij slapen. Goedenacht, mijn kind, praat niet tegen mij, want ik ga denken. Jozef? Wat is er? Jij zorgt voor het gepraat als het eens nodig is. Ik zal je alles laten beleven wat ik daar zie en beleven mag. Heus, ik vergeet je niet, maar „Jeus” moet met mij mee. Is dat in orde?

De ontspanning begint. Ik ga alléén dit keer van de Aarde weg, moeder. Já, ik ben nu zover, zeggen de meesters. Zij hebben mij reeds van de stelsels bevrijd. Hoe wonderschoon is het toch. Nog eventjes en ik ben vrij van deze wereld. Dág, mijn goede Moeder Aarde. Ik ga terug naar de meesters. Ik ga reizen maken om uw kinderen tot de ruimtelijke ontwakings te voeren. Dacht je, dat de geleerden mij „Prins van de Ruimte” zullen noemen?

Ramakrishna, ik gá weer!

Blavatsky, kon je dat ook?

Jij niet! Je dacht dat je uittrad maar dat was niet waarachtig. Je bleef ín het organisme en van daaruit maakte je gedachtenreizen, doch ík gá waarachtig! Ik zélf ben het die gaat! Indien jij dit had mogen beleven, had je géén fouten gemaakt en die waren er, trouwens, dat heb je nu gezien.

Ga je met mij mee, Rama?

Wayti, ik ga opnieuw, ik kom langs je heen. Of ik tijd heb om met je te praten, dat weet ik niet. Maar ik zal je liefde voelen en beleven. Krijg ik je kus?

Adolf houd op, je raakt mij toch niet, maar ik zou nu je V-II's kunnen volgen. Ik bezit de „Grote Vleugelen”! Die domme voorzienigheid van je is als het geprek van de dominee over verdoemdheid!

Zó, even kijken. De Wienerin slaapt al, maar Jozef is van binnen ín mij wakker en waakt. Dag, mijn broertje? Zul jij goed opletten? Als er iets gebeuren gaat, dat niet kan, maar wij praten nu eens stoffelijk, dan begin jij voor de stelsels te denken en ik stuur je dan waar ik ook ben de rest, waardoor wij dan dit leven weer opvangen. Je weet immers dat dit mogelijk is.

Even bij de burens kijken. Ook bij de schoenmaker. Die man moet mij niet, voor hem ben ik een ketter. Ik schrijf over de hemelen en zeg dat er geen verdoemdheid is, maar hij wil die verdoemdheid niet missen.

De burens slapen nog niet. Die man en vrouw zien mij niet, maar ik zie ze, ik ruik ze ook, licht hebben ze niet, dit zijn stoffelijke en geestelijke egoïsten. Nu naar de schoenmaker. Is dat je bedje? Niet eens geld genoeg verdiend om een goed bed te kopen. Overal staan hier Bijbels. Ként gij uw Bijbel goed? Schoenmaker, in dit leven ben ik je baas, het gaat je goed. Ik ga tot de meesters, tot de God van al dit leven. Dag oudjes? Ik hou van je!

Nu even beneden mij kijken. De man en vrouw zitten bij hun pitje. Hongeroedeem? Die man steelt van het leven. Zie ik! Nu zie ik dát! Gisteren nog niet, nú zie ik álles! Omdat ik de „Alziendheid” voor het menselijke leven bezit, zie ik door muren heen, ook door de organismen. Die andere vrouw heeft iets aan haar buikje. Ik begrijp nu, waardoor de meesters zulke onfeilbare diagnoses kunnen stellen. Indien de mens in staat is hun geestelijke stem te horen, komt ook de diagnose onfeilbaar op Aarde! Hoor je dit, dokter?

Het is niet zo vreemd, als ik je zeg, mens van de Aarde, dat ik kan zien hoe je liefhebt. Eén voor één gaan jullie naar het land van haat én tot het schemerland, want je bezit geen liefde! Die liefde straalt je als licht uit, maar ik zie géén licht. Hoe zou je nu een hemel kunnen beleven, schoenmaker, als je een katholiek eigenlijk toch niet moet? Jullie allen hebben iets van Adolf.

Dag, Wienerin, ik ga nu. Ik als André-Dectar! Ik ga voor de Aarde en haar kinderen wat nieuw bloed halen. Als ik er niet was, zou Moeder Aarde en haar leven verongelukken, maar ik ben er! Ik leef! Voor de mensheid leef ik!

Ik ben het goede voor deze mensheid en Adolf het kwaad! Maar ik wín het van Adolf! Is het niet vreemd, dat Adolf nóg leeft, helderzienden? Krijg ik weer gelijk? Zó zie je, die helderziendheid van jullie heeft niets te betekenen, want Adolf zál zijn taak afmaken (zie 'Hitler' en 'Genocide' op rulof.nl). Het is toch wel bar, al drie keer hebben mensen geprobeerd om hem te vernietigen, maar het is niet mogelijk. Ook dát zijn wetten! En die wetten behoren bij deze afslachting en hebben de mensen geschapen.

Ik ben reeds drie honderd miljoenen mijlen van de Aarde verwijderd, want ik ga even langs Jupiter, Saturnus, Venus, mijn Wayti ook, omdat ik thans mijn eigen gekregen „Vleugelen” wil beleven. Zó ben ik nu, als ik daar ín de kist lig, mensen, kun je dit aanvaarden? Nu nog niet, maar wat dan, als je mij straks gelijk hebt te geven? Schoenmaker, dan kun je buigen!

Daarginds leeft nu Moeder Aarde. Ik zal even Moeder Water roepen.

„Dag - lieverd?”

„André, ik zie je. Fijn dat je even aan mij denkt.”

„Bedankt voor de houtjes, moeder.”

„Geen dank.”

„Moeder?”

„Ja, wat is er?”

„Ik zie, dat er een man tot ons komt met olie en chocolademelk, met van alles en dat die man dat pak morgen voor onze deur zet en hard weg loopt. Is dat niet heerlijk?”

„Jij hebt het verdiend, mijn zoon. Ook dat kán, je weet het.”

„Dag lieverd?”

„De groeten aan „Moeder”!”

„Ik vergeet het niet.”

Dit behoort mij toe, mens van Moeder Aarde en als je liefhebt, jullie daar ook. Ik zie mensen, mannen en vrouwen, tezamen, tweelingzielen zijn het. Als ik terug ben, ga ik eens kijken wie dat reeds op aarde bezit. Als je dat op Aarde bezit, weet je dán, mens van Moeder Aarde, wat de moeder de man en wat de man de moeder te schenken heeft? Voel je déze kus: „Wayti”?

„Ja, lieverd.”

„Dank je.”

Deze mannen en vrouwen, Jehovakind, sterven niet en hebben ook niets met een laatste oordeel uit te staan. Dát is nu voor hen zélf! Dit is het „Koninkrijk” waarover Christus heeft gesproken. Ruimtelijk geluk is het!

Deze mannen en vrouwen gaan naar de „Maan”, bezoeken ál de planeten en leren zichzelf en het leven van God kennen.

Van God? Het leven van God kennen? Het eigen leven, want dít nu zijn reeds geestelijke „Goden”! Zó zijn man en vrouw, beiden hebben hun kringloop op Aarde volbracht! Toch wel heel iets anders, is het niet, dan de dominees ervan weten.

Godgeleerde, wat ben je nu? Niets!

Dominee, wat heb jij daar te vertegenwoordigen? Niets! Ik leef in de werkelijkheid! En die werkelijkheid is déze, deze waarheid, een dood ís er niet!

De man, mijn man, die bedelaar, haalt de reis niet, zie ik nu. Goed zo, hier heb jij het beter! Want je bent een best mens geweest. Hoor je mij?

Weet je wie ik ben, bedelaar? Voor mij ben je een koning. Koningen van de Aarde hebben geen ontzag meer voor een kwartje, jij wel en daarom ben je zo groot.

Adept, zie je mij? Hoor je mij? Néén, dat heb je niet, maar ik zie je van hieruit, afstand voor het gevoelsleven is er niet geschapen! Als je maar wilt liefhebben!

Dayar? Mijn kleine Dayar? Andréétje?

Crisje? Ik groet je vanuit de ruimte. Zó maakte ik vroeger mijn reizen en mochten wij het Voorhof van Onze Lieve Heer zien. Nu ben ik weer in dat Voorhof, Crisje? Maar de ruimte is het! Dat Voorhof is onmetelijk diep.

Dag Rama?

Rudolf, ik zie je.

Socrates, ik voel je.

Galilei, ik vecht voor je.

Já, mijn zusters en broeders, ik ben de „Prins van deze Ruimte”! Ik verbeeld mij niets, maar daar ben ik trots op, omdat ik het door mijn willen mocht verdienen. Waar of niet, Rama?

Crisje toch, wat ben je mooi.

Over enkele maanden ga je en wij zien elkaar daar niet meer terug, maar dat weet jezelf ook.

Wij hebben afscheid van elkaar genomen, nietwaar Crisje? Maar met Jeus krijg ik last, hij zal het niet weten en ik kan het hem niet zeggen, Crisje, of hij stoort mij en dat moeten wij juist nu voorkomen. Voel je het, Crisje, lieve moeder van ons?

Crisje, ik draag een prachtig gewaad en ik heb er toch niet om gevraagd.

Zie je het? Ik zie bovendien hoe jouw gewaad is als je hier leeft. Ik zie vader, Miets, mijn kind ook. Allen groeten mij, ze weten nu waar ik heen ga en dat ik niet meer zal bezwijken. Waarlijk Crisje, zij allen helpen mij dragen.

Ik zie ook Hendrik en Teun in Amerika, lieve Crisje. Gerrit is aan Gene Zijde, doch die kan mij niet bereiken, zegt Miets ... hij heeft dus het aardse leven verlaten. Ik heb geen afstemming op dat leven, omdat dit leven en bewustzijn mij niet moest. Jammer? Dat hebben wij altijd geweten, Crisje.

Vader zegt het ook en hij zal hem leren hoe hij verder gaat. Miets kan hem alles schenken, ook mijn kind Gommel!

Het leven na de dood is kunstig, psycholoog? Kunstig, want de ziel als de geestelijke persoonlijkheid, spint zélf een gewaad, dat als een eigen ruimte óm je menselijke schouders hangt. Is het niet wonderbaarlijk? En toch, waarheid!

Het mijne is paarsblauwachtig, met zilver erin. En dat van meester Alcar bezit een goudachtig waas met deze kleuren, dat van meester Zelanus is diep blauw, machtig is het, dit te mogen beleven en je eigendom te mogen noemen.

Ik weet nu wie Sixtus is, adept, de geest die ónze wijsgerige man boeken wil laten schrijven. Ik weet nu al, dat er niets van terecht komt. Jammer? Ik zie, dat Sixtus eens plagiaat pleegde en nu goedmaakt, door ónze man te inspireren. Is dat even mooi? Maar ik moet de stof opvangen, hij is er zélf niet toe in staat. En ik doe dat graag, maar ze blijven niet volharden, je zult ook dat beleven.

Wat ik van jezelf nu zie? Daar wil ik niets van zien, adept ... maar het spreekt tot mijn leven en bewustzijn.

Intussen heb ik een vliegende wandeling gemaakt door de ruimte en spoedig zie ik de meesters. Ik ga nu regelrecht naar Moeder Maan. Mijn „Wayti” toch, wat maak je mij gelukkig. Zijn wij even één?

Op de plek, mens der Aarde, waar wij verleden het uiteindelijke beleefden, daar zie ik de meesters. Miljoenen mannen en vrouwen gaan met mij naar de Maan. Zij weten, dat de titel ... „Prins van de Ruimte” alléén door de mens van de Aarde ontvangen worden kan, omdat dit leven als mens op Aarde deze wetten beleeft. Als je eenmaal aan Gene Zijde bent, is dat niet meer mogelijk, want nu ben je in de geestelijke astrale wereld en deze titel, dit bewustzijn behoort bij de Aarde, maar is de titel van de „Universiteit van Christus”! En die heb ik gekregen en ná mij komt er niet één mens meer zover, zo diep, niemand komt over mijn bewustzijn heen, dát zie en beleef ik nu! Is het niet waar, „Wayti”?

„Já, André-Dectar! Wáárheid!”

De mens die ik waarneem, heeft zich dit bewustzijn eigen gemaakt. Er zijn

waarachtig kardinalen bij, ook pastoors, maar zij hebben zich losgemaakt van de kerk, ze weten! Ze weten alles! Zij zijn thans eeuwigdurend één! Nu is de kardinaal gehuwd, doch na dat leven keerde hij daar terug om even moeder te worden. Of hij had hier, in deze ruimte geen bestaan gekregen.

Is dat niet waar, „Wayti”?”

„Wáárheid, André-Dectar!”

Al deze vrouwen en mannen zijn nu geestelijk bewust. Vroeger behoorden ook zij tot de dierlijke levensgraden en zij weten het, vanuit het oerwoud gingen zij naar het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl). Zij hebben dus de zeven levensgraden voor het menselijke organisme moeten aanvaarden. Zij kennen al deze wetten! Maar als tweelingzielen ver-tegenwoordigen zij hun godheid! En thans kunnen zij al dit leven dragen, zij zijn „leven” geworden!

Is het dít niet waarnaar man en vrouw op Aarde verlangen? Direct ná het stoffelijke sterven gaat de ziel als de astrale persoonlijkheid verder. Naar het licht of naar de duisternis, doch deze hebben het licht, zij dragen het en dat zijn voor mij de „Grote-Vleugelen”!

Maar heb je een dergelijk paar mensen al op Aarde gezien? Ontmoet? Dan heb je „God” gezien als mens, als menselijke liefde, als man en vrouw, als leven, licht en liefde. Dát heeft de „Almoeder” voor je leven geschapen, katholieke kerk en géén verdoemdheid!

Waarom wil je nog langer de mensen verdoemen?

Waarom wil je dit mooie niet aanvaarden? Het is toch erg genoeg wat de mens goed moet maken, op aarde komen wij niet van ons eigen „oorzaak en gevolg” af, wij staan daar voor onze wetten. Elke gedachte die verkeerd beleefd werd, kerk, moet de ziel als mens goedmaken. Is dat nog niet voldoende? Je zult straks mijn „Volken der Aarde” lezen en eerst dan weet je het. Dat zijn dan mijn „Openbaringen voor deze Mensheid”!

Zie je nu, dat er géén nacht is in de ruimte? Ik ben thans boven de Aarde gekomen, de Aarde zie ik als een kleine nietige stip, half duister is zij, net als je de Maan ziet van de Aarde af. Bijbel, waarom heb je dit niet verteld? Je kende dit Universum nog niet, want dát is het, dat is de heilige waarheid, je was ónbewust!

Indien de Bijbelschrijvers dit hadden geweten, hadden zij dan nóg zoveel ónzin kunnen vertellen? Is het dan zo vreemd, dat de meesters de volgende Bijbel zullen schrijven in naam van „Christus”?

„Wáárheid, mijn lieve „Wayti”!

Annie Besant ... weet jij het nu ook?

Is je Krisnamurti waarlijk de Christus? Ik kan me indenken dat je droevig bent, maar ik neem die zwaarte van je schouders af, ik zal het aan ieder-

een die wil luisteren vertellen, maar de mens kan zich vergissen! God niet! Daarom zijn al die verhalen uit de Bijbel naïef! Onbewust en ónmenselijk verstoffelijkt, maar ik breng de geestelijke levensgraad én het bewustzijn tot de kerk en de Bijbel.

Kent gij uw Bijbel, mens op Aarde? Néén, niets ken je, niets! En voor zo'n mens neemt men nog z'n hoed af? Ik zie nu die gestreepte broeken van hieruit; nooit meer zo'n broek aan!

Schilletjes van God wordt eens wakker! Arme „Ego's”?

Wat zijn nu de „Grote Vleugelen”?

Elke gedachte krijgt vleugelen, geestelijk bewustzijn, de liefde van de persoonlijkheid en daardoor stijgt de mens als man en vrouw uit boven alle stof!

Sla nu een mens en je remt die ontwikkeling.

Bedrieg nu een mens en je bedriegt God; jazeke, maar je vleugelen zijn lam. Dat heeft Dectar tijdens zijn leven in de Tempel van Isis moeten aanvaarden. Hij was nog niet zover, maar dat niet zover zijn is, dat hij karaktereigenschappen bezat, die nog geen geestelijk bewustzijn kenden en hier door steeg hij niet boven de stof uit.

Bedrieg nu de mens door liefde en gij zijt liefdeloos! Maar dan heb je geen „Grote Vleugelen”, nu ben je onzichtbaar, je vertegenwoordigt duisternis, pastoor, psycholoog, dominee, geleerde?

Belaster een mens en je belastert jezelf, want je gaat uit deze harmonie.

Praat over verdoemdheid, geloof het en je houdt je eigen ontwikkeling tegen, van Grote Vleugelen is er nu geen sprake.

Vertegenwoordigt Jehova en je sluit jezelf voor ál deze werelden af! Is dat duidelijk, „Wayti”?”

„Já, mijn André-Dectar.”

Crisje, mijn moeder, zij bezit de „Grote Vleugelen”!

Elke liefde die je als mens, als man en vrouw te geven hebt, is één deel van dit bewustzijn, waardoor je reizen maakt en het leven van God door leert kennen. Is dit niet wonderbaarlijk en natuurlijk? Dat zegt echter, roomse kerk ... dat de Bijbel zichzelf verdoemt, remt, voor deze ontwikkeling uitschakelt, zichzelf verduistert en nimmer door een God van liefde kan geschieden óf God remt zichzelf. Ik weet het nu, er zijn reeds mensen in de ruimten van God die de „Goddelijke Vleugelen” bezitten en zij hebben het bewuste „AL” bereikt!

Het dier kruipt uit de wateren vandaan en zal vleugelen bezitten. Ruimte is dát! En wij mensen niet? Wat het dier nu als stoffelijke vleugelen bezit, bezitten wij mensen als man en vrouw voor ons gevoelsleven en dat is het bewustzijn, de persoonlijkheid is het, de liefde die wij bezitten voor al het leven door de „Albron” geschapen. Is dit nu niet eenvoudig, mens van de

Aarde, geleerden, kerkse geleerden?

Voel je wat er straks overboord gaat? Voel je, universiteit van de Aarde, dat je de geleerden van de wal in de sloot stuurt? Voel je nu, welke psychologie de mens in zich draagt, en dat de ziel als mens álles te vertegenwoordigen krijgt? Ruimten!

Werelden!

Werelden voor geest en persoonlijkheid, als menselijke, doch Goddelijke zélfstandigheden! En daarvan heb ik op mijn vorige reis het embryonale ontstaan mogen beleven.

Já, mijn meester, ik ben komende.

Ik verdwaal niet, mijn meester!

Ik ga regelrecht naar de Maan, ik zie u aanstonds, ook al zou ik nu tot uw leven kunnen spreken. Mag ik u danken voor deze genade?

„Christus is het!”

Ik leg fundamenten voor de „Universiteit van Christus!”

Kom eens voor deze liefde te staan, mens van de Aarde en buigt u niet, gij valt dan terug, men wil u hierin niet beleven.

Wilt ge als mens op Aarde liefde beleven door de moeder, gij daar als schepper, zult gij haar alléén door deze liefde zien of het is niet mogelijk.

Wat is een vrouw van de Aarde nu armoedig, indien zij geen liefde bezit. Hoe lijkachtig is dat organisme en is die ziel. Je ruikt van hieruit de armoedige geest én de persoonlijkheid.

Ik moet géén kus van haar beleven. Néé, Wayti, is dat even verschrikkelijk?

Omdat al deze mensen, hier in de ruimte, hun liefde vergeestelijkten, bezitten zij de „Grote-Vleugelen!”

O, mijn „Wayti!”, is nu een moeder even machtig?

Omdat zij hun eigenschappen vleugelen gaven, bezitten zij deze liefde en vanzelfsprekend deze gelukzaligheid.

Kan dat u niet schelen? Tóch zult ook gij er eens aan moeten beginnen.

Voel je hun diepte, dominee?

Beleef nu eens hun kus, dominee?

Sta jij zondags nu niet te dazen van je preekstoel af? Ik hoor de pater bidden, dominee, jou ook en al dat bidden heeft geen cent te betekenen, áls je niet aan dit leven begint.

Heilige Vader, geef ons Uw stralende bezieling en verlos ons van het kwaad.

Eeuwigdurende barmhartigheid, wij zijn vonken van uw grote liefde en wij buigen ons voor Uw raad, gij zult ons nooit alleen laten. Heilige-Vader toch ... dominee, houd op! Als jij en je pater er niets anders van maken kunt, God moet het God niet vragen, je bent het zélf!

Nu bidt de mens tot God.

Maar die vonk ís Goddelijk. Hoe moet die vonk zichzelf nu vergeven? Hoe kan die vonk het Goddelijke deel verdoemen? Voel je nog niet, dat je blind bent, doof, óngevoelig? Bidden helpt je niet, indien je die vervloekte verdoemdheid blijft liefhebben.

Als je Goddelijk bent, vraag ik je, dominee, pater, hoe wil jij jezelf dan uit deze ruimte verwijderen? Voel je de akeligheid van je gebeden? Voel je, dat je vroeg of laat ín je eigen gebeden zult stikken? Dat die gebeden niet hoger komen dan het schedeldak van de ruimte waarin je leeft? Armoedigen, ontwaakt!

Christus kwam voor deze wetenschappen naar de Aarde en niet voor je geloof.

Christus weet precies hoe je daar leeft en denkt, dominee, doch hij gaf zichzelf niet voor je zonden. Dat zou jij wel willen. Maar ik zie, ik weet het, álles is anders én beter, duizendmaal beter!

In deze ruimte zijn geen godsdiensten meer.

Wat wil een jood nu in deze ruimte van God beginnen?

Leg je joods-zijn af en je bent meteen je ster kwijt!

Zie je, Adolf wíl dat, je Caiphas heeft ook aardige dingen voor je buigen bedacht. Ook al wil je nog niet, komen doet het en eerst dán krijgen jullie „Grote Vleugelen”!

Wil je nog niet? Dan moet je ál deze ellende aanvaarden. Vindt de katholieke het zó gek en zó vreemd, dat Adolf haar organisme wast? Een bad geeft? Zuivert? Dat had reeds voor eeuwen terug moeten geschieden. Zie je nu, Luther, die zie ik niet. Die heeft dit bewustzijn nog niet. Die vreemde man is oorlog gaan voeren, omdat hij dacht dat hij het nóg beter wist. En ook hij staat nog steeds boven de verdoemdheid.

Voel je de armoede van „Luther”?

Heeft hij zich daarvoor zó druk gemaakt?

Al die ellende had niet behoeven te gebeuren, want hij vocht voor dezelfde hatelijke God, voor niets en niets anders!

Waarom ik Luther niet zie, komt, omdat hij thans in de wereld van het ónbewuste leeft om terug te keren tot de Aarde. Is dat even goed voor dit leven. Dát komt vanuit het „AL” tot mij en kunt gij aanvaarden.

„Luther?”

„Luther” ... hoor je mij? Word eens even wakker? Weet je nu, dat je van een boom een boom hebt gemaakt? Jij vertelde de mens, dat de mens een mens is. Niets en niets anders, mijn Luther en dat heb je na je heenging even mogen zien, zoals Judas zag, dat hij zichzelf niet verhangen kon, beleefde jij je eigen armoede! Zó, ga nu maar weer slapen!

Moeder Water, hoor en voel je, mijn lieverd, dat ik macht bezit? Ik kan

élk mens van de Aarde tot mijn leven roepen. En nu wil ik weten waar paus Clemens leeft die Galilei heeft gekraakt.

Waar ben jij, paus Clemens of had je een andere naam? De paus heeft „Galilei” afgedwongen, dóór de verschrikkelijke „inquisitie” ... hem werd afgedwongen niets te zeggen, niets te leren van hetgeen hij door de meesters als wetenschap had ontvangen, niets van dit alles, want er zou nacht blijven op aarde!

Zijn dat heiligen? Zijn dat heiligen, die de Goddelijke ontwikkeling smoren? Luther, waarom heb jij je zo druk gemaakt om niets?

Ik wreek Socrates en Galilei!

Pythagoras en Rudolf Steiner, hun Tempels werden in brand gestoken, al die ónbewusten hebben zich te buigen.

Deze ruimte, dit Universum, zingt mij toe. Miljoenen mannen en vrouwen zingen thans het lied van de „liefde”, zij hebben hun kringloop der Aarde volbracht.

Freud, waar ben je? Indien ik wil, zullen allen, die fundamenten hebben gelegd tot mij komen. Ik weet, lieve Crisje, dat dit nu mogelijk is. Ik ben nu ruimtelijk „Alwetend”! Elke geestelijke faculteit zullen wij nu overtuigen.

Ik heb een lange weg moeten afleggen, maar voor de ziel als mens is er geen afstand meer, zij beleeft thans de ruimtelijke éénheid. Waarvoor leven wij als mens op Aarde? Waarom heeft God zichzelf gemanifesteerd? De meesters antwoorden nu op miljoenen vragen voor het kind van Moeder Aarde.

Moeder Maan lacht mij toe, geleerden. Zij roept, zij zendt mij haar kus, já, ik ben gelukkig! Ik weet, hoe zij haar laatste ademhaling heeft beleefd, maar wij gaan nu verder, wij keren terug tot de Aarde en ook dan verder om het „AL” te betreden. Koning- en keizerschap van de Aarde heeft nu geen betekenis meer, hierin zijn wij als mens één!

„Dag, mijn Moeder?”

„Mijn zoon, ik voel je.”

„Ik breng bloemen mee van al uw kinderen op Aarde, moeder.”

„Dank je, ik ben gelukkig.”

André daalt op de Maan af, tot de plaats waar wij de wetten hebben beleefd. Alleen en op eigen krachten, heeft hij zijn weg afgelegd. Dat is het bewijs, dat hij zich de ruimtelijke ontwakking eigen heeft gemaakt. Menselijk bewustzijn als Universeel voelen en denken, het wordt het bezit voor ál het leven van Moeder Aarde. Hij buigt voor zijn meester Alcar. En dan ziet hij, dat ook de meesters, de groten der Aarde aanwezig zijn om hem te begroeten. Néén, dat hebben zij tijdens hun leven daar niet kunnen beleven. De „Prins van de Ruimte” is ontwaakt, het instrument van de hoogste meesters is gereed om ook nu de „Kosmologie” te beleven. En daarvoor heeft men heilig

ontzag! Het ontzag, door miljoenen kinderen van God voor dit bewustzijn van Moeder Aarde.

Mannen en vrouwen vervolgen hun weg, zij zijn niet alléén, allen bezitten hun tweelingziel, waarmede zij door de Maan als de „Almoeder” voor dit Universum de scheppingen zullen vertegenwoordigen. En dan kan meester Alcar zeggen:

„Waarlijk, mijn broeder André-Dectar, gij bezit de „Grote-Vleugelen”!
Mijn dank voor het beleven van de wetten. En nu gaan wij verder!

- 0 - 0 - 0 - 0 - 0 - 0 - 0 - 0 - 0 - 0 -

- 0 - 0 - 0 - 0 - 0 - 0 - 0 -

- 0 - 0 - 0 - 0 - 0 -

- 0 - 0 - 0 -

- 0 - 0 -

- 0 -

De Ontwikkeling van het Menselijke Organisme

Onmiddellijk gaat meester Alcar verder en zegt:

„Mijn broeders, tot hier zijn wij gekomen, het is het hoogste stadium voor de Maan, waarin wij het visstadium hebben beleefd. Voordat wij de menselijke ontwikkeling volgen, zullen wij allereerst enige wetten ontleden en kunnen wij aan het vragen stellen beginnen. Immers, wij weten, dat de Maan de „Almoeder” is voor dit Universum, maar zijn ook die wetten thans te beleven en te volgen? Wij moeten verder kunnen gaan en ook die wetten mochten wij leren kennen, want voor het huidige stadium heeft ook het Universum die levensmogelijkheden verdicht, er zijn planeten, zonnen en sterren geboren. Ik krijg nu mijn bezieling, ik weet thans, wat de meesters willen dat wij beleven voor het kind van Moeder Aarde, doch waardoor wij vaststellen dat er verdergaan mogelijk is. Nog zijn wij met het huidige stadium verbonden, doch ik verzoek u, uzelf af te stemmen op het visstadium om van daaruit andere wetten te beleven, willen wij dit kosmische geheel straks overzien.

De Maan beleeft nu haar stervensproces en keert tot God terug. Ook haar leven heeft reeds het Goddelijke stadium bereikt. Maar aan deze oevers zien wij haar leven en dat leven moeten wij volgen; de ziel als een dierlijk wezen heeft voor hier haar kringloop volbracht.

Ik vraag u: waarom kruipt dit leven uit de wateren? Het organisme bezit nog niet het landelijk bewustzijn en wil zeggen, dat dit het onherroepelijke einde is voor dit wezen. En toch zoekt dit dier de dood op; de levensdrang dwingt het leven om verder te gaan. En dat nu, mijn broeders, gij kunt dat aanvoelen en dus beleven, voor uzelf vaststellen, is de Goddelijke afstemming van dit leven, het wil verdergaan, het móét hoger gaan, zodat wij dit hebben te aanvaarden. Waar wij nu zullen komen, daar zult gij deze zelfde wetten als gevoel beleven; steeds weer zult gij vaststellen, dat het leven die drang om te baren en te scheppen bezit, waardoor al het leven van God is bezield ... Dat dit dierlijke wezen álles van God bezit, dat hebben wij reeds gezien en kunnen dus de lichamelijke ontwikkeling volgen.

Het is nu mogelijk om tot uw eigen verleden terug te zien. Maar bovendien tot uw toekomst. Waarmee ik nu verbonden ben, is ook voor de Maan haar toekomstig leven en bewustzijn, doch dat zij in handen heeft gelegd van haar kinderen, mens, dier en plant, Moeder Natuur.

De Maan nu, zond haar levende energie de ruimte in. Tijdens haar baren en scheppen zorgde zij tevens voor haar kosmisch leven en bewustzijn en zullen wij straks beleven, doch waardoor wij vaststellen, dat door haar energie

andere lichamen zijn geboren en betreden wij de zeven levensgraden voor het Universum óf de bijplaneten, die gereed zullen zijn om het eerste leven, dít visstadium aan te trekken. Dát hebben wij voor de Universiteit van Christus te beleven.

Doordat de Maan aan haar verdichting kon beginnen, beïnvloedde zij ander leven in het Universum, dat door de splitsing van God een eigen zelfstandigheid kreeg. Maar wat zult gij beleven, mijn broeder André, indien die wetten tot uw leven spreken?”

„Wat ik zie, mijn meester en waardoor ik deze éénheid ontvang, is, dat door de Goddelijke splitsing myriaden kosmische vonken zijn geboren en dat die lichamen, nu nog geestelijk, door de Maan als moeder worden beziel of van verdergaan was er geen sprake.”

„Zeer juist, dat is hetgeen wij moeten volgen, voordat wij van de Maan afscheid kunnen nemen; de meesters willen dus, dat wij vaststellen, dat door het baringsproces voor de Maan bovendien andere, astrale lichamen gereed kwamen om haar moederlijk leven op te vangen. Dat wij ook nu voor de harmonische wetten van God voor het Universum komen te staan, kunt gij nu reeds aanvaarden.

Om de Maan nu, bevinden zich ín deze ruimte astrale lichamen op macrokosmische afstemming. Die lichamen nu, hebben nog niet deel kunnen nemen aan het baren en scheppen en dat is nu van essentieel belang en is te beleven, want hierdoor, mijn broeders, stellen wij vast, dat wij ook thans de zeven opvolgende barings- en scheppingswetten kunnen beleven of wij komen voor disharmonische werelden te staan. Maar indien die lichamen tóch met het baren en scheppen hadden kunnen beginnen, dus op eigen kracht, dan moeten wij aanvaarden, dat er leven geboren (is) buiten de Maan als moeder om. En dat kán niet mogelijk zijn, want dan is er geen harmonie meer te beleven en staan wij voor een universele chaos. Wij leggen dus voor de Universiteit van Christus vast:

„De Maan schiep de mogelijkheid voor haar leven om verder te gaan.

En dat zegt, dat de Maan als moeder bijplaneten heeft beziel, dat zij voordat haar leven het uiteindelijke had bereikt, ook die kosmische éénheid had verdicht, omdat zij haar levensaura uitstraalde en door die planeten als astrale lichamen werd opgezogen.

Voel dit zuiver aan, mijn broeders, want dit zijn fundamentele wetten, voor Zon en Maan en voor ons menselijke en dierlijke verdergaan.

Maar waardoor is dat te zien en te beleven, meester Zelanus?”

„Omdat Zon en Maan voor dit stadium, het embryonale stadium, één waren. Er is voor het ganse Universum slechts één mogelijkheid, mijn meester, er zijn slechts twee essentiële wetten geboren en die vertegenwoordigen

het vader- en moederschap, omdat wij die wetten door de „Albron” hebben beleefd.”

„Inderdaad, dát is het antwoord. Er is alléén vader- en moederschap voor het Universum geboren. De „Almoeder” of de „Albron” zijn in staat om te bezielen, doch alléén voor zichzelf. Er is dus in het Universum niets anders te beleven dan dit macrokosmische vader- en moederschap. En nu zien wij, ook al bevinden zich in deze ruimte myriaden vonken van God op macrokosmische afstemming, dat ál dat leven tóch Zon en Maan hebben te aanvaarden, omdat Zon en Maan, nú komt het fundament voor de „Universiteit van Christus” ... het vader- én het moederschap vertegenwoordigen. Dit vader- en moederschap zal dus voor zichzelf moeten baren en scheppen, dus niet alleen voor de microkosmos, doch bovendien voor het Universum, doch waardoor nu de bijplaneten worden geschapen.

Dat is het woord van de meesters! Hierdoor stellen wij vast, dat de Zon als vader en de Maan als moeder nieuw leven zouden scheppen voor het Universum en dat zij dat tezamen in handen hebben gekregen.

Het Universum heeft zich gesplitst, doch voor het vader- en het moederschap. Bezie thans de Zon als lichtgevende kracht, waardoor de Maan tot verdichting overging en kunnen wij aanvaarden.

Toen de Maan echter aan haar eerste leven begon, die afscheiding naar voren trad en wij het embryonale leven ontvingen, ging die bewuste, dus stofelijke energie tevens de ruimte in en werd opgezogen door astrale lichamen, die óm dit moederschap heen een eigen plaats te vertegenwoordigen kregen. Wat gebeurde er op dat ogenblik, meester André-Dectar?”

„Toen de Maan haar verdichte energie uitzond, bezielde zij dat andere lichaam, dwong zij dat astrale lichaam haar reeds verdichte uitstraling op te nemen.”

„Ook dat is juist, mijn broeders, doch nu het volgende ogenblik. Immers, wij als mens en het dier gingen verder. Was nu die andere planeet, dat zou een planeet worden althans ... niet in staat om op eigen kracht de baringswetten van de Maan, dus zoals de Maan ze heeft kunnen beleven te verzorgen? Wat ik voel en zie zegt: néén, dat is niet mogelijk. Maar waarom niet, meester Zelanus?”

„Omdat dit een verder en hoger stadium is, mijn meester, en wil zeggen dat die lichamen het éérste kosmische baringsproces niet beleven kunnen! Want dat is het bezit van de Maan als moeder en waarin wij kijken en de wetten van beleven, is een verder stadium.”

„Dat is het, mijn broeders, dit zijn de wetten voor Zon en Maan, doch waardoor het volgende stadium werd verdicht. En dat stadium zal nu dit zieleleven aantrekken; dus dit visleven gaat verder, omdat ook de Maan een

organisme voor het Universum heeft verdicht en behouden wij deze Goddelijke harmonie. En dat zégt nú, dat de Maan voor deze ruimte het zieleleven heeft geschapen!

Dat zegt bovendien:

De Maan gaf aan het eigen leven de Goddelijke afstemming.

De Maan is het, die dat in handen heeft gekregen en niet de volgende planeten, waardoor naar voren treedt, dat al die andere kosmische organismen, waartoe de Aarde behoort, kinderen zijn van deze Vader en Moeder!

Wij komen dus voor de Goddelijke „Harmonische” wetten te staan en kunnen die volgen en beleven.

Maar waar blijft nu de Bijbel? Waarom heeft de Bijbel niets van ál deze Goddelijke wonderen verteld? Het antwoord is: de Bijbelschrijvers waren nog niet zover! Géén mens op aarde heeft deze wetten beleefd, eerst nu is dat mogelijk!

Wij gaan nu verder. In ons leven als vis is die drang aanwezig. Maar ook de ruimte is gereed en kan ons opvangen, dat wij straks zullen beleven. Het is dus duidelijk, dat wij hier nog steeds die Goddelijke harmonie bezitten, wij hebben nog geen disharmonische levenswetten geschapen. De dood is ook hierin een Goddelijke voorzienigheid, dit sterven is evolueren! Het sterven hier schenkt ons:

Lichamelijke ontwaking

Lichamelijke verruiming, die wij door het vader- en moederschap beleven. Dit sterven hier voor de Maan, is het uiteindelijke aanvaarden, doch verdergaan is mogelijk. Wij als mensen, ook aanstonds het dier, willen verdergaan, wij moeten tot het „AL” terug. En dat hebben wij gekregen door de verdichting van de Maan, door deze Universele éénheid voor het macrokosmische vader- en moederschap, en ontstonden de tussenplaneten. Die Goddelijke welwillendheid voert ons tot het bewuste „AL” terug, er is niets in de ruimte dat ons als Goddelijk leven tegenhoudt, want die wetten zijn er (niet), werden niet door Zon en Maan geschapen. Wij kunnen dus tot de theologen op Aarde zeggen:

„Op de Maan was het, waar de eerste Adam en Eva het ruimtelijke paradijs beleefden en niet op Aarde!

Maar met deze eerste Adam en Eva waren er miljoenen vonken van God als vis gereed en gingen verder. Hoe onzinnig is nu dat verhaal uit de Bijbel? Hoe kinderachtig naïef is het, nu wij de waarachtigheid mogen aanschouwen? Natuurlijk geeft de Bijbel de ontwikkeling van het Huis (het Huis) Israël, maar de kinderen van (het Huis) Israël werden hier óp de Maan geboren en kregen hier de Goddelijke zelfstandigheid te zien en te aanvaarden. Telkens wéér komen wij tot de Bijbelschrijvers terug en indien noodzake-

lijk, mijn broeders, roepen wij hen tot ons te komen om voor het kind van Moeder Aarde te getuigen! En zij hebben zich nu voor de „Universiteit van Christus” te buigen!

In onze handen is de genade gelegd om de nieuwe Bijbel te schrijven!

Dit is dus geen sterven!

Dit is evolutie!

Dit is ontwaking!

Dit is voor de mens en het dier, daarna kwam Moeder Natuur ... Madame Blavatsky ... het overwinnen van dit Universum!

Nog ligt het dier hier, ondergaat het sterven, maar de ziel van dit dierlijke wezen, nu reeds een visleven en als persoonlijkheid, gaat verder. Zo beleefden wij dus een Goddelijk begin en het einde voor de Maan als Moeder. De mens begint nu aan zijn kosmische openbaring, niets houdt dit leven tegen. En tijd heeft geen betekenis, alléén de wetten hebben iets aan het leven van God te schenken, die door het vader- en moederschap de eigen gestalte te beleven kregen en werden wij, scheppend en barend, later, man en vrouw.

Zon en Maan hebben bepaald, waarheen wij thans zullen gaan. Zon en Maan hebben het volgende stadium verdicht, maar voor ons, voor al het leven dat met ons tot het „AL” zal terugkeren. Het Universum zal ons dus die mogelijkheid schenken en was in niets te veranderen; zó zijn de Goddelijke wetten. De bijplaneten liggen nu in het Universum verspreid. Máár, mijn broeders, nu beleef ik iets anders en ook die vraag moeten wij stellen.

De Maan heeft, doordat zij haar leven verdichtte, een eigen dampkring geschapen, die voor het leven van God niets anders is dan de bron die de levensadem verzorgt. En die ruimte is hier aanwezig. Waarom zien wij nu de bijplaneten niet in deze dampkring terug en liggen zij in het Universum verspreid? Bent u hiermee één en verbonden? Geef ons dan antwoord, meester Zelanus.”

„Ik kan u antwoorden, mijn meester, want ik beleef ook die wetten. Wij hebben de zelfstandigheid mogen beleven voor élke cel. Is dat nu niet voor de planeten geschapen?

„Juist, dat is het, mijn broeders. Wil het leven van de Maan een hogere ontwikkeling beleven, dan is die niet te ontvangen en te ondergaan ín haar levensruimte, doch buiten haar dampkring, eerst dáár betreden wij dat hogere bewuste stadium! Heel duidelijk is nu, dat wij buiten de dampkring voor de Maan als moeder een hogere evolutie zullen beleven, maar met alles ín ons, wat wij door het vader- en moederschap hebben verdicht. Daardoor zullen er dan ook zeven opvolgende levensgraden ontstaan voor dit verdergaan op macrokosmische afstemming. Wij weten nu, dat de planeet Mars moeder is en dat zij heeft gebaard. Is het nu niet mogelijk, dat wij íneens op haar

leven en bewustzijn overgaan om ons leven voort te zetten, André-Dectar?”

„Néén, mijn meester, ook dat is niet mogelijk, omdat wij zeven opvolgende verdichtingswetten voor het vader- en moederschap hebben beleefd en zijn dus ook nu niet in staat om die ruimtelijke sprong voor onze evolutie te beleven, wij moeten deze opvolgende levenswetten aanvaarden!”

„Inderdaad, ook dat is het ruimtelijke antwoord, mijn broeders. Waar kunnen wij die wetten voor de Aarde beleven, meester Zelanus, en zien wij die voor ons als mens terug?”

„Bij de rassen (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) op Aarde, mijn meester!”

„Ook dat is juist! Immers, Moeder Aarde heeft dezelfde (wetten) moeten beleven. Zij schiep deze opvolgende levensgraden voor het menselijke organisme. De mens en het dier begint in het oerwoud-stadium en beleeft zeven lichamelijke overgangen om het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) te betreden, waartoe, zoals wij reeds weten, de oosterse volken behoren. Op Aarde zien wij dus deze kosmische lichamelijke wetten terug en zijn ook daar te volgen en te ontleden. Deze wetten vragen om universele ontleding en zijn de fundamenteën voor de Universiteit van Christus, doch daardoor kregen wij het Universum in handen!

Wij kunnen dus nú vaststellen, dat ons innerlijk leven afstemming bezit op de bijplaneet door de Maan als moeder geschapen. Wij zijn één in alles, voor elke levenswet, die de bijplaneet moet bezitten als bewustzijn. En hierdoor gaan wij verder. Wij worden dus aanstonds, doordat wij sterven door dat kosmische lichaam aangetrokken! En dat is een harmonische wet!

Hierdoor, mijn broeders zien wij, dat de macrokosmos en de microkosmos één zijn! En dat tot in het Goddelijk „AL” zullen blijven! De opvolgende levensgraad voert ons dus tot dat stadium en hebben wij te aanvaarden.

De atmosfeer buiten de Maan-kring bezit dus hoger bewustzijn. Ook wij en al het leven, hebben dat bewustzijn beleefd, wij zijn gereed om dat vader- en moederschap te betreden en dat door die lichamen weer hogere bewustzijnsgraden ontstaan, totdat wij het hoogste voor dit Universum beleven, dat Moeder Aarde is. Dat zegt nu, dat wij „Drie Kosmische Levensgraden” hebben te volgen en dat de derde de „Vierde Kosmische Graad” geschapen heeft en wij hebben gezien. Dit éénzijn, deze wetten voor de harmonie maken nu, dat wij aanstonds als ziel en als vis-persoonlijkheid verdergaan. Van menselijk bewustzijn is er nog geen sprake. U kunt dus zeggen, meester Zelanus?”

„Nu mijn leven één is met de Goddelijke evolutie, als Maan-bewustzijn gezien en beleefd, dat ik opvolgende uitdijingswetten zal beleven voor de ontwikkeling van mijn organisch bestaan, doch bovendien voor het innerlijke leven. En verder, Zon en Maan schiepen die stadia voor het Universum,

doch kregen wij in handen en betekent, nieuwe, verhoogde ontwaking voor ziel, geest en stof, mijn meester.”

„Ik dank u voor dit antwoord, zó is het en hebben wij te aanvaarden. Wij zijn door de Maan geboren en die uitstraling bezit bovendien het volgende stadium. Zon en Maan hebben de plaats voor dat bewustzijn bepaald, doch waardoor wij God als ”Harmonische Wetten” leren kennen!

Het is daardoor, mijn broeders, dat wij úit de wateren kruipen en dit sterven willen beleven. Onfeilbaar stellen wij vast, dat het sterven voor wélke levenswet ook, evolutie betekent! Voor Moeder Aarde krijgt nu de ziel een menselijk organisme en is de ruimte voor de mens van de Aarde.

De ziel hier als mens, voor dit visstadium slaapt in. En dat ínslapen is niets anders dan het gereed komen voor de volgende levensgraad. Zon én Maan schiepen nu slechts één organisme, en dat lichaam is gereed, voor ons en voor het dier, voor bloem en plant.

Thans echter, mijn broeders, komt tot mij: „Wie is het nu, die de volgende planeet bewustzijn geeft? Is dat de Maan of de Zon?” En dan zie ik, dat wij als mens en dier, dat astrale lichaam bezielen zullen, tot deze stoffelijke ontwaking zullen brengen, omdat wij het zijn die dat bewustzijn voor ónze zelfstandigheid kregen. Is u ook dit duidelijk? Het bewuste „AL” wil, dat wij ook die wetten zullen volgen, waardoor naar voren treedt ... dat de mens de volgende stadia het verkregen bewustzijn schonk. En dat wil voor God betekenen dat wij „ZIJN” levensrechten ontvangen en voor ál de levensgraden die nog zullen volgen, móéten vertegenwoordigen. Wij bezitten dus Goddelijke schepping; wij, als Goddelijke wezens, bezitten ál de levensrechten van God, voor het vader- en moederschap, doch bovendien voor de uitdijingswetten voor al de moederplaneten. Wij geven bewustzijn, wij geven bezieling aan de planeten die nú door ons verdichting ontvangen, omdat wij zullen sterven, doch bovendien de wedergeboorte bezitten. Dit zijn dus kosmische fundamenten voor ons menselijke én dierlijke bestaan, ook voor moeder natuur.

Wij leggen dus voor de „Universiteit van Christus” vast:

„De ”Mens” is het geweest, die de volgende planeet bewustzijn schonk.

De Mens bracht nieuwe bezieling en stoffelijke én geestelijke ontwaking voor het volgende stadium.

De Mens evolueert en bezit zijn eigen bewustzijn voor de volgende levenswet, waardoor het nieuwe leven kan beginnen!”

Al de sterren nu, de bewuste en ónbewuste planeten en zonnen, die door de ruimtelijke verdichting aan het eigen leven konden beginnen, maken straks deel uit van dit éne organisme, dat het Universum ís!

Alléén het vader- en moederschap overheersen en blijven overheersen, want dít zijn de Goddelijke fundamenten voor deze harmonie, deze éénheid!

En dit zegt tevens, dat de Aarde als planeet eerst later aan die verdichting kon beginnen, éérst dan, wanneer wij als mens dat stadium hebben bereikt. Indien dit niet zó geschapen was, had ook de Aarde reeds haar dood moeten aanvaarden, maar Moeder Aarde is eerst voor tien kosmische seconden terug aan haar evolutie begonnen. Kosmische seconden betekenen thans miljoenen jaren, maar ook die uitdijingswetten leren wij nog voor de Aarde kennen. Al die lichamen voor het huidige stadium, dat hebben wij op onze eerste tocht mogen beleven, moeten een eigen taak vervullen en maken deel uit van dit macrokosmische organisme. Wij staan dan voor het vader- óf het moederschap voor de ruimte, maar bovendien voor half bewust vader- en moederschap, waartoe de planeten Jupiter, Saturnus, Venus, Uranus, de meteoren, behoren. De ster als zodanig vertegenwoordigt vaderschap en is en blijft scheppend gevoelsleven, scheppende stof. En hieraan behoeven wij niet te twijfelen, mijn broeders, het Universum heeft ons daarvan overtuigd.

Er is vreugde in mijn leven gekomen, want nu kunnen wij verdergaan. Ons verdergaan is verzekerd! Daarvoor schiep de Maan als Moeder een opvolgende levenswet als bijplaneet, voor ons het eerste stadium voor de „Tweede Kosmische Graad”. Dus de eerste geboorte voor de hogere bezieling. Ook dat is een planeet!

Wij weten nu reeds, dat Jupiter, Saturnus en Uranus géén moederschap hebben kunnen beleven, want dat was voor het Universum niet nodig! Dat zijn ook géén moederlijke planeten, dat zijn voor deze ruimte dienende-ademhalingsorganen en niets, niets anders, astronoom van de Aarde! Maar het vader- en het moederschap ís reeds verzekerd en dát geschiedde in en tijdens de eerste seconden voor de Maan als moeder. Van dat ogenblik stond vast, dat zij haar leven zou baren en scheppen en kreeg ál dat andere leven een eigen taak te vervullen, waartoe dit leven behoort. Wij gaan dus verder, want de ruimte vangt ons op en verwacht ons bovendien!

En nu zien wij, dat de „wil” van ons leven een Goddelijke wet is en dat wij daardoor de wateren móéten verlaten. Dat geeft ons nu: dat wij spoedig het landelijke bewustzijn zullen bezitten en dat wij ook die organen tot de lichamelijke ontwakingsvoeren en ónfeilbaar gebeuren moet! In alles krijgen wij ónze kosmische éénheid te beleven en heeft de „Almoeder” aan haar uitdijingswetten, voor het vader- en moederschap geschonken. Disharmonie is er dus niet te beleven!

En nu, mijn broeders, kunnen wij afscheid nemen van de Maan en wij weten wat wij aanstonds zullen beleven. Maar voor de ontwakings van het zieleleven komen wij hier terug. Eerst dán beleven wij de Goddelijke „Zintuigen” en volgen die dan voor onze menselijke ontwakings. Weet nu, dat de menselijke „Zintuigen” Goddelijke eigenschappen zijn. Maar hoe het licht

in het menselijke en dierlijke oog gekomen is, ook dat bewustzijn kreeg, leert gij dan kennen. En voelt gij bovendien, waartoe wij nu in staat zijn? Dat wordt uw gezegende ontwikkeling, doch tevens worden dat uw rechtvaardigheidswetten voor het vader- en moederschap voor ál de werelden die zullen ontstaan.

Stem u zélf nu af op het vrijkomen van dit visstadium. Nu gaan wij beleven hóe de ziel als mens verderging, waardoor zij werd aangetrokken en wij thans hebben ontleed. Straks staat ge dus voor de waarheid én de werkelijkheid van deze wetten en kunt gij zien, of ge waarachtig hebt gezien en mocht beleven, wat door Zon en Maan ís geschapen. Gij kunt u dus straks zélf van deze waarheid overtuigen.

Wij, mijn broeder André, hebben deze wetten reeds duizenden malen beleefd voor ons geestelijke leven, want daardoor kregen wij ons kosmische bewustzijn in handen. En dat ontvangt man en vrouw van Moeder Aarde, indien zij voor het geestelijke leven liefde bezitten. Socrates, Plato, Aristoteles, Ramakrishna, Boeddha, Annie Besant en Blavatsky hebben deze wetten moeten beleven, doch zij waren ertoe in staat; als tweelingzielen vertegenwoordigen wij ál deze wetten. Dat is hun kosmische reis na het sterven op Aarde en zij maken zich daardoor voor de „Vierde Kosmische Levensgraad” gereed. Eerst nú kunnen zij zeggen: wij hebben dit Universum overwonnen. Het Universum dwingt dus het menselijke wezen om élke verdichtingswet te beleven en te ontleden voor het verkregen geestelijke bewustzijn. Dat is het leven aan Gene Zijde! Het leven ín de geestelijke „Astrale-Bewuste Wereld!”

Ik vraag u, kan de mens duidelijker deze wetten beleven, nu wij als bewuste mensen in staat zijn het Universum te volgen? Hierdoor krijgt de mens als man en vrouw het Universum als Goddelijk bezit in handen en kunt gij voor de Aarde aanvaarden, dat man en vrouw „Goddelijke Afstemming” bezitten!

De mens van Moeder Aarde, mijn broeder André, zal straks, wanneer de aardse kringloop is volbracht, waarlijk kosmische reizen maken en is het Goddelijk menselijke geschenk voor de eigen ontwikkeling! Maar voelt gij, wat dit te betekenen heeft? Daarom mocht ik u tijdens het beleven en het schrijven van de Kosmologie op Aarde dit universele denken en voelen schenken. Gij kunt hierdoor weten, dat wij steeds, eeuwigdurend één zijn en dat wij daardoor deze kosmische harmonie ondergaan en op Aarde kunnen brengen.

Vernietigt nu het leven van God, en gij vernietigt u zélf!

Bedriegt het leven van God en gij bedriegt u zélf!

Schep daar op Aarde disharmonie en gij kunt géén geestelijk bewustzijn achter de kist beleven, omdat gij duisternis schept en zijn deze reizen niet voor uw leven gereed? Dat hebt gij dus zélf in handen!

Dit voor het kind van moeder Aarde!

Wie harmonie beleven wil, kán en móét verdergaan. Wie op Aarde het leven van God bezoedelt, mismaaft en verkracht, wie dús deze ontwikkeling tegenhoudt, dient voor de duisternis en niet voor het licht, niet voor de bewuste-geestelijke persoonlijkheid en slaat zichzelf! Daardoor, mijn broeders, heeft de ziel als mens haar ruimtelijke contact, haar universele éénheid voor deze Goddelijke „Tweelingliefde” verbroken. Dat is het vernietigen van het Goddelijke plan, het verduisteren van levenswetten die in reine liefde werden gebaard.

En nú, mijn broeders, ik kom tot éénheid met dit zieleven. Ook gij? De „Albron” roept mij thans toe: „Kom tot Mij terug” en wij zullen terugkeren.

Ons verdergaan is nu Goddelijke evolutie. Waarlijk, wij beleven wonderen, als mens moeten wij ons buigen voor deze werkelijkheid. Voelt gij nu, dat de ziel thans in slaapt valt en tot het embryonale stadium terugkeren moet? Dit vis-bewustzijn zinkt terug tot het eerste stadium voor de geboorte en zal zich verwijderen van deze ruimte, omdat, wij hebben dat zo-even beleefd, ons volgende stadium gereed is. Ik ben bewust, mijn broeders, maar het is voor de ziel het gereedkomen voor het volgende stadium. O, Bijbel, waar is nu de klei? Want wij zijn de levensadem voor het volgende stadium. Is het niet armoedig, wat de Bijbelschrijvers hebben bedacht? En dat wordt nog door miljoenen mensen van Moeder Aarde aanvaard.

Ik voel, mijn broeders, dat wij de sfeer van Moeder Maan verlaten. En die verruiming voel ik bewust. Is ook dat niet wonderbaarlijk? Onfeilbaar zal het volgende stadium ons aantrekken, want dat stadium is uit ons geboren, wij hebben die wetten immers beleefd. Ons leven dijt uit! Wij bevinden ons nu in de astrale wereld, de wereld voor de volgende geboorte. Die wereld is dus in niets veranderd, totdat wij de bewuste astrale wereld betreden en is Gene Zijde. Maar met dit verkregen bewustzijn beginnen wij het leven op de volgende planeet.

En ook nu beleven wij de wetten voor het vader- en moederschap. Hoe was de ziel in haar laatste leven op de Maan? Vader of moeder. Thans krijgt zij de wateren te beleven, doch met en door het verkregen bewustzijn ondergaat zij deze levenswetten en dijt ook nu uit, verdicht zich, ontwaakt, totdat zij het landelijke bewustzijn heeft bereikt. Aanstonds beginnen wij aan onze eerste geboorte, precies dus als op de Maan, met dat verschil echter, wij hebben miljoenen levens beleefd, wij bezitten hogere evolutie en zullen steeds verder gaan om dit Universum te overwinnen, dat mogelijk is! Wij gaan van planeet tot planeet, lichamen dus, die ons zullen dienen. Doordat wij de wetten op de Maan hebben ontleed, kunt gij uw eigen ontwikkeling volgen en begrijpen. Maar voelt gij, mijn broeders, dat wij ontwaken, dat wij aan ons eerste

embryonale leven zijn begonnen. Wat gebeurt er thans? Ik zuig de bezieling in mij op, die ik door de planeet als moeder ontvang. Ik kom tot bewustzijn, ik breng leven en bezieling in dit organisme en zal mijzelf verdichten. En gij met mij en miljoenen vonken met ons, omdat wij deze éérste vonken zijn die gereed kwamen voor deze evolutie. Kan het duidelijker? Néén, gij beleeft deze wetten.

Zo-even leefden wij dus in de stilte van God, voordat wij aan onze wedergeboorte begonnen, doch toen kwam deze ontwaking. En omdat wij tot God moeten terugkeren, omdat wij ons leven moeten voortzetten, komt dit ontwaken tot ons bewustzijn en staan wij opnieuw voor het vader- en moederschap. Voelt ge, mijn broeders, dat het sterven en geboren worden één wet is?!

De wil is van het leven om verder te gaan!

En weer zullen wij ons éénzijn ondergaan, opnieuw het volwassen stadium betreden en daarna sterven, waardoor wij ons volgende leven verzekerd zien. Ook voor deze planeet hebben wij dus miljoenen levens te beleven, voordat wij ook deze ruimte hebben beleefd, waarvan het „uiteindelijke stadium” reeds het landelijke bewustzijn bezit. En ook dat is te begrijpen.

Doordat wij – als menselijke zelfstandigheid – verdergaan, schenken wij aan de planeet bovendien menselijk bewustzijn. Dat hebben wij op de Maan aangevoeld én gezien en nu zijn wij zover gekomen. Is het niet machtig, mijn broeders? Kunt gij mijn wetten volgen, meester Zelandus?”

„Ja, mijn meester, ook André, ook wij zijn bewust en zien nu, dat wij géén fouten hebben gemaakt, onfeilbaar zijn wij tot deze nieuwe evolutie gekomen. Ook wij werden opnieuw wakker en begonnen aan deze ontwikkeling. Een Goddelijke Openbaring is het voor de verstoffelijking van dit Universum. En ook nu zullen wij baren en scheppen. Thans, mijn meester, zou ik duizenden vergelijkingen kunnen maken voor de Maan en mijzelf, maar bovendien voor mijn voelen en denken op deze planeet. Verschil is er niet! Wij zijn vader en moeder gebleven en aan mijn verkregen zelfstandigheid is niets veranderd, doch ik heb méér bewustzijn, omdat ook nu mijn leven uitdijt! En dat is nu de verdichting van mijn organisme, mijn meester. Ik voel tevens de vaderlijke krachten vanuit de ruimte tot mij komen en kan u zeggen: de Zon heeft zich bovendien verdicht en komt tot mij als bezielende kracht, het licht in de ruimte wordt sterker! Ook hier, mijn meester, dus door het nevelstadium tot de verstoffelijking, er werden geen andere wetten geschapen.”

„Mijn dank, meester Zelandus, dit is waarheid! Ook hier nu de zeven opvolgende verdichtingswetten die ons tot het uiteindelijke zullen sturen. Já, de macrokosmos en de microkosmos zijn nog steeds één. En nu baren en scheppen, en aanstonds het sterven en hierna het terugkeren tot de planeet. Is er nog iets anders te beleven? Néén, mijn broeders, dit zijn de wetten die wij

op de Maan hebben beleefd en die wij als mens tevens nog op Aarde hebben te aanvaarden, want deze wetten zullen nimmer veranderen. Wat wij voor ons verdergaan moeten beleven, zijn aanstonds de uitdijings-mogelijkheden, doch nu zien wij, hoe de ziel als mens ook deze planeet mocht overwinnen, doch daarenboven de anderen – die ons naar de „Tweede-Kosmische-Levensgraad” brengen.

Elke nieuwe geboorte geeft ons nu meer kracht en verruiming. Stilstand beleven wij niet. Ik maak mij nu vrij, mijn broeders, van deze geboorte, want wij gaan thans bewust verder. Kijk nu terug naar al deze openbaringen en tot de Zon als de voortstuwende kracht en gij beleeft uw eigen verdichting en verruiming voor het vader- en het moederschap. Miljoenen levens, zei ik u zo-even, zal de ziel als mens beleven voordat zij het uiteindelijke stadium heeft bereikt, doch dat kunnen wij nu reeds overzien. En wat beleven wij dan, André?”

„Dat wij ook nu de wateren zullen verlaten, doch dat wij méér landelijk bewustzijn zullen bezitten, want dat is de bedoeling voor de menselijke lichamelijke ontwikkeling.”

„Inderdaad, dat zullen wij straks beleven. Ondanks alles, mijn broeders, tóch verder en hoger, meer lichamenlijk en innerlijk bewustzijn, totdat wij ook deze planeet hebben overwonnen. Wij zullen dus onfeilbaar dit voortgaan aanvaarden en beleven. Niets houdt ons tegen! Maar de Maan maakt haar leven af, miljoenen mensen zullen ons nog volgen. De Maan blijft haar baringsproces vertegenwoordigen, maar de andere planeten verwijderden zich van de Zon en ook dat hebben wij op onze eerste reis voor het Heelal kunnen volgen. Niet alleen dus, dat wij ons verruimen, ook het leven in het Universum. Langzaam zullen de planeten zich van de Zon als de schepende kracht verwijderden en is voor ons de verruiming van ons innerlijke en stoffelijke leven. Ook die levenswetten zijn in niets veranderd en kunnen wij bovendien voor het huidige stadium volgen.

Deze planeet is dus een „overgangsplaneet”. Een voorbereidend stadium om de „Tweede Kosmische Graad” te bereiken. Iets anders is er niet te beleven. Het is dan ook duidelijk, dat Moeder Aarde een héél andere plaats én taak voor het ruimtelijke vader- en moederschap te beleven krijgt, want zij zal die verruiming ontvangen én vertegenwoordigen, voor mens en dier en Moeder Natuur. En ook dat kunnen wij, indien wij het huidige stadium beleven, voor de „Universiteit van Christus” vaststellen.

Wij krijgen dus meer bezieling, meer bewustzijn, naarmate wij sterven en opnieuw geboren worden. Dat zijn de „absolute” levenswetten door de „Almoeder” geschapen en tot de verdichting gebracht. En nu zien wij tevens de bewustwording van de planeet tot stand komen, waardoor wij opnieuw deze

universele éénheid genieten en hebben te aanvaarden.

Ook hier komt het dier tot de eigen bewustwording en zal ons hebben te volgen, op Aarde zien wij elkaar terug. De ruimte ontwaakt! Het Universum verdicht zich door het vader- en moederschap!

Voor ziel én geest, waarna straks élke persoonlijkheid is te zien en te beleven.

Hebt gij andere wetten kunnen beleven? Néén, dat is nu en dat nimmer mogelijk, omdat dít de Goddelijke evolutie wetten zijn!

Het leven op deze planeet kan thans beginnen, ook hier zijn wij ín de wateren geboren en zal de stof zich verdichten, eenzelfde proces als ook de Aarde heeft moeten aanvaarden.

Hoe is nu het Universum? Hoe, ten opzichte van dit stadium? Ook het Universum is in niets verder, kent geen ander, noch hoger bewustzijn, beide werelden zijn nog steeds één. Ons vaderlijk en moederlijk bewustzijn is in niets bewuster, Maan en Zon, wij als mens, als man en vrouw, als barings en scheppende gevoelens, hebben één afstemming. Is dat niet wonderbaarlijk? Ook op Aarde en wel voor het huidige stadium beleven wij deze wetten, waardoor de mens zichzelf zal leren kennen. Voor de wetenschappen is dit de ruimtelijke ontwaking!

Elke levensgraad zal ons zeggen, ik wíl beleefd worden! Elke wet roept ons toe: ik heb afstemming met het Universum, ik ben één en zal die éénheid behouden. Dat is Goddelijk of wij konden nimmer tot het „AL” terugkeren.

En nu weer verder!

Bekijk nu dit dierlijke wezen, mijn broeders, en u ziet, veel verschil met de Maan is er niet. Waar kunnen wij dit dierlijke wezen nóg zien voor de Aarde, meester Zelanus? Is dat mogelijk voor het huidige stadium?”

„Ja, meester, in de zeeën zien wij dezelfde levensgraad terug, doch nu als een dierlijke zelfstandigheid.”

„Wat wil dat zeggen, André-Dectar?”

„Dat de mens het landelijke schaduwbeeld geschapen heeft en wij eveneens in de wateren terugzien.”

„Zeer juist, want hierdoor dacht „Darwin” dat wij mensen van de apen afstammen, doch ook de wateren vertegenwoordigen het menselijke vis-dierlijke leven op menselijke afstemming. Een zeeleeuw bijvoorbeeld, vertegenwoordigt ons voor de wateren als dierlijk leven. Wanneer wij die levensgraden voor het dier volgen, leren wij ook die wetten kennen. Maar wij zien thans, dat het Maanbewustzijn evolueert, lichamelijk en innerlijk. Dit organisme dijt uit. Het heeft de wateren reeds verlaten en kan nu aan het landelijk leven beginnen. En langzaamaan richt dit organisme zich op, doch waarvoor het miljoenen jaren heeft moeten leven om deze bewustwording te bereiken. Le-

ven ná leven kreeg de ziel als mens echter te beleven om die evolutie voort te zetten. En ook de dierenwereld en Moeder Natuur komen zover. Wij weten nu, dat zij als mens het „AL” zal bereiken, om daar het Goddelijke denken en voelen te vertegenwoordigen.

En wij zien, het Universum én het leven, is één afstemming. De ruimte is niet verder dan het menselijke organisme, want dat is niet mogelijk. Een planeet is thans te overzien. Ook op Aarde. Nimmer was de ruimte het leven als mens, dier en plant vooruit. Deze harmonische wetten kunnen wij nóg op Aarde beleven, waardoor wij deze éénheid vaststellen. Dit evoluerende systeem kent geen stoornissen, ook al weten wij, dat de ziel als mens aan haar geestelijke stoornissen op Aarde is begonnen. Hierdoor heeft zij haar geestelijke wetten bezoedeld.

Een enorme verruiming en ontwaking wacht ons, die door Zon en Maan tot bewustzijn werden gebracht. Ik vraag u echter, nogmaals, meester Zelanus: is het mogelijk om ook op deze planeet andere wetten vast te stellen?”

„Néén, mijn meester.”

„En welke wetten zijn ook hier overheersend, André?”

„Die voor het vader- en moederschap.”

„Zo is het, mijn broeders, er zijn geen veranderingen vast te stellen, want dit zijn de essentiële wetten voor deze Goddelijke evolutie. Het organisme krijgt dus meer ruimte en dijt uit, doch het gevoelsleven ontwaakt. Wat de ziel door al haar levens op de Maan heeft bereikt, is thans haar innerlijk bezit en die diepte kunnen wij beleven, doch is tevens door haar organisch bewustzijn vast te stellen. Zij kan zichzelf tot evolutie voeren, want de ziel als mens en bovendien het dierlijke leven, bezit die eigenschappen, waardoor ook de „Almoeder” zich heeft kunnen manifesteren. En bovendien zijn ál deze wetten op Aarde te beleven. Doch eerst daar leren wij de menselijke persoonlijkheid kennen.

De menselijke persoonlijkheid, zeg ik, hoe diep is nu dat leven? De psycholoog kent niet één wet van deze persoonlijkheid, doch wanneer wij voor die ruimte komen te staan, zijn wij opnieuw in staat de mens te ontleden, en niet alleen zijn lichamelijke wetten, doch thans voor ziel, leven en geest. En wél op Goddelijke afstemming, waarna wij de wijsgerige stelsels beleven.

Waarom zij werkt, de ziel als mens, dat is nu te volgen, doch zij krijgt die ontwikkeling in eigen handen door de macrokosmos. De ligging nu van de planeet in het Universum krijgt betekenis voor al het leven. Het is dus niet zomaar, dat de Aarde haar plaats gekregen heeft voor dit gigantische organisme, dat zijn de universele wetten en leren wij later kennen, ook al mochten wij deze evolutie mogelijkheden voor het „Heelal” volgen. Het spreekt vanzelf, dat de ziel straks, door de planeten, deze opvolgende levensgraden

voor het Universum, haar eigen afstemming bepalen zal, een afstemming echter, die weer door Zon en Maan geregeld is en de planeet door een eigen dampkring te vertegenwoordigen krijgt. Ook die éénheid is dan te beleven en te volgen.

Door de plaats die de planeten beleven voor het Universum, komen de lichamelijke verdichtingen tot stand en is te aanvaarden; immers, de Aarde bracht meer verharding voort dan Mars en andere planeten, omdat zij haar plaats tussen vader- en moederschap heeft ontvangen, doch die door de harmonische wetten naar voren treedt. In niets zullen wij dus disharmonie beleven, onfeilbaar gaat deze verstoffelijking voort, waardoor het menselijke en het dierlijke organisme evolueert en het uiteindelijke, het organisme van Moeder Aarde bereikt.

Waar aan werkt de menselijke ziel? Aan haar innerlijk én stoffelijk leven, haar lichamelijke verruiming ten opzichte van haar Goddelijke afstemming, doch waardoor zij haar ruimten zál overwinnen. Deze krachten en wetten werken onfeilbaar en is nu duidelijk, omdat deze atmosfeer die bezieling en dat bewustzijn bezit. Zó krijgt elke planeet haar eigen bewustzijn te beleven als levensadem, die, en dat beleven wij op Aarde, deze ruimtelijke éénheid bezit of er waren stoornissen ontstaan. Het is dus duidelijk dat er levensgraden tot verdichting zouden komen op macrokosmische afstemming, omdat het leven die ruimtelijke overgang ineens niet kan verwerken. Maar wat de Maan nu als moeder bereikte, bezit deze bijplaneet, als een opvolgend stadium, zodat wij als mens en het dierlijke leven harmonisch evolueren. En héél het Universum is daarop ingesteld.

Die uitgezonden levenskrachten en als energie, zoog deze planeet in zich op, maar de ziel en al het andere leven is ervoor gereed, omdat dit leven uit die bron geboren is. Kan het eenvoudiger?

Die verdichtingen kwamen tot stand, mijn broeders, en de levenswetten voor het organisme en het innerlijke leven kreeg de verzorging van Zon en Maan in eigen handen. Wie wil dit Goddelijke plan tegenhouden? God alléén manifesteert Zich, lééft nu reeds voor de ruimte en voor elk stadium: „God ís dit!”

Wanneer wij deze levenswetten op Aarde volgen, komen wij al die wonderen tegen en ook daar zijn ze in niets veranderd. Hebben wij de kringloop voor de Aarde beleefd, staan wij voor de bewuste astrale, dus geestelijke wereld, voor goed en kwaad, voor licht en duisternis. Maar bovendien voor de wereld, die de mens door de Goddelijke wetten te beleven, voor zichzelf geschapen heeft en áltijd en ééuwigdurend dóór het vader- en het moederschap!

In dit moeras nu, mijn broeders, leeft de mens, de mens als een dierlijk wezen. Maar ook deze planeet zal zich verharden, zal zich verstoffelijken. Het

wordt ons dus duidelijk, dat in dit Universum de bijplaneten leven, doch verspreid, omdat thans de afstand voor Zon en Maan betekenis heeft. De mens kreeg dus een veertiental kosmische overgangsstadia te beleven, voordat de planeet Aarde werd bereikt.

En tóch, dit ganse geheel, dus het Universum én ál het leven daarin, is slechts één organisme! Zon en Maan blijven ook de vader en de moeder voor al het leven, zij vertegenwoordigen voor het Universum de „Alvader” en de „Almoeder”!

Ik vraag u, is ons menselijke leven op aarde anders geschapen? Beleven wij daar, beleeft het dier, een bloem of plant andere wetten? Néén! Deze levenswetten zien wij in het bewuste Goddelijke „AL” terug. En daarvoor werd de ziel vader en moeder! Máár ook Zon en Maan, dat moet u thans duidelijk zijn hebben hun eigen kinderen geschapen, dat de planeten zijn. De Aarde is dus het kind van Zon en Maan! En niets, niets anders!

Wat wij nu beleven en volgen zijn dan ook voorbereidings-stadia! En Zon en Maan bezitten één leven, vertegenwoordigen één organisme, zoals ook wij het kind van Moeder Aarde kunnen schenken en de ziel als mens te beleven krijgt. Sterren als zonnen, lichtgevende levens dus, hebben een eigen taak te vervullen, ook Saturnus, Uranus, Jupiter, Venus en andere planeten, vertegenwoordigen een eigen taak, doch voor het vader- en moederschap, zoals ook de menselijke organen voor het organisme hebben te vervullen. Jupiter en Uranus en de andere planeten, vertegenwoordigen dus de organen voor dit macrokosmische organisme en is nu te zien en te beleven.

Zij zijn bezieling, stuwing, zij vertegenwoordigen de ademhalingsorganen voor het organisme, voor het vader en het moederschap.

En wanneer wij op Aarde zijn om daar de menselijke organen te ontleden, mijn broeders, beleven wij, dat élk menselijk orgaan ook nu Universele afstemming bezit en door deze kosmische wetten de verruiming en verdichting gekregen heeft.

Het menselijke oog bezit nu licht, maar hoe is dat licht tevoorschijn getreden? Dat is te volgen en ook die wetten zullen wij beleven, wanneer wij de verdere ontwikkeling alléén voor het gevoelsleven beleven, waarna wij de Goddelijke eigenschappen ontleden. Wat de mens zich nu eigen moet maken, dát ís God, de „Almoeder” bezit deze eigenschappen en wij krijgen dus álles in handen.

Straks zien wij en stellen dan vast, dat élk organisme ook nu die verkregen bewustwording uitstraalt. En die verkregen bewustwording zegt, dat ook de ruimte die weg heeft moeten volgen, doch dat wij daardoor één zijn gebleven met élke verdichtingswet, voor de stoffelijke stelsels, de organen van en voor het menselijke organisme.

Het moet u thans duidelijk zijn, dat voor het huidige stadium ál de tussenplaneten hun verkregen taak, als de Maan dat nu heeft moeten beleven, hebben volbracht. Dat wil zeggen, dat het leven van de Maan een hogere ontwikkeling heeft bereikt en dat de ziel als mens en met haar het dierlijke leven, die ruimten reeds overwonnen heeft. En eerst toen konden die planeten aan het eigen sterven beginnen, zodat thans de Maan ook stervende is! Máár, haar „Almoederlijke” taak voor dit Universum, voor de Drie Kosmische Levensgraden heeft zij onfeilbaar afgemaakt, niets heeft haar machtige taak voor het leven van God kunnen storen. En dat zegt bovendien: ééns komt aan dit Universum een einde, dit Universum lost eens op, doch dan heeft ál het leven in deze ruimte de „Vierde Kosmische Levensgraad” bereikt.

Dit stadium, vis en dierlijk wezen zal veranderen, het onderlichaam zal zich splitsen, al de organen evolueren, waarna eens het menselijke organisme naar voren treedt. Het hoofd maakt zich los van de romp, wat thans vinnen zijn, worden armen en benen en zien wij op de Tweede Kosmische Graad.

Het is dus duidelijk, mijn broeders, doordat de Zon meer en meer bewustzijn kreeg, verruimde zich het organisme voor mens en dier. Hierdoor zien wij dan ook, dat ál dit leven één is en dat de ruimte de verdichting geeft aan mens, dier en Moeder Natuur.

Elke planeet vertegenwoordigt dus een eigen bewustzijn, aan licht, leven en verdichting, voor ziel en organisme. Wij zijn in staat om verder te gaan, ook deze ruimte is nu te overzien, het uiteindelijke stadium wordt bereikt en is de levensduur iets langer, dan wij voor de Maan mochten vaststellen, doch de volgende planeet bezit weer meer verruiming.”

Wij volgen nu al deze levensgraden. Toen wij het uiteindelijke stadium hadden bereikt, hadden wij tevens miljoenen levens afgelegd. In niets is er eigenlijk verandering gekomen, alléén het uiteindelijke stadium kan ons dat bewijzen. En ook dat is te zien. Het dier kruipt uit de wateren, wil opnieuw verdergaan, leeft iets langer op de verdichte planeet, doch staat dan voor het sterven. Toch is het organisme iets veranderd, het lichaam krijgt meer landelijke vormen, het beenderstelsel wringt zich naar vooruitstrevende mogelijkheden, omdat ook de splitsing (zich) zal voltrekken, een splitsing die alléén het onderlichaam beleven zal. Dat wordt landelijk bewustzijn. Waarvoor wij nu staan, dat wordt het baren en scheppen buiten de wateren, want wij zien reeds dat ook die organen zichzelf tot die evolutie voeren en die uiterlijke eigenschappen zullen bezitten, die ook alweer door de Zon als Vader werden geschapen. Als wij dat beleven, zegt meester Alcar:

„Voelt gij dit, mijn broeders? Wanneer wij straks de ziel beleven voor het ontstaan van het vader- en moederschap, ik bedoel, hoe de menselijke organen deze vorm mochten ontvangen, stellen wij vast, dat ook nu de Zon die

wetten aan elke geschapen cel gegeven heeft. Immers, wil de ziel als mens buiten de wateren het vader- en moederschap vertegenwoordigen, zal zij ook daarvoor de organen moeten scheppen en waarvan wij weten, dat dit ook is geschied, doch niettegenstaande dat, kosmische betekenis heeft! Dat dit alles tot de Kosmologie behoort, kunt gij aanvaarden. Dit dierlijke wezen begint zich lichamelijk te splitsen, doch dat zal elk orgaan beleven ten opzichte van het vader- en moederschap en eerst dan bezit dit leven het landelijke bewustzijn.

Dat zijn de wetten voor de ziel en de persoonlijkheid, doch naarmate zij verderging, kwamen ook die veranderingen tot stand en vond de landelijke bevruchting plaats.

Ook dit dier wil nu hoger gaan, wil verder, beleeft thans iets langer het landelijke leven, doch staat voor het sterven, voor het universele ontwaken, de volgende planeet is ook nu gereed. Nog is dit organisme kruipend, doch straks richt dit organisme zich op en beleven wij het menselijke dier. Langzaam maar zeker komen wij tot de „Aap” ... waarvan „Darwin” het menselijke schaduwbeeld heeft beleefd. Maar de mens gaat verder, het aapbewustzijn blijft de eigen levensgraad vertegenwoordigen, totdat ook dat dier hoger gaat en uiteindelijk de gevleugelde soort betreden zal. Al het leven is dus in de wateren geboren; op Aarde zullen wij die prehistorische organismen volgen en direct daardoor elke levenswet voor dier en mens beleven en tot de ruimtelijke ontleding terugvoeren.

Uit dit organisme nu, mijn broeders, treden dus de Goddelijke Universele wétgevende machten en krachten naar voren en wil zeggen, dat de mens de machten en krachten van Zon en Maan onherroepelijk te aanvaarden heeft. Dat zijn wonderen, lichamelijke en innerlijke, dus geestelijke openbaringen, door God aan de natuur gegeven. Stof en ziel zal tot God terugkeren, waarvoor wij al deze ruimten hebben te volgen. Dat de mens zich vrijmaakt van de wateren, is voor de Goddelijke afstemming de „ontwaking”! Tot God terug!

Ook al deze fundamenten moeten wij voor de Universiteit van Christus beleven, doch wij kunnen thans bewust verdergaan. De wetten voor het vader- en moederschap veranderen niet meer, alléén de organen krijgen die ontwaking te beleven, zodat wij straks die vervormingen kunnen volgen. Dat Zon en Maan nu een eigen wereld vertegenwoordigen, is de splitsing voor het Universele vader- en moederschap en wil zeggen, dat ook de mens én het dier die zelfstandigheid hebben te aanvaarden, doch bovendien door elk orgaan aanvaard moeten worden. Hierdoor is het, mijn broeders, dat ook elk orgaan die splitsing te beleven krijgt, waardoor het baringsorgaan én het scheppende die eigen zelfstandigheid krijgen. Omdat nu de Zon de eigen

krachten uitzendt, is nu al vast te stellen, dat het scheppende orgaan voor het menselijke en dierlijke vaderschap eveneens die uitzendende vermogens zal bezitten. Dat wordt dus het menselijke orgaan om te scheppen en te baren, maar dat wij nu, volgens de ruimtelijke wetten beleven en ontleden en dat ook dit onfeilbaar zou geschieden.

Dat is echter de ontwaking voor alle stelsels en organen, die deel uitmaken van het menselijke en dierlijke organisme. Dat de scheppende en baringsorganen thans essentieel zijn, begrijpt u zeker en dát vanuit die organen de andere delen van dit organisme zich ten opzichte van deze scheppende en barenden krachten zullen instellen, is bovendien te aanvaarden, waardoor wij beleven, dat wij straks, op Aarde dan, het menselijke, maar Goddelijke beeld zullen zien.

Dat dit visleven zich splitst, is te zien, doch het machtige wonder is, dat de scheppende en barenden organen het zijn die dit kosmische wonder te vertegenwoordigen krijgen, waardoor de ziel als mens haar landelijk lichamelijk leven bouwt. Dat Zon en Maan vader en moeder zijn, is dus te aanvaarden, doch dat de ziel als mens, doordat wij opvolgende planeten beleven haar organen schept, is het machtige wonder dat wij straks beleven. Eerst dán is het organisme voor die zelfstandigheid als mens gereed.

Voor dit stadium zijn de volgende planeten in werking, voor het huidige stadium reeds stervende. Wij gaan dus regelrecht tot de Tweede Kosmische Levensgraad, doordat wij deze overgangen kunnen beleven, is ook het organisme in staat dat bewustzijn in zich op te nemen, doch dán heeft al het leven het landelijk bewustzijn bereikt. En dat zegt, dat wij het landelijke geboren worden beleven, dat de zeven menselijke graden die zelfstandigheid hebben gekregen. Nietwaar, op Aarde beleeft ál het leven landelijk bewustzijn, het leven dus, dat die levensgraad bezit, omdat wij weten, dat ook de wateren een eigen leven hebben geschapen, waar ál die vis-soorten toe behoren die men nu nog op Aarde kent en de mens kan eten!

Doordat nu, ook dat moet u duidelijk zijn, de Zon aan kracht wint, is ook het volgende stadium, de volgende planeet tot dat bewustzijn gekomen en dát komt het leven op de planeet ten goede. Máár, mijn meester Zelanus, indien nu deze planeet ín de dampkring van de Maan een eigen plaats had ontvangen, wat had dat te betekenen gehad?"

„Dan was er geen verruiming en ontwaking gekomen, mijn meester.”

„Zeer juist, inderdaad, zo is het. Hierdoor zien wij dus, dat de bijplaneten of de overgangs-stadia in het Universum verspreid liggen of stof zou niet evolueren, kreeg geen verruiming. En nu wil verruiming zeggen, dat wij als mens door opvolgende organismen te beleven de kringloop voor een planeet overwinnen. Elk volgend stadium, ook voor de mens op Aarde, schept ont-

waking, voor het organisme en het innerlijke leven. Vader- en moederschap is dus universeel, is kosmische éénheid beleven, waardoor het Universum de fundamenteen heeft gelegd. Zo beleven wij, dat het leven in de ruimte zal veranderen, doch dat daardoor het leven van de planeet uitdijt, ontwaakt, vanuit de dierlijke tot de menselijke levensgraad, zoals de planeet Aarde ons te beleven geeft.

„Bijbel welk een onwaarheid hebt ge op Aarde gebracht?”

Een planeet bezit evolutie!

Een planeet brengt ontwaking!

Een planeet heeft de levenswetten te vertegenwoordigen, die mens en dier zich eigen moeten maken. Naarmate wij de Aarde bereiken, verandert het organisme, doordat de Zon haar eigen bewustzijn, zoals de geleerde op Aarde dat beleven wil, heeft verdicht, doch de Zon is nú „Vader”!

Volgens deze wetten kreeg de ziel de mogelijkheid in handen zichzelf van de wateren los te maken. In dit organisme leefde de kern van de kosmische éénheid, als vader- en moederschap opgesloten. En die krachten zijn direct vanuit de „Albron” begonnen, hebben daarin een eigen kringloop volbracht en kregen zelfstandigheid. Ook de planeten zouden die zelfstandigheid krijgen, zodat het embryonale leven zich kon verruimen.

Dit hebben wij voor de Universiteit van Christus vast te stellen. Wat doen nu de planeten, zonnen en sterren voor het menselijke organisme, André-Dectar?”

„Zij modelleren, mijn meester, verfraaien en bezielen ons leven, zij stuwen en geven ons die universele liefde te beleven, die wij door het vader- en het moederschap als de menselijke éénheid ondergaan. Het leven dient en werkt aan één organisme, het macrokosmische leven dient en werkt aan de verruiming, de ontwaking van het menselijke organische bestaan, iets anders is er niet te beleven.”

„Dat zijn de wetten, mijn broeders, die wij voor héél het Universum zullen beleven. Daarom zijn macro- en microkosmos één en zullen dat blijven. Die universele weg zullen wij onfeilbaar bewandelen. Wat heeft Jehova nu nog te betekenen? De schepping is voor het huidige stadium reeds biljoenen eeuwen oud. Moet nu juist de Aarde beleven, dat dit macrokosmische organisme zal instorten? Waar leven de eerste Adam en Eva, zullen wij telkens weer vragen, en kan de katholieke kerk antwoorden. Wáár, telkens weer ontmoeten wij deze levens als man en vrouw en hebben wij te aanvaarden, doch niets is in staat dit evolutieproces te vernietigen. De ruimte bouwt en schept voor ons bestaan, omdat wij het zijn die de „Albron” moeten vertegenwoordigen als Goddelijke wezens! Is dit de moeite waard? Is dit iets, dat men als mens op Aarde liefhebben kan? Já, dit is het enige Goddelijke woord, waarvoor de

mens van Moeder Aarde te leven en te sterven heeft. Méér is er ook hier niet te beleven, mijn broeders, wij kunnen aanstonds verdergaan.

Maar wij zien, elke stoffelijke cel scheidt en baart. En dat zijn de levenswetten.

Ook op Aarde zien wij deze levenswetten terug. Waar wij straks ook zullen zijn, daar bevinden zich de kosmische levensgraden, vanuit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), zeven lichamelijke overgangen voor mens en dier, voor Moeder Natuur. Straks heeft ook het geleerde kind van Moeder Aarde deze wijsheid te aanvaarden, omdat de bioloog en de geoloog de wateren te aanvaarden krijgt en staan wij voor deze kosmische éénheid!

Daarvoor kwam Christus naar de Aarde! En niet om gehangen te worden.

De tweede overgang schenkt de ziel meer verruiming, meer gevoel, voor stof en geest. Die wetten, mijn broeder André, hebben wij voor de boeken „Het Ontstaan van het Heelal” beleefd, zodat gij dit alles thans kunt begrijpen. Vanzelfsprekend is, dat de mens die de „Kosmologie” wil lezen nu eerst die boeken heeft te aanvaarden, doch geeft ons thans de mogelijkheid, om verder te gaan, wij behoeven al die tussen „Planeten” niet te volgen, wij zijn in staat de overgangen te overzien. Wij maken ons nu vrij van deze overgang om de volgende te bezoeken en ook dan door te gaan naar de „Tweede Kosmische Levensgraad”. Onderweg kunt gij u afstemmen op de ruimte en wellicht zal Moeder Maan u antwoorden, mijn broeder André, dat ook wij zullen beleven, omdat deze éénheid te ontvangen en te beleven is. Voor de „Universiteit van Christus” moet ik vastleggen:

Het bewustzijn, dat de Ruimte bezit, heeft de mens en al het leven van God zich eigen kunnen maken.

Het bewustzijn op Aarde, voor mens en dier, bezit tevens de ruimte!

Voor de ruimtelijke én de menselijke ontwaking, heeft God zeven overgangsstadia geschapen! En die levensgraden zien wij voor al de wetten terug.

Het door God geschapen leven als mens móét verder!

Een uur heeft geen betekenis voor de ruimte en het leven op Aarde.

Tijdperken hebben géén betekenis, vroeg, noch laat, het leven is eeuwigdurend!

De planeten verruimen zich, ook het leven van God als mens en het dier!

En thans naar het volgende stadium, mijn broeders. U ziet, het licht van de ruimte, het vaderschap, wordt bewuster en het is daardoor, dat het leven ontwaakt. Zon en Maan zorgen nu voor de verdere overgang. Maar voelt u, mijn broeders, dat ook deze planeet haar eigen krachten uit te zenden heeft en dat wij hierdoor het meer bewuste stadium moeten betreden? Wij hebben geleerd en gezien, dat de vonk van God evolueert en aan de schepping deel

moet nemen, deel uitmaakt, evolueert en schept voor zichzelf. Vanzelfsprekend is nu, dat deze eerste overgang het volgende stadium, met de hulp van het kosmische vader- en moederschap zélf opbouwt. Ook nu dus het beeld, dat dit kind bezig is om vader en moeder te worden, dat ook de planeten dat vader- en moederschap uitdragen, want het is hierdoor dat wij verder kunnen gaan. Scheppend gevoelsleven is het, het één heeft op het andere leven afstemming, maar is de verruiming, de ontwaking voor al het leven als stof, ziel en geest.

Wij zullen nu de Maan-sfeer verlaten; de eerste overgang verbindt ons al met Oost, Zuid, Noord en West voor de ruimte en wil zeggen, dat wij nu thans tot de zelfstandigheid komen, die elke vonk van God, ook dus de planeten te beleven krijgen. Dat zegt bovendien, dat direct de hogere bewustwording naar voren treedt, vrij dus van Maan en Zon, doch tevens in harmonie met het ruimtelijke, kosmische vader- en moederschap, een éénheid, die nooit zal oplossen. Wil nu het leven in de ruimte ontwaken en verdichten, dan moet het die zelfstandigheid kunnen beleven, nietwaar, de sfeer, de ruimte, de dampkring van de Maan voor eigen bewustzijn, geeft geen verruiming en hebben wij reeds gevolgd, zodat wij moeten aanvaarden, dat de bijplaneten in het Universum verspreid liggen.

Moeder Maan en Vader Zon zeggen nu tot het leven: gá verder, je zult een ruimte beleven, die je verdichting schenkt, ontwaking geeft, dus méér bewuster atmosfeer en die kan ik je hier niet geven, daarvoor zult ge een eigen ruimte ontvangen. Een eigen ruimte in deze ruimte, een eigen atmosfeer, omdat de verstoffelijking van het leven die zélf heeft geschapen. Wanneer wij straks het huidige stadium volgen, mijn broeders, dan staan wij voor deze kosmische harmonie en zien eerst dán hoe volmaakt het leven zichzelf voor het andere leven afgesloten heeft. En wat wil dit zeggen, meester Zelanus?"

„Dat de planeten zich thans van Zon en Maan zullen verwijderen.”

„Inderdaad, dat hebben wij te aanvaarden en zijn de wetten die thans die verdichting ontvangen en hebben te beleven. Op deze wijze kwamen de voorstadia tot stand. Gij zult zien, dat de ziel als mens, voordat zij de „Tweede Kosmische Graad” heeft bereikt, haar organisch bewustzijn heeft geschapen.

De planeet Mars als de Tweede Kosmische Graad, stuurt ons dan naar de Aarde, naar de „Derde Kosmische Graad”, en zij is dan gereed om aan ons als haar geschapen leven die mogelijkheid te schenken. Natuurlijk voor dier en bovendien voor Moeder Natuur! Maar door de Maan als de „Almoeder” voor dit Universum, hebben wij te aanvaarden, dat zij het is die de ziel als een zelfstandigheid heeft geschapen en dat de volgende planeten die komen, niets anders hebben te doen, dan dit organisme af te maken, dat eerst door de Aarde tot het ruimtelijke bewustzijn komt en Moeder „Aarde” te verte-

genwoordigen heeft. Hierdoor krijgen wij als mens de ruimte te beleven en dus niet één planeet, zoals men op Aarde denkt, maar het Universum als vader- en moederschap. Voelt gij thans, kind van Moeder Aarde, dit machtige verschil?

Mijn broeders, begrijpt gij, dat wij hierdoor God zullen vertegenwoordigen en dat wij géén levensgraad kunnen overslaan en dat de schepping zó harmonisch is? Wij mensen en al het leven moeten dus een kosmische weg afleggen. En dat is mogelijk geworden, omdat wij steeds verdergaan, doch omdat wij de Maan als het eerste kosmische stadium hebben beleefd. Wat wil dit alles voor de geleerde van Moeder Aarde zeggen en wat voor de „astrologie”? Straks, wanneer wij zover zijn, zullen wij ook die wetten even beleven en voor het kind van Moeder Aarde vastleggen, zodat het menselijke wezen van Moeder Aarde weet wat de „astrologie” voor ziel, leven en geest, te betekenen heeft.

Zouden er dus géén overgangplaneten geboren zijn, hadden wij nooit de Maan kunnen verlaten, doch die overgangen kregen door Zon en Maan de eigen zelfstandigheid. Volg dit alles, intussen maken wij deze kosmische wandeling en stellen ons in op de volgende levensgraad voor de ruimte.”

Wij hebben afscheid genomen van de eerste en tweede overgangplaneten en mediteren, wij gaan deze wetten beleven. De ruimte spreekt tot ons leven, ik voel, dat André met Moeder Maan tot éénheid komt. Já, kan hij zeggen, ik begrijp het en het is voor al het leven van God de ruimtelijke openbaring voor ziel, geest en de menselijke persoonlijkheid, die eerst op Aarde bewustzijn krijgt.

Wat wij waarnemen voltrekt zich door de „Almoederlijke-Harmonische” wetten. Wij verwijderen ons van Zon en Maan en betreden die volgende zelfstandigheid. Elke levensgraad voor de ruimte bezit nu meer bewustwording, het is hierdoor, dat het leven van de wateren het landelijke bewustzijn betreden moet en vanzelfsprekend het organisme doet veranderen. Já, kunnen wij tot de ruimte, tot Zon en Maan zeggen: wij hebben alles begrepen.

Natuurlijk moet Mars ons die verhoogde bewustwording schenken, vanzelfsprekend is, dat de Aarde dat verhoogde bewustzijn moet bezitten, doch dan beleven wij een ander tijdperk, eerst over miljoenen jaren zal Moeder Aarde tot deze verdichting komen, omdat wij als mens en het dier zover zijn gekomen. Het Universum is nu reeds miljoenen jaren oud, voordat de mens en het dier het uiteindelijke stadium voor de Maan en de bijplaneten had bereikt, volgens aardse berekening dus ... zijn er tijdperken voorbijgegaan, miljoenen jaren zijn het. En wat nu, wanneer wij nog vele overgangen hebben te beleven? Wat nu, wanneer wij Mars beleven en verlaten? Hoeveel biljoenen levens hebben wij dán voor de ontwaking van het menselijke organisme

beleefd? Moeten wij nu nog uitroepen tot het kind van Moeder Aarde: ér is reïncarnatie? Alléén door de wedergeboorte kregen wij de Maan te beleven of wij waren reeds in dat állereerste ogenblik op de Maan gestikt. Wat waren wij als embryonaal leven? Hoe was daar ons bewustzijn? Wij hebben de wateren moeten beleven, maar wij als mens en het dier, kruipen eruit!

Ik ga dit alles voor mijzelf na, André beleeft andere wetten, hij is één met de Moeder van deze ruimte en dat is de kus voor zijn leven en persoonlijkheid. Meester Alcar zuigt de levenswetten in zich op, hij ís het, die telkens weer vanuit het bewuste Goddelijke „AL”, van de hoogste meesters dus, „Christus”, de gevoelens ontvangt, waardoor wij dit ruimtelijke éénzijn ondergaan.

Wat waren wij, nu wij moeten aanvaarden, dat wij als embryonaal leven zijn begonnen? Wij zijn in de wateren geboren, jazeker, maar hoe was ónze verdere ontwikkeling? Kan de mens op Aarde nu niet aanvaarden, dat wij uit die wateren zijn gegaan? En wat zegt dat? Dat wij de oerwouden hebben beleefd, dat wij ons voor Moeder Aarde los hebben gemaakt van het oerwoud en gij op Aarde nog beleven kunt, omdat nóg die mensen als levensgraden die levenswetten vertegenwoordigen.

Maar het zegt nog meer dan dit! De Universiteit van Christus legt vast, voor uw leven op Aarde:

Indien wij géén wedergeboorte hadden beleefd, waren wij reeds op de Maan voor dit halt geplaatst en was er van verdergaan geen sprake!

Vanuit het embryonale bestaan als leven naar het volgende stadium.

Voor de Maan alléén reeds, hebben wij mensen en het dier miljoenen levens moeten beleven!

Wij hebben voor de Maan het uiteindelijke moeten aanvaarden!

Wij konden toen verder gaan, omdat Zon en Maan die overgangen hebben geschapen!

Wij en het dier, ook Moeder Natuur, hebben ons leven kunnen verdichten en verruimen, omdat er planetenstelsels zijn, die wij tot die evolutie hebben gebracht.

Wij als mens gingen verder, maakten ons vrij van de overgangen en beleefden hierdoor een volgende levensgraad op macrokosmische afstemming!

Wij als mens kropen uit de wateren vandaan, doch door het vader- en moederschap!

Wij als mens beleefden géén andere wetten, déze zijn Goddelijk en zij verbonden ons met het volgende stadium, waardoor wij deze ruimte als Universum zullen overwinnen!

Er zijn géén andere wetten geschapen! Wij als mens en het dier, zo ook Moeder Natuur, kregen die wetten als zelfstandigheden te beleven en eerst

toen gingen wij bewust, voordierlijk en later dierlijk, verder. Eerst op Aarde zullen wij de stoffelijke levensgraden beleven, waarvoor Moeder Aarde haar eigen levensruimte zal ontvangen.

Wij als mens komen op Aarde, maar hebben een kosmische weg afgelegd, niet alléén voor de Aarde, maar voor het Universum!

Wat wilt gij, geleerde? Wat willen de geleerden beginnen, wanneer zij verkondigen: de mens, als het kind op Aarde geboren wordt is dat het eerste leven? Niet alléén dat de ziel als mens voor de Aarde miljoenen levens heeft te beleven voordat zij haar kringloop daar kan beëindigen, ook voor élke overgang als planeet heeft zij deze wetten moeten aanvaarden. Omdat de ziel als mens het moederschap beleven kan, komt zij tot het uiteindelijke voor élke planeet, omdat het moederschap haar die verruiming schenkt!

Meester Alcar heeft mij kunnen volgen en André is in staat om die wetten te ontleden, daar wij die waarachtigheid hebben beleefd. Eerst op Aarde beleven wij de menselijke afstemming, waarvoor wij al deze levensgraden moeten volgen. Het spreekt vanzelf, dat Mars ons die verruiming voor het organisme schenken zal, want de planeet Mars heeft haar leven reeds meer kunnen verdichten, omdat ook Zon en Maan zover zijn gekomen. En de andere halfbewuste planeten waartoe Jupiter en Saturnus behoren, beleven voor de ruimte hun eigen taak, waarvan wij de wetten hebben beleefd. Maar ál deze machtige lichamen werken aan het menselijke organisme, voor niets anders!

God voert ons door de ruimte, „HIJ” manifesteert zich door óns, het dier en Moeder Natuur en dát is nu „God”! Dat heeft men de naam „God” gegeven, geachte lezer en kunt gij voor u zelf thans uitmaken.

Wij maken vergelijkingen en ook dat is noodzakelijk, wilt gij deze wetten begrijpen en voor uw leven op Aarde analyseren. Géén speld kunt gij tussen de wetten van de ruimte en uw leven krijgen, want élke graad is rechtvaardig geschapen, géén Bijbel, géén godsdienst is in staat de scheppingen te veranderen, er zijn géén andere wetten geschapen!

André voelt het, en hij weet het, dit kan hij aan het kind van Moeder Aarde doorgeven, hij weet waarvoor hij dient. Ook wij! Al het leven als mens, dat de sferen van licht heeft bereikt, ként deze wetten en heeft ze te aanvaarden.

Door de eerste verdichting ontstond de volgende, maar ook de verruiming. André ziet, dat de mens die Goddelijke afstemming te vertegenwoordigen heeft en dat ook hij als mens God voor al deze wetten te vertegenwoordigen heeft.

Mchtig is alles, zeker, voor de Aarde nog onbegrijpelijk, doch thans beleven wij de „Eeuw van Christus”, het „Koninkrijk Gods” nadert. Naarmate de ruimte aan licht wint, is tevens voor het leven van élke planeet de licha-

melijke ontwaking. Já, ziet André, precies als op Aarde nóg te beleven is en de mens, het dier en Moeder Natuur aanvaarden moet.

Wij zweven door de ruimte en gaan doelbewust verder, het volgende stadium tegemoet. Wat wij zullen ontmoeten, kennen wij reeds. Maar telkens staan wij voor wonderen van harmonie. Een Goddelijk snoer verbindt ons met die wetten en legt het vader- en moederschap voor ons leven open, fouten kunnen wij niet maken, overtuigend spreekt élke levenswet tot onze persoonlijkheid. André hoort nu:

„Voelt ge, mijn zoon, dat ik je volgen kan en tot je leven spreek?”

„Ja, moeder, ik voel het” ...zendt hij tot de „Almoeder” voor dit Universum terug ...”ik ben u zo dankbaar.”

„Is dat niet heerlijk om dit éénzijn te beleven?”

„Ja, moeder, en ik zal dat aan uw kinderen van Moeder Aarde zeggen.”

„Let op, mijn zoon, straks leer je weer andere wetten kennen, wetten voor het vader- en moederschap en dus méér verruimd, ontwaakt, dan je nu hebt beleefd. Dat zeggen je de volgende stadia en zullen dat bewijzen. Als je maar aanvaarden wilt, dat ik het ben die de ziel aan al mijn leven gaf, eerst nu kom je tot volle ruimtelijke éénheid en is er geen duisternis te beleven. Uiteindelijk ga je deze ruimte verlaten.”

„Ik weet het moeder, want die reis hebben wij al mogen beleven.”

„Is het niet wonderbaarlijk, André, wat de ziel als mens van mij heeft ontvangen?”

„Ja, moeder, zij heeft alles van uw leven gekregen.”

„Ik ben stervende, mijn zoon, en toch volg ik mijn leven en kan ik tot het hoogste bewustzijn van deze ruimte spreken, dat Moeder Aarde, mijn kind, als „eb én vloed” beleven moet. Is het niet waar?”

„Ja, moeder, want ik weet dat het zo is.”

„Zie daarginds de volgende planeet, André, de derde overgang naar de Tweede Kosmische Graad. En daar is het lichaam reeds voor het stadium van het landelijke bewustzijn gekomen. Je ziet dan, dat het organisme zich heeft ontwikkeld, maar ook ik heb mijn leven en mijn bewustzijn mogen verruimen. Ik geef je nu dus antwoord en mijn gevoel, toen ik nog in leven was, mijn taak afmaakte, mijn kinderen de ruimte ingingen.”

„Ik begrijp het moeder, natuurlijk, in gedachten keert u tot dat stadium terug en ziet deze wetten.”

„Je ziet mij dus nu nog barend, is het niet?”

„Ja, dat is hetgeen ik weer waarneem en met u verbonden ben.”

„Dat wil zeggen, dat je met meester Alcar verdergaat totdat hij het huidige stadium weer betreden zal. Hoe is mijn kind, Moeder Aarde, André?”

„Erg lief, moeder. Wat heeft zij al niet moeten beleven. Dát hebt u toch

niet gekend.”

„Néén, dat kwaad niet, élke levenswet kreeg van mij de harmonische levenswetten in handen, in niets heeft mijn leven zich hier bij mij kunnen bezoedelen, noch mismaken, van leugen en bedrog, mijn zoon, was er hier nog geen sprake. Dat weet je immers?”

„Ja, moeder, ook die wetten heb ik nu leren kennen.”

„Hoor je en zie je mij ook nu duidelijk?”

„Ja, moeder, ik kan zelfs met uw kind – Moeder Water van de aarde praten. Ook zij zal mij thans volgen.”

„Zeker, dat is mogelijk, omdat wij onze éénheid nooit zullen verliezen. Je begrijpt dus, mijn zoon, hoe verder je nu gaat, ook mijn bewustzijn móét zijn of er zou geen hoger leven aanwezig kunnen zijn. Dat wil dus zeggen en dat heb je zo-even kunnen volgen, dat de volgende levensgraden de verdichting bezitten die wij ons, de Zon en ik eigen hebben gemaakt.”

„Ook dat is mij duidelijk, moeder, ik zie het, er is geen andere verklaring. Ik heb uw bewustzijn te aanvaarden.”

„Ik ben één met mijn scheppende kracht, mijn leven, de Zon en zal dat blijven. Doordat ik mijzelf heb kunnen verruimen en mocht verdichten door de scheppende kracht, de Zon, mijn man ...dus ...dijt mijn leven uit. Wij scheppen en baren dus bovendien voor die volgende levensgraden als ruimten, waardoor wij in staat waren de „Vierde Kosmische Graad” tot die verdichting te voeren. Maar wát is eigenlijk ons leven en verlangen, André?”

„Ik begrijp wat gij van mij wilt weten, moeder.”

„Zeg het eens?”

„Gij hebt uw leven gereed, nietwaar? Maar gij scheidt en baart nu voor uw eigen volgende stadium.”

„Juist, mijn zoon, dat is het essentiële punt voor mijn leven en mijn liefde, wij scheppen en baren voor ons zélf, want wij zijn van Goddelijke afstemming en wij zijn bovendien Goden, doch als energie, als bewust leven dus. Wij schiepen en baarden alléén om ons leven die verruiming te geven, doch bovendien voor onszelf, omdat ook wij het „AL” moeten bereiken. Als mens ben jij het hoogste leven als wezen door ons geschapen, doch wij zorgen nu dat je straks die ruimte beleven kunt en is alléén mogelijk, indien je ons als harmonisch vader- en moederschap wilt aanvaarden. En dat hebben de kinderen op Aarde niet begrepen en zul je leren kennen.”

„Ja, moeder, dat is het, waardoor de ziel als mens haar leven heeft bezoedeld, niettegenstaande dat, komt zij toch zover en eerst dan zal zij ook Moeder Aarde vaarwel zeggen en haar geestelijk astrale wereld betreden, die u reeds gereed hebt.”

„Prachtig, mijn kind, zo is het, je bent nu in staat om deze Universiteit

te vertegenwoordigen. Ik en mijn liefde, de Zon, zijn dus één gebleven. Wij hebben geen stoornissen geschapen. Soms moet je mij tot hem horen praten, André, en eerst dan beleven wij onze liefde, onze kus. Voel je hoe diep ons leven nu reeds is?”

„Ja, moeder!”

„En ga je voelen hoe wij zijn, als deze ruimte, óns eigen organisme dus, gereed is?”

„Het is ontzagwekkend, moeder. Ik wil mij uw liefde en uw éénheid eigen maken, eerst dan ga ik begrijpen wat reine liefde is, doch nu daal ik in haar, mijn liefde af.”

„Dát is het, mijn zoon, nu beleef je liefde, en die liefde kan ónze ruimte verwerken én dragen. Nu is man en vrouw één, beleven zij harmonie, geluk en is de straling van hem voor haar, het beleven van deze liefde. Thans is man en vrouw in staat om onze ruimte te beleven, want zij baren en scheppen en dát heeft de „Almoeder” gekund en gewild van ons allen. Nietwaar, ook wíj als makrokosmische levens voor het vader- en moederschap kregen van en uit haar ons bestaan en onze zelfstandigheid.”

„Het is ontzagwekkend, moeder.”

„Voel je nu, mijn André, hoe tweelingliefde is, hoe deze tweelingzielen zijn en wat zij tezamen hebben te vertegenwoordigen? Wat zij beleven, wanneer zij baren en scheppen?”

„Ik voel het, mijn moeder, het is niet te geloven, maar gij hebt dit voor ons als mens geschapen.”

„Juist, maar nu beleven man en vrouw op Aarde „God” ...en géén domme godsdienst, thans beleven zij natuurwetten en géén krankzinnigheid. Deze kus heeft afstemming op hoger denken en voelen en bezitten beiden je „Grote Vleugelen”. Zie je, mijn zoon, dat mijn man sterker, bewuster is geworden en dat die krachten het zijn, die ons leven als moeder opvangt? Die kracht, André, geef je als mens aan de moeder, doch nu als verdichte stof. Hoe heeft zich nu het menselijke „sperma” verdicht en wat is het? Kun je dat nu voelen en verstoffelijken?”

„Já, mijn moeder, ik ben daarmee één en kan u antwoorden. Voor uw leven en baren is het licht, voor de mens stof, maar die stof ís levende uitstraling, en dat werd vaderlijk gezag, ook dat proces, zie ik nu, mijn moeder, kreeg een eigen zelfstandigheid te beleven.”

„Prachtig, André, dat is het. Uit het licht ontstaan, geboren, toen ging het zich verdichten en werd het stof, zoals al het leven van ons zal hebben te aanvaarden. Het vaderlijke „sperma” is dus verdicht licht, direct uit de „Almoeder” geboren, maar door de Zon als vader tot verdichting gebracht. Dát scheidt, waardoor de moeder baart, maar zie je en beleef je voor ons beiden

iets anders?”

„Néén, moeder, ook die wetten zijn niet veranderd, ze hebben alléén die verstoffelijking moeten aanvaarden.”

„Juist, mijn zoon, dat is het en zijn de wetten die je nu volgt en de planeten te vertegenwoordigen kregen. Maar is het niet eenvoudig, nu wij één zijn en de openbaringen aan elkaar kunnen schenken?”

„Het is de ruimtelijke, maar wéldadige zekerheid, moeder.”

„Goed gezegd en bovendien duidelijk gevoeld, André, zo is het! Al mijn leven bezit die weldadigheid, want ik ben het zélf, ook de Zon is het! Tot het nietigste insect ontvangt deze ruimtelijke weldadigheid en zal baren en scheppen, waardoor ook dat leven de wedergeboorte te beleven krijgt. Of het was er niet, maar ook die levens heb je op Aarde leren kennen. Voel je mij nu ín alles?”

„Ja, moeder.”

„Dan ben je ook aanstonds gereed om verder te kunnen gaan. Al deze openbaringen, André, komen tot de verdichting en de verstoffelijking door het baren en scheppen en heeft ál het leven in onze ruimte te aanvaarden. Maar je weet nu, indien je de wetten wilt leren kennen, moet je terug tot mij en de éérste splitsing, het ogenblik, toen de „Almoeder” aan deze, dus geestelijke openbaring begonnen is. En nu zie je, dat ook wij slechts háár openbaringen zijn, dat „ZIJ” het is, die lééft en niet wij, omdat „ZIJ” haar ruimten zal vullen door haar eigen leven. Uiteindelijk dus, mijn André, ís het God, Hij ís het, waarvan wij deel uitmaken, maar ook niets anders. Hij vertegenwoordigt „Zichzelf”! En door ons allen! Dit moet het kind van de Aarde leren kennen, eerst dan komt er daar geestelijke verruiming en is er van verdoemdheid geen sprake meer. Dan lossen al die waanzinnige godsdiensten op. Er bevinden zich nu geen godsdienstwaanzinnige mensen op Aarde, maar waanzinnige „dogma’s” ... krankzinnig denken en voelen, door de mens geschapen en niet door de „Almoeder” ... noch „God” ... wij hebben er niets mee te maken. Hebben wij, dat heb je nu toch kunnen beleven, krankzinnige wetten geschapen? Waarom beleef je hier geen krankzinnigheid, géén afbraak, géén bezoedeling? Omdat wij die disharmonie niet kennen, wij hebben alléén liefde beleefd, reine harmonie voor élke volgende levensgraad. Is het niet prachtig en waarachtig?”

„Ja, mijn moeder, het is ontzagwekkend, wat ik leer en me kan eigen maken, heeft nog niemand op Aarde gebracht, ik weet het.”

„Dát kun je aanvaarden, mijn zoon, of het was er al geweest. Maar was dat mogelijk?”

„Ook dat heb ik leren zien, néén ...eerst nu is dat op Aarde te brengen én te beleven, moeder. Was ik daar even vroeger gekomen, moeder, dan hadden

ze mij als Galilei en Socrates dat hebben moeten beleven bewust vermoord. Hoe hebben ze daar „Christus” ontvangen?”

„Zie je, mijn zoon, zó heb ik ook tot mijn kind gepraat. Ook met hem was ik één, één, toen hij tot mij terugkeerde. En later met de apostelen en met al die miljoenen kinderen van mij die tot mij moeten terugkeren, willen zij zichzelf én ons leren kennen. Maar is dit niet het aller-machtigste dat je voor jezelf en ons beleven kunt?”

„Ja, moeder, dat is het, want ik zie immers al die miljoenen mensen; ik heb met allen gepraat die tot u gingen. Nu beleven zij eerst waarachtige liefde, hun ruimtelijke kus, maar op Aarde moet uw kind nog ontwaken.”

„En daarvoor heb jij nu deze taak ontvangen, en ik weet, dat je je best doet, en je bent daar géén seconde te vroeg, noch te laat gekomen, nú is het kind van de Aarde zover. Já, hoeveel van mijn kinderen zijn daar niet vermoord? Alléén, omdat ze wijsheid brachten? Is dat het bewustzijn van de kerk gebleven, zij, die zich zaligmakend noemt? Die álles vertegenwoordigen wil en toch haar kinderen verdoemt, brandstapelt? Dát zal je haar thans bewijzen, mijn zoon, nú kan zij haar onbewuste hoofd buigen, deze valse moeder!

Heb je reeds kunnen vaststellen, dat er één kind van mij voor eeuwig werd verdoemd?”

„Néén, moeder!”

„Heb je reeds gezien, André, dat ík als moeder één van mijn kinderen kon vervloeken?”

Heb je kunnen vaststellen, dat ik of mijn vader, één van onze kinderen liet verongelukken?

Heb je kunnen zien, dat wij één kind uit onze harmonie hebben geslingerd?

Heb je ergens op deze lange weg gezien en vastgesteld, dat wij als vader en moeder óns leven konden verbannen?

Heb je soms gezien, dat wij ons kind, ons eigen leven konden vermoorden?

Néén, wij leggen ons eigen leven niet op een brandstapel, wij hebben lief, wat wil dan de „Moeder” Kerk met haar verdoemdheid beginnen? Wat wil zij, haar God vertegenwoordigen nu zij in staat is om het leven, haar volgelingen levend te verbranden? Zie je, mijn zoon, dat ís géén moeder! Dat is een wilde kat, zij verhoert haar leven, zij kan géén liefde vertegenwoordigen, omdat zij in staat is het leven van God uit te schakelen, dat niet mogelijk is, doch zij heeft het voor het stoffelijke leven gekund. Wil je aanvaarden, mijn zoon, wanneer ik je zeg, in naam van „Christus” ... dat zij géén moeder is?”

„Ik begrijp alles, moeder.”

„Is dat géén schande? En dát noemt zich de „Moeder-Kerk” de alléén zaligmakende kerk? Die verdoemenis wil díé woorden spreken? Die vervloekte

brandstapel, waardoor zij duizenden levens bewust vernietigend geslagen heeft en voor God, als een Vader van liefde afbrak? Heb je haar kardinalen gezien? Heb je haar pastoors gezien, André, die thans haar leven vervloeken?”

„Ja, moeder, ik heb al die levens gezien en gesproken.”

„En wat doen zij thans? Middelen zoeken om haar vervloekte macht te breken! En wij komen zover, André. Straks, als het technische wonder op Aarde is, krijgt mijn kind al deze wetten in handen en valt zij, ligt zij neergeknield aan de voeten van haar eigen schavot! Sinds miljoenen jaren keren mijn kinderen tot mij terug om de wetten te leren, doch de laatste vijftien eeuwen is het afschrikwekkend, want miljoenen kinderen komen tot mij terug die door de katholieke kerk zijn verlamd.

Werden gebrandstapeld!

Werden gekastijd!

Werden geslagen en getrap!

Werden leeggezogen, die met pik, gloeiende pik werden ingesmeerd. Já, mijn zoon, velen kwamen er tot mij terug, die géén leven meer hadden, die niet alléén werden verkracht, maar die als man en vrouw zijn geslagen en getrap, die door de mieren werden opgevreten, omdat déze slet dacht, dat zij het had te zeggen, omdat deze „hoer” dacht, dat men haar duister leven had bezoedeld!

Sla ... haar, André, met deze levenswetten. Miljoenen kinderen van ons heeft zij de gevangenschappen laten beleven, heeft zij het leven ontnomen voor de aarde. Miljoenen keerden er tot mij terug, die schreiden en vroegen ís daar nu niets aan te veranderen, moeder? En wat kon ik al mijn kinderen zeggen? Wacht nog even, mijn lieverds, je wilt toch niet dat wij ook nog brandstapelen? Moeten wij haar met gloeiende pik insmeren, nu wij alléén liefde zijn? Dat komt allemaal in orde. Maar dat dierlijke wezen heeft het gekund. Wat heeft de kerk nu gebrandstapeld, André?”

„De ziel van de „Alziel”, de geest, het licht, het vader- en het moederschap, álles van God.”

„Zie je, daardoor is het, dat haar geestelijken haar zouden kunnen brandstapelen, toen zij mijn wetten leerden kennen, doch daarvan schrokken zij terug, toen zij begrepen, althans die reine zielen, dat zij opnieuw zouden terugkeren om goed te maken, om vader en moeder te worden. Ik ben de moeder van deze ruimte en níét zij! Als ik zeg: reine zielen, voel je zeker, dat niet ál haar volgelingen kwaad hebben gedaan, duisternis schiepen, er waren eronder die God hebben gediend, maar eerst in de astrale wereld die ónrechtvaardigheid zagen, toen konden zij aan mijn leven beginnen. En die mogelijkheid kregen zij allen.

Ik zeg je, miljoenen kinderen van mij zijn er door haar gemarteld én ver-

nietigend geslagen en is dat nu heilig?

Vergeet niet, mijn zoon, mijn kind moet nog aan haar geestelijke ontwikkeling beginnen. Natuurlijk, het kind van Moeder Aarde moest een geloof ontvangen, jij brengt daar geestelijke wetenschap. Maar wie is God en wat is het leven? Dat heeft het kind van de Aarde te leren en eerst dán betreedt het deze liefde. Kijk, André, de meesters dalen tot de volgende overgang af, nieuw leven van mij, maar wij gaven ook dat kind de eigen zelfstandigheid. Wij blijven één en door mijn liefde zul je overwinnen.”

„Ik ben u zo dankbaar, moeder.”

„Socrates schreide zich leeg toen hij tot mij terugkeerde. Ik zei: kom nu, anderen zullen je wreken door wijsheid. Maar, komt er uit zijn hart: „ze hebben mij daar vermoord, moeder. En hoevele kinderen worden er daar niet „afgeslacht”? Ik zei nog, André, dat zullen ze goed moeten maken, je zult eens beleven, dat het daar een paradijs is. En straks zul je beleven, dat ze daar mijn hoogst-bewust-leven ombrengen. En nu weet hij dat. Hij was op Golgotha toen men mijn kind vermoordde, André, en (een) miljoen anderen, die mijn liefde hebben gevoeld, die al mijn leven tot de ontwaking brachten. Ze hebben geleden, natuurlijk, maar wat hebben wij beleefd? Straks, jij kent die wetten, wanneer de meesters de „Directe-Stem” op Aarde hebben gebracht, valt de kerk, de meesters zullen haar brandstapelen door wijsheid en kan zij haar hoofd buigen. Máár, is het niet te begrijpen, dat zij mij nog niet kent? Dat zij als de kerk fouten maakt, de wetten verkracht, mijn heilig éénzijn bezedeld, komt André, omdat zij als moeder nog niet bewust is. En toen ik dat tegen al mijn kinderen openbaarde, konden ook zij weer verder.

Voordat jij nu de Goddelijke aanraking voelt, André, weet voor eeuwigdurend, dat ik je help dragen. Al mijn leven zal je helpen en die vonken van licht zijn ertoe in staat, omdat zij nimmer het geweld hebben gekend en mij door reine liefde hebben gediend.”

„Ja, moeder, ik weet het.”

Zie nu, André, je kunt thans vaststellen, dat deze planeten aan het organisme hebben gewerkt. Voel nu aan, hoe diep mijn leven is, kom tot éénheid met ons machtige organisme, onze „Tempel”. Wat zijn nu sterren? Wat zijn meteoren, André? Kruimels van ons organisme. En toch, organen, die een eigen taak hebben te verrichten. Maar hoor je, voel je, dat wij nimmer disharmonie hebben beleefd? Dat kun je beluisteren aan de stem van mijn ziel, mijn persoonlijkheid. Zeker, ook die wetten zul je, als je straks weer tot mij terugkomt, leren kennen.

Welke betekenis heeft Jupiter voor je leven op Aarde? Wat wil Saturnus beginnen? Zie je haar ring, André?”

„Ja, moeder.”

„Je weet immers, dat zij haar eigen baan stoffelijk heeft verdicht?”

„Ja, moeder, ik weet het.”

„Maar is het geen wonder?”

„Het is ongelooflijk schoon, moeder.”

„Toen dat leven, één orgaan van mijn organisme, tot het eigen leven kwam, zoog zij die ónbewuste krachten in zich op. Doordat zij tussen mij en mijn man haar leven beleefde, koelde zij af, althans, dat begrijp je zeker, haar taak begon en toen, André, zag zij, waar zij leefde en waardoor zij haar kringloop had verdicht. Dat noemen ze het wonder van de ruimte, is het niet zo?”

„Ja, moeder, de geleerden staan voor een groot raadsel.”

„Maar voor ons organisme zijn er geen raadsels te beleven, dit zijn wetten, het zijn de graden voor het vader- en moederschap én de taak voor ál ons leven voor mij en Zon, er is immers niets anders te beleven. En wat willen nu de astrologen beginnen? Straks, wanneer de meesters die wetten volgen, kom ik tot je terug, ik zal je dan enkele dingen verklaren. Indien jij je daarop in wilt stellen, zou ik je nu reeds kunnen vragen: wanneer is de dierenriem geboren? Hóé? En door welke mensen?”

„Ik geloof, dat de Egyptenaren er veel voor hebben gedaan, moeder.”

„Juist, maar toen waren de fundamenteën al gelegd. En wie heeft de Bijbel geschreven? Ik wil je maar zeggen en dan weet jij het ineens, dat dit mijn kind heeft gedaan en niets met mijn graden te maken heeft. Voel je het?”

„Ja, moeder, ik begrijp u volkomen.”

„Wanneer je die dingen volgt, André, dan zie je mij, maar nú zoals wij geboren zijn en kom je tot de doodgewone menselijke psychologie terug, waarna je ten slotte voor een kaartlegster komt te staan, want ook zij is nu in staat onfeilbaar in je leven te kijken. Voel je, waar wij komen te staan, André?”

„Ja, moeder, ik begrijp het.”

„Daarom wordt de astrologie nooit een waarachtige wetenschap, want dat is nú niet mogelijk. Jij hebt nooit aan astrologie gedaan.”

„Néén, moeder.”

„Zie je, daar hebben de meesters voor gezorgd, jij bent ónbesmet gebleven, door niets is je leven bezoedeld, waardoor de meesters je tot mijn leven konden optrekken. Volg nu de nieuwe geboorte. Wat zie je, André?”

„Meester Alcar is tot het volgende stadium gekomen, wij hebben een lange weg afgelegd.”

„Dat alles heeft nu betekenis voor je ontwakings. Maar jij bent het zélf geweest die je tot deze evolutie bracht, door het vader- en moederschap kreeg je deze verruiming te beleven. Je kunt nu deze planeten overzien en je weet het, niet één kind werd er in al die miljoenen jaren verdoemd. En dat zullen mijn kinderen leren! Je zult mijn armen mijn bewustzijn schenken, en daarvoor

heb je dan hun narigheid te aanvaarden.”

„Dat kan mij niet schelen, moeder, ik ben er niet angstig voor.”

„Dat weet ik of ik zou je ook niet bezielen. Zie je, André, dat het organisme zich verstoffelijkt heeft en dat die vinnen armen worden, dat het lichaam zichzelf heeft gesplitst?”

„Ja, moeder, ik zie het wonder.”

„Dan weet je, dat deze planeet meer bewustzijn bezit dan de vorige graad. Maar kijk nu eens tot de ruimte? Nu voel je, dat het éne niet verder is dan het andere, beide werelden zijn nóg steeds één! Ik ben niet verder dan dit organisme, maar dit leven is ook mij niet vooruit, wij beleven nog steeds deze universele éénheid. En niets is in staat ons tegen te houden.

Zie je nu, mijn zoon, dat de ziel zichzelf optrekt, dat zij het nu is als de persoonlijkheid, die zich verheffen wil en dat dit noodzakelijk is, wil zij straks een prachtig lichaam beleven? Dat duurt wel miljoenen jaren, maar wij komen zover, eerst op Aarde heb je het volmaakte organisme gereed, waarvoor mijn kind haar bewustwording krijgt. Maar is het geen wonder, dat je dat voor mijn eigen taak waarnemen kunt? Nu ik nog werkende, dienende ben? Thans kun je wonderen beleven, mijn zoon, stoffelijke openbaringen. En begrijp je, waarom meester Alcar ook deze planeet vanuit de ruimte beleeft, dat wil zeggen, dat hij niet stil blijft staan bij élke levenswet?”

„Ja, moeder, want ik ben immers in staat om mijn vergelijkingen te maken. Ik kan deze levensgraad volkomen overzien, moeder.”

„Dat is het, wat ik bedoel. Straks zie je, dat dit landelijke bewustzijn, dit organisme zich vrij heeft gemaakt van de wateren. Dat wil nu zeggen, dat al de zeven levensgraden voor het organische leven, landelijk bewustzijn kregen, doch de vorige planeten gaven je slechts het hoogste te zien. Ik bedoel, de zevende graad, waarvan de anderen het water beleefden, omdat die planeet dat bewustzijn nog niet bezit. Maar deze heeft reeds meer bewustwording, deze zal het organisme bezielen, de mens gaat verder en hoger en dat hogergaan is de lichamelijke ontwaking. Voor mijn bewustzijn, mijn zoon, dat heb je beleefd, bereikte de zevende graad slechts het landelijke bewustzijn, voor slechts enkele seconden, doch deze overgangsstadia scheppen en baren voor het landelijk bewustzijn, zodat de zeven overgangen ten slotte het landelijk leven zullen ontvangen. Voor de Aarde ken je deze wetten, maar ook Mars zal dat stadium beleven en vind je terug bij mij en de Zon, omdat ook wij die ontwaking hebben bereikt. Weet je het?”

„Ja, moeder, voor „Het Ontstaan van het Heelal” mocht ik met meester Alcar deze wetten reeds beleven.”

„Zo zie je, steeds meer levensgraden krijgen het landelijke bewustzijn, de mens moet op de bewoonbare planeet verder.”

„Ik zie het, moeder.”

„Zie je, André, hoe al deze dierlijke mensen bewust worden? En zie je, hoe Moeder Natuur het menselijke dier volgt en zichzelf heeft kunnen verdichten? En voor al dit leven is er eten en drinken genoeg, maar weer later, André, vergrijpen ze zich aan zichzelf en dan begint de narigheid. Het is ook daar, waar de dieren angstig worden voor de mens en op Aarde kun je beleven, dat het dier daarin niets is veranderd. Wil je daar nu tenslotte dat leven in liefde benaderen, dat niet zo eenvoudig is voor het dierlijke leven, omdat de angst bewust blijft, kom je zover en beleef je opnieuw déze natuurlijke harmonie, die hier nog te beleven is. Je gelooft toch niet, dat wij angst in ons leven hebben gelegd?”

„Néén, moeder, dat hebt gij niet gedaan, ik weet het.”

„Ik zeg je, wij zorgden voor alles, maar wij kregen die zelfstandigheid door de „Almoeder”. Ook het denken en het begrijpen, waarna wij eerst de liefde kunnen beleven. Maar wat is nu liefde? Ook die wetten zul je aan het leven van Moeder Aarde doorgeven. De Gods geest waart over de wateren, André, maar ik ben het!

Je voelt nu, wat er nog nodig is, voordat de Aarde dit bewustzijn bezit en de kerken hebben te aanvaarden. Kijk, mijn zoon, de mens, die bezig is zichzelf op te richten en die thans het landelijk leven zal verkennen. Zie je, hoe de organen voor het vader- en moederschap zich reeds hebben geschapen?”

„Ik zie het, moeder, ook dat is een wonder.”

„Dat ging allemaal vanzelf, mijn zoon, de innerlijke drang om te baren en te scheppen, schiep de organen, ook voor de zintuigen is dat een natuurlijk gebeuren en zul je zélf zien, als je daaraan begint. Waarom sprak de Bijbel over mij géén woordje? Ik ben een licht voor de nacht geworden en niets meer? Hebben die mensen géén voelhorens gekend om mijn leven aan te voelen? Is het dan zó ónbegrijpelijk, mijn kind, dat jij en anderen zullen komen om mijn leven te verklaren? En je ziet, wat er nodig is, voordat de mens de Aarde beleven kon, doch ook dat komt, want wij gaan tot de „Albron” terug. Het menselijk dier is nu nog behaard, dat zie je, maar dat wordt anders, de mens zal het stoffelijk weefsel verijlen, vergeestelijken, maar door óns, want wij zijn het die deze krachten bezitten, mijn man bezit deze uitstraling, deze vitale kracht en kun je aanvaarden.

Meester Alcar volgt het ruimtelijke gevoelsleven, dat is het bewustzijn van mijn ziel en mij. En dat zie je bij de mens en het dier terug, doch nú lichamenteel, eerst op Aarde treedt de innerlijke persoonlijkheid naar voren!

Dat is dan de geest voor de astrale wereld. En de daarbij behorende sferen van licht, vanzelfsprekend herken je nu goed en kwaad, harmonie en disharmonisch leven, denken en voelen. Op de Tweede Kosmische Levensgraad

is het waar je het reuzen diermens zult ontmoeten, zoals ook de prehistorische tijden voor mijn kind Aarde hebben aangetoond en vanzelfsprekend ook daar te beleven is, omdat die ontwakingswetten beleefd moeten worden. Maar je ziet het, ook ik en ál mijn leven hebben die tijden beleefd.”

„Het is waarachtig, moeder, meester Alcar heeft mij die wetten getoond, ik moet mijn hoofd buigen.”

„Je weet nu hoe je de Tweede Kosmische Graad beleven zult. Maar hoeveel miljoenen jaren heb je nu al geleefd? Dat is niet meer te volgen, zegt het kind van de Aarde, maar zie je, André, dat dit tóch mogelijk is?”

„Ja, moeder, ik beleef het immers.”

„Stel je nu in op deze evolutie, mijn zoon, ik ga tot mijn leven terug. Meester Zelanus krijgt het woord, zie ik. Straks zul je mij opnieuw mogen beleven. Dag, mijn kind.”

„Mijn moeder, ik geef u de kus van mijn hart.”

„En dat wil ik gaarne beleven.”

Het is waarachtig, ik krijg het woord en ga verder, de moeder van deze ruimte was één met het bewustzijn van André. Een universele genade is het om deze gevoelens te beleven en dat ondergaat ál het leven van God. Straks, als de mens van de Aarde afscheid neemt, zijn er, indien u zich open stelt voor het leven van God, géén meesters nodig om u te verbinden, dat dóét het leven! En nu kunt gij als mens de ruimtelijke éénheid beleven. De Kosmologie voor uw leven op Aarde wordt, dat man en vrouw één zijn met de ruimte, de Maan als „Moeder” en de „Zon” als vader, waardoor de wetten tot uw leven zullen spreken. Godsdiensten zijn er nu niet meer nodig, want deze éénheid geeft het leven van God álles, de mens krijgt liefde te beleven, die al deze wetten hebben verstoffelijkt. Zeker, de profeten krijgen ook dan hun ruimtelijke én menselijke betekenis, doch nu gezien vanuit het ontstaan voor al het leven, door „Zon en Maan” ... deze tweelingzielen, die de mens hebben geschapen, het dier en vanzelfsprekend Moeder Natuur. Wij nemen de mens van de aarde niets af, integendeel, wij brengen door de ruimte ontwaking! En dát kan André-Dectar nú volgen en beleven, ook de Zon zal tot zijn persoonlijkheid spreken, want dít ís óns geestelijke éénzijn met al het leven van God!

Is het niet ontzagwekkend, dat u als mens voor uw eigen eeuw, deze wijsheid nu krijgt? Is het zó onnatuurlijk, dat élke eeuw voor God de eigen ontwaking móét beleven en zal ontvangen? Elke wet als een organisme dus, zál tot uw leven spreken, want dat wordt dan uw kosmische bewustzijn en eerst nu is uw innerlijk leven gereed om te beleven en te aanvaarden. Godsdiensten brachten slechts franjes, geen ruimtelijk fundament dus, eerst nu is Moeder Aarde en haar kinderen gereed om deze liefde te beleven. Ik kom thans tot de ruimtelijke bezieling en kan zeggen:

„Ja, mijn meester, ik ben nu tot de ruimtelijke éénheid gekomen, doch ik heb het éénzijn van André mogen volgen en beleven. Moeder Maan gaf óns die reine klaarte, ons beleven, haar liefde, haar gevoel, haar verstoffelijking, haar taak te zien en kunnen wij verdergaan. Ja, mijn meester, wij betreden nu de Tweede Kosmische Graad.

Wij hebben zes overgangen beleefd en al die planeten liggen in het Universum verspreid, waarvan gij het ontstaan in de boeken hebt ontleed. Wij zien thans, dat de ruimte één proces beleven kan en dat is het vader- en het moederschap. En die wetten dienen, werken aan het menselijke organisme, iets anders kunnen wij niet beleven, doch daardoor ontwaakt de ziel, de geest, het innerlijke leven voor ál deze stelsels. Het menselijke wordingsproces krijgt nu een gestalte en dat is de „Mens"! Wat zien wij nu?

Wij hebben de Tweede Kosmische Graad bereikt!

De mens ging verder en evolueerde. Is dat niet meer voor de Aarde te beleven? Denkt de mens, dat hij daar reeds gereed is? Voor het huidige stadium, mijn broeder André, heeft men van de Aarde af deze kleine planeten vastgesteld, doch als werkende organismen zijn ze van daaruit niet meer te beleven, omdat al deze overgangstadia hun taken hebben volbracht. Wij als mens kregen evolutie, ontwaking voor het organisme. Deze universele bewustwording gaf ons ruimtelijk voelen en denken en is het bezit voor al het leven van God voor al de ruimten die er geboren zijn. Waarin wij nu leven ligt biljoenen tijdperken voor de Aarde terug, dat wil dus zeggen, dat de Aarde eerst over biljoenen jaren aan haar taak kan beginnen.”

Meester Alcar zegt:

„Ook wij, mijn broeder Zelanus, hebben ons kunnen overtuigen van deze werkelijkheid. Wij gingen van de Maan weg en ontwaakten en met ons al het leven. Zie, hoe de natuur zich heeft kunnen verstoffelijken. Gij kunt nu uw vergelijkingen maken, het leven verstoffelijkt, waarvoor al deze planeten het eigen leven ontvingen. We zullen nu het bestaande betreden, dus voor het huidige stadium. Ook Mars, dat zien wij, heeft bijna haar taak volbracht en kan nú aan het stervensproces beginnen. Op deze planeet, als de Tweede Kosmische Graad, kreeg het organisme landelijk bewustzijn. De wateren zijn leeg? Néén, ook de wateren zullen eigen leven baren en scheppen. Maar de mens én het dierlijke leven, kroop uit de wateren vandaan. Zon en Maan schiepen dus bewustzijn!

Nu zal al dit leven zich verharderen, dat echter eerst op Aarde die zelfstandigheid bezit, omdat de Aarde een andere taak te aanvaarden kreeg. Die taak bezit méér verharding, dus meer bewustwording. Vanzelfsprekend is, dat de ziel als het innerlijke leven ontwaakt. Maar dit is nóg een dierlijke persoonlijkheid.

Hoe zijn thans de overgangen voor het menselijke organisme? De eerste graden, tot de vierde zijn behaald, dat zijn dierlijke wezens, maar de zesde en zevende graad voert ons reeds tot het aardse oerwoudstadium. Is er nog éniig verschil met de Aarde te beleven? Jazeker, want op Aarde, voor het huidige stadium heeft de mens én het dier het normale menselijke bereikt. Dat zegt, dat de prehistorische tijdperken overwonnen zijn, doch die wij hier natuurlijk voor ons zien. Ook is vanzelfsprekend, dat het leven hier iets langer duurt dan voor de vorige graden. Maar ook de ruimte kreeg kleur en gestalte, de ruimtelijke persoonlijkheid krijgt bewustwording. En dat is „Zon en Maan”! De sterren krijgen meer licht, de half bewuste planeten meer levensadem, zo ook de mens.

Dit zijn dus dierlijke mensen, omdat het menselijke stadium nog niet bereikt is. Dit zijn zeven levensgraden voor het menselijke organisme, die wij op Aarde terugzien. Moeder Aarde zal dit gewaad afmaken!

Jazeker, mijn broeder André, hier zijn wij eigenlijk al aan ónze afbraak begonnen. Wat de „Maan” als moeder je heeft geopenbaard, is waarheid. Maar wij beleven straks die wetten, wanneer wij voor de ontwakings van het zieleleven komen te staan en leren dan ook deze wetten kennen. De planeet zal zich verruimen, en verdichten, ook haar leven! Zon en Maan werken aan dit organisme en zij zijn het tevens, die de Aarde tot haar baren en scheppen zullen optrekken. Zie nu, hoe eenvoudig alles is. Wet ná wet kreeg verstoffelijking. Al die miljoenen levensgraden zijn te beleven, já, tot in het bewuste Goddelijke „AL”!

De planeet verruimt zichzelf, dijt uit, totdat de astrale levensbol zich verstoffelijkt heeft, zoals men thans van de Aarde af waarnemen kan. Dat heeft Moeder Maan gekund en zal ál haar leven bezitten. Het is dus duidelijk, dat ná de Goddelijke splitsing verschillende organen, leven dus, vanuit God geboren, door Zon en Maan tot dit dienen zijn gedwongen. Hierdoor is dit machtige macrokosmische organisme ontstaan, waarvan wij als mens en het dier, zo ook Moeder Natuur, de wetten in handen krijgen. En dát leven noemen de meesters ...”God” ...voor de Aarde, voor ons leven zijn het levenswetten, graden van stof, voor ziel, en geest! Méér is er niet te beleven, maar hierdoor keren wij tot het Goddelijke „AL” terug, niets kan ons tegenhouden! Niets!

Gij kunt thans dit harde leven volgen en in uw leven opnemen. Waarom kreeg de Tweede Kosmische Graad deze plaats voor de ruimte toegewezen? Dat moet u nu duidelijk zijn. Was Mars op de plaats van de Aarde tot bewustwording gekomen, dan was onherroepelijk haar leven verbrand, door de méér bewuste ontwikkeling van de Zon, was dit machtige en tóch zo tere weefsel verwaterd, want de verharding van Moeder Aarde beleven wij hier

niet. Voelt ge, mijn broeders, hoe machtig harmonisch dit ruimtelijke organisme werkt? Dat de Aarde eerst ná Mars aan haar leven kan beginnen en dat deze ruimte niet ineens de eigen geboorte kreeg? Dat wij graad ná graad hebben moeten beleven voor de ruimte en dat dit de bijplaneten in handen kregen en zij daarvoor zijn geschapen?

Dan kunt gij al deze wetten overzien en is te begrijpen, dat Jupiter, Saturnus en Uranus, met de andere half bewuste zusters, een andere taak beleven dan het bewuste moederschap te beleven kreeg. Al die namen van de Aarde hebben thans geen betekenis meer, wél de levensgraad voor het vader- en het moederschap, waardoor de geleerde op Aarde zijn schepping leert kennen!

De meesters willen, dat wij deze wetten beleven en ze voor de „Universiteit van Christus” fundamenteren en u ziet het, wij hebben deze waarheden reeds vastgelegd!

De Tweede Kosmische Graad geeft ons lichamelijke verruiming, ontwaaking voor het menselijke organisme, iets anders behoeven wij hier niet te beleven, want er is niets anders te verstoffelijken. Daaraan werken Zon en Maan, doch al het leven kreeg de eigen zelfstandigheid.

Alleen Moeder Aarde zal in staat zijn om dit organisme af te maken. Zij zal het verfraaien, omdat zij die krachten bezit en voor haar leven de „Derde Kosmische Graad” is en zal blijven, doch waardoor wij deze éénheid ontvangen. En met ons als mens al het andere leven van God.

Hoe denkt en voelt men nu op Aarde? Hoe bidt daar de mens en ziet hij zijn God? Daar staat de mens voor een diep en machtig raadsel, maar wij kennen geen raadsels, voor ons lééft God door Zijn wetten en die God is een andere dan het kind van Moeder Aarde zich kan voorstellen. Bid nu maar en gij staat machteloos, want de menselijke ziel gaat verder, bezit alles, álles! Hoe zijn de prehistorische tijdperken ontwaakt op Aarde? Kende dat leven 'n God? Néén, maar die mensen leven thans in het „AL”, vanwaar Christus kwam om het „Goddelijke Evangelie” op Aarde te brengen.

Stem u af op de zeven levensgraden en zie hoe Maan en Zon aan onze evolutie hebben gewerkt. Wij kunnen thans een wandeling over de planeet beleven en die machtige evolutie aanschouwen. Zes overgangsstadia waren er nodig voor ons om de „Tweede Kosmische Graad” te bereiken. Langzaam maar zeker maakten wij ons vrij van de wateren, wij stuwden door de krachten van de ruimte het organisme omhoog, doch dat heeft miljoenen jaren geduurd. Hier kunnen wij nu zien, dat de Aarde het menselijke bewustzijn zal bereiken. Kijk naar deze oer-mensen, dit dierlijke wezen en gij ziet uw prehistorisch tijdperk voor deze planeet, straks ziet gij u zelf op Aarde terug en eerst dán kunt gij aanvaarden dat het Universum voor de mens werd geschapen.

Mars bracht zeven opvolgende levensgraden voort, maar die wetten leerden wij voor de „Almoeder” kennen en nog zijn ze aanwezig. Thans beleven wij die verdichtingswetten door het menselijke organisme. De hoogste en zevende levensgraad nu, overheerst hier de daaronder levende graden, doch al die miljoenen mensen leven over de planeet verspreid. Natuurlijk is het leven hier ruw en hard, maar hoe waren de prehistorische tijdperken op aarde? Mars vertegenwoordigt dus een eigen atmosfeer, die voor de Aarde is milder, omdat Moeder Aarde straks door Zon en Maan die plaats voor het Universum zal ontvangen. Alléén door Zon en Maan komen wij verder. Natuur en dierenwereld zijn volkomen één en op elkaar afgestemd. Dat zijn de krachten en wetten door de „Albron” aan het leven geschonken en wordt de menselijke evolutie. Al dit leven, mijn broeders, zal dus het „AL” bereiken. En dat zegt, mijn broeder André? Ik bedoel voor de Aarde?”

„Dat de mens en al het leven buiten en zónder een godsdienst óm, de wetten van God te beleven heeft.”

„Ziet gij, dát is het, waarvoor wij deze reis maken. Het moet het kind van Moeder Aarde duidelijk worden, dat God beleefd moet worden of de mens komt niet verder. De godsdiensten hebben thans voor het kind van Moeder Aarde voetangels en klemmen gelegd en géén universeel ontwaken, want dat is nu niet meer mogelijk.

Doordat wij de God van al het leven beleven, komen wij van graad tot graad, deze zeven overgangsstadia voeren ons tot het hoogste en eerst dán kan het innerlijke leven verdergaan, doch dan is de kringloop voor een planeet volbracht. Wij kunnen geen andere wetten beleven dan de Aarde bezit, dat is niet mogelijk, doch dan betreden wij straks voor Moeder Aarde het huidige stadium en eerst nu leggen wij de fundamenten voor de „Universiteit van Christus”.

Voel dit alles volgens Zon en Maan aan en maak kosmische vergelijkingen, zodat gij dit alles overziet.

Wij als mens zouden het Universum beleven en daardoor God vertegenwoordigen. Door dit Goddelijke voorbeeld moeten wij andere planeten beleven of wij kunnen nimmer deze ruimte overwinnen. Dat zegt dus, dat de ziel als mens niet alleen op Aarde zal leven, doch dat zij reeds deze lange weg afgelegd heeft. Het bekrompen gevoelsleven van het kind van Moeder Aarde, is nu tot de ruimtelijke ontwakings te brengen. En dat is door de „Eeuw van Christus”!

Deze Goddelijke openbaringen zullen wij verstoffelijken en daarom krijgen al deze planeten die taak toegewezen. Het is dus duidelijk, mijn broeders, dat Mars geen andere, hogere atmosfeer kan bezitten, die ontwikkeling moet nog komen. Maar er zijn enorme ruimten geboren, een menselijk orga-

nisme bezit nu die ruimte, als sfeer en als wereld, maar bovendien als gevoel, ook al zien wij, dat dit leven nog voordierlijk is. Maar ook dat heeft niets te betekenen, want wij gaan verder!

Omdat Zon en Maan daaraan werken, wordt het leven bewuster en zullen de organen veranderen. Mars is dus de zuster van de Aarde en het kind van Zon en Maan en heeft niets anders te betekenen. Doch wij weten, dat dit leven op de „Vierde Kosmische Graad” leeft en hoe dan de mens is, beleven wij na deze reis, waarvan wij weten, dat wij een Kosmisch wonder zullen aanschouwen.

Het is dus duidelijk, omdat wij deze zeven graden kunnen volgen, zijn wij in staat om de schepping te ontleden. En dat wil „Christus”!

De Maan kon dus deze evolutie niet zélf beleven, doch zij gaf haar bewustzijn door aan het volgende en dat werd de nieuwe levensgraad. Doordat de Zon bewuster werd, kregen de zeven levensgraden voor het organisme deze verruiming en was door niets te vernietigen. Wat de mens met zijn leven doet, dat zegt niets, hij móét toch verder en opnieuw terug tot deze wereld, om de zevende graad voor het organisme te beleven. Dat wij hier een dag beleven, die straks voor de Aarde, door haar omwenteling bepaald wordt, is duidelijk, doch de grootte en de afstand van Mars van de Zon af gezien, is het, die de dag en nacht maakt. De geleerden weten, dat Mars een gans andere berekening bezit dan de Aarde en andere planeten dat hebben moeten aanvaarden. Wij zien nu, waarom ook die wetten werden verstoffelijkt. Deze krijgen afstemming en betekenis, wanneer wij weten, dat Mars de Tweede Kosmische Graad te aanvaarden en te vertegenwoordigen kreeg, ómdat deze planeet het bewustzijn van Moeder Aarde niet kón beleven.

De omvang van de planeet gaat over op het leven, hierdoor is het, dat wij dit reuzendier zien, waarvan ook de Aarde haar wetten verstoffelijkt heeft en haar prehistorische tijdperken hebben aangetoond. Mars beschrijft dus een kosmisch rechtvaardige baan om de Zon en die is in harmonie met het Universum, met het leven, vanzelfsprekend met Moeder Natuur. Wanneer de mens voor het huidige stadium zegt: op Mars kunnen wij niet leven, die atmosfeer is té hard en té ruw, dan kunnen wij zeggen: u hebt gelijk, maar zoudt gij in staat zijn ook nú nog het prehistorische tijdperk voor de Aarde te beleven? Hoe was het kind van Moeder Aarde voor die tijdperken? Indien wij zover zijn, mijn broeders, dan ziet gij uw prehistorisch tijdperk terug, ik zei u reeds, ook de Aarde heeft die tijden geschapen.

Wat dus de planeet bezit, krijgt de mens bovendien te beleven en dát zijn de ruimtelijke uitdijingswetten voor het menselijke en dierlijke leven en voor Moeder Natuur.

Dát is „God”! Dat zijn Goddelijke levensgraden, die de mens én het dier,

Moeder Natuur te beleven kreeg, doch waardoor de „Albron” zich heeft gemanifesteerd, en is een heel andere schepping dan de „Bijbel” nóg op Aarde vertegenwoordigen wil, doch waarvoor wij nú de Goddelijke fundamenten leggen.

En gij ziet het, wij zijn nog steeds één met de ruimte. De ruimte is ons niet voor en wij zijn niet ten achter. Dat de Zon meer en meer kracht krijgt, is voor het leven hoger bewustzijn. En dat zegt, wanneer wij het huidige stadium betreden, dat de Zon als de scheppende kracht voor al het leven, ook voor het huidige stadium nog steeds níét het hoogste bereikt heeft. Ook die mogelijkheden zullen wij straks ontleden; doch wij zien die als de geestelijke opbouw en ontwaking op de „Vierde Kosmische Graad” terug, het is daar waar het Universum én het leven die bewustwording heeft bereikt.

De omvang van Mars heeft ook het leven ontvangen. Deze oerlichamen krijgen echter het zuiver menselijke beeld zoals de „Albron” dat bedoelt te beleven en eerst dán is de mens zoals God „ZIJN” beeld wil scheppen. De man als een pronkjuweel van scheppingskracht, maar de moeder als een ruimtelijke schoonheid, de „Adam en Eva” die als tweelingzielen de Goddelijke éénheid beleven, omdat zij menselijke „Goden” zijn en niets anders!

„Onzin is, dat God een stuk rib nodig had om een mens te scheppen.”

Wat wij hebben beleefd, dát is de Goddelijke rechtvaardigheid! Dít nu hebben wij moeten volgen, de planeten bezitten die Goddelijke éénheid en baarden, schiepen óns menselijke en het dierlijke organisme!

Als Goddelijk deel zijn wij in staat deze wetten te beleven, dat is de „Ziel als Mens”!

En u ziet het, wij zijn nog steeds één met Zon en Maan, want dat zijn onze kosmische „vader en moeder”!

En het moederlijke van de Maan is hier verstoffelijkt, maar betekent, dat Mars het verhoogde stadium bezit en voor de ruimte de „Tweede Kosmische Levensgraad” voor mens en dier, zo ook voor Moeder Natuur. Wat zegt weer dat woordje „Mars”? Wat zegt het woord „God”? Woorden hebben voor de ruimte géén betekenis, de mens van de Aarde gaf het ding van de ruimte een naam, doch nú voor deze eeuw spreekt de eigenlijke „wet”! En die wet zullen wij ons eigen moeten maken. Bidt nu niet om langer te mogen leven, want gij houdt uw ontwikkeling tegen, gij moet verder!

Alléén Moeder Aarde zal in staat zijn om dit organisme af te maken. Daarom krijgt zij dan ook haar plaats tussen Zon en Maan in en ook dat is een levenswet voor deze ontwaking en evolutie!

Moeder Aarde zal daardoor in staat zijn om dit organisme, ál dit leven van Mars te modelleren, iets anders gebeurt er niet, máár de ziel als mens evolueert. Mijn God, hoe machtig is alles! Máár, mijn broeders, gij kent het

ónbewuste gevoelsleven van het kind van Moeder Aarde, aan ál deze ruimtelijke wetten en mogelijkheden denkt men daar nog niet. Vanzelfsprekend is de aardse „universiteit” ook niet in staat om ze te beleven en het leven van Moeder Aarde dit Goddelijke geluk te schenken. Wij weten immers, hoe het bewustzijn van élke faculteit op dit ogenblik is! U ziet, meester Zelanus, dat de zeven levensgraden nog aanwezig zijn?”

„Ja, mijn meester, ik kan ze thans ook voor Mars volgen en beleven.”

„Inderdaad, zó is het! De mens bracht zichzelf tot deze levensgraad. Hoort gij, wat ik zeg, André?”

„Ja, mijn meester, ik begrijp u. De mens kreeg deze ruimte dóór het vader- en moederschap te beleven, doch door de zeven levensgraden voor het organisme, kregen wij ruimtelijke verruiming en dát zegt, dat wij eens dit Universum zullen verlaten.”

„Ik dank u, dit is de Goddelijke waarheid! Dít heeft ál het leven te beleven en te aanvaarden, wij gaan tot het bewuste „Goddelijke AL” terug!

Nóg bezit Mars leven en werking, maar voor het huidige stadium heeft ook Mars haar taak reeds volbracht, zij maakt zich voor deze eeuw gereed om als haar moeder heeft moeten aanvaarden, te sterven. En met haar ál de bijplaneten, omdat deze organismen hun taken hebben verzekerd, mochten afmaken!

Voor nu, dit ogenblik dus, is hier het leven tot groei en bloei gekomen, maar Mars schenkt aan haar leven landelijk bewustzijn, én de organen om te baren en te scheppen. En hierna komt voor al haar leven het einde en heeft de mens, Moeder Natuur en het dierlijke leven, ook deze ruimtelijke kringloop volbracht.

Gij ziet, hoe machtig deze ontwikkeling is. Zeven overgangen voor de ruimte, waren er nodig voor het leven van God om tot deze ontwakning te komen. Niet één cel blijft ten achter, de planeet verstoffelijkt zich doordat wij als mens en uit ons het dier, háár astraal leven ontvingen.

Voel nu goed dit huidige stadium aan, wilt gij voor de Aarde uw vergelijkingen kunnen maken en gij beleeft dit Goddelijke snoer, dat uw leven mét de levensruimten verbindt. Néén, géén cel kán achterblijven, tot de laatste levensadem, wordt de astrale bron verstoffelijkt, waarvan wij nu weten, dat ook de Aarde deze zelfde wetten te beleven krijgt.

Voor het huidige stadium is er op Mars geen leven aanwezig. Maar gij ziet het! Mars is voor het huidige stadium bijna gereed! En dát herhalen wij duizendmaal, wil de mens zien, dat het Universum biljoenen jaren oud is en dat de ziel als mens biljoenen levens heeft beleefd, voordat zij aan het leven op Aarde kon beginnen.

Dát beeld, mijn broeders, geeft u tevens uw ruimtelijk gevoel, maar boven-

dien de diepte te zien van de menselijke ziel!

Zeven lichamelijke graden zijn er geboren, ook op Aarde stellen wij die vast, en dan betreden wij, zoals de geleerde dat ziet, de rassoorten op Aarde. Rassoorten (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), jazeker, maar kosmische levenswetten zijn het, die wij als mens hebben te aanvaarden. En dat zegt, vanuit het oerwoud tot het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl)!

Wat Mars dus heeft te ontwikkelen, is, dat zij landelijk bewustzijn zou scheppen. Dat hebben de vorige planeten nog niet gekund. Hierdoor beleven wij nu ons verder stadium. Méér is er niet, doch niets minder. En de volgende levensgraden brengen ons tot de Aarde.

Wat heeft God nu gewild? Wat heeft Hij aan ons leven geschonken? Een godsdienst? Een geloof? Dat hebben de meesters gedaan en gekund, doch nu leert de mens zichzelf als een Goddelijk wezen zien. Waar het de meesters om gaat is, dat wij als mens ónze eigen voortplantingswetten moeten leren kennen, willen wij, en thans voor de Aarde, ook de fundamenteen kunnen leggen voor de „Vierde Kosmische Graad"! Of de mens van de Aarde klampt zich opnieuw aan zijn nietig hiernamaals vast, door de kerk opgebouwd, doch wij beleven iets anders en dat zijn deze Goddelijke ruimten. Dat zijn de zeven menselijke graden en de ruimtelijke, waardoor wij werden verzekerd van ons „AL" bewustzijn en nú als „Godmens" ook álles bezitten, zodat wij tot het kind van Moeder Aarde kunnen zeggen:

„God heeft u niets meer te schenken, HIJ gaf óns reeds álles."

Nu zien wij bovendien, mijn broeders, dat wij landelijk en waterlijk leven bezitten en wil zeggen, dat een boom nieuw leven zal scheppen, al het bloemen- en plantenleven, als een levensgraad dus voor de eigen zelfstandigheid, doch dat ook de wateren dat hebben gekund. En de eigenlijke „wet" is nu te zien en te beleven als organismen, zodat ook de wateren blijven gevuld en wéér iets heel anders is dan de „Bijbel" ervan gemaakt heeft!

Elk stoffelijk deeltje nu van Moeder Natuur, tot het nietigste grassprietje, bezit deze zeven overgangsstadia om tot het uiteindelijke stadium te komen, doch bovendien dus voor de eigen verkregen zelfstandigheid. Vanzelfsprekend is nu, dat de nacht van de Tweede Kosmische Graad langer duurt, dat de dag langer duurt dan de Aarde zal leren kennen, omdat deze planeet die bewustwording niet bezit, die Moeder Aarde te beleven krijgt, doch dat houdt verband met deze afstemming voor de ruimte.

Wij hadden het op onze eerste reis over de zelfstandigheid, voor mens en dier, hierna voor Moeder Natuur. Maar ziet gij nu, hoe die zelfstandigheden zichzelf hebben verstoffelijkt en uitdijden? Al het leven dijt uit en is door ons te beleven, waardoor echter de bewustwording naar voren komt. Door dui-

zenden feiten is thans aan te tonen, hoe ónbewust de Bijbelschrijvers waren, toen zij zich gereedmaakten om de geschiedenis voor mens, dier en plant ten opzichte van de Goddelijke scheppingen, te schrijven. Die mensen hadden geen stoffelijk, géén geestelijk bewustzijn, van ruimtelijk bewustzijn was er geen sprake. Gij ziet het nu, wanneer het laatste cellenleven zich op deze planeet verstoffelijkt heeft, kan dit macrokosmische lichaam aan het sterven én het terugkeren tot God beginnen.

Hierdoor leren wij nu, dat het kind van Moeder Aarde zichzelf ziet en aan een kosmisch leven begint! Wat men dus op Aarde van al dit leven gemaakt heeft, moet u nu duidelijk zijn, kind van moeder Aarde!

En hoe men als geleerde over de sterren en planeten denkt, geeft u deze bewustwording te zien en dat zegt: de „astronoom” moet nog ontwaken! Ook hij moet nog aan de eerste fundamenten beginnen!

Het is duidelijk, ook de astronomen weten niets van hun Goddelijke schepping af. En wat kennen de geestelijke faculteiten van de ziel als mens? Niets! Ook die mensen moeten nog beginnen om fundamenten te leggen. Voelt gij nu, André-Dectar, wat gij zult vertegenwoordigen op Aarde door uw leven? Wat men daar ook denkt, beleven wil, de mens, dier en Moeder Natuur keren tot het „AL” terug!

Van ons wordt gevraagd om ál deze wetten vast te stellen. Dat wil „Christus”! Het is duidelijk, géén wet wil thans overgeslagen worden, al dit machtige leven vraagt thans om de universele ontleding, omdat élke cel voor landelijk of waterlijk óf ruimtelijk scheppen en baren, die taak te beleven heeft gekregen. Wat heeft uw leven ontvangen, André?”

„Wat ik beleven moet, mijn meester, is nog, dat wij door het heelal ons hebben verdicht, dat wij door de „Almoeder” deze verstoffelijking ontvingen, doch waardoor ook de planeten ruimte kregen. En nu ligt al dit leven voor mijn bewustzijn open.”

„Inderdaad, zo is het! En gij, meester Zelanus?”

„Wat wij hier op Mars beleven, mijn meester, is de Goddelijke éénheid voor Zon en Maan en dit machtige kind heeft die wetten verstoffelijkt.”

„Ik dank u, ook het kind van Moeder Aarde zal u danken voor uw beleven. Eens kunnen wij zeggen, dit Universum ligt achter ons, wij hebben élke wet als een organisme beleefd, doch de levenswijsheid is te beleven door onze persoonlijkheid.

Dat zijn de vergelijkingen die wij hebben te beleven, doch waardoor de wedergeboorte universeel werd en aan al het leven van God het volgende fundament schonk en wij deze éénheid mochten aanschouwen.

De Maan verwijderde zich van de Zon, ook dat is heel duidelijk, naarmate het leven in de ruimte verderging. Dat worden de wetten voor de aantrek-

king en afstoting, de universele evenwichtswetten, doch waardoor een planeet de eigen levensbaan te beleven kreeg, óm de vaderlijke krachten, óm de Zon. En toen Galilei die wonderen zag, smoorde men zijn leven, smoorde men deze evolutie en dát door het Goddelijke gezag van Moeder Aarde? Door een paus werd deze evolutie gesmoord? Já, dat is gebeurd, die heiligheid heeft de Goddelijke evolutie bewust willen smoren, doch God zei: „Ik stuur aanstonds een ander kind, Galilei, schrei niet, uw leven en uw taak is gereed, gij keert tot Mijn Leven terug!

Die verruiming nu, mijn broeders, is voor ons leven de Goddelijke „Voorzienigheid” ... niet echter voor een paus. Daarom, vragen wij, bent u zó bewust en zó heilig, dat gij ruimtelijk bewustzijn vertegenwoordigen kunt? Hoe spreekt het pauselijk bewustzijn van deze eeuw? Dat is nog niet zoveel veranderd, mijn broeders, nóg wil de kerk niet aanvaarden, dat de Bijbel met ónwaarheid begint, doch dat ogenblik komt.

De Maan verwijderde zich van de Zon, doch wij als mens en al het andere leven kregen daardoor ónze verstoffelijking! Paus, hoort gij dit? Kerk wilt gij dit aanvaarden? Tóch zult gij straks uw kerkse hoofd en bovendien uw menselijk voelen en denken moeten buigen voor deze Goddelijke waarachtigheid! De meesters zullen u daartoe dwingen!

Wat schenkt de „Universiteit van Christus” het kind van Moeder Aarde? Ontwaking, verruiming, Goddelijke afstemming!

„Het Weten”!

Godsdiensten lossen op! Omdat de ziel als mens de schepping zál beleven. Wanneer wij verder kijken, mijn broeders, dan zien wij, ook die verruiming kunnen wij beleven, dat de mens de „Vierde Kosmische Graad” heeft bereikt, wanneer de Maan als moeder hier gereed is. Doch zij heeft tevens voor de „Vierde Kosmische Graad” haar ruimte geschapen. Ook die éénheid is dus in ons bereikt, ook die wetten krijgen wij te beleven, ook Moeder Natuur, ook het dier. Waterlijke of stoffelijke sterfprocessen hebben geen betekenis, wél dat de ziel als mens evolueert en zij dán haar wedergeboorte voor het volgende stadium beleven kan, dát zijn de eigenlijke wetten.

Natuurlijk stellen wij straks een ijlere atmosfeer voor de Aarde vast, want die moet de Aarde beleven. En dat is weer aan haar leven te zien. Het menselijke organisme bereikt op Aarde de stoffelijke levensgraad. Hier is de mens dierlijk en kán géén hogere graad beleven, want dit is de ruimtelijke afstemming van Mars, voor dit moederlichaam, ook voor het baren en scheppen. Maar wij zien het nu, dat de „Almoeder” over ons leven heeft gewaakt. Hieraan is niets te vernietigen, paus, ook gij móét tot het „AL” terugkeren. Maar wie bent u, als u dit straks moet aanvaarden?

Hoe is dan uw bewustzijn op Aarde? Zal men u daar nog voor heilig ver-

klaren? Dat heeft uw orde gekund, niet God! Elke levenswet van God zegt u, dat gij die levenshoogte nog niet hebt bereikt!

En thans boos op ons? Op André, wanneer straks deze boeken het levenslicht ontvangen? De mens van Moeder Aarde zal het u zeggen, want dít wordt nú het „Goddelijke Evangelie”!

En daarvoor is André-Dectar de éérste Paus, als u het weten wilt!

Dát zeg ik niet, maar dat zegt „Christus”! Deze woorden en gedachten komen vanuit het „AL” tot ons leven. Elke cel van deze ruimte zegt het aan André.

Omdat hij het is en géén ander van Moeder Aarde, die in staat is om deze reizen te beleven. En de wijsheid zál u daarvan overtuigen!

Op deze planeet, mijn broeders, ziet gij uw eigen ontstaan, doch nu voor de Tweede Kosmische Graad. Doch door deze levensgraad zullen wij de Derde scheppen en ook daarvoor beleven wij de overgangstadia. Dat zijn de voorgeschreven Heelal-wetten, die door de wedergeboorte uitdijen en verdichten. Zie dus met mij naar al deze stoffelijke openbaringen en gij kent u zelf! Gij zijt u thans bewust van uw Goddelijke afstemming! Hoe meer verruiming wij nu beleven, des te schoner wordt uw organisme en uw bewustzijn, voor licht, leven en vooral voor uw liefde! En voor alles, altijd weer, door het vader- en het moederschap!

Heeft uw bewustzijn nog verklaringen te beleven, André-Dectar?”

„Ja, mijn meester, want ik zie nu mijn ruimtelijk beeld, mijn ruimtelijk voelen en denken en hierna, mijn verkregen persoonlijkheid. Ik ben dus voor hier in niets anders, want ik kreeg door de zeven levensgraden mijn universeel leven te beleven, ik weet, ik gá tot het „AL” terug!

Daardoor zal ik ontwaken!

Ik zal miljoenen stadia beleven, mijn meester, en dat is noodzakelijk, ik heb niets anders te doen voor de ruimten. Daardoor bouw ik aan mijn levensgeluk! Wat dus de planeet aan atmosfeer bezit, is mijn bewustzijn. Dát is mijn ontwaking, waarvan mijn organisme zegt: zó is uw ziel, dát is uw verkregen huwelijksbezit, mijn tweelingziel tevens, waardoor ik verder ga en tezamen deze ruimte moet overwinnen. Géén ster bleef buiten deze werking, al dat leven diende mij, mijn meester, daarvoor werd het geschapen.”

„Dat is juist, mijn broeders. Ik zie thans terug tot ons eerste Maanleven, het ogenblik, dat de Maan aan haar verdichting begonnen is. Het „AL” wil, dat ik terugzie en ik voel het, want nu sta ik voor deze machtige verruiming en kan elke levensgraad opnieuw beleven, doch zie ik aan mijn organisme. Ik beleeft bovendien, en thans bewust, dat de atmosfeer van de Maan bewustzijn kreeg door de Zon en dat de mens van de Aarde bewustzijn heeft door de dampkring van Moeder Aarde, zodat wij zien, dat ook die levenswetten in

niets zijn veranderd. Dus in dat Goddelijke onzichtbare niets, wás alles aanwezig en hebben wij nu te aanvaarden. En gij, meester Zelanus, welke wetten komen er nu tot uw leven terug?”

„Ik, mijn meester, zie mijn miljoenvoudige ontwakings en wel door de macht van mijn organisme.

Ik zie dit diermens en beleef nu het organisme. Dit ónmenselijke wezen heeft niets uit te staan met het kind van Moeder Aarde, maar dit dier zál daar eens dé mens van de Aarde zijn. De ziel van dit dierlijke wezen gaat verder, het organisme blijft achter, zodat wij met ruimtelijk bewustzijn aan de opbouw van Moeder Aarde zullen beginnen. Dit moet ik waarnemen voor de „Universiteit van Christus”! Indien wij niet verder kunnen gaan, mijn meester, was ook Moeder Aarde nimmer geboren, maar wij weten het, ook zij zal ons aanstonds moeten dienen!

Mars kreeg dus een eigen bestaan voor óns leven. Mens én planeet zijn daarom ook volkomen één! Indien het kind van Moeder Aarde, voor het huidige stadium dus, dit nóg niet kan aanvaarden, dan zal dat leven tóch straks zover komen, omdat dan de universiteiten dít bewustzijn bezitten en kan het geestelijke leven op Aarde beginnen.

Maar ik zie meer, mijn meester. Ook het barende en scheppende orgaan heeft die ontwikkeling ontvangen. Door deze stelsels kreeg de ziel haar schepping te beleven en betrad zij ook deze zelfstandigheid. Het vis-orgaan maakte plaats voor het dierlijke orgaan, wat hier klauwen zijn worden op Aarde armen en vingers, de voelhorens in stoffelijke toestand om het leven te vervormen. De eerste vier levensgraden zullen zich vrijmaken van de dierlijke afstemming, deze huid lost op, mijn meester, waarvan wij de zevende graad zien en aanvaarden, dat de mens óp Aarde voor deze eerste lichamelijke graad nú die beharing heeft overwonnen. En dat zegt, dat de mens uit het oerwoud op Aarde, deze éérste lichamelijke levensgraad dus, de zevende van Mars te vertegenwoordigen krijgt en zullen wij daar ook vaststellen. Dat de dierenwereld op het land deze hoogte niet zal bereiken, is nu reeds te zien. Hoewel het waterlijk leven die levensafstemming wél bezit en de zeeleeuw ons toont, ook die levenswetten stellen wij voor ons leven vast!

Wij mensen zijn hier nu als prehistorische wezens. Maar elk lichaamsdeel krijgt de ruimte te beleven en onze levensadem verijlt. Vergeestelijkt, want dat is de afstemming. Dat is het doel! Dat is de volgende levenswet!

En dat zegt, mijn meester, dat het innerlijk leven niet verder is dan het organisme. Omdat Mars deze afstand van de Zon te beleven kreeg, werd dát het organisme voor de mens, ook voor dier en plant. Wat heeft Mars nu nog aan uw leven te openbaren? Ik voel, dat wij verder kunnen gaan. Deze wandeling schenkt ons het machtige weten, de dood is het, waardoor de ziel

de planeet overwint. Ook voor de Aarde is dat!”

Wij, geachte lezer, maken nu een wandeling over deze machtige planeet en stellen voor onszelf en voor u ons verleden vast! Maar deze wetten zien wij straks op Aarde terug en eerst dán leert gij uzelf kennen.

Ook André kan thans zijn menselijke vergelijkingen maken, daartoe is hij in staat en ál het leven uit de ruimte wil nu beleefd worden. De menselijke organismen vragen ons: beleef mij! Ze vragen ons, om af te dalen tot de ziel van deze levensgraad en eerst nu zijn wij met het leven tot die ruimtelijke éénheid gekomen, waarna de wijsheid tot ons bewustzijn komt. Elke cel vraagt het aan ons bewustzijn en beleven wij het vader- en moederschap voor al deze dierlijke wezens, waarna wij de hoogste levensgraad betreden.

Hierdoor beleven wij nu uw Goddelijke afstemming. Maar wat hebben de Bijbelschrijvers hiervan verteld? Niets! Zij waren nog niet zover. U voelt zeker, dat wij niet alléén het ontstaan en geboren worden hebben te beleven, doch dat wij telkens weer „universele” vergelijkingen moeten maken, want deze zijn het, die ons en u straks voor de menselijke persoonlijkheid plaatsen en wij in staat zullen zijn, ook die diepte te ontleden. Hierdoor krijgt gij op Aarde een ruimtelijk beeld voor élk stadium te zien, dus fundament ná fundament of wij gaan te vlug door deze levensgraden en staan straks voor gapingen, dat toch nu niet meer door het „AL” wordt geduld!

André ziet nu, en dat kan hij beamen, dat hij door de ruimte is ontwaakt en nóg één is. Hij weet nu, dat hij als ziel zichzelf tot deze verstoffelijking heeft gebracht, doch dat hiervoor Zon en Maan hebben gediend en dat zij het zijn, die ons die verruiming konden schenken.

Dat zegt nu voor u op Aarde, dát, waar gij ’n mens, ’n dier ziet, ook het leven van Moeder Natuur, dat is Goddelijk leven en dat keert onherroepelijk tot het bewuste „AL” terug. Door de zeven levensgraden krijgen wij deze universele, dus Goddelijke ontwaking. Wanneer ik zeg: universeel, is dat de ruimtelijke éénheid en álles en dat álles hebben wij meermalen moeten ontleden, waardoor wij en gij God zien als licht, leven, vader- en moederschap, doch nú bovendien als verdichtingswetten en verhardingswetten, stoffelijke en geestelijke openbaringen voor mens en dier. Aanvaardt nu, de mens uit het oerwoud op Aarde, dat zullen wij u straks bewijzen, zál als gij nu beleefd, het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) vertegenwoordigen, omdat gij als het blanke ras het hoogste, de zevende levensgraad voor het organisme bezit, waartoe, vanzelfsprekend, vele andere volken behoren!

André volgt al deze mensen, deze behaarde dieren als mens en rilt en beeft erdoor, zó ontzagwekkend is dit menselijke dier. En toch, die ruwheid, deze dierlijke organismen, zullen veranderen, daarvoor krijgt Moeder Aarde haar taak. Wie wil nu nóg langer deze evolutie tegenhouden? Word het niet de

hoogste tijd, dat gij daar op Aarde weet hoe gij geboren zijt? En is dit niet de moeite waard? Eerst nu, geloof het en aanvaard het, is het leven op Aarde de moeite waard om beleefd te worden! Die zekerheid schenkt u de „Universiteit van Christus”!

André vergelijkt het leven op Aarde met dit machtige bestaan, doch wanneer hij zover is, komt Moeder Maan tot zijn leven terug en hoort hij en horen wij haar zeggen:

„Wél, mijn kind, hoe voel jij jezelf nu?”

„Ik voel mij” ... geeft André haar terug en hebben wij ons voor te buigen, ook dit gesprek is kosmisch verantwoord ... „mijzelf ontzagwekkend.”

„Juist, mijn kind, ontzagwekkend, dat is het antwoord. Maar is het bovendien niet wonderbaarlijk, dit reeds als kind van mijn kind, Moeder Aarde te mogen beleven?”

„Ja, moeder, dat is het schoonste wat er is, weet ik nu en ik zal het op Aarde aan uw kinderen zeggen.”

„Zijn wij nu niet liefdevol geweest, André? Wij zijn nóg één, mijn zoon, mijn man en ik, ook onze kinderen beleven onze éénheid. Zég op Aarde vooral, dat „ik” mijn ziel heb mogen verdelen, hierdoor kreeg je als mens, als dier, als bloem een eigen ziel! Die zelfstandigheid, André, is Goddelijke oorsprong, ís wet, of je had nimmer deze zelfstandigheid kunnen beleven. Maar je ziet het, niets is er onbegrijpelijks, alles is menselijk en Goddelijk waarachtig!!”

Já, weet André, terug tot God, maar de mens en ook wij moeten zeggen: terug tot de „Albron”, omdat wij weten, dat het „woord” God slechts de omlijsting is voor dit machtige beeld en niets en niets anders is!

Wij beleven de wateren, het leven op het land, de verdichte planeet en zien, hoe de mens, hoe dit Goddelijke leven zich heeft kunnen verstoffelijken, waarvan wij weten, dat wij op Aarde élke levensgraad terugzien. De Zon als de scheppende kracht voor de ruimte spreekt tot het leven van André, een lieflijke ster, zijn „Wayti” zal hem de openbaringen verklaren en het leven rondom ons vertegenwoordigt al deze wetten. Ontzagwekkend zijn de organismen voor mens en dier, ook Moeder Natuur bleef niet ten achter. Dat is het werk van de planeten, door de zeven levensgraden krijgt de ziel haar evolutie te beleven.

Mens en ruimte zijn één!

Het licht van de ruimte werd de scheppende kracht voor de mens!

Zon en Maan stuwen dit leven voort!

Een planeet is voor de ziel en het andere leven, evolutie!

Wat heeft de „Almoeder” gewild?

Hoe is het levenslicht van haar leven verstoffelijkt?

Wat is er geworden van al die éérste openbaringen?
Wat weten de geleerden af van al deze wetten?
Wat bent u, als gij u als mens godgeleerde kunt noemen?
Wat als theoloog?
Wanneer komen de astronomen zover?

En dan roept de ruimte tot ons leven: Is het niet wonderbaarlijk, ook al staat gij voor de prehistorische tijdperken? Het huidige stadium van deze planeet zal u overtuigen, de ziel gaat verder!

„Is het een wonder, André” ... roept Moeder Maan terug.

„Ja, moeder!”

„Volg dit alles, mijn zoon, maar ik ben de moeder van al dit leven.”

Even krijgt André contact met „Jeus” ... en dat kind roept uit:

„Mie'n God, dat ha'k eerder motte wette.”

En dan kan André antwoorden: „Dat komt nu, mijn Jeus. Straks, als wij op Aarde terug zijn, spreken wij elkaar nog. Doe nu goed je ogen open, want je beleeft Goddelijke wonderen.” En opnieuw komt de Maan terug en geeft hem:

„Lief van je, André, dat je „Jeus” opent.”

„Dat zal tijd worden, moeder.”

„Ik weet het. Hoe is het nu?”

„Ik voel en ik zie mij zelf, moeder.

Thans zou ik de mens liefde kunnen schenken en weten!

Ik onderga de splitsing van mijn persoonlijkheid, moeder!

Ik zie graad na graad, machtig is alles!

En vader- en moederschap beleven is heilig, maar wordt door de kerk niet begrepen. Maar mijn tijd komt, moeder, óf uw tijd, uw eeuw!

Ik zal uw kinderen tot de ontwaking brengen, moeder!”

„En is hetgeen wij willen, André, kijk zélf, mijn ziel lacht je toe. Is dat leven niet stralend bewust? Hoor je nu je „Wayti?””

„Ja, moeder.”

„Dan zal ik je met mijn kind verbinden.”

„Dank u, het is allemaal zo'n diepe liefde voor mij, moeder.”

En dan krijgt André te horen:

„Heb ik je ónwaarheid verteld, André?”

„Néén, mijn kind, alles is waarheid.”

„Krijg ik je kus?”

„Já, altijd, voor eeuwigdurend zullen wij één blijven.”

„Zie je, wat er in die eeuwen geboren is?”

„Ja, Wayti, ontzagwekkend is het.”

„En al dit leven, André, móét ook die planeet overwinnen. Heb je gezien,

dat er nog geen hiernamaals is?”

„Ik zie het, Wayti.”

„Is ook dat niet wonderbaarlijk? De hellen en hemelen zijn voor de Aarde. Maar waarom hebben de mensen er „hellen” van gemaakt?”

„Omdat ze niet anders kennen, Wayti.”

„Zó is het, maar waarom beleefde Mars géén Mozes?”

„Omdat deze dieren geen verstand hebben voor een God, lieverd.”

„Is dat nu niet duidelijk, André?”

„Já, Wayti, alles is mij duidelijk.”

„Waarom bezit deze planeet geen kunst, geen muziek, niets van al die schatten die Moeder Aarde heeft ontvangen?”

„Omdat het niet nodig is, lieverd.”

„Maar hoe voelt de mens zich thans op Aarde?”

„Daar denkt men, dat ze door Mars zullen worden aangevallen.

Ze denken daar, lieverd, dat Mars verder is dan de Aarde, dus meer bewustzijn bezit. Dat is het beeld voor de astrologen, Wayti.” „Begrijp ik, maar ga je voelen wat ook dat te betekenen heeft?”

„Já, ik weet het nu en zal erover nadenken.”

„Ik denk, dat je deze vragen kunt stellen. Immers, ga er even op in en je ziet dat alles anders is. Wat doet men thans op Aarde? Aan ónbewuste gasbollen menselijk gevoel schenken. Jij brengt verruiming van geest. Mars moet de Aarde aanvallen? Dit voorwereldlijk dier kent zichzelf niet. Moet dit dier de mens inspireren? Moet dit dier naar de Aarde gaan om dat hogere bewustzijn te overwinnen? Waar komen al de technische wonderen vandaan? Waar de kunst, André?”

„Uit de sferen van licht, lieverd.”

„Juist, indien Mars een hiernamaals bezat, indien al deze planeten een bewust hiernamaals hadden leren kennen, já, dan was alles anders, maar dat bewustzijn behoort alléén tot de Aarde. Maar voel je en zie je nu, hoe wonderbaarlijk ook die werelden in harmonie zijn met het Heelal?”

„Ja, Wayti, ik zie het, ik zet voor dit alles mijn leven in. Hoe armoedig is de mens nog van de twintigste eeuw. Ik kijk nu over de Aarde, vanuit deze diersoorten. Ik weet, dat deze dieren op Aarde hebben geleefd en hier zijn ze niet anders. En dat is vanuit de wateren gekomen. Maar op Aarde zoeken de geleerden naar het prehistorische tijdperk, ze kunnen nog niet aanvaarden, lieverd, dat al die soorten van dieren en mensen thans ín onze maatschappij leven, doch dat het „AL” reeds bewoond is, kennen zij daar niet. Men zoekt op Aarde nu naar alles, hier beleef ik de Goddelijke waarheid. De astroloog geeft de mens zijn berekening en voorspelling, Wayti, maar wat blijft ervan over?”

„Niets, André. Voel je, dat het beeld juist anders omgekeerd aan het eigen leven is begonnen?”

„Ik weet wat je bedoelt. Ja, zo is het. Ze geven de ruimte méér bewustzijn dan zij zélf bezitten. Ik bedoel, Wayti, dat de astrologen de ruimte nog niet kennen. Ik weet nu, dat de Maan je bezielen kan, je moeder kan dat, maar dat wil niet zeggen, dat zij de mens kunst geeft, dat zij de mens voor duizend zaken beschermen kan? Waar blijft de eigen „wil”, Wayti? Waar de menselijke persoonlijkheid? Kan een gasbol de mens bezielen? Wat hebben Jupiter en Saturnus te betekenen? Wat jij voor de mens, voor mij op Aarde?”

„André, dat weet je immers?”

„Ik weet het. Ik als het hoogste leven en wezen door God geschapen, kan tot je leven praten, maar wat kun je mij voor dat alledaagse leven schenken?”

„Niets, André.”

„En nu ben jij stralend bewust, jij bent als je vader is, maar wat kan Venus mij geven, wat Saturnus? Wat ben ik zelf, nu ik weet, dat die lichamen vanuit mij het leven kregen? Kan iets mij bezielen, Wayti, dat door mij het bestaan gekregen heeft. Wie ben ik? Hoe oud ben ik? Heeft Saturnus menselijke, bezielende krachten? Bezit Jupiter scheppende machten en krachten? Ja, die lichamen zorgen voor de reine levensadem voor jullie allen. Nietwaar, dat is het. Maar wat ik nu zie en beleven kan, is, Wayti, dat die ganze dierenriem en al die huizen voor de mens, ook dat laatste kwartiertje, mij niet bezielen kan, omdat die uitstraling alléén het stoffelijke leven bezielend optrekt, doch de mens is méér, de mens is álles!”

„Dat is de waarheid, André. Maar ga eens even dieper?”

„Weet je, Wayti, hoeveel mensen zich daarmee bemoeien? Hoeveel mensen aan astrologie doen? Miljoenen mensen zijn het, die zuiver door de tekens van de dierenriem leven en hun dagelijkse leven bepalen. Maar honderdduizendmaal zijn zij er glad naast.”

Even krijgt hij rust. Wij volgen de dierlijke levensgraden. Jeus vraagt nu:

„Wat is dat, waar je het nu over hebt?”

„Dat hoor je straks wel, Jeus. Maar blijft één met mij, zodat wij op Aarde kunnen praten. En tracht je dialect te vergeten.”

„Ik zal mijn best doen.”

„Fijn, Jeus, dan ga ik verder. Heb je Wayti gehoord?”

„Ja, vanzelf, wat voor 'n wonder is dat?”

„Dat is mijn liefde, Jeus.”

„Mijn hemel, wat een genade toch.”

„Zo is het, mijn Jeus, maar ook Jozef krijgt élke wet toegezonden.”

„Dat is heerlijk, dan kunnen wij tezamen praten als je daar denken moet.”

„Dat is ook de bedoeling, Jeus. Maar nu ga ik verder. De astrologie spreekt

tot mijn leven door Wayti en daar wil ik geen woord van missen.”

En tot Wayti geeft hij nu:

„Ben je er nog, lieverd?”

„Natuurlijk, André. Ik vind Jeus erg lief. Fijn dat je hem nu optrekt en dat zal hem een ruimtelijke ontwaking schenken.”

„Dat is nu de bedoeling, Wayti, want straks gaat het beginnen.”

„Ik weet het. De meesters willen spreken.”

„Ja, dát willen de meesters en dat is de moeite waard. Ik zal de macht van het woord ontvangen, Wayti.”

„Ook dat is mogelijk, André. Heb je nagedacht over de dierenriem, nu je weet, dat ook de mens de Bijbel geschreven heeft?”

„Zie je, Wayti, dat is het, maar dat begrijpen die mensen niet. Hoe is de dierenriem ontstaan, Wayti?”

„Doordat de mens begon te denken. De eerste mensen, even voor het oude Egypte begon, André, voerden zichzelf tot de ruimte, ons leven terug. En toen zij enigszins het karakter gingen begrijpen, kregen wij voor die mensen ook menselijke gevoelens. Dat zegt dus, dat de mens, die zich leerde kennen, begreep, dat hij met ons leven had te maken. Hij dacht, dat de ruimte, al ons leven iets te betekenen had voor hem zelf en dat is natuurlijk waarheid, maar níét zoals hij dat heeft gevoeld.”

„Ik zie het, Wayti. Je kent Freud ook?”

„Vanzelf, wie op Aarde ons leven aftast, raakt onze ziel en dan leren wij vanzelf die mensen kennen.”

„Welnu, die man dacht, elke, bijna elke stoornis voor de persoonlijkheid komt voor door het verlangen van de mens, door het vader- en moederschap. Dat is een geleerd man, Wayti, en die man zocht naar het ontstaan van de ziel. Hij was er dichtbij, maar dat de mens, de ziel door het vader- en moederschap juist nú door die Albron beziel wordt en dat de persoonlijkheid nu bijzaak is geworden, dat de mens die gevoelseigenschappen moet overwinnen, zag hij niet. Ik heb er op Aarde over nagedacht en je weet het, ook toen waren wij één. Maar anders!”

„Ik zal je iets zeggen, André, dan weet je het ineens. Ten slotte kun je dan je gevolgtrekkingen maken. God schiep de mens naar Zijn beeld. De „Almoeder” dus ...en de „Almoeder” heeft niets dan goedheid en harmonie geschapen. Jij hebt immers nog géén disharmonische wet kunnen beleven?”

„Néén, dat is niet mogelijk.”

„Welnu, waar komen dan al die slechte gedachten, waar komt al die afbraak vandaan, die de mens daar voelt. Hebben wij met slechtheid te maken? Kunnen wij de mens vanuit ons leven laten verongelukken? Kunnen wij de mens door ziekten slaan?

André, kan ik, kan Jupiter, kan Saturnus, vraag ik je, jou slaan?

Kan de ruimte je ziekte bezorgen?

Kan een ster je bezielen?

Kan de Maan je beschermen voor diefstal?

Kan mijn vader je bestelen? Kan hij ervoor zorgen, dat je niets op je stof-felijke reizen gebeuren kan?

Kan, ga ik verder, Uranus je voor onraad beschermen?

Voor een slecht huwelijk?

Voor geluk en voor kunst je zelf tot dit bestaan optrekken?

Kan de Zon en kan de Maan, mijn ouders, je beschermen voor je zaken, die je daar doet? Kunnen wij je helpen om geld te verdienen? Kunnen wij je, vraag ik je, van je kanker verlossen, nu wij weten, dat die mensen aan hun afbraak zijn begonnen?

Wij zijn liefde, André, wij zijn één in alles, wij kénnen géén afbraak, geen geld, geen kunst, omdat wij het leven dienen. En wat kan ik je voor je leven geven? Heb jij het leven niet ontvangen? Wat wil Jupiter voor je leven doen, voor je ziel en je geest? Nogmaals, wij kénnen alléén het leven en de levens-graden voor het vader- en moederschap, ál dat andere van de Aarde voor de mens, willen wij niets mee te maken hebben!"

„En nu, Wayti ... kunnen ze voor alles een berekening maken. Nu hebben wij iets van de Kreeft ...en van de Bok ...”

„Jazeker, maar heb je in ons leven die bok al gezien? Wat heb je van de „Vis” ...? Natuurlijk, je bent in de wateren geboren, maar vertel die mensen, hoe je daarin jezelf hebt gevoeld. Het gaat immers om ons ruimtelijke bewustzijn. Hebben de dieren die je nu beleven kunt, bokachtig gevoelsleven? Wat wil zo'n onbenullige kreeft op Aarde beginnen? Wat wil zo'n náscheping voor je leven betekenen, André? Mijn hemel, wat moet ik lachen. Hoor je het, al het leven lacht, lacht om de mens, die zichzelf in ónze ruimte wil zien als 'n ongelukkige.

Wie heeft de kanker geschapen, vraag ik je?

Wie disharmonie?

Wie beleeft de zeven graden voor het vader- en moederschap? En wat kán de mens, kun je nu door je huwelijk beleven? Wat is liefde? Zij weten het niet, André!"

„Maar ze maken een berekening, Wayti, voor alles. Eerst willen ze weten wanneer je geboren bent. Op de seconde af, zeggen ze, of ze komen voor een verkeerde berekening te staan.”

„En wat dan?”

„Wel, dan gaan ze rekenen en dan krijg je een plaats in de ruimte, doch die ruimte is dan de dierenriem. Ze rekenen uit, wat je van de Saturnus hebt,

de planeten dus, alles vader- en moederschap, maar dat die gasbollen géén leven bezitten, dringt niet tot die mensen door. Je krijgt zo'n dierenken, je hebt nu iets van de Vissen ... de Kreeft, de Ram, de Stier, hoor je het? En dan nog van de Weegschaal, waarop je jezelf kunt wegen. En van de watermannen heb je iets, en waarachtig ook van de „tweelingen” en je leert schieten, waardoor zij het dierenrijk aftasten. De mens als het dier, Wayti ... vanzelf tekens, die het menselijke karakter bepeilen, doch nu ik dit machtige beleven kan, géén cent waarde heeft.”

„Ik zég je, André, die mensen kennen ons leven niet! Wij weten wel waar die schoen pijn doet. Ik vraag je, wanneer is dat ding op aarde gekomen? Wie was zo slim? Wie heeft dat bedacht? Kunnen wij, vraag ik je opnieuw, je beschermen voor afbraak? Nu wij niets anders dan geluk hebben beleefd? Nu alles onbesmette liefde is? Wat wil de mens met die cijfertjes beginnen? De ruimte lacht, André, de mens vergeet, dat hij het is, die afbraak geschapen heeft en niet wij en dat wij met al die gedachten niets te maken willen hebben. Nietwaar, als je ons leven niet kent, hoe willen wij je dan bezielen? Alléén het leven kan je antwoorden, natuurlijk, maar niet voor dagelijkse zaken. Niet voor geknoei!

Nóch voor iets anders, dat de mens ziet en voelt en tot de eigen gemaakte zaken behoort, daarmee hebben wij niets uit te staan. Wat heeft de geboorte te betekenen? Dat de ziel als mens tot de Aarde terugkeert om het vader- óf het moederschap te beleven en niets anders. De geboorte, André, is vader of is moederschap, iets anders is er niet! En de ziel bepaalt haar tijd. De ziel als de persoonlijkheid is het, die álles zélf bezit, wij moeten je volgen, wij kúnnen je niets schenken, niets, ook niet bezielen, omdat jij het hoogste bewustzijn bezit voor deze ruimte. Voel je dit? Het állerhoogste gevoelsleven, het hoogste denken, het hoogste ééNZijn voor het vader- en moederschap, waarvan wij allen slechts het ónbewuste hebben ontvangen en je hebben gediend, natuurlijk, maar wat wil de mens? Ons menselijk denken en voelen geven, waar wij géén raad mee weten? Vis afstemming is gevoeligheid? Dat is baring en schepping, mijn André, niets anders, maar de mens bezit nu het allerhoogste vader- en moederschap. Wat wil die mens nu nog beleven? Er is niets anders te beleven voor onze ruimte! Niets anders!

Wij hebben van die onzin gehoord, dat is vanzelfsprekend, omdat het gevoelsleven tot ons komt en dat aanvaarden wij als geluk, het ééNZijn met het allerhoogste voor ons leven, de mens. En die mens nu, André, wil een oorlog voorspellen, nu wij weten, dat de mens door afbraak zijn leven vertegenwoordigen wil? Maar is er afbraak? Is dát afbraak? Een oorlog is dat afbraak? Wil men daar niet aanvaarden, dat „Adolf” evolutie brengt (zie artikelen 'Evolutie van de mensheid' en 'Hitler' op rulof.nl)? Heeft de „Almoeder” zonden

geschapen? Ik vraag je, kan de „Almoeder” je verdoemen? Wie heeft zich op Aarde verdoemd, mismaaft, bezoedeld? Hebben wij dat gedaan? Heeft God dat gedaan en gekund? Voel je, waar deze kletspraat ons voert? Naar de Bijbel, mijn André, naar het armoedige denken en voelen, omdat de mens zichzelf niet kent.”

„Ze maken voor alles hun berekening, Wayti. Als je daar een reis wilt maken, kijken zij, berekenen zij of je niet verongelukken zult.”

„En wat heb jij gezegd?”

„Ik heb tot die mensen gezegd, gá, als je een ongeluk krijgt betaal ik alles, maar er gebeurde niets, er zou niets gebeuren en indien er wat gebeuren zou, zei ik, is het je tijd en die tijd kun je niet ontlopen. Ik heb die mensen midden in hun gezicht uitgelachen, Wayti.”

„Dat is het beste wat je kunt doen, wellicht komen ze nu tot het eigen menselijke denken. En verder?”

„Verder is er nog van alles. Ze berekenen of je je kunt laten opereren. Of het lukt of niet, dat wordt berekend. Ze berekenen of je je liefde zult beleven of de vrouw die je zoekt bij je behoort.”

„Dat kan natuurlijk, dat kun je toch wel zien? Je staat nu voor het karakter, maar, vraag ik je, André, wat nu, als je weet, waar de mens aan zijn afbraak begonnen is? Waarom heeft de mens zijn tweelingziel bedrogen? Dachten die armen van geest, dat zij nu hun liefde konden beleven? Dachten zij, dat zij in staat waren door hun gecijfer mij te kunnen ontleden? Wij weten, hoe de astroloog van Adolf hem te pakken heeft gehad. Wij weten dat, eeuwenlang komen die nonsens tot ons leven en niets is waarheid. Indien de mens iets voelt en waarheid bevat, geloof mij, de meesters zullen je overtuigen dat ik waarheid beleef, dan spreekt de eigen levensgraad voor het dagbewuste ik en kan een kind beleven.

Zijn miljoenen levensgraden te becijferen, voor landelijk en waterlijk gevoelsleven? Is hetgeen de maatschappij bezit niet datgene wat tot de persoonlijkheid behoort? En ik vraag je, wat heb jij je in je miljoenen levens eigen gemaakt, André? Is dat van mij of van Saturnus? Kan Uranus je iets voor je denken en voelen geven, nu wij weten, dat álles vader- en moederschap is?

Je gaat het begrijpen, mijn lieverd, natuurlijk, dat is nu mogelijk, nu je de wetten leert kennen, wij zeggen je echter: astrologie wordt nooit wetenschap, omdat die becijfering geen kosmische fundamenten kan leggen en je trouwens thans kunt beleven. Natuurlijk zijn dat bokken die daar het leven verkrachten en nu niet te bereiken zijn. Wat wil echter zo'n waterman beginnen, als dat kind ruimtelijk bewustzijn krijgt? Gá je zelf na, André, voel nu, wat je van mij ontvangen kunt, zoals wij thans één zijn, hebben die mensen, heeft nog géén mens van de Aarde kunnen beleven. Wat geef ik je nu? Praat straks

eens met Uranus en met Saturnus? Ze zullen je antwoorden. Ik kan je niets van je karakter geven, niets, want jij als de persoonlijkheid moet je de wetten eigen maken door de lichamelijke levenswetten en dat is het Goddelijke en ruimtelijke álles beleven, er valt nu niets meer te ontvangen, je hebt álles! En wat wil je nu? Wat zou je willen beleven, vraag ik je, nu wij weten, dat het vader- en moederschap het hoogste Goddelijke is? Die prutsgedachten bezielen, die de mens daar voelt en bezit? Mijn hemel, André, kan het ons wat schelen of je daar miljoenen diamanten bezit? Geld als water bezit? Wat is geld, goud, bezit op aarde? Afbraak meestal voor de ziel als mens, omdat zij er zich door vergeet, uitleeft, iets anders is het niet!

Wat is doodgaan? Wil die astroloog berekenen en de mens waarschuwen voor de dood, die voor de ziel evolutie betekent? Die voor de ziel het hoogste geluk is, want nu beleeft zij een verder stadium, wil de man de ziel voor dit kosmische geluk beschermen? Voel je waar dit alles heengaat, André, nu je de ruimtelijke wetten beleven kunt? Dat wordt afbraak, mijn lieverd! De astroloog grijpt hier in het levens-hart van de „Almoeder”, een astroloog komt door dat gereken op een hellend vlak te staan, hij brengt disharmonie waar de harmonie alles is en te vertegenwoordigen heeft, want de dood te beleven is harmonische verruiming en wil dat rekenproces dit tegenhouden? Voel je, welk een gevaar dit oplevert?”

„Ik ga alles zien, Wayti.”

„Ga nu nog eens even dieper? Je voelt nu, mijn „Prins” ... hoe onbenullig alles wordt. Je weet thans, dat die dierenriem slechts karaktertrekjes zijn van de mens, maar niets met ons ruimtelijke gevoelsleven hebben uit te staan, ómdat wij liefde betekenen. Wie van ons wil die bokallures bezitten? Heeft er iets van? Mijn lieve moeder en vader soms? Dat ze juist die half bewuste cellen voor ons leven zoveel menselijke macht schenken, is nog het ergste van alles. Want wat is Uranus, Jupiter, Saturnus? Wat zij hebben te doen, schept en baart de plant voor de wateren, dat zijn organen voor de ademhaling, mijn André, en niets anders. En dát krijgt menselijke krachten, menselijk bewustzijn van de mens? Het is om je 'n stuip te lachen!”

„Je moet voor die mensen in die en die maand niet gaan fietsen, niet gaan zwemmen, je mag geen zaken doen, die maanden breken daar je kostbare nek en duizenden zaken meer, Wayti, die zij voor je leven berekenen, maar dat voor mij kletspraat is. De kaartlegster kan dat ook, de vrouw met haar koffiedik ziet scherper dan ál deze onnozele mensen, ook al hebben wij met geleerden te doen, nu is het nóg armoediger! Meester Zelanus heeft de boeken: „Geestelijke Gaven” geschreven, en daarin de zeven gevoelsgraden ontleed, die al die mensen van ons straks in handen krijgen en dan kunnen ze het weten.”

„Begrijp goed, André, de mens kreeg álles, het allerhoogste, er is aan de mens niets meer te schenken. Wat wil je nu voor de „Kosmologie” vastleggen? Zullen wij dat even voor de „Albron” beleven?”

„Graag, mijn Wayti. Ik zie, de meesters willen dat. Ik ben denkende voor de „Universiteit van Christus”.”

„Dan zal ik je zeggen wat ik nú ontvang. Mijn vader zegt en mijn moeder geeft mij:

„Wat ís astrologie?” Welke betekenis heeft de astrologie voor de mens? De ruimte zál voor de „Universiteit van Christus” spreken!

„Allereerst spreken mijn vader en mijn moeder. De Zon als vader. Is mijn vader voor de mens, leven, licht en liefde? Já of néén, André? Vader komt al.”

+ +

+

„De Zon als het vaderschap voor de ruimte, spreekt voor de „Universiteit van Christus”.”

„Ik ben de vader voor dit Universum. Ik gaf je licht. Ik gaf je mijn leven, mijn verruiming, mijn verdichting. Hierdoor heb ik als de vader voor dit Heelal álles aan je leven gegeven, maar door het vader- en moederschap. Ik geef straling, maar wat mijn liefde zegt, de Maan, hoort ge aanstonds, kind van de Aarde, en dat is het gevoelsleven. Ik gaf u door haar de zeven gevoelsgraden te beleven ... „gevoel” ... als het leven. Méér is er niet, niets anders, want dit is alles!

Wat zegt mijn liefde tot uw leven en wezen? Luister en gij weet wat gij daar hebt ontvangen.”

„Ik gaf u alles, maar ík bleef een planeet, óf is de stof van de Aarde, mijn kind, achterlijk? Néén, want die stof voedt, baart, doch gij als mens kunt mij voelen en liefhebben. Ik geef u liefde! Alléén gevoel, omdat ik moeder ben. Zeker, ook mijn kind, Moeder Aarde, aanvaardt en voelt, beleeft mijn liefde, mijn krachten ondergaat zij als „eb en vloed”, maar wat is dat? Is dat bezieling? Wilt gij mij nu uw denken en voelen schenken? Wilt gij, dat ik u bescherm voor ondergang, nu wij weten, dat gij álles van mij hebt ontvangen? U kunt mij beleven door het moederschap, ik ben in staat om u te genezen van vele kwalen, indien u mijn éénheid beleven wilt. Ik ben in alles moeder, niets anders, en sta ik voor uw leven open. Alléén voor het leven! Alléén voor uw ziel, uw geest, indien gij de wetten van mijn leven kunt aanvaarden of wij beleven géén eenheid! Maar dat ben ik voor uw hond en kat ook! Voor ál het leven van onze ruimte, doch níét voor dingen, waarvan gij uw eigen wetten hebt bepaald, die u liefhebt en wij niet kennen.”

„Hoor je het, André? Dat is moeder. En vader en moeder hebben voor ons leven het hoogste gezag gekregen, vader is de koning en moeder de ko-

ningin van ons Universum. Wij allen rondom vader en moeder hebben te luisteren, wij hebben hun wetten en levensgraden moeten aanvaarden, wij maken deel uit van hun vader- of moederschap en zijn niets anders, niets, maar wij vertegenwoordigen onze verkregen zelfstandigheid. En wat hebben Jupiter, Saturnus, Uranus, Venus nu te beleven voor de mens? Zij, die géén menselijk, noch dierlijk leven hebben gekend? Zij, die slechts deeltjes zijn van ons organisme, die de ademhalingsorganen verzekeren, de reine klaarte voor ons organisme? Wat willen zij, de mens bezielen door hun afschuwelijke atmosfeer? Bezielen om niet te zullen sterven? Willen zij de mens bezielen om goede zaken te doen? Moet één vonk van ons lichaam zich bemoeien met die dieven van de Aarde? Kán een vonk van vader en moeder de mens beschermen voor goed en kwaad, nu wij niet weten wat kwaad, wat afbraak, wat onrechtvaardigheid is?

Wij kennen geen afbraak!

Wij bezitten géén onrechtvaardigheid!

Wij willen niets met dieven te maken hebben!

Wij kénnen alléén de levensgraden en weten, dat er géén dood is!

Wij voelen bewust, jazeker, maar niet voor een maatschappelijk, dus menselijk voelen en denken?

Wij zijn alléén de kracht voor het leven, de macht om dat leven als een graad van bewustzijn te verstoffelijken.

Wij kúnnen géén mens liefde schenken, want de mens ís liefde.

Wij weten echter, dat de mens zichzelf verduisterd heeft!

Wij weten, dat vader en moeder géén kwaad hebben geschapen!

Wij hebben met uw reizen en trekken niets uit te staan!

Wij, Saturnus en Uranus, Venus en Jupiter, élke nevelvlek, iedere ster, vertegenwoordigen het Universele „Organisme”, wij hebben alléén de taak om vader en moeder te steunen, als deeltjes van hun persoonlijkheid. Maar dat is niet menselijk!

Wij schenken u geen kunst, daartoe zijn wij niet in staat!

Wij hebben géén verstand, géén gevoel voor uw kunsten, omdat gij als mens het hoogste bezit en moeder bent!

Dát is het hoogste dat gij voor vader en moeder kunt beleven en hebt ontvangen!

Wij rillen en beven indien u ons met uw afbraak wilt verbinden!

Wij weten, welke evolutie gij te beleven hebt, ge zult tot het „AL” terugkeren, zoals ook wij hebben te beleven!

De „Bok” en de „Ram” in uw leven, dat bent u zelf! Gij steekt het andere leven, wij willen met uw „Schorpioen” natuur niets te maken hebben, wij kénnen dat dier niet, ín onze ruimte niet, ook al weten wij, dat het tot de

náscheppingen, tot het óngedierte behoort!

Wilt gij ons met uw eigen rottingen verbinden?

Wij willen met uw rotheden niet te maken hebben!

Wij kennen géén koningen en koninginnen op Aarde, alléén levensgraden!

Wij kénnen géén mensen!

Wie heeft er het eerst over mensen gesproken?

Heeft mijn vader of mijn moeder dat gezegd? God soms? Wij kennen alléén zeven levensgraden voor de ziel als organisch leven. Gij zijt maar zoogdieren! Zóógdieren zijt ge!

Wie gaf de naam aan mijn lichaam? Wie? Wie was dat? U kent mijn karakter niet, u kent mijn afstemming niet, wij maken deel uit van het Universele darmstelsel, als u het weten wilt en dat zijn wij, Saturnus, Uranus, Jupiter, Venus, als hoofdorganen, als halfbewuste stelsels voor het vader- en het moederschap.”

„Hoor je het, André?”

„Ja, mijn „Wayti”, het is enorm. Ik ga alles begrijpen en ik moet dit aangaarden.”

„Zó is het, André. Wat willen zij ons geven, al die miljoenen mensen die aan astrologie doen? Voor de „Universiteit van Christus” heeft dat woord niets te betekenen. Niets! De mens schenkt bewustzijn aan ónbewust menselijke stof. Kan een stuk steen denken? Kan de „aarde” als stof denken? Kan een stuk graniet denken? Kan gas denken? Kan modder denken en de mens bezielen? Daartoe is alleen het leven in staat en dat is mijn vader en mijn moeder, André.

Mijn vader en mijn moeder vertegenwoordigen het „leven”! En dat leven, dat heb je op deze reis kunnen zien, is verstoffelijkt door de zeven levensgraden, maar voor miljoenen soorten stof, miljoenen soorten deeltjes, als één geheel en zelfstandigheid. Iets anders is er niet, maar dit is álles!

Hebben die mensen nooit eens een meteor gezien? Hebben zij nooit die verharding betast en bevoeld? De stukken en brokken vliegen soms over de Aarde en is dat stuk staal in staat om de mens te bezielen?

Te beschermen?

Te waarschuwen voor diefstal?

Te voeren naar het goede huwelijk? Is dat nu niet belachelijk? Is dat stuk steen in staat om u kunst te schenken? Om uw leven te beschermen voor de verkeerde uitstralingen?

Belachelijk gedoe is het, André! Máár, wanneer de mens zijn treffer bezit, je voelt wat ik bedoel, dan kan dat de vrouw met haar kaarten ook en ook zij, die voor je in haar koffiedik kijkt, of ken je de telepathische éénheid niet? Wat beleef je nu met mij? Wij zijn universeel telepathisch verbonden en dat

kunnen de mensen zich op Aarde eigen maken, doch heeft niets met ons leven, noch met onze ruimtelijke afstemming uit te staan. Is dat duidelijk?”

„Ja, lieverd, ik begrijp alles.”

„De mens zal dit straks moeten aanvaarden, André, omdat hij dan weet dat de Aarde het hoogste menselijke bewustzijn bezit voor de ruimte. Wie moet je nu nog bezielen? Wie kan je bereiken? Niets is in staat om het hoogste van de Aarde te beleven, indien dat geen mens is. En wat zegt dit, André? Dat alléén de mens in staat is om de mens op Aarde te bezielen, die zijn kringloop op Aarde heeft volbracht, dus aan „Gene Zijde” leeft. Dát is mogelijk, doch nu heeft men géén dierenriem nodig, dat geschiedt van ziel tot ziel, gevoel tot gevoel, van persoonlijkheid tót persoonlijkheid, zoals ook de oude Egyptenaren en jij zelf nú hebt ontvangen. Beleeft! Ondergaat! Já, dat is mogelijk. Nú is de mens in contact met het hogere leven, met de ziel als een geestelijke-bewuste levensgraad, waarvan jij de wetten hebt leren kennen!”

„Is dat niet wonderlijk eenvoudig, Wayti?”

„Zó is het André. Maar dat kunnen wij niet beleven. Daartoe zijn wij niet in staat en dat willen wij niet, omdat het ons niet toebehoort! Wij bezitten dat bewustzijn niet! Het is dus duidelijk, al die mensen kennen zichzelf, noch óns éénzijn niet! Ze weten niets van ons kosmische organisme af of zij wisten, dat deze studie tijdverlies is, stilstand. Já, wij weten, dat de „Wijzen” uit het Oosten ook aan astrologie deden, maar is dat verhaal van de Bijbel waarachtig? Heb je ooit één ster gezien die zich één maakte, die zich verplaatste voor de geboorte, voor, ik weet het, ónze „Christus”? Geloof jij dat verhaaltje, André?”

„Ik niet, Wayti.”

„Maar hoeveel miljoenen mensen zitten aan dit verhaal vast? De ster kwam uit het Oosten en ging regelrecht naar Bethlehem, nietwaar soms?” „Já, dat zegt men daar.”

„Voel je ook die ónwaarheid? Dat is een grote leugen, André. Die wijzen hebben door helderziendheid geweten, dat Christus op Aarde zou komen.

Die wijzen uit het Oosten hebben géén ster gezien die hen tot Christus bracht, dat is in strijd met de werkelijkheid, André. Kunnen wij uit onze eigen wereld gaan, kunnen wij ons verwijderen? Dat kan géén Christus, géén godheid tot stand brengen, indien dat waarachtig was gebeurd, André, dan had dit gebeuren ons ganse organisme uiteen gerukt en had vader en moeder dat moeten beleven. Zó zie je, alles, wat de mensen daar hebben bedacht, is anders. Zo zijn er duizenden zaken die jij nu zult beleven en waarvoor je de kosmische fundamenten hebt te leggen voor de „Universiteit van Christus”!

Is Maria door de heilige geest bevrucht?

Is dat ook door de astrologie te berekenen, André? Wat wil de katholieke

kerk beginnen, straks, als de meesters spreken? Dan kan zij haar val aanvaarden en heeft men haar niet meer nodig. Dan zullen de meesters al die kerken in handen nemen en kan het kind van Moeder Aarde luisteren naar hetgeen mijn vader en moeder tot stand hebben gebracht. Wil je nog met moeder praten, André? Ik zie, dat ook zij nog iets te zeggen heeft. Als je maar weet, ik ben eeuwigdurend bij je.”

„Ik weet het, lieverd en ik zal je niet vergeten.”

„Dag, mijn zoon?”

„Mijn moeder? Wayti heeft mij veel verteld, moeder.”

„Wij weten het, André. Zij is lief. Heb je alles begrepen?”

„Ja, moeder, het is allemaal zo waarachtig.”

„Kan er iets van ons leven je leven bedriegen?”

„Néén, moeder, maar de mens van je kind, de Aarde, kent je niet.”

„Jij zult die kinderen tot bewustzijn brengen.”

„Ik zal mijn best doen, moeder, dat beloof ik u.”

„En dat weten wij, André. Zie je de harmonie van ons leven?”

„Ja, moeder, in alles. Ik weet nu, dat de astrologie nooit wetenschap wordt, nooit niet!”

„Heel goed, mijn zoon, aanvaard de levenswetten, méér heb je niet te doen. En wie deze wetten nog niet aanvaarden wil, ééns komt dat tóch en dan heeft dat leven mij en ál de levensgraden te aanvaarden. Heb ik fouten gemaakt? Heb ik iets anders dan het „leven” gebaarde? Wat moeten wij met het menselijke bezit van mijn kind, de Aarde beginnen? Zijn dat niet de futilliteiten van en voor het leven als mens? Hebben die kralen betekenis voor het leven achter de dood, het sterven daar? Wat heeft betekenis? Welke wetten hebben eeuwigdurende betekenis? Heb je gevoeld wat ik tot je leven sprak?”

„Ja, moeder, ook dat van uw tweelingziel.”

„Dat de mens dat ding uitgedacht heeft, is leuk, natuurlijk, om er iets leuks mee te doen, te spelen, vanzelf, maar daar hebben wij niets mee te maken. Dat de mens zichzelf door gereken wil beschermen, moet hij weten, maar „mijn” wetten zijn niet te berekenen, noch die van Saturnus, Uranus, Jupiter, die moeten beleefd worden!

De mens móét sterven wil hij evolueren!

De dood geeft de ziel verruiming!

De dood is er niet!

De dood schenkt de ziel als deel van mijn leven ontwaking!

De dood is een zegen van de „Almoeder”!

De dood is het hoogste geschenk van de „Almoeder!”

De dood, mijn zoon, is het contact met het bewuste „AL”!

De dood is wedergeboorte!

De dood is méér waard dan billioenen tonnen goud op aarde!
Want de "dood" bezit álles en dát is het „leven” en willen die ónbewusten
je beschermen voor de dood?

Bezieling is licht, nietwaar, André?”

„Ja, moeder!”

„Welnu, ik vraag je, hoe is dat licht van mijn ziel te beleven? Alléén door
de levensgraden te beleven. Dat is het geboren worden op Aarde. Dat ís echter
vader- en moederschap. En daar komt niets meer boven uit. Dat ís alles!
Méér kan de ziel als mens, wij zullen dat „mens” maar, dit woord dus, aan-
vaarden ... niets kan de mens meer ontvangen, hij heeft álles! Hij heeft de:

Liefde.

De bescherming!

De harmonie ontvangen!

De rechtvaardigheid!

De verdichtingswetten!

De verhardingswetten!

De wetten voor het vader- en moederschap ... waardoor hij álles kreeg, ál-
les van de „Almoeder” ... máár, doordat hij zichzelf uit dit harmonische heeft
getrapt, gejaagd, zichzelf bezoedelde, verduisterde, ging hij zoeken naar iets
anders om dat afbrekende weer op te bouwen, die ellende te doen oplossen,
mijn zoon, en ontstond ook de dierenriem, het spel kaarten en begon dat
leven met koffiedik!

Máár, vraag ik je nu, uit naam van Christus en de „Albron” ... waarom be-
gint de mens niet aan die reine liefde, die rechtvaardigheid, die reine klaarte,
dat goedmaken? Dat is nu te moeilijk, André. Dat wil hij niet, hij wil zichzelf
nú door al dat getierlantijn beschermen, beschermen voor ellende, voor die
afbraak, voor die bezoedeling, dat niet mogelijk is, want hij móét terug naar
ónze reine liefde en harmonisch gevoelsleven! Ben ik onwaar? Onduidelijk?
Is dit niet te begrijpen?”

„Alles is waarheid, moeder!”

„Zó is het, mijn zoon, en vertel dat aan mijn kinderen op Aarde. De mees-
ters zullen géén woord ervan vergeten, geloof het, want wij spreken uit naam
van „Christus”!

De mens van Moeder Aarde zoekt – om van al die ellende af te komen een
middel! En dat is nu die dierenriem, mijn kind. Straks is het weer iets anders.
Maar als je zegt, begin aan een beter en liefdeleven, sta niet open voor oorlog,
voor haat, kwaad, afbraak, doe niet mee aan moord, dan lacht men daar en
moet de „astroloog” berekenen dat het kindlief niet gedood wordt. Maar
wat is nu eenvoudiger? Wat heeft de waarachtige „Christus” gebracht? Daar
gebracht? Dat gij niet zúlt doden! Dat de mens, als het leven van God moet

liefhebben! En wat doet nu het kind van Christus? De kerk zegt: gá en dood! En is ook dat in harmonie met ons leven, met al deze lieflijke wetten van de Almoeder? Voel je de ónzin van alles? De onzin voor dit denken en voelen? De armoedige kletspraat, André?”

„Ja, moeder, ik weet het en men zal daar opkijken.”

„Zo hoort het, dat zal gebeuren en is een genade voor de mens, is de evolutie die nu komt. Néén, mijn zoon, alles is eenvoudig, maar de mens kent zichzelf en mijn wetten nog niet. Doe goed, waar je ook leeft en je hebt géén gereken meer nodig!

Heb lief alles wat leeft en gij zijt niet te vernietigen!

Heb lief de mens, ook het dier, alles en gij evolueert!

Heb lief en geef uw daden de reine Goddelijke kracht en gij hebt niets met bezoedeling, noch met ziekten, niets met afbraak uit te staan, géén „haartje” van uw menselijke hoofd zal gekrenkt worden, niets kan uw leven vernietigen, géén seconde kunt gij als mens voor uw tijd daar sterven, omdat gij „mijn wetten” harmonisch beleven wilt!

Wat is een kreeft?

Een stukje náschepping!

Wat is een springbok?

Een diersoort, dat voor uw afstemming géén betekenis heeft, doch wél voor zichzelf, omdat ook dat dier evolueert. Blijf met uw handen van dat dier af of gij bezoedelt opnieuw het leven van onze ruimte. Gij hebt daar álles bezoedeld, álles! En daarom hebt gij duisternis geschapen, ellende, een rottend slecht karakter!

Blijf van die schorpioen af, laat de dieren met rust, want gij zijt het ónbewuste dier dat op Aarde leeft en zichzelf niet kent! Gij zijt het slechtste soort dier, dat de Aarde tóch als Goddelijk leven geschapen heeft en wilt gij mijn wateren bezoedelen?

Géén vonk van ons leven is in staat om u te bezielen!

Géén vonk van mijn leven is in staat om u liefde te geven!

Géén vonk is in staat om u als mens daar gelukkig te maken, want gij als mijn levensgraad hebt het Goddelijke geluk ontvangen, maar gij hebt het bezoedeld! Mismaakt, verduisterd! Verhoerd!

Gij hebt de harmonische wetten ”verhoerd”!

Astrologie? Is het speelgoed van mensen die hun geschapen ellendig leven willen ontlopen! En dat kan niet! Wij zijn niet in staat om u daar te helpen om te bedriegen!

Wij helpen u niet om het leven te mismaken!

Wij dienen u niet, nu wij weten, dat gij moordt!

Wij kúnnen u niet bezielen voor afbraak, noch voor geluk, voor níets,

omdat gij de wetten zult beleven en dat is mogelijk door het vader- en moederschap. Dacht gij, mens van mijn aarde, dat wij u zouden helpen, zouden kunnen bezielen, nu wij zien, welke ellende gij daar geschapen hebt? Hoeveel levens hebt gij als moeder vermoord? Hoeveel vruchten hebt gij in uw miljoenen levens, als moeder vernietigd? En wilt gij nu naar uw huwelijksgeluk zoeken? Wilt gij dat geluk berekenen? Door „astrologie”? Door rekenkunde? En daarvoor dienen wij? „IK” De „ZON” soms? Jupiter soms? Saturnus? Venus? Wij allen breken u eerst af, wij allen vragen u: maak eerst die wetten goed, kom tot mijn harmonie terug en wellicht, één, zeker is het, dat wij u bezielen! Maar nu, zoals André-Dectar dat te aanvaarden heeft gekregen! Door ál het leven lief te hebben, komt gij zover!

Armoedigen van geest, wat wilt gij nu nog beginnen?

Wilt gij u beschermen voor ziekten? Ziekten, die door uw afbrekend willen bewustwording kregen? Waarom hebt gij mijn reine levensgraden verkracht? Nietwaar? Die wetten zult gij door de meesters leren kennen! Gij hebt mijn zuivere-Goddelijke wetten verkracht, bezoedeld, mismaaakt, daarom hebt gij krankzinnigheid geschapen, psychopathie, melaatsheid, koorts, cholera, al die verpestende ziekten zijn door uw leven, uw handelen verstoffelijkt en niet door de „Almoeder”, noch door één vonk van ons organisme, dit „Universeum” waarvoor gij te leven hebt!

Gij doet aan „astrologie”?

Armoedigen!

Onbewusten van geest!

Afbrekers!

Mismakers!

Duivels!

Demonen!

Satans!

Huichelaars!

Dieven?

Verkrachters!

Heersers! ... voor het kwade? Hebben wij ál deze woorden verstoffelijkt? Heeft de „Almoeder” dat gekund? Heeft uw God dat gewild? Hebben wij dat gewild? Mijn Saturnus soms? Uranus? Jupiter soms? Venus? De Aarde soms?

Geestelijke en stoffelijke moordenaars?

Onwerkelijke sprookjes dichters?

Wetten vervalsers?

Gij schriftgeleerden, doet aan „astrologie”?

Gij veroordeelden?

Vernietigers?

Menselijke, dierlijke en natuurlijke moordenaars?

Haters?

Krankzinnigen?

Waanzinnigen?

Gij wilt ál dít verdoezelen door "astrologie"?

Lijken liefhebbers? Gij wilt die „dood” niet beleven? Indien je ook dat nog overwinnen kon, kochten uw koningen en koninginnen 'n eeuwigdurend leven, nietwaar, maar gij zúlt sterven!

Gij zult sterven!

Geestelijk óngelukkigen? Waar gij gekomen zijt, dáár hebt gij mijn levensgraden verpest, vervloekt, besmet, mismaakt, bezoedeld! Kanker hebt gij geschapen, cholera, melaatsheid, bloedziekten, maar hebben wij die elende geweld? En dat zoudt ge door uw armoedig gereken willen overwinnen? Door uw

"astrologie"?

Christus vervalsers?

Dierlijke afgodsbeelden?

Afschrikwekkende wetten hebt gij geschapen, niet die van God, niet één van mij is er over, noch van mijn tweelingziel. Ge hebt uw bloed verhoerd!

Gij hebt élke levenswet verhoerd!

En dat zijt gij, daartoe behoren uw koningen en keizers, prinsen en prinsessen, allen, die het kwaad, de afbraak, de vernietiging, die moord en bezoedeling liefhebben en daarvoor hun krachten geven, állen, die de God van uw oude „Testament” blijven aanvaarden!

En dát zegt u de Moeder van deze ruimte ... de „Maan”. Dat zegt u Zon en sterren, dat zeggen u al de planeten, de organen van ons organisme!

Bedriegers!

Beliegers!

Nero's?

Afwateringskanalen?

Agamische voelhorens?

Agamische ónbewusten?

Bloeddrinkers van Christus?

Verguizers van Christus?

Bezoedelaars van Christus? Gij hebt „HEM” woorden laten spreken door uw Bijbel, die HIJ nooit gesproken heeft!

Nóóit niet!

Maar ook dat zullen de meesters u daar nog wel verklaren!

Mijn André, was ik boos?"

„Néén, moeder, dat ís waarheid!”

„Hoe heeft mijn leven zich daar vergeten. Hoe heeft mijn leven daar de réíne wetten verkracht. Hoe heeft ons leven daar de „Albron” bezoedeld, het Alleven.

Allicht!

De Algeest! En boven alles het „Alvader-”, en het „Almoederschap”. Die levenswetten zijn op Aarde door de mens verkracht en mismaakt, verduisterd en besmet door hun ziekten, máár, dat hebben wij, heeft God, heeft de „Alliefde” niet gewild! Wilt ge nog meer weten van uw „astrologie”? Wilt gij méér weten van de kermistent, waarin gij leeft en géén Goddelijke wet meer beleven kunt in reíne liefde? Nog méér! Dat zullen de meesters doen! Dat zál Christus u nu vertellen! Daarvoor komen mijn kinderen tot ons leven terug en zullen zich nu hebben te buigen voor deze wetten.

Satans!

Demonen?

Is uw engel Gabriél gevallen? Armoedigen van geest? Nooit hebben wij ’n engel geschapen die viel, die zakte in datgene, wat gij als uw modder beleven moet. Wie was die engel? Dat is uw ónbewuste heilige maagd. Dat is de kerk! Die zich de kerk van Christus noemt. Maar is zj dat! Is zij dat voor de „Almoeder”? Voor de „Alliefde”? Voor het „Alleven”? Voor het álvader- en álmoederschap? Nu dat leven en wezen zegt: gij zult kuis zijn en blijven? Die in staat is, om mijn kinderen uit het vader- en moederschap te trappen? Is dat „Alwetend”? Is dát liefde? Voortgang? Evolutie? Dat ís afbraak!

Demonen?

Satans!

Duivelen! Waarom hebt gij mijn kinderen het vader- en moederschap ontnomen? Waarom? Waarom hebt gij dat gedaan? Waarom?

Kunt gij mijn kinderen iets anders en beters schenken dan wij allen in dit Universum? En de volgende kosmische levensgraden waarvoor wij leven en daardoor tot het bewuste „AL” terugkeren? Kán dát? Kunt gij dát? Hoer?

Gij hebt „Galilei” kapotgemaakt!

Gj, kerk! Gj hebt dat gekund!

Het leven wreekt hén! Zij leven in mij en bezitten hun ruimtelijke evolutie, gij niet, gij zult dáár sterven voor eeuwigdurend! Rotten zult gij! Wégrotten onder uw kerk! Dat beleeft gij, heilige moeder! Gij hebt mijn kinderen gebrandstapeld! Gj hebt dat gekund! Vuil beest! Vuil dier! Vuil leven!

Meester Alcar, spreek „ik” de waarheid?”

„Ja, moeder, daarvoor zetten biljoenen kinderen van God hun levens in.”

„Meester Zelanus, spreek ik de Goddelijke waarheid?”

„Ja, moeder, en ik zég u, géén woord van uw leven zal ik vergeten.”

„Daarom kom ik tot uw leven, mijn kinderen. Zegt álles, verklaart élke wet, maar deins voor niets terug! Verzacht niets!

Verzacht géén wet!

„Verzacht géén liefde!

Verzacht géén ellende, zég wat de „Almoeder” wíl dat er nu gezegd wordt, vecht voor ónze „Messias”!”

„Ja, moeder, en daarvoor zullen wij leven en sterven.”

„Ik weet het mijn kinderen! En dat stemt ons allen gelukkig. Wij blijven liefde! Wij zijn dat eeuwigdurend! Ga nu verder, mijn kinderen en ontleed mijn wetten, de „Almoeder” zal uw leven bezielen! Maar vertel aan mijn kinderen op Aarde, dat ik niet boos ben. Maar dát ál deze dingen verstof-felijkt werden en niet door mij, noch door de „Albron” werden geschapen. Beschrijft de wetten, meester Alcar, mijn leven kan u thans bezielen, alléén bezielen doordat wij éénzijn! Ik vertel u van mijn eigen ontwaking, mijn voelen en denken, mýn liefde, maar voor alles van mijn moederschap! En dat kán al mijn leven u verklaren.

Al mijn leven van deze ruimte zal u deze wetten Goddelijk rein en bewust verklaren! Elke ster zal u vertellen hoe dat leven geboren is, doch géén vonk is in staat u te vertellen wat gij daar hebt te doen op Aarde, indien die zaken, die gedachten de dode stof vertegenwoordigen, de maatschappij dus! Héél goed gezegd, mijn „Wayti”, héél goed, wij willen niets met uw diamanten te maken hebben, niets met de aardse rijkdom, wij hebben niets te maken met godsdiensten, noch met andere sekten, wij vertegenwoordigen het „leven”, de „Liefde”..de rechtvaardigheid voor God, het vader- en het „moederschap”!

Wij hebben niets met uw kunsten te maken, dat hebt gij daar van de meesters ontvangen. Nietwaar, meester Alcar?”

„Ja, moeder.”

„Gij waart daar Anthony van Dyck en gij kunt thans beamen dat ik waarheid vertel, spreek! Ik bezit de Goddelijke „Alwetendheid” ... élke vonk van mijn leven heb ik die álwetendheid geschonken en vraagt ge nu nog naar wijsheid, naar geluk, naar liefde, óm uw leven daar te bezoedelen? Te mis-maken? Wilt gij voor koning spelen en uw volk laten verhongeren? Wilt gij één van mijn kinderen ophangen, vermoorden, geselen? Brandstapelen? Wat zeggen de wetten, meester Alcar?”

„Besteel een mens en gij besteelt God!

Belaster een vonk van God en gij belastert God zélf!

Brandstapel de mens en gij brandstapelt de „Almoeder”!

Eis de doodstraf en gij eist de doodstraf voor God!

Doe méé aan oorlog en gij vermoordt uw Goddelijke afstemming!

Word priester en spreek over verdoemdheid, gij verdoemt u zélf en uw

godheid!

Haat het leven van moeder Aarde en gij haat God!

Verkracht het leven van Moeder Aarde en gij verkracht u zélf!

Schiet het leven op Aarde neer en gij schiet Christus néér!

Vergiftigt het leven en gij vergiftigt God! De God van ál het leven, moeder!”

„Juist, mijn kind, dat alles zal het kind van Moeder Aarde aanvaarden. Straks komt dit aanvaarden en het hoofd buigen, gij weet het! Gá nu, mijn kinderen, wij blijven u volgen. Keer straks tot mijn ziel terug en ik verklaar u de wetten, de zintuigen, de menselijke stem, en hóe de ziel dat alles verstoffelijkt heeft, leert gij dán kennen!”

„Wij danken u, moeder, ook „Uw” tweelingziel!”

„Kijk zélf, hij groet u, hij heeft u eeuwigdurend lief. Dág ... „astrologen”? Laat óns niet lachen, breng ons niet aan het lachen of gij zult ónze voorspelling beleven, doch nu éérst voor het Jehovakind, want nu dondert ons leven in elkaar! Maar gij ook! Bereken dat eens? Breng ons nu eens aan het hartelijke lachen en gij krijgt hierna het eigen kleur bekennen. Mijn kinderen, ik ga rusten, maar ik blijf u volgen.”

„Wij danken u, moeder voor alles!”

„Géén dank willen wij beleven, wij zijn en blijven „liefde”!”

C3_135kruis.jpg

Nog horen wij: „Is dat het teken des kruises voor mijn „Albewust” kind, mijn leven?”

„Ja, moeder, wij maakten het teken des kruises voor „Christus” en voor de „Almoeder”.”

„Dán hebt gij mij begrepen! Wij allen danken u!”

„Wij zullen dienen, moeder!”

„Indien gij die oude „Wijzen” uit het Oosten ontmoet, meesters ... zég dan, dat zij tot mij moeten komen, ik heb ook die levens nog iets te zeggen. En die anderen? Daarmee reken ik af. Allen zullen zich hier buigen!”

„Wij weten het, moeder.”

„Stuur állen tot mij die door de kerk zijn gebrandstapeld!”

„Ja, moeder!”

„Allen, die gezeseld werden op Aarde!”

„Ja, moeder!”

„Allen, die kinderen hebben geweigerd!”

„Ja, moeder!”

„Allen die géén vaderschap wilden beleven!”

„Ja, moeder, wij zullen die levens tot u sturen!”

„Allen die denken God te vertegenwoordigen door verdoemdheid!”

„Héél graag, moeder!”

„En de rest, mijn kinderen, roep ik zélf!”

„Uw opdracht zullen wij vervullen, moeder!”

„Ik weet het! Met deze zegen. Voelt gij mijn kus?”

„Já, moeder van deze ruimte, wij beleven uw leven!”

„Dan is niets meer in staat uw leven te verduisteren!”

Wij hebben wonderen beleefd, geachte lezer, ook u? Kunt gij dit aanvaarden? Zo niet, dan duurt dat nog even, maar komen doet het! Hieraan kan géén vonk van God ontkomen. U voelt zeker, wij zullen weer menselijk moeten denken. Wanneer de ruimte spreekt, wordt die terminologie anders en heeft niets met hetgeen gij daar op Aarde te beleven hebt, uit te staan.

Voor de „Kosmologie” hebben wij machtige pagina’s mogen beleven en wij zullen ze schrijven ook! Word dan maar boos. Wij niet! Want dít is de Goddelijke wáárheid!

André kan nu zeggen: ik kén deze ruimte, ik ken deze wetten, ook al ben ik nog op Aarde, ik kén de astrologie, ik doe niet meer mee aan afbraak, ik wíl en ik zál liefhebben!

Kardinaal, bisschop, paus, doe iets voor de mensheid! Jullie hebben nóg de macht in handen, doe iets anders! Aanstonds heeft men u allen niet meer nodig! Verdoem niet langer! Uw geweld op Aarde is van hieruit te volgen en ál het leven van God weet dat! De moeder van deze ruimte roept haar leven terug.

Rome toch!

Rome, waarom vindt gij dit goed!

Rome, kunt gij nóg niet luisteren?

Meester Alcar gaat thans verder en zegt:

„Gij ziet het, mijn broeders, wat de planeet Mars voor ons organisme heeft gedaan. Haar verwijdering van de Maan en Zon werd voor ons leven groei en bloei. Dat Moeder Aarde straks haar onfeilbaar bewustzijn ontvangen zal, dat kunt gij aanvaarden. Hoe wij daar hebben geleefd, weten wij nu. En toch, ook dat zullen wij goedmaken en wij, meester Zelanus, hebben de sferen van licht reeds bereikt. Miljoenen met ons hebben hun kringloop voor dit Universum overwonnen en wij allen weten, ál onze fouten hebben wij goed moeten maken en ook die wetten zullen wij leren kennen.

Indien wij dus verdergaan, beleven wij niets anders dan onze eigen evolutie, doch door het vader- en moederschap. Já, mijn broeders, de kerk valt! Hier is dat reeds te zien, ook al bevinden wij ons in een prehistorisch tijdperk, komen doet het! Deze levensgraden willen beleefd worden en géén kerk! De wetten moeten wij ons eigen maken en dat kan de kerk ons niet schenken! Dat hebben wij en heeft al het leven van God te beleven en te aanvaarden!

Zie nu tot de hoogste graad voor deze planeet. Het stervensproces, u ziet het, is voor alle andere planeten niet anders te beleven, dit is één Universele wet! Onfeilbaar heeft deze wet zich verstoffelijkt. En onfeilbaar gingen wij van de éne tot de volgende levensgraad, in niets hebben wij disharmonie ontvangen, doch straks beleven wij die wetten, ook al weten wij, dat wij er hieraan begonnen zijn.

De ziel keert terug naar de wereld van het onbewuste en de volgende planeet is gereed om ons aan te trekken. Wij beleven het terugkeren tot de „Albron”. Wij weten nu, dat er planeten zijn die geen leven kunnen vertegenwoordigen, doch die hebben een eigen taak te vervullen.

Wat is een ster? Vloebare stof. Wat is Uranus? Jupiter? Half bewust vader- en moederschap, niets anders! Wij weten wat die organen voor de ruimte hebben te doen. West, Oost en Zuid en Noord krijgen nu betekenis voor het leven van de ruimte, want afkoeling en verhardingswetten hebben Noord, Zuid, Oost en West geschapen! En dat voert ons tot de persoonlijkheid van deze planeten, het leven van God in de ruimte. Ook die wetten zien wij voor de Aarde terug, doch nú is Moeder Aarde één met Zon en Maan, met ál de vonken van God voor dit macrokosmische organisme.

Of een ster miljoenen lichtjaren van de Aarde verwijderd is, interesseert ons niet! Niemand interesseert dat die de sferen van licht bezit en thans kan beleven, óns interesseert alléén Goddelijk vader- en moederschap, dat door de heilige, alléén zaligmakende kerk wordt gesmoord. Laat mij ook even mijn schouders ophalen.

Wél heeft betekenis waar de Aarde haar taak zal beginnen en dát is straks tussen het ruimtelijke vader- en moederschap ín en krijgt dit kind van Zon en Maan haar voeding, haar melk te drinken voor haar eigen leven. Juist, dát is het, de Maan voedt de Aarde, haar kind door haar moedermelk en de Zon ziet, dat álles goed gaat. Hierdoor zal Moeder Aarde straks baren en scheppen, dit ondiep als mens verfraaien, bebeden, zij zal dit organisme afmaken, waar Zon en Maan, ál de moederplaneten aan begonnen.

Wat nu nog tot mijn leven wil spreken is, dat leven en dood niet veranderen. Voor al de wetten zijn deze openbaringen geschapen. De dood is dus een Goddelijke openbaring! Já, wij hebben het gehoord en gezien, een geschenk van de „Almoeder”! Nu is het leven machtig, omdat het kán sterven! Mens van moeder Aarde, wanneer ziet gij uw dood als wij hem mochten en moesten leren kennen?

Maar thans een kosmische vraag, meester Zelanus. Wat voelt u, als ik u vraag en het „AL” wil voor het volgende. Is de levensduur anders op deze planeet, voor mens en dier en bloem en plant, dan die van de Aarde?”

„Já, meester, dat is vanzelfsprekend!”

„En waaraan is dat vast te stellen?”

„Op Aarde heeft de mens zijn eigen leven verkort, mismaakt, van kosmisch sterven is er daar geen sprake meer, mijn meester.”

„Juist, meester Zelanus, dat is het antwoord en zegt nu, dat het leven van deze planeet méér harmonie beleven kan dan het toch hoogste bewuste kind van Moeder Aarde. En dat zegt weer, André.”

„Dat de mens van Moeder Aarde aan moord, vernietiging doet en thans een karmisch sterven te aanvaarden heeft.”

„Zeer juist, de mens van Moeder Aarde beleeft nú zijn vervroegd einde, omdat hij zichzelf uit de harmonische wetten verwijderd heeft, néén, geslagen én getrapt heeft en wij hebben te aanvaarden, doch waarover wij later spreken, wanneer wij het bezit van de persoonlijkheid voor het sterven en geboren worden daar volgen en ontleden. De ziel van Moeder Aarde als mens leeft in disharmonie en heeft ál de levenswetten bezoedeld, zodat zij een té vroeg sterven te beleven heeft. En dat zegt, dat deze ónbewuste diersoorten méér harmonie beleven dan de bewuste mens van Moeder Aarde ooit heeft gekund, doch dat ook straks móét oplossen, omdat het „Koninkrijk Gods” nadert én, omdat de „Universiteit van Christus” deze fundamenten heeft te leggen! De mens zal dus ook voor het stervensproces moeten ontwaken. Er is niet één mens op Aarde die kan zeggen: ik ben thans in harmonie met mijn evolutie, mijn sterven, zélf de „dood” is door de ziel als mens bezoedeld! Of is dat geen stoornis, kerk, wanneer gij een kind gebrandstapeld hebt? Opgehangen hebt, rechter? Doodgeslagen hebt, doodgeschoten hebt, Adolf? Is dat alles harmonisch? Is dat in harmonie met deze wetten van de „Almoeder” en de Moeder van deze ruimte? Hieraan kunt gij niet ontkomen, dit is de ruimtelijke waarheid!

Wat mij zo-even dus aanraakte, mijn broeders, is de rechtvaardigheid voor elke levenswet. Leven en dood zijn niet te veranderen, maar leven en dood die de menselijke, dierlijke en natuurlijke evolutie verzorgen en vertegenwoordigen, werden op Aarde gesmoord, bezoedeld, mismaakt én verheiligd, door de kerk en de geleerden, de rechters, door koningen en koninginnen, maar wie heeft hén dit recht gegeven? Die mensen hebben zichzelf bezoedeld, die mensen brachten disharmonie voor leven en dood!

En daarvan weten de planeten niets en kunnen zij niet beleven in de ruimte, waardoor wij deze tegenstrijdige wetten kunnen vaststellen en die disharmonie verklaren!

Want, mijn broeders, hierdoor is het geluk voor de Aarde kapotgeslagen, is het geluk en de liefde gebrandstapeld en gehangen, dat deed de ziel als mens! En toch wil men daar God bebidden? Verzoeken? God smeken om hulp? Gij, zoals de „Moeder” het zegt van deze ruimte, gij vuile hoer?

Gij haat!

Gij hebt het leven verhoerd, en gebrandstapeld en wilt gij heilig zijn? Wij willen met u niet te maken hebben, vergiftigd bewustzijn, niets, niets!

De mens vervroegde dus zijn heengaan op Aarde, máár, komt thans ook té laat voor de wedergeboorte terug, zodat hij thans duizenden eeuwen wacht op zijn volgende evolutie, de nieuwe geboorte. Dát hebben deze diersoorten hier niet kunnen beleven, van brandstapelen weet men hier niets, noch van gehangen worden, want, deze dieren kennen géén rechtspraak maar ook géén gevangenis, nimmer heeft deze mens één vrucht te vroeg uit het moederlichaam gerukt, want de ziel als de persoonlijkheid bezat het verstand er niet voor om dat tot stand te brengen. En thans wil zo'n armoedige astroloog dit leven beleven en ook nog bezoedelen? Is er nog niet genoeg door de mens bezoedeld? Moet hij zich thans aan de ruimte vergrijpen? Daarvan weten deze diersoorten niets, mijn broeders, en geeft aan uw leven de wijsheid, het begrijpen hoe het leven moet beleefd worden. Had gij iets anders verwacht? Sprak de moeder van deze ruimte té hard? Wie heeft de wet „Liefde” verhoerd, verkracht, wie de rechtvaardigheid, wie het vader- en het moederschap? Dat moet de ruimte, moet God goedvinden en daarvan mag men niets zeggen. Dat is hard? Dat klinkt ónwelluidend in de oren van de mens van Moeder Aarde? Hier wordt dat nog niet begrepen, niet gevoeld? Néén, deze soorten van mensen waren nog niet zover en konden die afbrekende gevoelens ook niet beleven! Maar het bewustzijn van Moeder Aarde staat hoger en tóch, ondanks dat, heeft de mens leven en dood verkracht, mismaaakt en bezoedeld!

Inderdaad, mijn broeders, straks komen wij voor al deze wetten te staan en zullen dan de ontledingen beleven voor de „Universiteit van Christus” voor de „Mensheid”!

Inderdaad, straks staan wij voor al deze wetten, doch dan volgen wij de ziel en haar levensgraden, die zij voor de Aarde bezoedeld heeft. En wanneer wij de „Vierde Kosmische Levensgraad” betreden, leren wij al die andere wonderen kennen, doch nu in harmonie met God en de „Albron”.

Op Aarde hebben wij disharmonie geschapen. Op deze planeet hebben wij die duisternis nog niet kunnen beleven, wij waren nog niet zover. Een dier in de wateren en het dier uit deze bossen, kunnen geen bewust menselijk kwaad beleven, daartoe zijn zij niet in staat, dat kwaad is er niet. Maar daardoor is het ruimtelijke levensgeluk voor de Aarde verschrompeld. Maar wij zien, wij gaan verder! Op Aarde roeit men het leven uit, voert de mens oorlog, dat is hier en waar wij waren niet mogelijk.

Daal met mij tot de hoogste levensgraad af en maak uw eigen vergelijkingen. Volg deze wetten, de wetten voor leven en dood. Ook die voor het

éénzijn, het vader- en moederschap. Is er verschil met de Aarde voor het vader- en moederschap? Néén, maar wél het gevoelsleven is veranderd. En dat heeft betekenis voor de ziel als mens.

De mens heeft zichzelf voor die duisternis kunnen beschermen. De mens, mijn broeders, bezit deze wetten.

De mens moet tot God terug!

De mens bezit machtige wetten, waardoor hij evolueert.

De mens ontvangt zijn organisch leven en baart!

De mens bezit zijn wedergeboorte!

De mens bezit harmonisch leven, doch moet zich de wetten ervoor eigen maken!

De mens heeft al deze miljoenen overgangsstadia te aanvaarden!

De mens zál deze „Derde Kosmische Levensgraad” overwinnen!

Wij zien thans, hoe ontzagwekkend ons leven is. Wij hebben gezien, hoe harmonisch leven en dood deze éénheid beleven.

Wij hebben kunnen vaststellen, dat al deze organische graden voor ziel en geest en hierna voor de menselijke persoonlijkheid, eeuwigdurend zijn! En nu, mijn broeders, willen wij de mensheid tot de kosmische ontwaking voeren en zegenen, in naam van „Christus”!

Wanneer staat het leven van Moeder Aarde open voor de Goddelijke waarheid? Deze wetten dwingen ons en al het leven het hoofd te buigen. En wij kunnen er niet aan ontkomen.

Elke geestelijke wetenschap op Aarde staat op een dood punt. Daarvoor leggen wij de eerste fundamenten én de Goddelijke! Mars beleven is een voorstadium aanvaarden, doch de Aarde beleven geeft de ziel en al het leven Gene Zijde, daarna, de Vierde, Vijfde, Zesde en Zevende Kosmische Levensgraad, het „AL”.

Mars als de zuster van Moeder Aarde (en Moeder Aarde) zijn één, doch niet als innerlijk bewustzijn, zij zijn één om deze kosmische kloof te kunnen overbruggen, waarvoor beiden het eigen leven hebben ontvangen. Is er iets anders te beleven? Op Aarde kent men deze wetten nog niet, doch wij beleven ze voor de mensheid!

Op Aarde voert men oorlog!

Op Aarde lacht men om occulte wetten!

Op Aarde praat men over verdoemdheid!

Op Aarde breekt de mens bewust harten en zichzelf!

Op Aarde, mijn broeders, verhongert thans het leven van God, alléén echter het hoogste bewustzijn, de oerwoudstadia kennen die mismaking niet. Dat kán alléén de intellectueel tot stand brengen en nóg wil dat leven klagen, God aanroepen om hulp?

Op Aarde stikt de mens in zijn ellende, hier niet, nergens hebben wij leed, smart, narigheid, afbraak kunnen beleven, dát heeft God nergens geschapen, doch de Aarde kent ál deze disharmonische afbraak!

Wij gaan verder en komen op Aarde terug. Aanstonds verbinden wij ons met de volgende overgangsstadia en is ook deze reis beleefd en volbracht. Maar op de volgende reis staan wij voor de levensgraden van Moeder Aarde, komen wij dichterbij tot het menselijke bewustzijn en zal ook die ruimte tot ons leven spreken. Buig u voor al deze wetten, mijn broeders en heb lief alles wat leeft!

Gij ziet thans, dat dit dierlijke leven zich losmaakt van het organisme, het sterven is overal één wet, één wereld en gij zijt ook hier in staat om de astrale wereld te beleven. Wat ziet u, André-Dectar?"

„Wij komen thans tot de astrale wereld, de wereld van het onbewuste, mijn meester, om vast te stellen, dat ook hier deze wetten niet zijn veranderd. Het sterven kunnen wij beleven en volgen, hoe de ziel terugkeert tot het embryonale stadium.”

„Inderdaad, mijn broeders, dat willen de meesters en moeten wij ook hier beleven. Volg dit stervensproces, het loskomen van het organisme is, als de ziel reeds miljoenen malen heeft moeten beleven. Een bewust hiernamaals beleven wij nog niet. Maar voor dier en mens is de dood evolutie. Elke levensgraad ligt voor ons bewustzijn open. Elke cel bezit en vertegenwoordigt de eigen levensruimte, als ziel, geest en stof. Maar de ziel zal tot het „AL” terugkeren als de geestelijke persoonlijkheid. Mijn God, kunnen wij uitroepen, hoe machtig is toch de mens!

En dit leven gaat voort. Miljoenen levens sterven en worden er geboren, hierin kan de mens niets veranderen, ook al scheidt hij kwaad en afbraak, maar ook daarvoor zullen wij de wetten leren kennen. Hebt gij waargenomen, dat de ziel als dierlijk wezen hier en waar wij zijn geweest, slechts tweemaal baarde? Hoe zij ook als ziel en als mens wil, zij baart slechts twee levens, voor de ruimte is dat het „absolute” beleven, doch deze wetten heeft de mens op Aarde bezoedeld. De ziel als moeder baart voor zichzelf én haar schepend deel, de man dus, twee levens, waardoor zij haar wedergeboorte verzekert. Maar wij weten, op Aarde baart de moeder zes- en negenmaal, soms twintigmaal en dat is in strijd met de Goddelijke harmonie, deze geboorten zijn disharmonisch, ook al beleven beiden het vader- en moederschap. Wij weten, dat de mens ook aan die afbraak begonnen is en dat de kerk zichzelf voor baren en scheppen, voor de wedergeboorte uitgeschakeld heeft. Voelt gij thans, hoe ontzagwekkend die afbraak voor de menselijke evolutie is? En dat de Maan als moeder rechtvaardig is, ook al slingert zij al deze waarheden tot de Aarde? Dat zijn nu de kloven die de mens voor zichzelf scheidt, doch

die overbrugd moeten worden of de Goddelijke schepping, de menselijke evolutie loopt vast. Wanneer wij voor die levenswetten komen te staan, mijn broeders, vragen allen om de Goddelijke ontleding, doch eerst op Aarde leren wij die afbraak kennen. Maar dat hebben deze planeten niet beleefd. En toch, wanneer dit diermens het andere leven afmaakt, zal het drie levens baren, om de eigen levensgraad voor disharmonie te behoeden en ook dat zien wij hier gebeuren. Maar wat heeft dat te betekenen, indien wij Moeder Aarde beleven, de mens daar, die niets dan ellende geschapen heeft? Die niets anders heeft gedaan dan het leven van God vernietigen? Die slachtvelden geschapen heeft, die daar zichzelf verrijkt door de levensgraden uit te roeien? Eerst dán, mijn broeders, komen wij voor deze disharmonie te staan voor de wedergeboorte en leren wij miljoenen wetten kennen en zijn bovendien in staat om al die problemen te ontleden.

Miljoenen vonken als dierlijke wezens bevinden zich in de wereld van het onbewuste om zich gereed te maken voor de volgende stap, de nieuwe geboorte, ook de dierenwereld gaat verder. En elke vonk als mens vertegenwoordigt de verkregen levensgraad en dat is de wereld voor de cel als mens, als vader en moeder. En die harmonie is ontzaglijk, waarvoor de Maan haar leven gegeven heeft. Gij ziet het, het is aantrekken en baren, de ziel keert tot het stoffelijke leven terug door hetgeen zij daar zelf geschapen heeft.

Thans terug naar de stoffelijke planeet en wij zien, dat voor dit tijdperk de Aarde nog onzichtbaar is en dat zij nog niet aan haar taak kan beginnen, want wij en het dier zijn nog niet zover. Doch dat komt spoedig en weten wij wat wij ook dan zullen beleven.

Ook de bijplaneten voor de Aarde hebben deze verdichting te beleven, de mens krijgt steeds meer bewustzijn, lichamenlijk en geestelijk, ook al is die afstemming voordierlijk. Dit is het wonder van de „Derde Kosmische Levensgraad”, drie opvolgende werelden als één geheel en hebben wij en al het leven van God te beleven en te overwinnen. Is u dat duidelijk, dan maken wij ons nu vrij, omdat het „AL” wil dat wij enkele planeten volgen en beleven, waardoor de Maan als moeder haar kinderen dwingt zich te buigen voor haar wetten. Deze planeten en sterren, nevelen en zonnen, is slechts één organisme! Iets anders is er niet te beleven, doch deze wetten als vonken van God, schiepen de „Vierde, Vijfde, Zesde en Zevende Kosmische Graad, het bewuste „AL”, waarvoor wij én al het andere leven zullen leven én sterven.

Wij weten reeds, dat de „Vierde Kosmische Graad” géén tussenplaneten meer bezit en dat wij daar ook geen stoornissen zullen beleven, omdat de mens dáár harmonisch bewust is. Wanneer wij daar zijn, mijn broeders, kunnen wij andere vergelijkingen maken dan hier en betreden wij de Tempel voor de Godmens!

Dat nacht en dag eens moeten oplossen, is duidelijk, omdat uiteindelijk toch Noord, Zuid, Oost en West tot éénheid komen, omdat men in het bewuste Goddelijke „AL” die ontwikkelingsstadia overwonnen heeft. Wij zullen thans bewust de volgende planeten even volgen, wilt gij de menselijke ontwikkeling overzien voor de Aarde.

Maar wat hebben wij ons op deze reis eigen mogen maken? Dat de mens „God” is, ook al heeft hij voordierlijke levensgraden moeten beleven. God heeft geen ellende geschapen, doch de mens heeft zichzelf verloren. Niettegenstaande dat, kan hij verdergaan, want er is geen verdoemdheid, géén wet geschapen die het leven uitschakelt voor deze Goddelijke evolutie en heeft de kerk en al het leven van God te aanvaarden.

Overzie nu dit ganse geheel. Gij kunt u één maken met het huidige stadium, het verstoffelijkte Universum waartoe wij behoren. Zie, André, daar liggen de overgangsplaneten en is Moeder Aarde, doch dat heeft miljoenen tijdperken geduurd. Elke vonk van dit Universum zal nacht en dag beleven, doch het hart voor al dit leven werkt door, en wil zeggen, dat er nimmer nacht is. Hoe armoedig de Bijbelse ontleding voor het huidige stadium is, moet u toch thans duidelijk zijn. Rechts achter Mars zien wij de eerste overgang voor de Aarde, door Noord en West, Zuid en Oost hebben ze zich verdicht en konden aan hun taak beginnen. De afstanden voor de Zon, doch ten opzichte van deze evolutie, heeft thans betekenis, waardoor wij aanstonds de afstemming voor Saturnus, Jupiter, Venus en de andere organen leren kennen. Afstanden hebben géén betekenis, indien wij het bewustzijn voor de planeet beleven, nú is de afstand van de Zon voor een hemellichaam bewust vader- en moederschap óf halfwakend gevoelsleven. Halfwakend gevoelsleven, wat is dat? Aanstonds zijn wij zover en zien wij die planeten, beleven wij dat halfwakende bewustzijn voor dit organisme, dit Universum, voor vader- en moederschap.”

+ +

+

André voelt zich één met het huidige stadium, ook wij hebben ons leven en gevoel ingesteld op die wetten. Wij bevinden ons in het Universum en kijken naar de planeet Aarde, al de vorige levensgraden mochten wij leren kennen. Meester Alcar mediteert, wij voelen en zien, dat hij het is die thans de bezieling ontvangt en beleven moet, wat het bewuste „AL” wil. Een enorme weg, ziet André, hebben wij afgelegd. Waar zijn wij niet geweest? Hoe is het menselijke organisme ontwikkeld? Wij kennen thans élk stadium en de wijsheid

ervoor leeft onder ons hart. En dit alles is slechts het begin voor de Kosmologie, wij hebben slechts de eerste fundamenten gelegd voor het Universum én het menselijke organisme, wat zullen wij beleven indien wij de ziel, haar geest en haar persoonlijkheid volgen? Hoe is het menselijke organisme in het bewuste „AL”? Hoe leeft de mens op de „Vierde Kosmische Levensgraad”? Dat zijn lichamelijke Tempels! Universeel diep is nu het organische leven en de ziel als mens stijgt boven dit Universum uit, want zij heeft dán de wetten leren kennen en de ruimte eigen mogen maken. Ik denk aan al deze wonderen, André aan iets anders en ook dat kunnen wij volgen, omdat wij volkomen één zijn in alles.

Já, mijn broeder, op Aarde is er ellende.

Op Aarde is er leed en smart!

Op Aarde wordt Europa verpletterd!

Op Aarde is het leven afschuwelijk!

Op Aarde is er nergens rust en vrede! Nérgens!

Op Aarde kent men deze wetten nog niet!

Op Aarde zoekt het kind van God naar de schepper van leven en dood en kent deze gelukzaligheid niet!

Op Aarde vermoordt men het leven, het menselijke organisme, want de ziel keert terug en leeft eeuwigdurend! Droevig is het!

André voelt die vreselijke smart, ook wij en al het leven van God, dat de sferen van licht heeft bereikt. Dat leven kan niet gelukkig voelen, althans het uiteindelijke stadium niet voor het geluk dat óneindig is, omdat de ziel als mens ál het leven te vertegenwoordigen heeft. Voelt men dat op Aarde? De mens die de sferen van licht heeft bereikt, beleeft dát nu en staat ervoor open. Dat is het voelen en denken van „Christus”!

Já, Europa wordt verpletterd, mijn broeders, maar dat is evolutie. Zó oud is Moeder Aarde eerst, zij leeft juist boven haar puberteitsjaren. Het eigenlijke bewuste leven op Aarde moet nog beginnen. Zover is Moeder Aarde nog niet en zien wij aan de wetten van de ruimte, ook dit leven heeft de geestelijk-stoffelijke graad nog niet bereikt, deze evolutie gaat voort!

Die ellende kent alléén Moeder Aarde, weten wij nu. Nergens in de ruimte is die ellende te beleven, disharmonie is hierin niet vast te stellen. Ook al vliegen de stukken en brokken vanuit de ruimte tot de Aarde, dat ís géén disharmonie, doch het beleven voor dit leven van de „dood”, het evolutieproces! Alles is eenvoudig, wanneer de mens deze wetten kent!

Néén, André, op Aarde is er nog geen geluk beleefd, dat moet nog komen en dat komt! Maar God legde dat geluk aan Zijn leven vast!

Já, mijn broeder, alléén de Aarde bezit bewust goed en kwaad. Nergens in de ruimte is dat te beleven. Het is het afschuwelijke gevecht tussen heiden

en christenkind, tussen de ónbewuste en stoffelijk bewuste volken op Aarde, iets anders kan men ook daar niet beleven.

Já, mijn broeder, waarom doet de kerk niets voor het kind van Moeder Aarde? De kerk kan het, doch zij denkt aan zichzelf. Wat de kerk kán is niet te zien. Voor ziel en geest doet zij niets, alléén rijkdom, dat interesseert de kerk, de katholieke kerk! Maar ook andere sekten hebben zich verzilverd.

De kerk bezit die macht, doch de kerk stuurt haar kinderen tegen elkaar de oorlogen in. Kán dat? Já, dat is nog altijd mogelijk op Aarde.

Hoe denkt en voelt Moeder Maan? Dat weten wij nu. Hoe heeft zij haar leven verzorgd? Dat weten wij en hebben wij leren kennen. De mens wil geluk beleven, doch smijt de Tien Geboden van zich af, die zijn niet voor hem ontvangen. Voor de kerk mag de mens doden! Dat mág en dat kán, want de kerk leeft voor een vaderland. Maar die kerk, André, bezit ook niet anders dan haat en afbraak en kan de „Albron” niet vertegenwoordigen.

De katholieke kerk is nú nog in staat, wij leven nu in 1950, om kanonnen te zegenen! Já, moeder van deze ruimte, dát kan de kerk, die moeder kan dat nu óg en dat verhoerd leven heeft men lief en eert men daar!

Ik zal mijn hart leegschrijven wanneer wij aan deze reis beginnen, mijn moeder. Ik zal alles geven, ook André is daartoe in staat!

Het kind van Moeder Aarde zoekt naar het geluk en vindt het niet, maar dat geluk is niet te vinden, noch te zoeken, dat geluk moet de ziel als mens voor zichzelf opbouwen. Daarvoor heeft zij eerst de fundamenten te leggen en die worden beleefd door de harmonische wetten, voor vader- en moederschap.

Ze zijn echter voor ziel en geest!

Waarom doet de kerk niets?

Omdat de kerk géén Goddelijk fundament bezit, zij kán niets voor het leven van God doen! Daartoe is zij niet in staat!

Waarom kan het kind van Moeder Aarde geen huwelijksgeluk beleven? Dát is mogelijk, mijn broeder, maar wie is daar harmonisch, wie kan daar z'n eigen levensgraad beleven? Wat is geluk? Wanneer beleven wij daar óns geluk? Ook die wetten, komt er tot mij, zullen wij leren kennen en dan staan wij voor de „zeven levensgraden” van het „Huwelijk”! Is dat niet de moeite waard, astroloog? Wij zien thans geen schorpioenen, noch kreeften, maar levensgraden! En die zijn het, waardoor de mens zijn geluk vernietigd heeft!

In de ruimte is er geen leed te beleven, alléén op Aarde! Zegt het de geleerde niets?

En toch zou de Aarde het hoogste geluk vertegenwoordigen. Wij weten het, dat komt nog, komen doet het!

De mens op Aarde heeft het Goddelijke geluk verkracht. Is hij nu schul-

dig? Néén, voor God niet, want God kent geen zonden. God kent alléén Zijn evolutie, iets anders is er niet.

Maar wat dan, woelt er in André? Dat is duidelijk voor ons en hebben wij nu begrepen. Er leven géén mensen op aarde, maar levensgraden. En die levensgraden moeten tot God terugkeren. Is er ellende? Já, maar is dat ellende? Omdat God de mens „ZIJN” ... „WIL” ... gegeven heeft, is Zijn leven, is de mens begonnen aan bewust goed en kwaad, doch het verkeerde bracht hem tot het leed, de smart, de ziekten, dat alles kreeg de mens, die levensgraad te beleven, doch dat heeft God niet bedoeld.

Néén, op Aarde is er geen geluk te beleven, maar het is er tóch! En dat heeft de mens nu, doordat „Christus” tot de Aarde gekomen is, ontvangen! De mens wéét nú hoe hij te leven heeft! Méér is er niet, doch dit alles breekt nu het Goddelijke geluk.

Dáál dus in modder en slijk af op Aarde en je beleeft God! Vergrijp u aan een andere levensgraad en gij vergrijpt ge aan uzelf! Hebben wij nóg niet voldoende de wetten ontleed? Dat blijkt zo te zijn, want wij zijn weer begonnen om vergelijkingen te maken. En telkens weer kun je het kind van Moeder Aarde antwoorden! Altijd, nooit staan wij nog te beven, wij weten nu!

Die vreselijke kerk toch!

Já, André, dat is vreselijk, omdat de kerk wéét wat zij kan doen, maar zij doet niets! De paus doet niets, want hij bezit ál de macht. Hij heeft zich in zijn gouden paleis opgesloten en kijkt vandaar tot de wereld, maar doet niets, integendeel: hij wil niet, dat de mens in de wateren geboren is! Want dan stort het heilige evangelie in en kan dat, André?

Nú staan wij voor een ander stel Adams en Eva's, maar dat waren embryonale cellen, van een slang en zó is er nu geen sprake! Alles verandert op slag, in enkele seconden is het gebeurd en leeft de mens ín zijn álwetendheid.

Wat doet thans de mens op aarde? Zoeken!

Zoeken naar geluk!

Zoeken naar God!

Hij zoekt naar de reine Goddelijke klaarte!

De mens zoekt naar waarheid en vindt géén rust!

De mens zoekt naar zichzelf, vooral naar Christus, doch ook Christus werd onzichtbaar gemaakt! De mens op aarde zoekt naar alles, naar ziel, leven en geest, maar hij vindt niets! Wat hij wel beleven kan is zijn eigen ellende. Já, paus, heilige vader, waarom komt ge niet voor de dag? Waarom is uw troon van goud en wat bezat Christus? Ga blootvoets onder de mensen en nu kunnen de sferen van licht uw leven bezielen!

„Waarom, komen wij overal tegen in de ruimte van God ... ó paus, hebt gij niet meer gedaan voor het leven van God?”

En je kunt, ziet André, deze vragen niet ontwijken, elke levenswet vraagt erom en roept tot de paus: waar bent ge? Waar leeft gij? Wat wilt gij beginnen? Niets? De mens van God de verdoemdheid injagen? Is dat alles?

Wij horen thans iets anders. Jupiter spreekt. Wij krijgen te beleven:

„Eindelijk krijg ik bezoek van mensen. O, mijn meesters, hoe kan ik u danken. Dat is ons nog niet gebeurd. Dit heeft ons leven nog niet mogen beleven! Hoort gij mij, meesters? Ik voel, dat gij mijn leven aanraakt. Ik voel, dat gij ónder mijn hart wil leven. Is dat waarheid? Is dat mijn geluk? Is dat nú voor al ons leven? Komen de meesters mij in deze uithoek bezoeken? Hoe is het mogelijk. O, mijn God, wat kan ik U danken, eindelijk krijgen wij voor het hoogste bewustzijn betekenis.”

Wij verwerken dit en even later komt er opnieuw:

„Meesters, kom tot mijn leven en bewustzijn en beleef mijn liefde. Mijn kus, mijn alles. Eindelijk, zijn wij zover gekomen? Dat heeft biljoenen jaren geduurd. Komt thans de mens tot ons om zijn eigen leven te leren kennen? Dát is nú het bewustzijn op Aarde. Já, wij weten het, maar op dit ogenblik hebben wij miljoenen eeuwen gewacht. Kom in mijn hart en ik zal u mijn wetten verklaren.”

„Is dat duidelijk, mijn broeders” ... gaat meester Alcar verder. „Is dit liefde? Stem u af en wij beleven deze planeten, eerst dán kent men op Aarde de astrologie ...! Gij hoort het, ook dat leven wil spreken en wij zijn gereed.

Dit is nu een planeet, die tussen vader- en moederschap ín de opgelegde taak vervullen moet. Zoals Jupiter is, beleven wij meer planeten, doch ook nu zijn er overgangen, graden voor dit bewustzijn te beleven, deze kosmische stelsels dus voor het ruimtelijke organisme, voor Zon en Maan. En dat zal u aanstonds duidelijk worden. Op onze vorige tochten hebben wij dat reeds aangevoeld. Wij weten, waarvoor deze en waardóór planeten geboren zijn. Maar op Aarde weet men dat niet, men kent deze organismen niet, men weet daar niet welke taak zij te vervullen hebben. De astronoom weet, dat deze planeten geen leven kunnen bezitten, maar de astroloog schenkt deze planeten menselijk voelen en denken, bewustzijn en dat is niet mogelijk!

Toch, dat is duidelijk, hebben al deze lichamen zich kunnen verdichten. Miljoenen organismen bevinden er zich in de ruimte en allen hebben een eigen taak te verrichten, niets is hierin ónwaarschijnlijk, ál dit leven heeft betekenis en wel voor het vader- en moederschap van de ruimte. Wij weten dat deze organismen slechts organen zijn voor het ruimtelijke beeld als organisme, dat zij deel uitmaken van de klierstelsels, bloedsomloop, het zenuwstelsel voor de ruimte. Wij weten bovendien, dat al deze levens de eigen taak hebben móéten aanvaarden en dat dit niet zómaar is geschied, doch door de Goddelijke evolutie naar voren trad. Maar waarom, meester Zelanus, zijn

deze organismen tot deze half-bewuste ontwakings gekomen? Want dit zijn gasbollen, half bewuste en bewuste stof dus, verdicht en verhard, doch anders, dan Maan en Zon hebben beleefd. Is dat iets bijzonders voor God?"

„Néén, mijn meester, wij hebben die wetten leren kennen. Wij als mens, hebben deze planeten géén moederschap geschonken. Dan zouden wij voor het menselijke organisme moeten aanvaarden, dat élk orgaan zou baren en scheppen. Doch dat is niet mogelijk, een arm of been bezitten die stelsels niet, de baarmoeder voor de moeder kan de taak níét beleven die 'n been te beleven heeft gekregen en dat geldt bovendien voor deze planeten, zodat wij moeten aanvaarden, dat dit lichamelijke stelsels zijn voor het vader- en moederschap, om het vader- en moederschap te dienen!"

„Inderdaad, mijn broeders, dat is het antwoord! De Zon is voor de ruimte als het ware het menselijke en ruimtelijke oog. Die kracht en dat bewustzijn bezit Jupiter noch Saturnus! Wij betreden dus de stelsels voor het Universum als planeten en sterren en de nevelen. Dát zijn lichaamsdelen voor dit organisme, waartoe het vader- en moederschap behoort. En wij weten tevens, dat ook de mens het vader- en moederschap heeft gekregen en als ziel beide organismen beleven moet, maar wij vanuit deze ruimte hebben ontvangen. Het Universum is dús overheersend vader en moeder en ál het leven hierin dient het vader- en moederschap, zodat Jupiter en de andere ónbewuste planeten deze taken hebben te aanvaarden en ook niets anders voor de ruimte als organisme hebben te doen.

Wat dus buiten de Maan- en Zon-sfeer een taak te vervullen heeft gekregen, kwam niet tot het baren of het scheppen. Dat leven als orgaan voor de ruimte, als organisme dus, staat buiten het vader- en moederschap, doch maakt deel uit van het organisme. Wij hebben deze wetten gezien en mogen beleven en kunnen ze dus aanvaarden.

Heeft dit soms met de rechtvaardigheid van God uit te staan? Is het éne leven bevoordeeld boven het andere? Hebben Zon en Maan een hogere taak te beleven gekregen voor de ruimte als organisme? Néén en já, doch dat wordt op Aarde niet begrepen. Zon en Maan vertegenwoordigen voor de ruimte het vader- en moederschap. Dat bezit de mens ook en wil zeggen: dat het vader- en moederschap ook voor de mens het állesoverheersende is voor het leven op Aarde en voor God. Maar dat zegt nu bovendien, dat élk orgaan dat deel uitmaakt van het menselijke organisme vóór die overheersende wetten een eigen taak te vervullen heeft. En dit wonder beleven wij ook voor het Universum. De moeder op Aarde ís het alles overheersende leven daar voor God en de schepping. De man als de vader splitst zich en dient, ook de Zon straalt het eigen bewustzijn uit en dient, voedt de ruimte voor de baring en voor niets, niets anders. En daarvoor hebben Zon en Maan andere organen

geschapen. Dat wil dus nú zeggen, dat Zon en Maan hebben bepaald wélke organen zij zouden scheppen om hun organisme te dienen, zodat wij moeten aanvaarden, dat ál deze planeten, meteoren en zonnen, ook vanzelfsprekend de nevelen, vóór het vader- en moederschap dienen en voor niets anders!

Nu blijkt het en is overtuigend het bewijs, dat Zon en Maan het hoogste bewustzijn voor de ruimte bezitten en niet Jupiter, noch Saturnus, Uranus of Venus, die planeten vertegenwoordigen de stelsels voor de ruimte en werden door het vader- én het moederschap geschapen. Van Goddelijke ónrechtvaardigheid is er dus geen sprake en dat geldt bovendien voor de mens van Moeder Aarde.

Zeer zeker zijn al deze vonken van God van universele betekenis, maar dat hebben armen en benen, de zintuigen voor de mens op Aarde eveneens te beleven en te aanvaarden. Hierdoor komen wij dus tot de essentiële bron voor het ruimtelijke én het menselijke organisme te staan, waarvan wij zien, dat dus het vader- en moederschap op Aarde de hoogste wetten zijn door de „Almoeder” geschapen, doch waarvan de mens als de persoonlijkheid het Goddelijke ontzag nog niet bezit. Indien de astroloog dat ontzag waarlijk bezat, zou hij niet meer in staat zijn om aan het universele klierstelsel menselijk gevoel, menselijk denken te schenken, dat thans door de astrologen op Aarde wél geschiedt en zij hun berekeningen door beleven. Wij hebben het woord van de Maan als moeder mogen beleven, doch bovendien haar wetten. Wanneer de astroloog zegt: Zon en Maan kunnen de mens beïnvloeden, is dat waarheid, doch alléén voor het vader- en moederschap, de rest van dit beenderstelsel heeft voor die menselijke bezieling niets meer te betekenen. Dat zijn dus órganen! Voor niets anders dienen deze organen en willen niets anders betekenen, wat zij te vertegenwoordigen hebben kregen zij van Zon en Maan en dát werd de eigen zelfstandigheid, als deeltje van dit machtige organisme. Wat is nu de afsluiting voor dit organisme, mijn broeders? Dat kunt gij waarnemen en ís het gewaad voor de ruimte, de aura die dit organisme afgesloten heeft en thans „Derde Kosmische Levensgraad” heet! De menselijke huid is de afsluiting voor het menselijke organisme, nietwaar soms? En dat bezit élke vonk, doch dat werd voor de planeten de eigen dampkring! Zó zien wij de macrokosmische dampkring en die voor de planeten, voor Zon en Maan, wij beleven thans bewuste dampkringen en ónbewuste, zodat wij moeten aanvaarden, dat de dampkring van Jupiter en Saturnus, Uranus, Venus tevens, nimmer de menselijke ademhaling vertegenwoordigen, omdat zij dat bewustzijn om te baren en te scheppen nimmer hebben gekend, nimmer hebben ontvangen, ómdat zij deel uitmaken van dit macrokosmische organisme!

Wij kunnen en moeten nu aanvaarden, dat al die lichamen een eigen taak

verrichten en géén moeder- noch vaderschap zouden beleven, want zij werden uit Zon en Maan geboren.

„Zegt u dit niets, astronoom? Astroloog?”

Hierdoor leggen wij voor de „Universiteit van Christus” vast, dat de astrologie géén betekenis heeft voor de mens!

Dit is het antwoord van de „Universiteit van Christus”, het antwoord vanuit het Goddelijke bewuste „AL”, waarvoor ál het leven zich te buigen heeft. Daardoor beleven wij de éérste fundamenten voor de nieuwe „Bijbel”! En hebben wij en al het leven van God te aanvaarden!

En daarom is het nu, mijn broeders, dat wij ál deze lichamen buiten het vader- en moederschap ontmoeten en betreden wij het levende hart voor dit Universum. Jupiter en de andere planeten als stelsels voor het vader- en moederschap, zorgen thans voor de ademhaling en hebben nimmer baring noch bevruchting gekend.

Al het leven dus van de ruimte, dat buiten het vader- en moederschap leeft, is tóch door het vader- en moederschap geschapen en maakt thans deel uit van dit machtige organisme!

Nu staan wij opnieuw voor de zeven overgangsstadia, mijn broeders, doch nú voor het halfwakend bewustzijn als vader- en moederschap en wil zeggen, dat de organen ván het menselijke organisme op Aarde, ál die duizenden stelsels dus, tóch het vader- en moederschap dienen en niets anders hebben te doen. Bloedsomloop, zenuwstelsel, hart, hersens, alles van het menselijke organisme, werd door de bron van dat leven geschapen en is steeds wéér, het vader- en moederorgaan, waardoor zich het menselijke organisme opgebouwd heeft. Elk weefsel krijgt vanuit het vader- en moederschap voedsel, stuwing en blijft ingesteld op die organen, omdat het vaderlijke en moederlijke orgaan Goddelijk essentieel zijn en eeuwigdurend zullen blijven!

Gij ziet nu, dat meteoren en gasbollen deze zeven verdichtingsgraden vertegenwoordigen, maar voor de ademhalingsstelsels én andere organen voor dit Universele Organisme, het „Universum”!

Aan de verdichting en de verharding is vast te stellen wélke taak een meteor en welke Jupiter, Saturnus en Uranus vertegenwoordigen, zodat wij verschillende levensgraden voor ons zien. Een meteor is niet van dezelfde substantie als Uranus bezit, Jupiter of Saturnus en al deze lichamen vertegenwoordigen nu de zeven ónbewuste levensgraden voor het vader- en moederschap. Dat wij nu op Aarde al deze wetten tegen komen, moet u duidelijk zijn. En dat de wetenschap het menselijke organisme nog niet kent, eveneens en is te aanvaarden, omdat wij weten, dat élke faculteit zo-even de eerste fundamenten heeft gelegd, waaraan de geestelijke faculteiten nog moeten beginnen.

De theoloog, psycholoog, bezitten nog geen fundamenten, ook al leert men daar de mens dat God er is, de waarachtige „God” kent men daar niet!

Volg dit alles, mijn broeders en zie, hoe deze stelsels tot de eigen ontwaaking zijn gekomen. Wij weten thans, dat zij door Zon en Maan het leven en het eigen bewustzijn kregen en dus niet door eigen kracht aan dit dienen zijn begonnen, want dat is niet mogelijk, omdat élke vonk van God voor hier en op Aarde, de levensbron bezit waardoor het eigenlijke leven en díe zelfstandigheid ontstond! Elk nietig deeltje van de astrale kosmos, het ogenblik, waardoor God zich heeft gesplitst, kreeg door de miljoenen tijdperken een eigen verdichting te beleven, een eigen taak te vervullen en dat is thans waar te nemen. Het is hierdoor, dat de meesters spreken van bewust en halfbewust vader- en moederschap. En dat zijn de Zonnestelsels, maar willen zijn, organen voor het vader- en het moederschap.

We weten thans, dat Jupiter géén Mars bewustzijn bezit, noch het bewustzijn van Moeder Aarde kan beleven, omdat de Aarde hoger bewustzijn voor het vader- en moederschap te vertegenwoordigen heeft. Het is hierdoor tevens en ook dat moet u duidelijk zijn, dat de Aarde háár plaats tussen Zon en Maan te beleven kreeg en niet toevallig is! De ruimte en ook het menselijke organisme kent geen toevalligheden, die werden door de „Albron” niet geschapen!

Vanzelfsprekend is nu, dat het Universum zich als de mens en al het leven zich vanuit het zieleven heeft verdicht en dat bovendien de ruimte een geestelijke afstemming bezit en wil zeggen, dat ook dit macrokosmische organisme evolueert en het hoogste stadium voor de „Albron” nog niet heeft bereikt.

Bovendien moeten wij aanvaarden, dat het Universum daadwerkelijk baart en schept voor een volgend stadium en dat dit de „Vierde Kosmische Graad” moet zijn of het leven van deze ruimte en het kind van Moeder Aarde had te aanvaarden, dat de mens ná zijn heengaan het Goddelijke „AL” betreden kan, doch dat is waanzinnig. Indien wij als mens niet anders te beleven krijgen dan het ónbewuste bestaan van Moeder Aarde ten opzichte van het „AL” bewustzijn, God dus, zouden wij kunnen spreken van: in één leven bereiken wij alles, doch dat is niet te geloven en nog minder te aanvaarden; in één kort leven op Aarde bereiken wij niets en kunnen wij géén „AL” bewustzijn verstoffelijken, noch vergeestelijken! Daarom kunnen wij voor de „Universiteit van Christus” vastleggen:

„De mens en al het leven op Aarde heeft miljoenen levens te beleven, voordat de aardse kringloop is volbracht.”

En dan gaan wij verder en betreden wij de sferen van licht óf een duistere, onbewuste levens-afstemming voor de ziel als de geestelijke persoonlijkheid.

Planeten nu, die niet door ons als mens werden bezielde, dat treedt thans

naar voren, kónden geen vader-, noch moederschap beleven! Hierdoor moeten wij voor de Universiteit van Christus aanvaarden, dat wij dan ook dit machtige organisme zullen overwinnen! Op Aarde noemt men Jupiter en Saturnus planeten, voor het universum zijn ze halfbewuste stelsels en dienen het organisme. Wat ze voor het Universum te betekenen hebben, dát komt later op Aarde en eerst dan is de astronoom gereed af te dalen tot Zon en Maan en kan hij zichzelf zien, tenminste, wanneer ook hij voor het vader- en moederschap gereed is en vrij is van homoseksualiteit (zie artikel 'Homoseksualiteit' op rulof.nl). Indien gij de terminologie wilt beluisteren voor de ruimte, dan zoudt ge kunnen horen, dat het bewuste moederschap tot Jupiter en Saturnus zegt: wat willen jullie homoseksuelen met mijn leven beginnen? Voelt op Aarde – de mens dus – iets van vader- of moederschap, wanneer de ziel het eigenlijke moederschap heeft verlaten en tot het scheppende organisme komt? Néén, dat is nu niet mogelijk, doch dat vinden wij hier in het Universum terug en is vast te stellen.

Wij beleven thans, mijn broeders, dat de Zon en de Maan hun organisme hebben verdicht. En indien gij dit wilt beleven voor de mens op Aarde, dan is dat mogelijk, omdat ook nu de ziel als mens niets anders dan leven én geest is en kán zijn, wanneer de bevruchting plaatsvindt. En dan staan wij alléén voor het vader- en moederschap en voor niets anders, doch naarmate het vruchtje ontwikkelt, manifesteren zich de andere organen, dat voor het Universum niet anders is geweest. Nóg zijn die wetten vast te stellen en te beleven.

Er ging dus van ál die uitgezonden levenskrachten door Zon en Maan uitgezonden, niets verloren. Tot de laatste ademhaling is verdicht en verstoffelijkt. Miljoenen cellen hebben die verharding en verdichting ontvangen. En dat is waar te nemen door de spiraallevels, de nevelen van deze ruimte, de verbindingsorganen voor de planeten en voor het vader- en moederschap óf de slijmvliezen als stelsels gezien. Al deze vonken hebben een taak voor het vader- en moederschap te vervullen en vertegenwoordigen een eigen levensgraad, als bewust stoffelijk barend en ónbewust scheppend leven.

Die lichamen kregen géén dierlijk leven te beleven, want dat is niet mogelijk. Maar wat is nu een meteor? Wat is een ster? Een ster dient voor het vaderschap, een meteor heeft gediend voor de ademhalingsorganen en als dat leven uit elkaar spat, heeft het de eigen taak reeds verricht en staan wij voor leven en dood van dit organisme. Wanneer een meteor het eigen leven en bestaan eindigt, is de nieuwe harmonie reeds geboren en wil zeggen, dat niets in staat is om dit harmonische organisme te storen, want ook dit organisme bezit leven en dood, bezit het afsterven en het eeuwigdurende blijven dienen, totdat de mens dit organisme overwonnen heeft! Dan lost dit macro-

kosmische leven op, doch dan heeft al het leven van Moeder Aarde de sferen van licht bereikt én de Vierde, Vijfde, Zesde en Zevende Kosmische Graad.

Half bewust vader of moederschap wil dus betekenen, althans voor de Aarde en als mens, dat de ziel zich daar gereedmaakt om vader- of moeder te worden, doch dé ruimte heeft die wetten geschapen. Indien dat niet zo was, zouden wij ze op Aarde niet kunnen beleven. Doch dan waren er tevens géén psychologen nodig, de mens zag dan tot in het diepst van zijn ziel, maar dat kán hij nog niet, omdat hij zichzelf en deze wetten niet kent. De natuur dwingt ons thans haar wetten te beleven, doch dat is Moeder Aarde en wie dat niet wíl, staat buiten haar schepping en sluit zich af voor deze Goddelijke „Evolutie”! Pastoor? Hoor je het?

Kardinaal, hoor je het?

Zuster van de kerk, hoor je het?

Priesters, horen jullie dit? Dat zegt de ruimte tot uw leven, gij állen staat thans buiten de schepping en de astrologen behoeven nu niet langer gasbollen menselijk bewustzijn te schenken, die ruimtelijke organismen weten niet wat zij daarmee moeten beginnen!

Ook voor U, geachte „pauz” zijn deze wetten, dus word „Vader” en gij zult het „AL” bereiken, thans bewandelt gij een hopeloze weg, een uitwasstadium, gelijk moeras is en gij uw leven door verdrinkt! Is dat wat?

Bereken thans uw sterren, maak zo’n ding voor de mens, bereken uw dagbewustzijn en uw taak daar voor de aarde en kijk hierna eens wat ervan overblijft, indien u daartoe in staat zijt, wij zeggen u, niets! Niets, want de „Mens” is een godheid, de mens kan men niets schenken, hij bezit álles! Ge kunt géén mens waarschuwen voor ellende, hij is het of hij staat er juist buiten.

Ge kunt een mens niet waarschuwen voor ziekten, hij loopt erin, hij is ziek!

Gij kunt de mens géén liefde bezorgen, hij is het of hij is het nu juist niet en wie het niét is, kan geen liefde beleven! Wie liefde en geluk beleven wíl, astroloog, bezit álles, want God legde ál Zijn schatten aan de mens vast, hij gaf de mens Zijn Universum!

God gaf de mens harmonie!

God gaf de mens Zijn rechtvaardigheid!

God gaf de mens Zijn liefde!

God gaf de mens álles, álles van Zijn:

Persoonlijkheid.

Licht!

Leven!

Vader- en moederschap!

Alles, álles, de mens echter heeft zich uit dat álles getrap en géén astrolo-

gie, noch andere wetenschap is in staat hém er weer terug te voeren, daarvoor moet de mens leven, miljoenen malen leven, eerst dán kan hij zeggen:

„Ik ben weer harmonisch, maar nu leef ik in de sferen van licht. Of, hij leeft op Aarde in geluk en liefde en heeft nu géén astrologie nodig om hem dat door het „Vergulden Huis” voor te rekenen.

Alléén het vader- en moederschap is in staat de mens kosmisch geluk te schenken. Nietwaar soms? Moederschap, kind van Moeder Aarde, is het allerheiligste door de „Albron” geschapen, doch dat bezit de mens! Dát is dan ook het essentiële voor de ziel als mens op Aarde, doch dat wordt door de katholieke kerk en verschillende sekten gesmoord! Kuis doen op Aarde is dus de menselijke vervloeking en wil zeggen, dat de mens thans zichzelf verdoemt, uitschakelt voor deze ruimtelijke evolutie! En dát heeft nu het kind van Moeder Aarde te leren en bouwt „Christus” nú, doch voor het „Koninkrijk Gods” ... „ZIJN” „Universiteit”.

Waar wij dus komen, mijn broeders, daar beleven wij alléén vader- en moederschap, want door het vader- en moederschap beleven wij hogere én bewustere werelden, voor ónze ziel én geest! Wat wij zullen worden, dat vertellen ons de volgende reizen, doch wij weten het al, wij gaan tot het „AL” terug!

Wij leggen voor de „Universiteit van Christus” vast: „In het Universum bevinden zich bewuste en halfbewuste organismen voor het vader- en moederschap. Wat de klierstelsels voor het menselijke organisme hebben te betekenen, dat zien wij in het Universum terug! Deze planeten zijn onderverdeeld, doch vertegenwoordigen een eigen taak! Niet één planeet bezit voor dit organisme dezelfde afstemming, want dat is niet mogelijk! Door de plaats, ontvangen door Zon en Maan, vertegenwoordigen Jupiter, Saturnus, Uranus, Venus – als de eerste fundamentele organen voor het organisme de krachten en stelsels voor de ademhaling, al die andere planeten maken deel uit van dit organisme en bezitten een taak, de nietigste vonk van dit organisme dient het ganse geheel!”

De persoonlijkheid toont ons hoe het innerlijke leven van een planeet is en ís dat voor dier en mens, voor het leven van Moeder Natuur voor de Aarde anders bedacht, geschapen? Néén, want wij als mens kregen ons organisme door Zon en Maan en door al die andere stelsels, zodat wij kunnen zeggen, de mens is één met de macrokosmos!

De plaats nu, waar deze lichamen zich bevinden is van enorme betekenis, ook voor de mens van Moeder Aarde en al haar leven. Immers, Zon en Maan hebben al deze organen zélf verdicht! Zon en Maan hebben voor de ruimte hét scheppen en baren ontvangen en hét gezag! Zon en Maan vertegenwoordigen de hartklop voor dit organisme, maar spiraalniveaus als verdichte stof

vertegenwoordigen de bloedsomloop, astronoom, geleerden en hebben jullie straks te aanvaarden, doch dán kent gij de Macrokosmos!

En uw eigen stoffelijk én geestelijk organisme.

Wat nu voor de ruimte de Vierde Kosmische Graad is, is voor de mens het leven aan „Gene Zijde”! En ook daar beleven wij de zeven graden voor de verdere ontwikkeling, nu de sferen van licht. Werelden voor de ziel als de geestelijke, astrale persoonlijkheid! Is er nog iets? Kunt gij dit thans aanvaarden? Van deze wetten heeft géén mens op Aarde ooit één woord gehoord, eerst nú is dat – dóór de „Universiteit van Christus” mogelijk! Wat hebben Zon en Maan nu gekund, André-Dectar?”

„Zon en Maan hebben nieuw leven geschapen, doch voor zichzelf!”

„Zeer juist, inderdaad, mijn broeders, zij hebben hun organisme afge- maakt en toen eerst kon het leven in de ruimte beginnen, zag de ziel als mens haar stoffelijke én geestelijke ontwaking, waardoor haar innerlijk en stoffelijk leven verruimde.

De „Maan” ís baring, doch de „baarmoeder” voor de vrouw op Aarde, ís bovendien „baring”, doch bovendien het ééNZijn met God, voor álles, voor deze en de volgende ruimten door God geschapen en kán de mens reeds op Aarde beleven. Niets is dus in staat om deze „kunst” te overwinnen, het moederschap is het hoogste, daarvoor leeft de mens, ál het andere op Aarde is doodgewone bijzaak, astroloog!

De persoonlijkheid heeft betekenis, natuurlijk, maar het moederschap stijgt boven die persoonlijkheid uit en heeft op God direct afstemming, omdat het moederschap de „Goddelijke Bron” vertegenwoordigen moet! Die Goddelijke bron ís! En hierdoor heeft de mens álles van God gekregen en is híj voor niets meer te beschermen, dát ís Goddelijke rechtvaardigheid voor dag en nacht en voor voelen en denken, maar „bóven” alles, vader- en moeder-zijn!

„Wat wilt gij op Aarde nog meer beleven, mens? Astroloog? Theoloog? Psycholoog? Er is niets meer te beleven, dit is álles!

Tussen al dit leven nu, bevinden zich de overgangspaneten voor de Aarde en die van de Maan tot de Tweede Kosmische Graad. Een ster die u van de Aarde af toelacht, bezit ruimtelijk bewustzijn. Indien die ster voor het vaderschap dient, is dat waarheid, doch ook nu beleven wij zeven overgangen voor het bewuste vaderschap, voordat de ster kan zeggen: ík ben dát! En nu zien wij, dat wij vanuit het vaderschap tot de halfbewuste planeten komen en beleven wij een meteor. Hierna de andere planeten. Dus bewust vader- en moederschap, doch élke levensgraad bezit zeven verdichtingstijden, voordat het bewuste vaderschap beleefd kan worden. De éne ster, mijn broeder André, straalt dus nu méér licht uit dan ’n ander. En áán dat licht nu, is het

bewustzijn voor het dienende vaderschap te zien en vast te stellen. Is dit nu niet eenvoudig? Maar bovendien niet machtig? God heeft géén ingewikkelde wetten geschapen, wat vandaag voor Moeder Aarde, de geleerde ontzagwekkend (is), is morgen doodnuchter en begrijpelijk, ook het Universum geeft ons hiervan de bewijzen.

En dat geldt voor álle wetten, voor ál het leven; wanneer de mens éénmaal het universele éénzijn opvangen en beleven kan, is hij nooit meer alléén, maar dat zegt: deze mens staat voor de „Alwetendheid”. En dat zult gij u thans eigen maken, mijn broeder André-Dectar, daardoor kunt gij u daarenboven de „Prins van de Ruimte” noemen! Niets, niemand is in staat u dit machtige bezit te ontnemen, gij hebt er uw leven voor ingezet!

Jupiter kreeg deze taak te beleven, doch géén menselijk bewustzijn! Dat laatste kwartiertje heeft niets te betekenen voor de astroloog, doch wil dat kind tóch iets voor de mens beleven, zet dán de mens op de top van de „Piramide” en vraag hem wat hij ziet. Nú kán God tot uw leven spreken, doch wij voorspellen u, kind van Moeder Aarde, dat gij daar uw kostbare nek zult breken, omdat gij dit universele balanceren nog niet bezit! En dat ís het, want élke levenswet door God geschapen ís en blijft harmonisch, ook al leeft dat leven op een punt van uw naald, het ís ruimtelijk vader en moeder! Doch van die middelpuntvliedende wetten en krachten, hebt gij op Aarde nog geen verstand, omdat uw gevoelsleven nog moet ontwaken voor de macrokosmos!

Is er nog iets?

Dat er dus planeten zouden ontstaan die niet baarden, niet kunnen scheppen, is noodzakelijk! Doch die planeten hebben voor zichzelf bewust leven te scheppen, óf is het „menselijke niertje” van géén betekenis? Wélnu, Jupiter, Saturnus, Uranus, Venus al niet meer ... zijn de nierstelsels voor dit macrokosmische organisme en willen niets anders zijn! En wat zijn nu de ruimtelijke hersens? Wat is het ruimtelijke oog? Wat zijn voor de ruimte de aantrekkings- en afstotings-wetten? Weeg dat eens op uw levens-schaal en gij weet het! Wij komen eerst later tot de verklaring, omdat gij er nu toch niets van begrijpen kunt, want wij kunnen die fundamenten nog niet leggen. U ziet nú, dat élke graad wíl dat wij dat leven beleven en wat er ook gezegd wordt, ook al zal dat herhalen zijn van het vorige, voelt aan, dat het leven steeds wéér een andere ontleding geeft of u komt er nooit! Wij spreken dus duizendmaal over het „vader- en moederschap” en is noodzakelijk of ook wij zouden ons hierin verliezen!

Volg echter de macht en de kracht van een planeet, voel aan, waardoor Moeder Aarde niet uit deze ruimte verdwijnt en gij komt tot het Goddelijke antwoord, het leven kán u thans het kosmische antwoord geven. Wij hebben zélf hierin niet te denken, indien dat zo was en wij het probeerden, loste het

Universum voor ons leven op en vielen wij, althans André, als een baksteen tot de Aarde terug, want nu is het géén éénzijn meer. En dat zegt nu, en voor eeuwigdurend is dat: wilt gij u zelf leren kennen, dan hebt gij u zelf voor ál het leven van God te buigen en moet gij liefhebben, doch thans volgens de harmonische levensgraden; éérst nu is er van Goddelijk éénzijn sprake!! Máár, thans spreekt het leven en hebben wij als mens niets te zeggen! Het is dus duidelijk, voor u op Aarde, het leven ontleedt nu voor ons de wetten, en ook dat is weer „baren en scheppen”!

Waarom, vraagt het leven in de ruimte, vallen wij niet naar beneden?

Waardoor is een planeet in staat zich drijvende te houden?

Já, kind van Moeder Aarde, wat is dat? Waardoor kunt gij een schip staande en níét drijvende houden? Staande dus, want dat schip van u drijft niet, het schip staat voor de ruimte op vaste bodem, ook die wetten leren wij hier kennen, doch nu vanuit de „middelpuntvliedende krachten en levenswetten” ... ook die voor uw schip, doch uw stuk steen, dat nu géén ademhaling bezit, zinkt weg. Waarom? Astroloog, waarom? Omdat uw stuk steen geen dampkring bezit, géén houvast dus, en kan zich niet staande houden, dat stuk leven behoort nú tot een andere levensgraad!

Begrijpt gij iets van de ruimtelijke wetten – levensadem en zwaartekracht? Geleerden, kent gij deze wetten? Waardoor is de Aarde niet uit haar levensbaan te wringen? De Aarde lééft ín haar levensadem, haar dampkring zorgt nu voor haar wandeling door de ruimte, wat de Aarde aan ademhalingsorganen bezit, hebt gij als mens uw benen voor gekregen en nu kunt gij u staande houden of gij sloeg tegen uw bodem. En ál deze wetten als verdichte én onzichtbare krachten, beleven wij voor het ruimtelijke organisme, doch ook de mens bezit ze en al het leven van God in uw eigen dampkring! Want Moeder Aarde gaf die wetten aan al haar leven!

Hoe zwaar is nu de Aarde?

Kunt gij, geleerde, zeggen, berekenen, hoe zwaar de Aarde is?

Is dát mogelijk?

„Astroloog, kunt gij het? Wij zeggen u, néén, althans het leven van de ruimte zegt u dat. En tot ons zegt het leven, Moeder Aarde zegt het:

„Ik ben zó zwaar als mijn dampkring bewust is.”

Is dat te berekenen? Já, zegt het leven van God. Astronoom, élk insect is ertoe in staat en gij niet? Wat zijn nu krachten en machten? De Aarde zegt tot ons:

„Als er een stuk meteor op mijn leven valt en dat is meermalen gebeurd, schrik ik even, doch doet mij niets. Maar waarom niet? Omdat niets van de ruimte in staat is mij uit mijn evenwicht te slingeren óf het moet hoger bewustzijn betekenen. Dát kan alléén het leven van de Vierde Kosmische

Graad!

Mijn leven is dus zó zwaar als mijn ademhaling bewust is en daardoor beschrijf ik mijn baan door de ruimte! En hoe zwaar ben ik nu? Als het embryo van de Maan af aan levend bewustzijn, dus „gevoel” bezit, zó zwaar ben ik, doch ook zó gevoelig, omdat ál dit leven weer gevoel is! Plasma dus, verdicht Goddelijk plasma!

Begrijp goed, één korrel „Alstof” blaast gans dit Universum omver, omdat dát korreltje nu het „Alles” bezit, aan wetten en machten, wilsconcentratie, én persoonlijkheid, maar vooral – het „vader- en moederschap”, want door het vader- en moederschap vertegenwoordigt de mens en al het leven, de ruimte van een planeet, doch bovendien het „bewustzijn”!

Eén korrel stof van de Vierde Kosmische Levensgraad, zegt Moeder Aarde, slaat mij uit mijn baan en heb ik niets tegen ín te brengen. Indien dát mogelijk zou zijn, krijgt het „Jehovakind” de eigen pluim op het hoedje van Onze Lieve Heer, doch wij weten het, ook dán ben ik nog in staat om dat kind te kunnen opvangen, want dán maak ik zélf van de dag nacht en omgekeerd en maak ik van een mens een ónbewuste „tor” ... is dát wat?

En al dat steen, die zwaarte dus, die Moeder Aarde te dragen heeft, haar organisme, weegt niets, bezit géén zwaarte, geleerde, astroloog, bioloog, theoloog, godgeleerde ... waarom niet?

Omdat álles gevoel, plasma is, voor de ruimte bestáán er géén zwaarte-krachten! Is dat „something news for your life?” (Enig nieuws voor uw leven?)

Dat ontvangen wij van het leven van God. De „Universiteit van Christus” verklaart élke levenswet. Ook al gaan wij niet op deze wetten in, omdat ze niet met ónze fundamenteen hebben uit te staan; óns is opgedragen, dat wij het leven, de ziel, geest én stoffelijk organisme, dus de Menselijke Tempel ontleden en niet die wetten of wij komen nooit gereed. Zó nu en dan willen echter ook die wetten beleefd worden, doch dan betreden wij het technische geraamte voor het Universum en is voor het kind van Moeder (Aarde) niet noodzakelijk; dat leven moet zich éérst als mens leren kennen, als ziel en als geest en hierna als de astrale persoonlijkheid! Maar het is mogelijk, u ziet het! En indien wij die wetten zouden moeten verklaren, gééf dan André-Dectar het enige professoraat dat er bestaat: gij kunt u dan buigen voor de „Prins van deze Ruimte”! Nu ligt héél de mensheid aan zijn voeten!

En dát is waarheid, want Christus stuurt ons tot Zijn leven terug!

+ +

+

„Mens op Aarde, gij kent u zelf nog niet!”

„Gij moet u niet alléén als organisch leven leren kennen, ook voor ziel en geest, doch boven álles als „vader en moeder”!

Jupiter, mijn broeders en haar eigen afstemming, háár zusters en broeders, straalden het eigen bewustzijn uit en voedden nu het bewuste vader- en moederschap. De levensadem voor de mens op Aarde is dus volgens deze ruimtelijke wetten niet bewuster, dan de mens áán denken en voelen bezit. Is dat even wondervol? Daardoor beleven al deze lichamen de ruimtelijke harmonie en leren wij voor het menselijke organisme weer kennen, wanneer wij voor de lichamelijke stelsels komen te staan. Wat zijn thans de hersens voor dit organisme? Dat is de „Albron” ... die ook nu nog het leven bewaakt en bestuurt, voor de mens de stof om het gevoelsleven te kunnen opvangen. Niets en niets anders is er te beleven voor het menselijke harmonische organisme van Moeder Aarde.

Een meteor bezit nu krachten van Zon en Maan én van Jupiter en Saturnus, van ál het andere leven, waardoor die levensgraad zich heeft kunnen verdichten en die eigen zelfstandigheid kreeg.

Wij zijn dus in staat, mijn broeders, God te leren kennen! Wij kunnen door de „absolute” rechtvaardigheidswetten bepalen, waarvoor het leven dient. En daarenboven welk bewustzijn het leven bezit. En daarvan zien wij de eigen afstemming, voor ziel, leven en geest!

Hiervan weet men op Aarde niets. Wat al deze cellen van licht te betekenen hebben, dat is eenvoudig. Wanneer de mens achter de kist komt, dan moeten wij dat leven overtuigen dat er géén dood is, maar wat weet de mens dan nóg? Niets, niets van zichzelf, over duizenden jaren eerst bezit de ziel als astrale persoonlijkheid dit bewustzijn en is te begrijpen! Ik geloof, mijn broeders, dat wij thans verder moeten gaan. Is tot uw gevoelsleven het antwoord gekomen? Het contact met Jupiter wordt verbroken. Hoor echter, wat dit leven tot het uwe te zeggen heeft? Schenk ook Jupiter uw kus, André-Dectar, opdat zij uw leven daar zal bezielen!

Wat is nu astrologie, meester Zelanus? Heeft de astrologie betekenis voor de mens van Moeder Aarde?”

„Néén, mijn meester!”

„En gij, André, weet, wat die mensen te vertellen hebben?”

„Ja, mijn meester, ik weet het.”

„Zég dan uit naam van het Universum, dat het kind van Moeder Aarde dat geld, dat bezit ergens anders voor gebruikt, want de astrologie wordt nóóit wetenschap. Nooit! Omdat dit denken en gereken geen betekenis heeft, géén houvast bezit, géén wét beleven kan, omdat, nu valt het woord en leggen wij ook dat fundament voor de „Universiteit van Christus” ... de schepping reeds

biljoenen eeuwen oud was voordat de dierenriem ontstond!

De mens die daaraan doet vist thans op graniet en krijgt nooit beet!

Astronomie is wetenschap, doch lost straks op in de „Kosmologie”, doch astrologie krijgt nimmer grond onder de voeten, dat wél aan „handlijnkunde én grafologie” geschonken wordt; zo zeker is dat, als bovendien de geestelijke faculteiten krijgen te aanvaarden, omdat de „Bijbel” níét Gods woord kán zijn en ook niet is, want dát is door de mens van Moeder Aarde ontstaan.

Dat alles hebben wij op deze reis mogen beleven en voor de „Universiteit van Christus” ontvangen. De Maan en Zon hebben al deze wetten geschapen en verstoffelijkt. Wij hebben gezien, dat de ziel als mens in staat is het Universum te overwinnen, want dit machtige geheel werd voor de mens geschapen.

Wij weten dat de ziel als mens het is en niet het organisme, die eeuwigdurend voortgaat, ook al is het menselijke organisme zó machtig, eens móét dat lichaam weer sterven, doch de ziel stijgt nu boven al deze wetten uit.

Ik vraag u nogmaals, mijn broeders, meester Zelanus, ís de mens door de ruimte te beïnvloeden?”

„Néén, meester, dat is niet mogelijk!”

„En wanneer gij op Aarde ziekten hebt te beleven, André-Dectar, kunt gij u daarvan vrijmaken, kunnen die ziekten oplossen door niets, doordat gij andere levenswetten beleeft?”

„Ik voel, mijn meester, wat gij van mij weten wilt. Zeker, de mens kan zich vrijmaken van ziekten, daarvoor bezitten wij die wetenschap, doch wanneer hij voor de diepere graden staat, heeft hij zijn machteloosheid te aanvaarden en betreden wij de karmische wetten voor de ziel als de persoonlijkheid.”

„Zeer juist, inderdaad, dat is het antwoord. En dan staat de ziel voor cholera, pest en melaatsheid, doch ook die ziekten zullen van de Aarde verdwijnen, mijn broeders, want de mens gaat tot het hogere bewustzijn. In het „Koninkrijk Gods” beleeft de mens géén ziekten meer. En daarvoor zorgen de meesters, zorgt Christus! Maar nu anders dan de kerken zich dat voorstellen, en zij ervan hebben gemaakt!

„Dat zegt dus, mijn lief kind van Moeder Aarde, dat gij zélf die ziekten hebt geschapen!”

„Waar zijn de eerste ziekten ontstaan, meester Zelanus?”

„In de oerwouden, mijn meester!”

„Ook dat is waarheid. Toen hebben wij ons vergeten en verloren daardoor ónze universele afstemming, wij hebben onze levenskrachten gesplitst en beleefden toen zwakte, mismaking, bezoedeling, waarvan de geleerde nog géén bewust leven kent, doch ook door het Universum te ontleden is!

God of de „Almoeder” heeft géén ellende geschapen. Géén ziekten, géén

disharmonie, dat hebben de astrologen te leren. Daardoor zijn zij ook nimmer in staat om één onfeilbare berekening te maken. Dat is niet mogelijk, dus ál dat gereken blijft zoeken! Het is hierdoor, mijn broeder André, dat Adolf Hitler van de wal in een sloot werd getrapt en heeft ook hij te aanvaarden: die „Voorzienigheid” heeft geen cent te betekenen, voor de Aarde niet en niet voor het Universum!

Wij hebben dus bovendien kunnen beleven, dat de ziel niets geschonken krijgt. Niets! Zij moet zich de wetten van de ruimte eigen maken of zij is nimmer in staat haar godheid te vertegenwoordigen. En zij heeft door de Albron deze wetten te verstoffelijken en te vergeestelijken, want zij moet tot haar „AL” terug. Doordat de mens dus op Aarde de wetten van Moeder Natuur opvolgt en er zelf geen wetten bijmaakt, gaat zij, ook al is zij onbewust, „bewust” verder, omdat ook het kind van de prehistorische tijdperken er in ónbewustzijn is gekomen en de Aarde overwonnen heeft. Hoe meer wetten de mens er zélf bij maakt, des te duisterder wordt zijn leven en bewustzijn. En nu zijn wij in staat om vast te stellen hoeveel waarachtige wetten de mens op Aarde bezit. En dat zijn, meester Zelandus?”

„Alléén het vader- en moederschap, mijn meester, en niets anders.”

„Zó is het, mijn broeders, de mens heeft wetten geschapen die voor de ruimte geen betekenis hebben, doch nu betreden wij zijn ongelukkige maatschappij, zijn ellendig leven en handelen ten opzichte van de ruimtelijke wetten, vader- en moederschap, ziel, leven en geest! Kom, mijn broeders, onderweg kunnen wij onze vergelijkingen beleven, ik zie, dat wij naar de Aarde moeten terugkeren.

Maar wij hebben gezien en moeten vaststellen, dat de Maan als Moeder álles aan haar kinderen heeft geschonken!”

Wij keren tot de Aarde terug, André is in gedachten, ook wij volgen wat wij hebben aanschouwd en de „Almoeder” verstoffelijkt heeft. De volgende reis begint op Aarde en dan gaan wij regelrecht naar het „AL”, waar de mens leeft, die het Goddelijke stadium heeft bereikt. André voelt, dat wordt enorm, het zal het machtigste zijn voor zijn leven als mens en kind van Moeder Aarde, om die genade te mogen beleven, om als mens van Moeder Aarde het bewuste „AL” te zien, dat géén meesters uit de zevende sfeer hebben gekund. Omdat hij voor de mens op Aarde dient en hij daar dit bewustzijn gekregen heeft, legt het „AL” die wijsheid in zijn handen en is te begrijpen; éénmaal aan Gene Zijde gekomen heeft de ziel haar leven te vergeestelijken en is zij niet in staat om een hogere sfeer te beleven, dan zij aan afstemming bezit. Dát kan de mens zich tijdens zijn leven op Aarde eigen maken! En dat is ook alléén door de mens van Moeder Aarde te beleven, ik bedoel de stofelijke mens, omdat een dergelijke taak de mens met ál het leven van God

verbindt!

Meester Alcar zegt nog:

„U ziet het, mijn broeders, wat kan de Maan nú nog voor haar leven doen? Zij heeft haar bewustzijn en haar eigen leven gesplitst en hierdoor kregen wij al de levenswetten in handen. De theologen zullen straks deze geestelijke wetenschap beleven en aanvaarden, eerst dán zijn zij in staat om het leven van God tot de ruimtelijke ontwaking te voeren. En is dat nog niet voldoende?

Wat de mens voor de Aarde voor zichzelf geschapen heeft, is ellende, is haat, is afbraak, is ónrechtvaardigheid. Wat wil thans de astroloog?

God is liefde en in alles „Liefde”!

Maak u gereed voor de volgende reis, mijn broeders. Verwerk alles, mijn broeder André, weet echter, dat het leven van de ruimte u helpt dragen. Thans is élke levenswet in staat om tot uw leven te spreken, omdat gij het „Instrument” zijt van de „Universiteit van Christus”!

Toch roep ik die geleerden van Moeder Aarde toe:

„Is het oerwoudkind in staat om uw leven te bezielen? Néén, dat is niet mogelijk. Kan ’n insect uw leven bezielen? Ook Jupiter is er niet toe in staat en géén van haar zusters, omdat de mens het hoogste ontvangen heeft. Is stof, dus Aarde, is graniet, dus verharde stof, is staal en ijzer in staat en lucht – ook al is die levensadem bewuste plasma – in staat het leven van de Aarde als mens te bezielen? Dat is de God van al dit leven mismaken!

Maar wij komen hierop terug. Wanneer wij voor de persoonlijkheid „Mens” komen te staan, ontlede wij de menselijke karaktereigenschappen en zien dan wat het innerlijke leven zich eigen heeft gemaakt, wat de mens toebehoort en welke voetangels en klemmen hij voor zichzelf heeft gelegd. Eerst dán duikt de „astrologie” van het voetstuk en zien wij, waar het leven is begonnen en waar de verkregen levensgraad eindigen zal. Lees daarvoor de boeken: „Geestelijke Gaven” ... en gij kent de zeven levensgraden voor het organische leven én die voor uw geest, hierna weet ge, waarvoor gij te leven en te sterven hebt!

Heeft Moeder Aarde de mens niets te vertellen? Indien u de planeten menselijk voelen en denken schenken wilt, gééf dán Moeder Aarde alles, omdat zij het allerhoogste voor de ruimte te vertegenwoordigen heeft.”

Mijn broeders, de hoogste meesters schonken ons deze genade. Wij zullen álles van ons bewustzijn inzetten, om het kind van Moeder Aarde die hogere ontwaking te schenken. Maak vergelijkingen, André-Dectar, en trek uw karaktereigenschappen op, geef uw ganse persoonlijkheid deze éénheid, eerst dán bent u in staat de „Kosmologie” te beleven en u de wijsheid eigen te maken.

Ziedaar, Moeder Aarde.”

André vraagt mij: „Wanneer kunnen wij beginnen?”

„Indien je wilt, mijn broeder, over enkele uren.”

„Ik ben gereed, mijn broeder.”

De sfeer der Aarde neemt ons op, wij hebben een machtige reis volbracht. Géén gedachte kan ik vergeten, al ons denken en voelen ligt vast. Ik ben thans het instrument, doch sta onder de macht, het bewustzijn van de meesters; het bewuste „AL” zal spreken! Ik wéét het, niets kan ons tegenhouden en André zal op Aarde niet bezwijken. Wat hij ziet is een wonder, thans, op dit ogenblik, nu ik denkende ben, krijgt hij zijn visioen toegestuurd, waarvan hij weet, dat het hem door meester Alcar geschonken werd.

Een machtig mooi beeld is het. Ginds in de verte, óp Aarde dus, ziet hij een mens en die mens maakt zich gereed om hem iets te brengen. Het is een volgeling van de meesters, voor André wordt er gezorgd. Tranen van dankbaarheid rollen er over zijn wangen, zijn geestelijke persoonlijkheid, want ook wij zijn nog steeds in staat achter de kist, die verdichtingen tot stand te brengen, doch waardoor onze persoonlijkheid die liefde ondergaat. Já, dat is liefde en „liefde” ontroert, doet de ziel als mens ontwaken en overwinnen.

Zijn organisme is afgetakeld, maar wij gaan verder, stof heeft thans geen betekenis, zijn persoonlijkheid lééft en niet de stof!

„Dag, moeder?”

„Mijn André?”

„Ik ben er bijna, moeder.”

„Ik weet het, mijn zoon.”

„Wayti?”

„André?”

„Ik dank je voor alles.”

„Géén dank, mijn ziel, ik blijf je volgen.”

„Socrates, ik ben er weer.”

„Ik zie het, mijn broeder. Indien je mij daar nodig hebt, bén ik er onmiddellijk!”

„Ramakrishna, blijf je mij volgen?”

„André, wij blijven eeuwigdurend één!”

„Annie Besant?”

„André, je krijgt altijd mijn liefde!”

„Dank je, lief ben je en ik wil géén ondankbare zijn. Ik ga aanstonds beginnen om alles te beleven.”

„Wij weten het en wij allen bezielen je leven en je bewustzijn.”

Meester Alcar kijkt in de ogen van zijn instrument.

André staat nu naast zijn organisme. Wij hebben niets meer te zeggen, even later is hij weer op Aarde en ín zijn organisme, het leven op Aarde is be-

gonnen! Wij volgen hem, de stelsels komen op kracht, even slaat hij zijn ogen open, doch daarna valt hij in de normale slaap en rust. Hij bezit machtige fundamenten voor de „Universiteit van Christus” ...!

Aan dit leven komt nooit een stoffelijk einde, ook al zal de ziel als mens de dood beleven, het volgende leven is gereed! Geest en stof zullen evolueren en tot het Goddelijke „AL” terugkeren, waarvoor André zich nu gereed zal maken.

Wat hij kan zeggen is: Uw wil zal geschieden!”

„Já, „Almoeder” ... ik zál dienen!

„Ik wíl liefhebben!”

„En ik buig mij voor ál uw wetten!

Einde Derde Deel

- o - o - o - o - o - o -

- o - o - o - o -

- o - o - o -

- o - o -

+o+

+ +

- ...!!!

